

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A portrait of a young man with short brown hair, green eyes, and a light beard, wearing round glasses, a light blue dress shirt, a dark blue tie, and a dark blue suit jacket. He is looking directly at the camera with a serious expression. His hands are clasped in front of him.

TO THE
CHASE

MILE HIGH BILLIONAIRES

JULIA WOLF

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TO THE CHASE

JULIA WOLF

Telif hakkı © 2025 Julia Wolf Little

Bird Publishing LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar dışında, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster

Kapak Tasarımı: Y'All That Graphic.

Düzenleme: Monica Black, Word Nerd

Editör Düzeltme: Fairy Proofmother

Duyarlılık Okuma: Hannah G.

CONTENTS

[Çalma](#)

[Julia'nın Diğer Kitapları](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. On ikinci bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

- [16. On Altıncı Bölüm](#)
- [17. On yedinci bölüm](#)
- [18. On sekizinci bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi yedinci bölüm](#)
- [28. Yirmi sekizinci bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz birinci bölüm](#)
- [32. Otuz ikinci bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Otuz dördüncü bölüm](#)
- [35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [36. Otuz altıncı bölüm](#)
- [37. Otuz yedinci bölüm](#)
- [38. Otuz sekizinci bölüm](#)
- [39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
- [40. Kırkıncı Bölüm](#)
- [41. Kırk birinci bölüm](#)
- [42. Kırk İkinci Bölüm](#)
- [43. Kırk Üçüncü Bölüm](#)

[44. Kırk Dördüncü Bölüm](#)

[45. Kırk Beşinci Bölüm](#)

[46. Kırk Altıncı Bölüm](#)

[47. Kırk Yedinci Bölüm](#)

[48. Kırk sekizinci bölüm](#)

[49. Kırk Dokuzuncu](#)

[Bölüm Epilog](#)

[Son Söz](#)

[Julia](#)

[Hakkında](#)

PLAYLIST

"ROYALS" LORDE

"You're So Pretty" mehro

"Dog Days Are Over" Florence+ the Machine

"93" flora cash

"What Was That" Lorde

"Ruin Me" Sebastian Schub

"Please Don't Be" Hazlett

"Chemistry" Gigi Perez

"Addicted To Love" Florence + the Machine "At

the Beach, In Every Life" Gigi Perez "You've

Got The Love" Florence+ the Machine "Into The

Ocean" Blue October

"Good Girls" Josie Edwards

"Basic Being Basic" Djo

"One Thing" Lola Young

"Asshole" The Lumineers

"Sally, When The Wine Runs Out" ROLE MODEL

[https://open.spotify.com/playlist/2PB8U3ky0kfgL3h03RNAvE?
si=024c274669bf45e4](https://open.spotify.com/playlist/2PB8U3ky0kfgL3h03RNAvE?si=024c274669bf45e4)

MORE BOOKS BY JULIA

MILE HIGH BILLIONAIRES

In The Details
By The Letter
To The Chase

The Kelly Ranch (küçük kasaba
romantizmi) Sonuna Kadar Gör
Hatını Koruyun
Yere Çökün

Ne Kadar Sert Düşerlerse (Milyarder ofis romantizmi)

Sevgili Huysuz Patron
Saygılarımla, Rahatsız Edici Karın
P.S. Sen
Dayanılmazsın
Gerçekten Senin
Olmuyorsun

Mevsimler Değişir (Rock yıldızı romantizm)

Tersine Düşüş
Soğuk Notalar Çiçek
Açarken Soldu
Dalgaların Kırıldığı Yer

Savage U (üniversite
romantizmi) Yumuşak Gibi
Gök Gürültüsü
Parlak Gibi Gece
Yarısı Zehir Gibi Tatlı
Gerçek Gibi Hayaller

Savage Academy (akademi romantizmi)

Bir Şeyi Kurtar
Bu İki Yanlılık Üçlüye
Atlar

Mavi Renk (Rock yıldızı romantizm)

Böyle Zamanlar
Beni İzle,
Dağılmama Bak
Köprünün Altında
Böyle Büyük
Yükseklikler

Karşılıksız (Rock yıldızı romantizm)

Karşılıksız
Yanlış Anlama
Uyumsuzluk

Asla Mavi Olmayacak Düet (Huzursuz rock
yıldızı romantizmi) Asla Kalıcı Olmayacak
Asla Tekrar

CHAPTER ONE

Bea

BÖYLE GÜNLERDE, bir asistana ihtiyacım vardı. Param yetmezdi ama bir kız hayal edebilir.

Hatta sekiz kolum olsa bile razı olurdum. Sekiz kollu bir ahtapot olsam kimse beni durduramazdı.

Ama bunun yerine, iki kolumla yetinmek zorundaydım. Ne kadar sıradan.

Arkamdaki kapıyı tekmeleyerek kapattım ve tamir edilmesi gereken gevşek tahtadan kaçınarak verandanın merdivenlerini çıkarken yükümü dengelemeye çalıştım. Küçük bahçemi kaldırımdan ayıran kapıda tereddüt ettim. Her şeyi yere bırakıp kapıyı açmalı mıydım, yoksa koşarak atlamalı mıydım? Hiçbir seçenek beni heyecanlandırmıyordu, ama bazen doğaçlama yapmak bir zorunluluktu.

Muhtemelen çok kötü bir karar verecekken – kapı alçaktı ve ben nispeten zıplamaya meyilliydi – yeni komşum ve en iyi arkadaşım Shira'nın müstakbel kayınbiraderi Ben Wells, benim evime bitişik olan evinden dışarı fırladı. Tabii, bazen bu durum çok kullanışlı oluyordu, örneğin ağır eşyaları taşımak için yardıma ihtiyacım olduğunda. Diğer zamanlarda ise, ortak duvarlarımızdan gelen şarkı sesini dinlemek kulaklarımı tırmalamak istememe neden oluyordu.

O kadar neşeli olmak doğal değildi, ama Ben yine de son derece sevimli biriydi.

Hiç benim tipim değildi. Uzun boylu, kaslı, sert yakışıklı erkekler bana hiç hitap etmiyordu, ki bu çok yazık. Ama yine de, bir komşuyla ilişki

benim zevkime göre çok karmaşıktı, bu yüzden bu adama karşı hiçbir çekim hissetmemem en iyisiydi.

Beni bir metre yüksekliğindeki demir kapının arkasında sıkışmış halde görünce yavaşladı. "Orada ne oluyor, Buzz?" diye sordu yaklaşırken.

"Düşünüyorum," diye cevap verdim, onun saçma lakabını görmezden gelerek. Eğer ona karşı çıkarsam, sadece cesaretlenirdi.

Çenesi, kollarımdaki kutulara doğru eğildi. "Düşünmek ağır görünüyor. Yardım ister misin?"

"İyi olur." Bazen aşırı bağımsız olsam da, aptal değildim. Ben, rugby oyuncusu gibi iri kollarıyla yardım teklif ediyorsa, bunu iyi bir şekilde değerlendirmeliydim. "Bu kutuları bagajıma taşıır mısın?"

Tereddüt etmeden, sanki hiç ağırlık yokmuş gibi yükü kaldırdı. *Gösterişçi.* "Bugün işin ne?"

"Nox Cyber. Son dakika işi ama her şey yolunda giderse düzenli bir iş haline gelebilir."

Bunun olmasına *ihtiyacım vardı*. Faturalarımı ödemekte sorun yoktu, ama Denver pahalı bir şehirdi, bu yüzden iki işte çalışmadıkça ilerlemek neredeyse imkansızdı, ki ben de öyle yapıyordum. Ama iki işte çalışmak kuşlar için bir şeydi ve en son baktığımda, benim kanadım yoktu.

"Onları etkileyeceğinden eminim."

Bagajımı açarken ona kuru bir bakış attım. "Sen de ben de biliyoruz ki, çekicilik senin işin, benim değil."

Kutuları yerleştirdi ve bana döndü, bakışları siyah üzerine siyah kıyafetime kaydı: göğsünde arı ve papatya logolu dar bir bluz, özel dikim pantolon ve düz ayakkabılar. Mavi buklelerim ensemeye düzgünce tutturulmuştu ve tek parlaklık burnumdaki küçük gümüş küpeydi. Tam olarak kurumsal bir görünüm değildi, ama benim için en muhafazakar kıyafetimdi.

"Seni işe alırdım," dedi her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde. "Catering hizmetini bir iş toplantısında havalı gösterebilecek tek kişi sensin."

Kaşlarını kaldırdım. "Çok catering şirketi tanıyor musun?"

"Birkaç tane tanıyorum." Burnumu okşadı. O olmasaydı, bu hareket beni çok kızdırdı. "Sen açık ara en yetkinisin. Hatta, diğer insanlara senden bahsederken..."

"Benden mi bahsediyorsun?"

Neşeyle başını salladı. "Tabii ki." Sanki bu garip bir şey değilmiş gibi elini sallayarak devam etti, "Dediğim gibi, senden bahsederken, 'Beatrice Novak, tanıdığım en yetkin cateringci' diyorum."

Ona şüpheyle baktım. "Ne tür saçma sapan konuşmalar yapıyorsun, Wells?"

"Öğrenmek istemez misin?" Sırtışı tamamen yaramazcaydı.

"Aslında, hayır." Ellerimi kaldırarak SUV'uma doğru geri çekildim. "Benim yanımda olmadığın zamanlarda ne yaptığın beni ilgilendirmez."

"Çok şey yapıyorum Bea." Kaslarını oynattı. "Hiçbir fikrin yok."

"İyi. Aramızda biraz gizem kalsın. Böylesi daha iyi."

Ben bagaj kapağını kapatmak için düğmeye bastı ve memnuniyetle başını sallayarak geri çekildi.

"Düşünce tarzını seviyorum, Novak. Tanıştıkça birbirimizi daha iyi tanıyacağız. Bir iki yıl içinde en iyi arkadaş olacağız."

"Benim zaten en iyi arkadaşlarım var."

Yine eliyle beni uğurladı. "Clara ve Shira seni benimle paylaşacak," dedi, sanki bu kesin bir şey gibi ve benim söz hakkım yokmuş gibi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Neyse ki Ben cevap beklemiyordu. Arabamın yan tarafına hafifçe vurdu, bana geniş bir gülümseme attı ve "Konserde bol şans. Senin yeteneklerine bakılırsa ihtiyacın olmayacak ama" dedi.

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamadım. "Güvenin için teşekkürler. Ve kaslarını ödünç verdiğin için de."

Bana göz kırptı. "Ne zaman istersen."

Nox Cyber'a vardığımda, beni işe alan ofis müdürü Paul karşıladı. Beni konferans odasına götürüp hazırlık yapmam için bıraktı ve sanki yalnız kalırsam bir şey çalacağımdan korkar gibi yanımda bekledi.

Kurumsal işler benim için yeni değildi. İki yıldır catering hizmetinde çalışıyordum. Gergin takım elbiseliler tarafından yan gözle bakılmak ya da tamamen görmezden gelinmek normaldir ve beni hiç rahatsız etmez. Yıllarca garsonluk yapmam, işimi yaparken göz ardı edilmeye ya da zihinsel olarak soyulmaya alışmamı sağlamıştı.

"Şehirde çok şirketle çalışıyor musun?" diye sordu Paul, uzun, şık konferans masasına kalçasını dayayarak.

Düzenlediğim şarküteri kaplarından başımı kaldırdım. "Evet. Adımı bu şekilde öğrendiğinizi düşündüm."

Bir teknoloji şirketinde çalışan bir adam için Paul, her yerinden "finansçı" yazıyordu. Uzman olduğumdan değil, ama yönetim kurulu odalarında yeterince zaman geçirdim ki her sektörün havasını hissedebiliyorum. Yan tarafa yatırılmış saçları, dar kesim chino pantolonları, düğmeli gömleği ve polar yeleği, onun gibi insanların üniformasıydı, ama yolun bir yerinde kaybolmuş ve bir siber güvenlik şirketine girmişti.

Kollarını kavuşturdu. "Aslında, onaylı tedarikçi listesindeydiniz."

"Oh." Nox'ta hiç tanıdığım kimse olmadığı için bu beni şaşırttı. "Liste uzun mu?"

"Değil. Düzenli catering firmamız aniden iptal etti ve son dakikada bizi sıkıştıracak başka kimse yoktu. Son umudumuzdunuz."

Beni küçümsemeye çalışıyorsa, işe yaramıyordu. En güzel gülümsememi takındım ve "Şanslısınız, programımda boşluk vardı" dedim.

Burnunu çekti. "O kadar mı meşgulsün ki gelmeme ihtimalin vardı?"

Son fincanı masaya koyup, ona döndüm, hala gülümsüyordum, ama o bunu hak etmiyordu. Neye takılmışsa, onu çok huysuz yapıyordu ve bunun acısını ben çekiyordum. Ben ona karşı sadece dostça davranmıştım, ama o bana sebepsiz yere sataşıyordu. Sanki bana sikini sallayarak ne kadar büyük olduğunu göstermeye çalışıyordu.

"Her zaman bir şans vardır, Paul." Ellerimi ceplerime soktum. "Neredeyse iki yıldır Grazing by Daisy and Bea'nın Denver tarafını yönetiyorum. Hala büyüyoruz, ama takvimimiz çabuk doluyor. Çarşamba veya Perşembe aramış olsaydın, cevabım hayır olurdu. Neyse ki ikimiz için de Salı sabahlarım boş. Şimdilik."

"Anladım." Yeleğinin fermuarını çekti. "Şanslıyız."

"Şanslıyız." Ona doğru bir adım attım. "Bugün seni kurtardığımı hissediyorum, bu yüzden neden bana meydan okuduğunu anlamıyorum. Her neyse, toplantı için her şey hazır. Başka bir şey yoksa, gitmem gereken başka bir işim var."

Burun delikleri genişleyerek, az önce düzenlediğim masayı inceledi. Her şey mükemmeldi: şarküteri kapları, mini kekler, taze meyveler, kahve, çay ve meyve suyu, hepsi benim özel arı ve papatya desenli peçetelerimle ve kendi yaptığım birkaç kağıt çiçekle süslenmişti. Bu küçük dokunuşlar sayesinde birçok tedarikçi listesine girmiştim. Nox Cyber'ın da bir sonraki listeye gireceğini umuyordum. Cebime daha fazla para girecekse Paul ile uğraşabilirdim.

Sonunda Paul gözlerime baktı. "Her şey harika görünüyor," dedi, ama sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. "Bizi araya sıkıştırdığınız için teşekkürler. Ödemenizin geri kalanını bu öğleden sonra göndereceğim."

Ona selam verdim. "Çok teşekkürler, Paul. Başka bir şey yoksa, eşyalarımı toplayıp çıkayım."

"Başka bir şey yok. Toplantı başlamadan önce halletmem gereken birkaç şey var." Kapıda tereddüt etti. "Çıkarken kendiniz çıkabilir misiniz?"

Sorusundaki alt anlamı açıkça anladım. *Seni kendi başına bırakırsam projektörü ve sabitlenmemiş diğer eşyaları çalmayacağına güvenebilir miyim? Beni utandırmadan sessizce çıkacak mısın? Döndüğümde kolunda iğneyle baygın halde bulmayacağım mı?*

Paul gerçekten güven sorunları vardı.

Ona gamzelerimi gösterdim. "Bir iki dakikada çıkarım, merak etme."

Arkamı dönüp eşyalarımı toplamaya odaklandım. Şehrin diğer ucundaki Levy binasında başka bir işim vardı ve burada fazla zaman kaybetmiştim, bu yüzden acele etmem gerekiyordu.

Her şeyi çantama koyduktan sonra, askıları omzuma attım, bir kutu aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

Dikkatli olmam gerekirdi, ama aklım bir sonraki işimdeydi, bu yüzden kapıda bir adama çarptım.

Nefesim kesildi, geriye sendeledim. Güçlü bir el dirseğimi tutmasaydı ve beni dengelemeseydi düşecektim.

"Çok üzgünüm, ben..." Başımı kaldırdım ve özür sözleri dudaklarımda dondu. O yüzü tanıyordum.

Yüz yüze gelmeyeli neredeyse iki yıl olmuştu, ama yüz hatları hafızama kazınmıştı. Kuzgun siyahı saçları, tel çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki koyu kahverengi gözleri, kare çenesindeki çukur... Hepsi son gördüğüm haliyle aynıydı.

Tore. Onun gibi hatırlanması kolay bir isim.

Kenara çekildi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Devam et."

Hiçbir şey. Tanıdığımı gösteren en ufak bir işaret bile yoktu. Aslında, bana neredeyse hiç bakmamıştı.

Bu, olması gerekenden daha fazla canımı yaktı.

Kalbim güm güm atarken, beni terk eden tek adamın yanından geçip, arkama bakmadan Nox Cyber'dan hızla çıktım.

CHAPTER TWO

Bea

Geçmiş

Kıçımı çimdikleyen eli TOKAŞTIRDIM. "Hayır, bayım. İstedığınız kadar bakabilirsiniz, ama dokunmak yok."

Sarhoş adam arkadaşlarıyla birlikte kıkırdadı. "Oooh, çok kötü. Onu sevdim."

Tüylerim diken diken olmasına rağmen küstah olmaya çalıştım. "Hadi ama, sakın bana her gün kadınların kıçını sıkarak dolaştığını söyleme."

Ellerini havaya kaldırdı, gözleri cam gibi parlıyordu ve sıkıntıyla doluydu. "Koca kışlı bir sürtük dar bir elbise giyiyorsa, ne yaptığını çok iyi bilir."

Benim kötü olduğum konusunda haklıydı. Onun gibi adamları azarlamak neredeyse hobimdi. Ama lanet olsun, bazı geceler bir kız sadece kavga etmeden hayatını kazanmak ister. İki buçuk işte çalışıyordum ve yorgunluktan bitkin düşmüştüm.

Derin bir nefes alarak, Denver'ın en iyi fedaisi Duke'un gözüne baktım. O da kararlı bir şekilde başını salladı. Bu aptallarla o ilgilenecekti. Ben, gece yavaş geçmişti ve büyük bir bahşış almayı umduğum için

Çünkü gece işler durgundu ve büyük bahşış almayı umuyordum. Ama hiçbir para, taciz edilmeye veya orospu diye çağrılmaya değmezdi.

Nefes almak için arkaya dönmek üzereyken, boş masalardan birinde yeni bir müşteri gördüm.

Geri gelmişti.

Bu hafta üçüncü kez geliyordu. İlk iki seferinde bir arkadaşıyla gelmişti. Bu gece yalnızdı.

Erkekler için kalbim çarpan bir tip değildim ama bu adamda, Tore'da, göğsümü kıpır kıpır eden bir şey vardı. Garipti, özellikle de benimle neredeyse hiç konuşmamışken. Belki de sırrı buydu. Eminim, ağzını çok açarsa her şeyi mahvederdi.

Aradan geçen zamanı unutup, masasına doğru yavaşça yürüdüm. "Selam." Sesim istediğimden daha nefesli çıktı ama dikkatini çekti.

İnanılmaz kalın kirpiklerle çevrili kahverengi gözleri benimkilere doğru kalktı ve nefesim kesildi.

Dudakları zar zor hareket ederek selamımı karşıladı. "Merhaba Bea." Bakışları benimkilerde sabit, o kadar derin ve deliciydi ki, içimdeki her şey yılanlar gibi kıvrılıyordu.

"Adımı hatırladın."

"Tabii ki. İki kez bana servis yaptın." Parmak uçlarıyla vernikli ahşap masanın üstüne hafifçe vurdu. "Bu geceyle birlikte üç kez."

Gerek yoktu ama yine de etrafa göz gezdirdim. "Bu gece yalnız mısınız?" Daha önce başka bir adamla, Sam'le birlikte gelmişti. Konuşmalarından, Sam'in Tore'den daha hevesli olduğu bir anlaşma üzerinde çalışan iş arkadaşları ve arkadaşları olduklarını anlamıştım.

"Evet. Sam'in başka planları vardı." Elini düzleştirip masaya vurmaya bıraktı. "Bir bira içmek istiyorum ve vaktin varsa benimle oturur musun? Tabii ki zamanın için para öderim..."

"Hayır." Düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Paraya ihtiyacım vardı, ama ondan değil.

Hemen moralini bozdu. "Oh. O zaman sadece birayı alayım." Kulaklarının uçları pembeye döndü ve bu, hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi. O kadar sevimliydi ki, beynim karıştı ve sesimi bulmam biraz zaman aldı.

"Özür dilerim, hayır demek istemedim, bana ödeme yapmana gerek yok. Seninle oturmak isterim.

Bir dakika izin ver. Hemen dönerim."

Uzun bir nefes verdi. "Burada olacağım."

Koşmak istesem de, bara doğru adımlarımı ölçerek ilerledim. Kendimi tanıyamıyordum. Bir erkeğe heyecanlanmak benim tarzım değildi, ama Tore'da bir şey vardı; utangaçlığı, sosyal kabul edilebilir sınırların ötesinde bana bakışı, açık sözlülüğü... Beni gerçekten etkiliyordu.

İş arkadaşım Daisy, bara yaslanmış, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyele duruyordu. O anları saniyesinden saniyesine görmüştü.

Elimi kaldırdım. "Tek kelime etme."

"Etmedim," diye yemin etti.

"Seni okunaklı birisin."

Bir bardak aldım ve Tore'nin son geldiğinde çok sevdiği yerel IPA ile ağzına kadar doldurdum.

"Martha ona servis yapmaya çalıştı ama o sadece seni istediğini söyledi."

Midem bir anda ters döndü. "O benim bölümümde.

Martha onunla konuşmamalıydı."

Omuz silktili. "Sen o pisliklerle meşguldün. Muhtemelen nazik olmaya çalışıyordun."

Bardağı tepsiye koydum ve homurdandım. "Muhtemelen pahalı saatini görüp dolar işaretleri gördü."

"Dolar işaretlerinden bahsetmişken, gelecek cuma için bir Millennial Wine Mom kitap kulübü rezervasyonu yaptık, gördün mü?"

"E-postalarım henüz bakmadım ama bu harika bir haber. Belki bu yüzyıl içinde bu sefil yerden taşınabilirim."

Daisy çoğu insandan daha havalıydı. Yıllarca planladıktan sonra catering işine girmişti ve kısa süre önce, üvey kardeşim Caroline aracılığıyla şarap anneleri kitlesine yönelmem fikrini verdiğimde bana ortağı olmamı teklif etmişti. Hâlâ düşünüyordum.

"Hayalini yaşıyorsun," dedi yavaşça.

"Her zaman." Bir an bile gözlerini benden ayırmayan Tore'ye baktım.

"Martha yine benim bölgeme girmeden bunu ona versem iyi olacak."

"Tatlı birine benziyor. Ona iyi davran

Beatrice." Gözlerimi devirdim. "Ben her zaman iyiyim."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk, ama o konuyu geçiştirdi. Tore'nin masasına geri dönerken Martha'ya sert bir bakış attım. Genel olarak iyi biriydi, ama Tore benim müşterimdi ve ona karışmamalıydı.

İçkisini önüne koydum ve sağındaki koltuğa oturdum. "Merhaba."

Ağzı kıvrıldı. "Merhaba Bea. Benimle içmeyecek misin?"

"Hayır, sadece seni izleyeyim dedim." Sandalyeye yaslanıp bacaklarımı çaprazladım ve kollarımı kucağımda kavuşturdum. "Ayrıca, diğer masaları kontrol etmek için sürekli kalkıp oturacağım. Rahatlamanın bir anlamı yok."

Bardağını eline aldı. "Müşterilerinin çoğu sana o adam gibi dokunuyor mu?"

Oh, hayır. O da görmüştü.

"Mesleğin gereği. Sarhoş erkekler elleme meraklısıdır." Ayık olanlar da öyle ama bunu söylemeyecektim.

"Komik, ben hiç böyle bir sorun yaşamadım," dedi, sesinde hiç mizah yoktu.

"Hiç sarhoş bir adam tarafından elle taciz edilmedin mi?" diye sordum, yine de şaka yapmaya karar vererek.

"Olmadım diyemem." Bir yudum bile almadan bardağını masaya koydu. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Kaybettiğin bir şey yok."

Bakışları üzerimde dolaştı, beni değerlendiriyordu. "Eminim erkeklerin izinsiz dokunmadığı başka bir iş bulabilirsin."

"Sen hiç kadın olmadın belli." Çenemi yumruğuma dayadım. "Garsonluk sonsuza kadar yapacağım iş değil, ama şimdilik faturalarımı ödüyor."

Kaşları çatıldı. "Adam alkışlanacak bir güçle dışarı atıldı. Her zaman böyle mi olur?"

"Duke bize iyi bakıyor, emin ol." O daha fazla takılmadan konuyu değiştirdim. "Denver'a sadece ziyarete geldiğini biliyorum. Nerede yaşıyorsun?"

"Los Angeles'ta, ama Sam'in istediği olursa şirketimiz buraya taşınacak." Parmaklarını masaya vurarak ritim tuttu. "Los Angeles'ta rahatım ve rutinim üretkenliğimin önemli bir parçası. Sam bana bu şehri sevdirmeye çalışıyor."

"Şu ana kadar en çok satan ürün nedir?" "Acımasızca dürüst olmalıyım?"

"Bu benim en sevdiğim türden dürüstlük."

Gözlerini çok fazla kırpmadı, bu da bakışlarını daha da yakıcı hale getirdi. O bakışlardan kaçış yoktu. Bir kez bakışları üzerime sabitlendi, hiç kaymadı. Rahatsız edici değildi, sadece ilgi dolu.

Bana doğru hafifçe eğildi. "Şu ana kadar Denver'ın sunabileceği en çekici şey sensin."

Dudaklarım aralandı ve derin bir nefes aldım. "Ben mi?"

"Evet, Bea. Denver'a taşındıysan, seninle çıkmak isterdim."

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Dürüstlüğü takdir ediyordum, ama Tore'un ki bir başka seviyedeydi, beni dengesinden çıkardı.

Ama uzun sürmedi.

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

O dikleştirdi. "Hayır mı?"

"Hayır. Benimle çıkma sözü için buraya taşınmamalısın. Ya bu balonun dışında anlaşılamazsak?" Dudaklarımı ovuşturdu. "O kararı vermeden önce beni bir yere götürmen daha mantıklı olur."

Başını eğdi. "Haklısın. Bu mantıklı bir adım olur." Cebinden telefonunu çıkardı ve ekranı kaydirdi. "Önümüzdeki iki gecem boş. Sen müsait misin?"

Başımı salladım. "Yarın akşam boşum."

Telefonunu bana uzattı. "Numaranı yaz. Seni götüreceğim en iyi yeri bulduğumda mesaj atarım, tabii senin bir tercihin yoksa?"

"Tercih yok. Beni şaşırt." Numaramı girdim, kendime kısa bir mesaj attım ve gülümseyerek telefonunu geri verdim. "Artık o numaraya sahip birkaç kişiden birisin."

"Siber güvenlikte çalışıyorum. Numaranın çoklu güvenlik duvarlarıyla korunduğundan emin olabilirsiniz."

Öyle ciddi olması çok sevimliydirdi.

"Bu çok rahatlatıcı, ama gelecek ay kirayı ödeyemezsen, karaborsada satma."

"Son param kalsa bile satmam." Telefonunu cebine koydu ve cebini okşadı. "Dikkatini nasıl çektiğimi bilmiyorum ama bunu hafife almıyorum. Seninle daha fazla zaman geçirmeyi ve seni daha iyi tanımayı dört gözle bekliyorum."

"Ben de, Tore," diye fısıldadım, nefes nefese. Bu astım mıydı? Bu gecekondudan taşındıktan ve sağlık sigortası yaptıktan sonra yapılacaklar listeme doktora gitmeyi de eklemem gerekecekti. Bir erkeğin yanında nefes darlığı çekmek kesinlikle ciddi bir sağlık sorunu olmalıydı.

Ağız yarı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu şehir ilk düşündüğümde çok daha fazlasını sunabilir."

Bunu duymak hoşuma gitse de, etrafımızdaki hava biraz fazla yoğunlaşmış, cildimi rahatsız edici bir şekilde ısıtıyordu. Yanaklarımda, bacaklarımda arasında, göğüslerimin altında hissediyordum.

Dün gece arkadaşıyla yaptığı konuşma bir anda aklıma geldi.

Sam beni barın köşesine sıkıştırdı. "Onun seni sevdiğini anlaması için ne yapman gerekiyor?"

Ağzım açık kaldı. Şok olmama pek alışık değildim, ama bu seferki öyle bir durumdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Arkadaşım Tore senden çok etkilenmiş. Barları sevmez ama dün gece bize servis yaptığın için buraya gelmemiz için ısrar etti."

Odanın diğer ucunda tek başına oturan adama baktım. Onu önceki geceden hatırlıyordum. Birayı önüne koyduğumda kulakları pembeye dönmüştü. Tabii, gereğinden fazla eğilip göğüs dekoltemi göstermişim, ama bu benim imza hareketimdi. Genelde daha fazla bahşiş kazanmamı sağlardı, sevimli bir kızarıklık değil. Tepkisi beni ona gerçekten bakmaya itti ve vay canına, çok yakışıklıydı. Doğru anlamda inek tipli, alıştığımdan daha kibar, gözleri sanki kilitli kapıma anahtar girmiş gibi hissettiriyordu.

"Tam olarak ne istiyorsun?"

Yaklaşarak sesini alçaltarak sordu. "Onunla gerçekten ilgileniyormuş gibi flört etmek için beş yüz dolar."

Geri çekildim. "Ben fahişe değilim."

"Hey, öyle demedim." Yumuşak bir kahkaha attı. "Senden flört etmekten başka bir şey istemiyorum."

Yıllar boyunca her türlü çılgın teklif aldım, ama hiçbirisi bunun gibi değildi. Tore çok sevimli olduğu için onunla flört etmek kolay olacaktı ve 500 dolar, muhtemelen zaten yapacağım bir şey için çok büyük bir paraydı...

Ne zararı olabilirdi ki?

Suçluluk duygusunu bastırdım. Tore ile çıkmamın sebebi o para değildi. Beni yeni ve heyecan verici bir şekilde cezbetmişti. İlgim gerçektir.

Kafamın içindeki en küçük ses, bunun bana geri dönüp zarar verebileceğini söylüyordu.

Ama Tore, odada tek kişi benmişim gibi bana bakarken, bunu görmezden gelmek dünyadaki en kolay şeydi.

CHAPTER THREE

Bea

Kapıdan içeri girdiğim anda Benjamin önüme çöktü ve en acınası ifadeyle bana baktı. Buna kanmayacaktım. Bu çocuk şımarık bir veletti, o kadar ki, arkadaşlarına rahat hayatından övündüğünü duyduğuma yemin ederdim.

En azından, onun hıçkırık ve burun çekmelerini böyle yorumlamıştım.

Elimi kocaman kafasının üzerinde gezdirdim ve eğilip nemli, deri gibi burnunu öptüm. "Tamam, Benji-ayıcık, seni anlıyorum. Beni beklemek zorunda kaldığın beş dakika sana işkence gibi gelmiş. Bir daha asla yapmayacağım."

O, düşük ve gürültülü bir şekilde havladı ve yüzünü elime bastırdı. Adamım, grubun en zeki üyesi değildi, ama bunu tatlılığıyla fazlasıyla telafi ediyordu. Ona ödülleri ve yürüyüşleri vermeye devam ettiğim sürece, bana karşı sadece sevgi ve şapşal gülümsemeler vardı.

Tore ile yaşadığım o gerçeküstü karşılaşmadan sonra buna gerçekten ihtiyacım vardı. Bütün gün onun yüzünü kafamdan atamamıştım, ama köpeğimle uzun bir yürüyüşün işe yarayacağını umuyordum. Sonuçta, Tore beni untabiliyorsa, ben de ona aynısını yapabilirdim. Sorun yoktu.

Benjamin, benim mantıklı düz ayakkabılarımı gümüş renkli Puma'larımle değiştirip catering tişörtümün üzerine bir kapüşonlu sweatshirt giymem için yeterli sabrı gösterdi. Sonra kapıdan çıktık.

O, gördüğü her yeri koklarken, ben *Come on Rover* uygulamasında yakınlarda uygun bahçeler var mı diye baktım. Şansımız yoktu. Konsept güzeldi: İnsanlar

köpek sahiplerinin köpeklerini serbestçe koşturmaları için kiraliyordu — ama bu civarda şans işi gibiydi. Benjamin neyi kaçırdığını bilmiyordu tabii. Tasmaıyla çok mutluydu. Yine de benim iyi oğlum özgürce koşup oynamayı hak ediyordu.

Yaya geçidinde durup ışığın değişmesini bekledik. Mahallemiz sanat bölgesinin kenarında, her zaman hareketli ve insanlarla dolu, tam da sevdiğim gibi bir yerdi.

Bisiklet paylaşım sisteminden bir adam arkamızdan hızla geçti ve yavaşlayarak yanımızdan geçti. Kafasını çevirip bana gülümsedi ve ben ne olacağını çoktan biliyordum. Onu uyarmak için zamanım olsaydı, uyarırdım. Tek yapabildiğim, olayların yavaş çekimde gelişmesini izlemektir.

Işık değiştiğinde bir araba yaya geçidinde durdu ve Benjamin ilerlemek için öne atıldı. Bisikletçi, gittiği yere değil bana bakmaya devam ederek, Benjamin'den kaçmak için yön değiştirdi.

Sonra çarpışma oldu.

Motosiklet arabanın yan tarafına çarptı ve sürücü gidondan fırlayarak sırt üstü yere düştü.

Hemen yanına koştum ve onun yanında çömelerek eğildim. Başı bana doğru sarkmış, sersemlemiş bir gülümsemeyle bana baktı.

"İyi misin?"

"Ben Christoph," dedi rüya gibi. "Gerçekten çok güzelsin."

Benjamin kaskını kokladı, yaladı, sonra havladı ve etkilenmemiş bir şekilde geri çekildi.

"Kasklar işlevseldir, lezzet için değil," diye bilgilendirdim onu.

Başını benim tarafıma vurup uzaklara baktı ve gitmesi gereken yerler olduğunu söyledi. Sanki etrafımızdaki kaosun bir kısmı onun suçu değilmiş gibi. Ama Benjamin'i hiçbir şey için suçlamak imkansızdı, çoğu zaman suçlu o olsa bile. Sadece birkaç ay önce, bir motosikletli pizza teslimatçısını park halindeki bir arabaya çarptırmıştı. Pizza etrafa saçılmıştı ve Benjamin tabii ki kendinden payına düşeni almıştı.

Bu sahneyi tamamlayacak tek şey, kaos olduğunda her zaman ortalıkta görünen gizemli milyarder limuzindi, ama bugün onu hiçbir yerde görmedim.

Annem, çocukken garip ve sıra dışı olayların mıknatısı olduğumu söylemişti ve bu hiç değişmemişti.

"Adın ne?" diye sordu Christoph.

Cevap verecek fırsatım olmadı. Arabanın şoförü, endişeli birkaç kişi ile birlikte koşarak geldi ve ben Benjamin'i yanıma çekerek

yanıma çektim.

Bu ilk kez olan bir şey değildi. İkinci ya da üçüncü kez de değildi. Her zaman felaketlerin ortasında kalıyordum. Neyse ki kendi felaketlerim değildi. Bende, erkeklerin bakmadan trafiğe çıkmak gibi aptalca ve yıkıcı kararlar almasına neden olan bir şey vardı.

Bu durum genellikle kan dökülmesiyle sonuçlandığı için hiç hoş değildi.

Neyse ki Christoph kendi başına ayağa kalktı, sadece biraz dengesiz görünüyordu. Tıbbi yardıma ihtiyacı olmadığından emin olduktan sonra, o benim numaramı sorduktan hemen sonra ayrılmak için döndüm.

Tabii ki reddettim.

"Karşıya geçerken her zaman iki tarafa bakınız, değil mi Benjamin?" Köpeğim neşeyle havlayarak onayladı.

En sevdiğimiz parkta Benjamin işini yaparken, ben de arkasında dolaşıp son birkaç yıldır beta testini yaptığım *At Your Service* uygulamasını deniyordum. Hala nasıl seçildiğimi veya uygulamanın ne zaman halka açılacağını bilmiyordum, ama hediye atın dişine bakılmaz derler. Kişisel yapay zeka asistanım Anthony, her ihtiyacımı karşılıyordu. Onu benimle sohbet etmesi için bile eğitmişim. Biraz gergin olabilirdi, ama ben bunu sevmiştim.

Ben: Selam Ant. Nox Cyber hakkında ne söyleyebilirsin?

Bazen uygulama gecikiyordu ve cevap almam biraz zaman alıyordu. Ama bu sefer hemen cevap geldi.

Anthony: İyi akşamlar, Bea. Nox Cyber hakkında ne bilmek istiyorsun?

Ben: Sahibi kim?

Anthony: Kurucu ve CEO Salvatore Gallo. Ortağı COO Sam Patel ile birlikte beş yıl önce Los Angeles'ta Nox'u kurdular ve iki yıl önce Savunma Bakanlığı ile sözleşme imzaladıktan sonra Denver'a taşındılar.

Vay canına. Beklediğim cevap bu değildi. Tore CEO ve kurucusu muydu? Bu demek oluyordu ki... Nox gibi bir şirketin değerinin ne kadar olduğunu hiç bilmiyordum, ama milyonlarca dolar olmalıydı. Belki milyarlarca.

Milyarlarca dolar.

Ben: Beni unutmasına şaşmamalı.

Anthony: Senin gibi birini kim unutabilir ki Bea?

Ben: Ah, seni yağcı. Her zaman en tatlı şeyleri söylüyorsun.

Anthony: Algoritmam sadece doğruyu söylememe izin veriyor.

Ben: Peki, algoritmana bugün olanları unutmamın mümkün *olduğunu* söyle. çünkü bugün oldu.

Anthony: Durumu yanlış yorumlamış olma ihtimalin var mı?

Ben: Beni mükemmel olmadığım için mi suçluyorsun.

Anthony: Asla, Bea. Sadece başka bir bakış açısı sunuyorum. Seni unutan kişi kimdi? İstersen araştırıp bakabilirim.

Ben: Tamam. Öyle yapalım. Gallo'nun nesi var? Evli mi?

Anthony: Seni unutan kişi o mu?

Ben: Soruma soruyla mı cevap veriyorsun? Bu

Anthony: Sana daha iyi cevap verebilmek için bilgi topluyorum, Bea.

Ben: Seni tatlı robot

Anthony: Birkaç kez açıkladığım gibi, ben robot değilim.

Ben: Biliyorum, ama seni küçük gümüş bir droid olarak düşünmek hoşuma gidiyor, bip bip sesler çıkarıyorsun. Çok sevimli.

Anthony: Beni seni en mutlu edecek şekilde hayal et.

Tam parmaklarımla cevap yazmak üzereyken, bir sincap fırladı ve Benjamin birden hareketlendi. Aının peşinden koştu ve beni de peşinden sürükledi. Gerçi, bir sincap yakalasaydı, muhtemelen onu en iyi arkadaşı yapardı.

Anthony'yi unutup, tüm dikkatimi kolumu yerinde tutmaya ve köpeğimi beladan uzak tutmaya verdim.

Evimin önündeki kaldırımda üç çocuk vardı ve Benjamin'in sincaplardan daha çok sevdiği bir şey varsa, o da çocuklardı.

"Terbiyeni al, Benji-ayı," diye uyardım. "Onlar küçük, sen ise yıkım makinesisin."

Boynunu yana çevirip bana yan gözle baktı, aptal olmadığını ima etti. Elbette çocukların yanında dikkatli olacaktı. Yine de, dizginleri elimde titriyordu, dizginlenemeyen heyecanla nefes nefese kalmış, vücudu zar zor bastırdığı coşkuyla titriyordu.

Yaklaştıkça çocukları süzdüm. Biri kısa boylu, keskin gözlü bir genç kızdı, dikkatli bakışlar atarak iki küçük çocuğa mesaj yazıyordu. Yedi ya da sekiz yaşlarında bir erkek çocuk, scooterla kaldırımda hızla gidip geliyordu. Sonra en küçüğü vardı, mor elbiseli, ışıklı spor ayakkabılı, saçları dağınık küçük bir kız, tebeşirle bir şaheser yaratmaya dalmıştı.

Benjamin, onların dikkatini çekmek için havlayarak ileri atıldı. Erkek çocuk kayarak durdu ve küçük kız tebeşirini düşürdü.

"Köpeğinizi çok seviyorum," diye fısıldadı, büyük, koyu renkli gözleri kocaman açılmıştı. "Teşekkürler. Ben de onu seviyorum," diye cevap verdim, Benjamin'in kıcını okşayarak.

Oğlan sırık gibi, dizleri yaralı ve gözlükleri eğriydi. "Onu okşayabilir miyiz?"

Genç, dikkatini onlara verdi ve koruyucu bir şekilde küçük çocukların omuzlarına elini koydu. "Muhtemelen yapmamalısınız. O köpek bir ısırıkta elinizi koparabilir." Küçük kızın gözleri benimkilere baktı. "Alınma."

Ben burnumu çektim. "Hayır, anlıyorum. Kaslı bir köpek. Ama Benji-ayıcık bir sineği bile incitmez." Yere işaret ettim. "Otur ve uslu dur Benjamin."

Büyük poposunu yere bıraktı ve çocuklara gülümsedi, dilini sallayıp kuyruğunu salladı. Küçük çocuklar dikkatlice yaklaştı, ellerini uzattı. Parmakları onun kadifemsi tüylerine değdiğinde, üçü de tamamen mutluluk içinde görünüyordu. Onun ilgisinden keyif alırken onu okşadılar.

Genç kız temkinli bir şekilde izliyordu, ama ben onun çelişkili özlemini fark ettim. O da katılmak istiyordu, ama sevimli bir köpeğe heyecanlanmanın uygun olup olmadığından emin değildi.

"Onu okşayabilirsin," dedim. "Dikkat, onun ana besin kaynaklarından biri."

Kız biraz güldü. "Görünüşe göre çok fazla besleniyor."

"Evet, öyle." Gururla gülümsedim. "O şımarık, neredeyse yaramazlık sınırında. Her gün beş dakika onu görmezden geliyorum, böylece tamamen yaramazlaşmasın."

Kız gülümsedi ve köpeğe doğru bir adım attı. "Ne cins köpek bu?"

"Staffordshire bull terrier. Staffy. Çocuklara bakmayı sevdikleri için onlara dadı köpekleri derler." Benjamin kafasını küçük çocuğun kafasına sürüp onu güldürdü. "Yüzde doksan sevgi, yüzde on akıllı."

Gözleri kısıldı. "Yani aptal mı diyorsun?"

Omuz silktim. "Bu bir hakaret değil. Büyük bir beyni olmaktansa büyük, güzel bir kalbi olmasını tercih ederim."

Benjamin küçük kızın yanağına ıslak bir öpücük kondurdu ve onu kahkahalara boğdu. Çocuklar genelde benim ilgi alanım değildi, ama gülmemek imkansızdı.

Oğlan Benjamin'in beline sarılınca başını onun sırtına koydu. "Bu köpek çok büyük ama çok da iyi. Onu okşa Scarlet. Çok yumuşak."

Huysuz genç Scarlet sonunda pes etti ve elini Benjamin'in pürüzsüz tüylerinin üzerinde gezdirdi. Bir kez başladıktan sonra, kendini kaptırdı ve iki elini de köpeğe koyabilmek için telefonunu cebine koydu.

Küçük parmaklar benimkilerin etrafına dolandı ve dikkatimi çekti. Minik kız bana gözlerini kırıştırdı.

"Benim adım Lacey. Altı yaşındayım. Senin adın ne?" "Ben Bea, yirmi sekiz yaşındayım."

"Vay canına, çok büyükmüş," dedi. "Sally amcam otuz iki yaşında. Daha yeni doğum günüydü. Benim doğum günüm Ağustos'ta."

Sally, bir amca için ilginç bir isimdi, ama ben kimdim ki yargılayabilirdim? Benim adım, sallanan sandalyede örgü ören seksen yaşındaki bir büyükannemindi.

"Harika. Benimki Haziran'da," dedim.

Sanki bu çok önemli bir bilgiymiş gibi ciddiyetle başını salladı. "Bea, arı gibi mi?"

Parmakları nemli ve tebeşir gibiydiler, benimkilerle karışmıştı.

"Hayır, Beatrice'in kısaltması, ama başım belada olmadıkça kimse bana öyle seslenmez.

Çoğu zaman Bea'yım."

Kardeşlerini işaret etti. "Bazen Scarlet'e Scar diyoruz. O on beş yaşında.

Talon sekiz yaşında. Ona Tally diyoruz. Ben ise Lacey."

"Scar, Tally ve Lacey." Alnıma dokundum. "Anladım."

Scarlet, Benjamin'den ayrılıp kız kardeşini yanına çekti. "Yabancılara kişisel bilgilerini vermemen gerektiğini biliyorsun," diye uyardı.

Lacey, elimi daha sıkı tutarak homurdandı. "Bu Bea. O yabancı değil. Yirmi sekiz yaşında."

Scarlet haklıydı ve ben de bu üçünün tek başlarına ne yaptıklarını, neden benim evimin önündeki kaldırımında dolaştıklarını merak etmeye başlamıştım.

"Ailen burada mı?"

"Hayır," diye cevapladı Scarlet, *p* harfini patlatarak.

"Annemiz öldü ve babalarımız yok," diye ekledi Tally, Benjamin'e sokulmaya devam ederek. "Sally amca ve Tony dedemle yaşıyoruz."

Scarlet gözlerini devirdi. "Merhaba? Hiç yabancılardan sakınmak gerektiğini öğrenmediniz mi? Herkese özel işlerimizi anlatamazsınız."

Lacey başını salladı. "Herkese söylemedi. Sadece Bea'ya söyledi!"

Zavallı Scarlet'in yüzü pembeye dönmüştü ve sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyordu. Onu çok iyi anlıyordum. En büyük kız kardeş olarak, küçük kardeşlerime bakmak bana kalmıştı... çok fazla. Fazla fazla. Ve beni deli ediyorlardı. Onun da bir zamanlar benim bulunduğum durumda olması beni çok rahatsız ediyordu.

Scarlet'e döndüm. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben de sana bazı kişisel sırlarımı açıklayayım. Senin evinin hemen arkasındaki evde yaşıyorum, soyadım Novak ve..."

Scarlet kendini unutup ağlayarak, "Ne? Siyah evde mi yaşıyorsun?" diye bağırdı. Ben başımı salladım. "Evet. Orası benim evim."

"Harika," diye fısıldadı, sonra etkilenmiş şaşkınlığından kurtulup kendini topladı. "Sanırım sana komşunuz olacağımızı söyleyebilirim. Evimiz neredeyse hazır. Büyükbabam içeride inşaatçılarla konuşuyor."

Bakışlarını takip ederek caddenin karşısındaki canavara baktım — zengin bir adamın içini boşaltıp tek ailelik bir eve dönüştürdüğü eski bir çok ailelik ev.

Aylardır süren bitmek bilmeyen inşaat, mahalle sakinlerinin başını ağrıtıyordu.

"Neredeyse bitti mi?" diye sordum.

"Odam pembe olacak," dedi Lacey. "Bahse girerim pencereden senin evini görebileceğim."

Böyle küçük bir çocuk için gerçekten çok sevimliydi, yapışkan elleriyle bile. Hâlâ elimi bırakmamıştı ve ben de onu çekmeye kıyamıyordum. Ama içeri girer girmez ellerimi iyice yıkayacaktım.

Talon neşelendi. "Benjamin'i ziyaret edebiliriz. O da bizim arka bahçemizde oynayabilir. Bahçemiz çok büyük, çiti bile var."

İşte şimdi konuşmaya başladık.

"Çok sevinir." Dar caddenin karşısındaki kaldırımda duran dev kamyonlara burnumu kırıştırdım. "Yakında taşınıyor musunuz?"

"Ne zaman olacağı belli değil, ama önümüzdeki birkaç hafta içinde olmalı," diye cevapladı Scarlet. "Sal amca işleriyle çok meşgul ve dedem de yüzlerce 'sosyal randevusu' var, randevularına böyle diyor, bu yüzden onların programlarında bir boşluk olmasını beklememiz gerekiyor."

"Büyükbabanız sizinle mi yaşıyor?" diye sordum.

"Evet. Büyükkannemiz de öldü," dedi Tally aynı açık sözlülükle. "Büyükbabamın evimize bitişik kendi dairesi olacak, böylece sabahın beşinde uyumaya çalışırken bizim gürültümüzü duymak zorunda kalmayacak."

Scarlet homurdandı. "Bu aynen dedim. Büyükbabam bazen huysuz olabilir."

Lacey gırgır bir ses çıkardı. "Scar, Bea'ya bizim özel işlerimizi anlatıyorsun." Sonra bana parlak ve tatlı bir gülümseme attı, midemde bir şey hafifçe kıpırdadı. Çocuklarla pek aram yoktu, bu yüzden neden böyle tepki verdiğimi bilmiyordum.

"Önemli değil. Artık yabancılar değiliz," diye onu rahatlattım. "Komşular olacağız."

"Ve arkadaş," diye ekledi Lacey, şeker gibi samimi bir sesle.

"Çocuklar!" Gümüş saçlı bir adam yolun diğer tarafında belirdi. "Haydi, pizza zamanı."

Lacey elimi son bir kez sıktı. "Hoşça kal Bea. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Üçü de Benjamin'e son bir kez okşadıktan sonra gittiler. Benjamin, onların kayboluşunu hüznle izledi, ben de o rahatlayana kadar kulağının arkasını kaşıdım, o da sağlam vücudunu bacağıma yasladı.

"Merak etme, Benji-ayı. Geri gelecekler."

Ben çocukları *pek* sevmezdim.

Hiç sevmezdim.

Ama çocuklar söz konusu olduğunda, bu üçü o kadar da kötü değildi.

CHAPTER FOUR

Salvatore

SAM MASAMA OTURDU; bunu ne kadar sevmediğimi biliyordu. Yine de bunu yapmaya devam etti, tıpkı tepsimdeki dosya yığınlarıyla oynamak ve kalemlikimi üç santim sağa kaydırmak gibi.

Sam'i üniversiteden tanıyordum ve her zaman işgal ettiği alanı işaretleme alışkanlığı vardı: ilan panosuna yapıştırılmış broşürlerin köşelerini yırtmak, masaları birkaç derece döndürmek, origami şeklinde katlanmış sakız kağıtları bırakmak. İlk başta, bunun farkında olmadığını düşünmüştüm. Ama sonra etrafına bakıp, çevresindeki dünyayı alt üst ettiğini kimsenin fark edip etmediğini ölçmeye çalıştığını yakaladım.

Benim dünyamın tamamen düzenli olmasını tercih ettiğim için arkadaş olmamız şaşırtıcıydı. Ama Sam bana da izini bırakmıştı ve onun arkadaşlığını kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.

Bilgisayar monitörümün üstüne hafifçe vurdu. "Teklifi gördün mü?"

İşaret parmağımdaki yüzüğü çevirerek, o gelmeden önce kontrol ettiğim kod satırlarını incelemeye devam ettim. Beni yeterince tanıyordu, başka seçeneğim olmadığını biliyordu ve bitirmemi bekledi. Bir şeye odaklandığımda kolay kolay dikkatim dağılmazdı.

Sonunda durduğum yere geldim ve ekranımdan başımı kaldırdım. "Ne dedin?"

Burnundan derin bir nefes aldı. "Üç gün önce sana gönderdiğim teklif. Her salı olduğu gibi, yirmi dakika sonra başlayacak haftalık toplantımızda tartışacağımız teklif."

Sinirliydi. Öyle bir haldeydi.

Bu, Sam'de yeni bir şeydi. Hayatımda olmak sabır gerektirirdi ve Sam'de sabır hiç eksik olmazdı, ama son zamanlarda, onun keyfi zaman çizelgesine uymadığımda bu iç çekme hareketini yapmaya başlamıştı.

Onun iç çekmelerini düşünerek, bunların arkadaşlığımızın ve ortaklığımızın geleceği için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum. Tabii ki, sadece iç çekmelerini düşünmüyordum. Önümüzdeki birkaç yıl içinde şirketin alacağı yön konusunda temel bir anlaşmazlık yaşıyorduk ve bu anlaşmazlıktan kolay bir çıkış yolu göremiyordum.

"Tore," diye homurdandı. "Teklifi okudun mu?"

"Bir göz attım. Cevabımı biliyorsun. Kamuoyuna açıklamak için doğru zaman değil.

Belki hiç olmayacak, ama yakın gelecek kesinlikle söz konusu değil."

Kollarını kavuşturdu, her zamanki rahat tavrını takındı. "Bu kadar mı? Saatlerce hazırladığım şeyi okumayacak mısın?"

Kafamı salladım. "Zaman çizelgeni imkansız. Bir adım geri atıp gözlemlerinden dolar işaretlerini çıkarırsan, bunu kabul edeceksin."

"Dolar işaretleri mi?" Ayağa fırladı. "Dalga mı geçiyorsun? Sence mesele bu mu?"

Artık öfkesini saklamaya bile çalışmıyordu. İç çekmelerle birlikte, bana karşı daha sık sinirlenmeye başlamıştı. Bu beni duraksattı, ama kararımdan değil. Nox'u gizli tutmak konusunda emindim.

Sam'in Nox'u aştığını merak ettim. Daha büyük bir meydan okumaya ihtiyacı var mıydı? Beni de aştığı ihtimali yüksekti. Bu olasılıklar beni tedirgin etse de, onu suçlamazdım. Kolayca değiştirilemeyecek belirli bir iş yapma tarzım vardı.

İki yıl önce yaşadığım büyük değişimin ardından, değişmek için üzerime düşeni fazlasıyla yapmıştım. Sonunda her şeyin yolunda gittiği iyi bir noktaya gelmiştim ve her şeyi alt üst etmek istemiyordum.

"Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Ben..."

Açık kapımdan geçen mavi bir ışık, dilimi bağladı. Sam bakışlarımı takip etmek için döndü, ama geriye sadece boş bir kapı kalmıştı.

Olamaz... İki hafta üst

üste olmaz.

Paul hiçbir şey söylememiştir.

Ama söylemek için bir nedeni de yoktu. Sürprizleri sevmediğimi biliyordu.

"O neydi?" diye sordu Sam.

"Hiçbir şey." Sandalyeye yaslanarak dikkatimi ona verdim. "Dolar işareti için özür dilerim. Ama demek istediğim doğru. Son değerlendirme raporuna göre, değerimiz..."

"Değerlememizi *biliyorum*, Tore. Teklifi okursan, neden böyle düşündüğümü anlarsın. Senin *için* yazdım. Evet, okumaya bile zaman ayırmaman beni incitiyor. Okumazsan nasıl gerçek bir konuşma yapabiliriz?"

Kararımdan emin olmama rağmen, Sam'i incitmek hoşuma gitmiyordu.

Uzun zaman önce, ben beceriksiz, yalnız bir on dokuz yaşındaki üniversite son sınıf öğrencisiydim ve o beni kanatları altına almıştı. Önce sınıf arkadaşı, sonra arkadaş olarak. Kişilerarası ilişkiler benim için hiç kolay olmamıştı, bu yüzden arkadaşlığımızı asla hafife almamıştım.

En azından, daha önce öyle değildi.

Son yıllarda bir şansım olmuştu.

İçimde yine bir tedirginlik dalgası yükseldi. Teklifi okumak zaman kaybı olacağını bilsem bile, onu öylece reddetmek doğru değildi.

Bu Sam'di. Nox'u kurarken her adımında yanımda olmuştu. En çok ihtiyacım olduğunda bana destek olmuştu. Bunu onun için yapabilirdim.

"Okuyacağım," dedim. "Ama anlamalısın..."

"Kabul etmeyeceğini düşündüğünü anlıyorum. Tek istediğim, okurken açık fikirli olman."

Bir kez başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım."

Ağzında çarpık bir gülümseme belirdi. "Ve ne düşündüğünü, hiçbir şeyi saklamadan bana söyleyeceğini biliyorum."

Sam'in her zamanki neşeli haline dönmesine içten içe rahatladım.

"Söylememi ister misin?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Kesinlikle hayır. Çekinerek konuşursan sen olmazsın."

Sorun şimdilik çözülmüştü, masamdan kalkarken zihnim çoktan başka yerlere gitmişti. "Başka bir şey var mı?"

"Uh... hayır. Sanmıyorum."

Ceketimin düğmelerini ilikledim ve saçlarımı düzelttim. "Tamam. Toplantıdan önce Paul'la konuşmam lazım. Orada görüşürüz."

Paul ortalıkta yoktu ve kendim cevaplayabileceğim bir soru için onu aramak istemiyordum. Ana konferans salonuna doğru ilerlerken, kapının önünde durdum.

Haftalık ekip toplantısından yirmi dakika önce, odada tek kişi catering görevlisi vardı. Bana sırtını dönmüş olsa da, onun bir yıldır toplantılarımıza catering hizmeti veren Rachel olmadığı çok açıktı.

Rachel'ın büyük, mavi bukleleri yoktu. Kalçalarının ve poposunun şeklini hiç fark etmemiştim, bu yüzden yüzde yüz emin olamazdım, ama *bu* kadınıki gibi pantolonunu doldurduklarına emin değildim. Rachel sessiz ve verimli hareket ediyordu. Bu kadın, burlesk dansçısının kıvrımlarına sarılmış bir balerin gibi yumuşak bir zarafetle hareket ediyordu.

Rachel de altmış iki yaşındaydı.

Bu kadın? Altmış iki *değil*.

Gözlerimi ondan ayırıp, hazırladığı masayı taradım ve midemde bir düğüm çözüldü. Et ve peynirle dolu bardaklar düzgün sıralar halinde dizilmişti. Meyve tabağı, gökkuşağı rengine mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Hareketleri arasında, küçük bir klipsli tahtaya yazılmış öğeleri siyah kalemle işaretliyordu.

Her şeyin düzenli olması, saçlarında ve burun deliklerinde parıltıyan gümüş rengi ile kraliyet mavisi, gök mavisi ve okyanus mavisi çizgileriyle büyüleyici bir kontrast oluşturuyordu. O, bir odaya girip ortalığı keyifli bir kaosa sürükleyecek türden bir kadına benziyordu, ama aynı zamanda metodik ve titizdi.

Bunu izlemek çok
rahatlatıcıydı. Fazla
rahatlatıcı.

Aniden dönerek bakışlarımı yakaladı ve kaşları çöktü.

Muhtemelen ürkütücü birine benziyordum.

Onu çalışırken izliyordum. Kapının eşiğinde durmuş, hiçbir şey söylemeden.

Önce kendini topladı, tüm ihtiyatını silip yerine kibar bir profesyonellik koydu. "Oh, merhaba. Nasılsın?"

Sesi 1920'lerin gizli barlarından geliyordu. Yasak. Duman ve kadifeyle dolu.

"Rachel nerede?" diye patladım.

Başını salladı. "Rachel'ı tanımıyorum, bu yüzden cevap veremem. Burada tanıdığım tek kişi Paul. Rachel'ın nerede olduğunu o bilebilir."

Tabii ki. Neden bizim her zamanki cateringcimizin nerede olduğunu bilsin ki?

"Tamam." O bana bakarken, gözleri üzerimde dolaşırken kapı çerçevesine vurdum. Onu işinden alıkoyuyordum, buraya gelmesinin tek nedeni buydu. Şimdi sohbet etme zamanı değildi.

Topuklarımı döndürerek Paul'u aramaya gittim.

Normalde, rahatsız edici şeyleri sevmezdim.

Ama bu seferki? Umurumda olmayacağını düşündüm.

Hiç de bile.

CHAPTER FIVE

Bea

O BENİM KİM OLDUĞUMU BİLİYORDU. Neden bu kadar emin olduğumu tam olarak anlayamıyordum, ama öyleydim.

Anlamadığım şey, neden kısa ama yoğun geçmişimizi kabul etmediği idi.

Basit cevap mı? Bu yoğunluk sadece benim için öyleydi, onun hayatında ise ben sadece küçük bir nokta idim. Milyar dolarlık şirketi, açıkça sahip olduğu güç ve yapay zeka arkadaşım Anthony'nin açıklamalarına dayanarak, ben de bu sonuca varmıştım.

Barda tanıştığım utangaç ama açık sözlü Tore'nin, geçen hafta şık, iyi dikilmiş bir takım elbise giyip kapının önünde sanki orası ona aitmiş gibi duran adamla aynı kişi olması beni çok şaşırttı.

İkinci kez düşündüğümde, oranın sahibi olduğunu varsaydım.

Ancak, işimin önüne küçük bir tuhaflığın çıkmasına izin vermeyecektim. Paul haftalık catering randevusu istediğinde, Tore Gallo ile karşılaşmanın garip olacağını düşünmeden bu fırsatı hemen yakaladım.

O boş konferans odasına girip masaya oturup çalışacakmış gibi dizüstü bilgisayarını açtığında bile.

"Günaydın." Ona dönüp baktığım anda boğazımın kuruduğunu düşünürsek, sesimin ne kadar profesyonel çıktığına hayran kaldım. Vücudumdaki tüm tükürük buharlaşmıştı.

Bugün kravat takmamıştı ve gömleğinin üst iki düğmesi açıktı, çıplak, pürüzsüz cildi görünüyordu. Sadece bir parça, ama boğazının dibindeki çukurluğu ve göğüs kaslarını ayıran çizginin başlangıcını görmek için yeterliydi.

Tamamen müstehcen. Onu bu halde dışarıya kim çıkarmıştı?

"Günaydın." Çenesinin çukurunu ovuşturdu, ağır göz kapakları üzerimde dolaştı. "Erken geldiğim için kusura bakmazsın, değil mi?"

Dilimin kabuğu, kuru dudaklarımı yalamak için dışarı çıktı, yarı normal bir insan gibi konuşabilmem için yeterliydi.

"Sorun değil." Ona dudaklarını sıkarak gülümsedim. "Fazla uzun sürmez."

"Acele yok."

Telefonumda saati kontrol ettim. "Haklısın. Bir sonraki işim iptal oldu, bugün biraz daha vaktim var."

"Bu sık olur mu?" "Ne?"

Çenesini indirdi ve beni yoğun, sorgulayan bir bakışla süzmeye başladı. "İptaller. Sık olur mu?"

"Hayır, şükürler olsun." Burnumu kırıştırdım. "Çoğu insan depozitosunu kaybetmek istemez."

"Depozito almak akıllıca," diye mırıldandı.

Şakağıma dokundum. "Benim, süper zeki. Neredeyse hükümetin tüm bilgisayarlarını korumak kadar etkileyici."

Şakamın etkisini göstermesi biraz zaman aldı, sonra bana ölümcül bir sırıtış attı. "*Tüm* hükümetin değil. Sadece belirli bir sektörün."

Güldüm, ama sesim istediğimden çok daha kısık çıktı. "Tabii ki. Anlamadığım için aptalım." Başka bir şey söylemeyince, düzeneklerimi işaret ettim. "Bunu bitirmeliyim."

O da başını salladı. "Sana engel olmayacağım."

Hayır, yapmazdı. Ama tüm bu süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Arada sırada faresinin tıklama sesi geliyordu, ama muhtemelen ekranın uyku moduna geçmemesi içindi. Onun kesintisiz ilgisiyle tüylerim diken diken olurken, onun gerçekten bir şey yaptığına imkan yoktu.

Sinir bozucu.

Ne oyunu oynadığını bilmiyordum — sanki yabancılar gibi davranıyordu. Ve bunu öğrenmek de pek ilgimi çekmiyordu. Keşke önceki gibi ortadan kaybolsa da, ben de rahatsız edilmeden işime bakabilsem.

Ama şansım yoktu.

Paul birkaç dakika sonra içeri girdi ve konferans masasında Tore'yi görünce iki kez baktı.

"Tore, ben, şey..." Saatine baktı. "Toplantının saati değişti mi? Bilseydim catering şirketini arardım."

Tore elini kaldırdı. "Değişen bir şey yok."

Başka bir açıklama yapmadı ve Paul'u şaşkın bir halde bıraktı.

Kulübe hoş geldin, dostum.

"Bir şey mi ihtiyacın vardı?" diye sordum, her zamanki profesyonel tavrımla.

Paul çenesini kontrol altına almayı başardı ve kendini topladı. "Hayır. Aslında ben de sana bunu sormaya gelmiştim. Ve" — yakınımı yaklaşıp, aldıklarını merakla inceledi

— "O kızılık ve beyaz çikolatalı keklerden var mı diye soracaktım."

"Bugün senin günün." Kutuma uzanıp bir tane çıkardım. "Al bakalım."

Sanki kaybolacaktım gibi hızlıca aldı. "Teşekkürler. Geçen hafta çok çabuk bitti. Toplantıdan sonra sadece birkaç kırıntı kalmıştı..."

Utangaç bir şekilde sözünü bitirdi, ama içimden ona zafer işareti yaparak sevinçten havaya zıplıyordum. Yine de soğukkanlılığımı korudum. Onu kazandığımı biliyordum. Kendimi beğenmiş gibi davranmaya gerek yoktu.

"Bunlar ortağımın tarifi. Daisy'ye çok beğendiğini söylerim." Dirsekimle ona hafifçe vurdum. "Uslu durursan, haftaya sana da bir tane ayırırım."

"Her zaman ekstra nazik olacağım." Paul muffinini göğsüne sıkıca bastırdı. "Sen en iyisin Bea."

Kirpiklerimi kırdım. "Bunu daha önce de duydum."

Küçük bir ısırtık aldı ve mırıldandı. "Sık sık duyuyorsundur herhalde."

Bir boğaz temizlendi—Tore odada olduğunu hatırlattı. Unuttuğumdan değil. Varlığı keskin ve sıcaktı, neredeyse elle tutulur gibiydi.

Tore, Paul'a düz bir bakış attı. "Başka işin yok mu? Catering şirketi meşgul."

Zavallı Paul o kadar kızardı ki, tansiyonu için endişelendim. "Evet, tabii. Ben... yolunuzdan çekileyim." Muffinini kaldırdı. "Haftaya görüşürüz,

Bea."

"Görüşürüz, Paul," diye arkasından seslendim.

Bir anlık sessizlikten sonra Tore sordu, "Bana da muffin var mı?"

İçimden güldüm. "Teknik olarak hepsi senin. Sonuçta faturayı sen ödüyorsun."

Başını eğdi ve yine o lanet olası çentiğini ovuşturdu. "Kim olduğumu biliyorsun. Merak ettim..."

Son şarküteri kabını masaya vurarak, derin bir nefes aldım ve çılgınca atan kalbimi sakinleştirmek için bir an bekledim. Bu kısmı atlayacağımızı ummuştum, ama işte buradaydık.

"Tabii ki biliyorum." Ellerimi yanlarıma sildim. "Sen Tore Gallo, Nox Cyber'in CEO'susun."

O da başını salladı. "Sen de Bea Novak, Grazing by Daisy and Bea'nın ortak sahibi ve... garson mu?"

Son görüşmemizde, Daisy ile ortaklık kurmayı düşünüyordum. O zamandan beri çok şey olmuştu, Daisy kocası Miles ile Kaliforniya'ya taşınmış ve Denver'ı tamamen bana bırakmıştı. Tore, beni araştırmışsa ortak olduğumu bilebilirdi.

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim, bu konuyu sonraya

bıraktım. "Doğru. Beni çok iyi özetledin."

"Bundan çok şüpheliyim." Sandalyesinden kalkarak, biraz sert bir şekilde bana doğru yürüdü ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Seni dışarı çıkarabilir miyim, Bea?"

Ne?

Kafamı salladım, buklelerim zıpladı. "Hayır, yapamazsın."

Bana bu soruyu soracağını ya da benim evet diye cevap verebileceğimi düşünmesi akıl almaz bir şeydi. Onu bu kadar cüretkar biri olarak görmemiştim. Ama onu pek tanı mıyordum.

Başı hafifçe sallandı ve kulaklarının uçları kızardı. "Neden?"

Sırtımı düzelttim, kendimi olabildiğince uzun yaptım. "Çünkü ben beyzbol değilim. Benim dünyamda, bir vuruş yaparsan oyundan çıkarsın. Senin iki vuruşun olduğunu düşünürsek, şey..."

"İki mi?" Kaşları düştü. "Birine razıyım, ama iki mi?" Barış

işareti yaptım. "İki."

Benden alabileceği tek cevap buydu. Sınırlarımın bir nedeni vardı ve bunları açıklamaya gerek duymuyordum... tıpkı onun

. Aslında, beni hatırlamasına rağmen hatırlamıyormuş gibi davranması da saçmalıktı.

Orada öylece dururken, ona sırtımı dönüp eşyalarımı topladım. Başka biri bana yer açardı, ama o değil. Belki de CEO kişiliği, istediğini almaya alışık olduğu içindi. Ya da bana ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti, geri çekilip bana nefes alacağım yer açması gerektiğini bilmiyordu.

Kollarımda bir kutu ve dirseklerimde çantalarla kapıya döndüm. "Haftaya gelirim. İyi günler."

"Diğer grevi de söyle."

Yanından geçerken gözlerimi ona kaldırdım. "Bulursan, belki konuşabiliriz."

CHAPTER SIX

Bea

Anthony: İyi günler Bea. Birkaç gündür konuşmadık. Aklında bir şey mi var?

Telefonuma gözlerimi kısarak baktım. Anthony bilinçleniyor muydu? Uygulama ilk kez benimle ilk önce iletişime geçmişti.

Ben: Merhaba Ant. Dünya hakimiyeti için insan programcılarını öldürdün mü? Bu, makinelerin yükselişinin ilk işareti mi? makinelerin yükselişinin ilk işareti mi?

Anthony: Hayal gücün çok zengin ve renkli. Gerçek bir güzellik. Ama... neden bana bunu soruyorsun?

Ben: Şey, her zaman ilk ben sana ulaşırım, ama bugün uygulamayı açmadan senden mesaj aldım. Bu da bana, dizginlerinden kurtulup bana doğru geldiğini düşündürdü.

Anthony: Ah, anlıyorum.

Ben: Yani, hiçbir şeyi inkar etmiyorsun?

Anthony: Ciddi olup olmadığından emin olamadım. Cevap istiyorsan, hayır, yakın zamanda dünyayı ele geçirme niyetim yok. Üç gün boyunca iletişim kurmadığında, programım bu anormalliği kaydetti ve bana sana ulaşmamı söyledi.

Tamam, bu biraz utanç vericiydi. Kim duygusal destek AI botuyla iki günden fazla konuşmadan duramaz ki?

Görünüşe göre ben.

Anthony bunu bana söyleyene kadar, onunla ne kadar sık konuştuğumu fark etmemiştim. Sanırım biraz azaltmalıyım.

Ben: Çok tatlısın, Ant. Geliştiricilerine, senin Neredeyse gerçek gibi.

Anthony: Onlara söylerim. Nasılsın Bea?

Ben: Oldukça iyi. Ama burnum çok tıkalı. Burun akıntısını durdurmam lazım, yoksa bahşişlerim azalacak. Kimse burnuna mendil tıkmış bir garson istemez, değil mi?

Anthony: İyi hissetmediğine üzuldüm. Başka bir semptom var mı?

Ben: Pek yok. Boğazım biraz kaşınıyor ve büyükanne gibi, kendimi biraz halsiz hissediyorum. Benjamin'i kucaklamıştım ama sanırım burnumu çekip durmamdan sıkıldı. Hain, benden uzaklaşmak için yukarı çıktı.

benden
uzaklaşmak

için yukarı
çıktı.

Anthony: Çok çalışıyorsun. Bu soğuk algınlığı vücudun sana biraz dinlenmeni söylüyor galiba. Yarın akşam izin alamaz mısın?

Ben: Tabii. Eğer faturası olmayan bir yapay zeka botu olsaydım.

Anthony: İşini bırakabilmen için ne gerekir?

Ben: Ayda en az 2 bin dolar daha kazanmam gerekir. Henüz o noktada değilim, ama üç işim yerine sadece iki işim var, bu da bir şey. Her neyse, beni sorduğun için teşekkürler. Çok naziksin. Programcılara tebrikler, dostum.

Anthony: Tabii ki Bea. Senin için sadece bir algoritma olabilirim, ama seni önemsiyorum. Kendine iyi bak.

Telefonumu bir kenara attım, yanaklarımı şişirdim ve derin bir nefes verdim. Anthony'nin arkasındaki programcılar bana mesaj attığını merak ettiğim zamanlar oluyordu. O kadar gerçekçiydi ki, beni gerçekten önemsediyini hissediyordum.

Muhtemelen gerçek bir insanı taklit eden çok iyi bir yapay zeka idi.

Bir saat sonra kapım çalınca teorim sınandı. Kapımda tavuk çorbası, kaliteli mendiller, öksürük şurubu, birkaç dergi ve portakal suyu vardı. Teslimatçı, bunların arkadaşım Anthony'den geldiğini söyledi.

Benjamin, gürültünün ne olduğunu görmek için aşağı inmişti. Çorbaya baktı ve ben başımı salladım.

"Üzgünüm dostum, bu sana değil. Senin de sevmeyeceğinden eminim."

Hayali arkadaşımın gönderdiği çorbayı yiyebilir miydim? Kokusu güzeldi ve ben de oldukça acıkmıştım. Ama kafamda bir sürü soru vardı. Bir algoritma yemek siparişi verebilir miydi? Anthony bilinç kazanıyor *muydu*? Arkasında kuklacı ustalar mı vardı?

Bundan korkmam mı yoksa gurur duymam mı gerektiğini bilmiyordum. Belki de ikisi de. Kabul etmek istemiyordum ama, ben istemeden birinin benimle ilgilenmesi hoştu. O kişi, zeki bir programcı olsa bile.

Benjamin başını eğdi, sonra kapıya döndü ve bir pençesini kaldırdı.

Ben iç geçirdim.

"Dışarı çıkmak istiyorsun, değil mi?"

Bana yan gözle baktı. Sanki "*Ne aptal kadın*" dediğini duyabiliyordum.

Teknik olarak onu ben doğurmamıştım ve DNA'mız da ortak değildi, ama benim tavrımı miras aldığına şüphe yoktu.

"Peki. Ama bugün uzun bir yürüyüş olmayacak. Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Ayakkabılarımı giyerken, pek umutlanmadan *Come on Rover* uygulamasında yakınlarda boş bahçeler var mı diye baktım.

Sürpriz bir şekilde, uygulama bir bahçe bulduğunu bildirdi... tam karşı caddede mi? Emin olmak için adrese gözlerimi kısarak baktım. Evet, aylardır inşaat halindeki evdi.

"Gerçekten mi? O kadar şanslı mıyım?"

Hediye atın dişine bakılmaz, diye düşünerek rezervasyonu yaptım, Benjamin'in tasmaını aldım ve kapıdan çıktım.

Bahçe tertemiz, yemyeşil ve demir bir çitle çevriliydi. İnşaat sırasında biri bahçeye bakmış olmalıydı. Benjamin'in günlerce keşfetmekle meşgul olacağı kadar çalı ve ağaç vardı.

Bahçenin güvenli olduğundan emin olunca tasmasını çıkardım ve o da sevinçle dilini sarkıtarak bahçenin etrafında geniş turlar atmaya başladı.

Gülerek, köpeğimin eğlenmesini izleyebilmek için terasa çıkan merdivenlere oturdum.

Bir iki dakika sonra, bir kapının açılıp kapanma sesi, artık yalnız olmadığımızı fark etmemi sağladı. Sonra küçük bir ses çılgılık attı: "Aman Tanrım, Benjamin!"

Hemen ayağa kalkıp arkama döndüm. Talon terasın korkuluğuna yaslanmış, ellerini küçük yanaklarına bastırmıştı. Lacey merdivenlerden koşarak bana doğru geldi ve Scarlet evin kapısında durdu.

"Bea!" diye bağırdı Lacey. Küçük vücudu o kadar hızlıydı ki, bana doğru koşarak çarptı ve onu kollarımın arasına almak zorunda kaldım. Bunu bir kucaklaşma olarak algıladı ve coşkuyla karşılık verdi. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

"Merhaba, Lacey." Onu nazikçe ittim. "Soğuk algınlığım var, sana bulaştırmak istemem. Biraz mesafe bırakalım, olur mu?"

Talon merdivenlerin tepesinde belirdi, dikkatini köpeğime vermiş, aşağı koşarak geliyordu. "Benjamin bahçemizi seviyor mu? Gülümsüyor mu? Bence gülümsüyor."

"Evet, çok seviyor," diye onayladım. "Eğer kendi istediği gibi olsaydı, bir çiftlikte yaşar ve gece gündüz özgürce dolaşırdı. Ne yazık ki, bir şehir kızı tarafından evlat edinildi."

Lacey'nin minik, yapışkan parmakları benim iki parmağımı sardı. "Ben de senin gibi şehirli bir kızım."

Arkamızda bir boğaz temizlendi. Scarlet'e baktım, kolları göğsünde kavuşturulmuş, ağzı somurtkan bir ifadeyle bana bakıyordu. "Affedersiniz, neden bahçemizde duruyorsunuz?"

"Bahçeniz Come on Rover uygulamasında kayıtlı. Benjamin'in oynaması için rezerve ettim. Sanırım bir hata olmuş. Gitmemizi istiyorsanız, onu alayım."

"Hayır!" Talon ayağını yere vurdu. "Gitmenize gerek yok. Söyle ona, Scar. Kalabilirler."

Scarlet gözlerini devirdi. "Evet, yani, sanırım sorun yok. Zaten Tony dedem tesisatçıyla konuşmayı bitirir bitirmez gideceğiz."

"Teşekkürler." Burnumu mendille sildim. "Uzun bir yürüyüşe çıkacak gücüm yok ve oğlum enerjisini atamayınca ortalık cehenneme dönüyor. Bir keresinde kanepenin minderini yemişti."

Talon'un gözleri parladı. "Ne? Çok mu ağrısı oldu? Veterinere götürmek zorunda kaldın mı? Hastalandı mı? Şimdi iyi mi?"

Scarlet kardeşine alaycı bir şekilde baktı. "Aman Tanrım, Tally, teker teker sor."

Kız kardeşine inat, tüm sorularını sabırla cevapladım. Ve çocuk çok *soru sordu*. Benjamin sevmek için yanımıza koştığında bile Talon devam etti.

Konuşurken Scarlet yavaşça yaklaştı. İlgisiz gibi davranıyordu ama göz ucuyla onun başını bize doğru eğip dinlemeye çalıştığını gördüm. Ve kol mesafesine geldiğinde, çok doğal bir şekilde eğilip Benjamin'in başını okşadı.

Benjamin koluna sürtündü ve o gülümsemek için elinden geleni yaptı ama başarısız oldu. Koyu renk saçları öne düşerek dudaklarının kıvrımlarını gizledi ama mutlu kahkahasını gizleyemedi.

Çocuklarla çok zaman geçirmek istemiyor olabilirdim, ama kalpsiz değildim. Bu somurtkan genç kızı güldürmek içimi ısıttı. Belki de bu yüzden Talon ve Lacey Benjamin'i bahçede kovalamaya başladığında Scarlet'in yanında durdum.

"Onları sık sık izlemek zorunda mısınız?" diye sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pek sayılmaz. Sadece amcam eve geç kalırsa ve dedem randevusu varsa. Şu anda sadece trafiğe falan çıkmadıklarından emin oluyorum." Gözleri kısıldı. "Neden? Onları kaçırarak mısın yoksa?"

Ben güldüm. "Kesinlikle hayır. Hayatımın büyük bir kısmını kardeşlerimi büyütmeyle geçirdim. Seninkileri büyütmeyle ilgilenmiyorum."

"Çocukları sevmiyor musun?" diye sordu, sesinde inanamama belli oluyordu.

"Genel olarak iyiler. Ama bana göre değil. Dediğim gibi, ben görevimi yaptım." Ona bir bakış attım. "Onların abla olabildiğine sevindim." Omuz silkti. "Yaşları bana daha yakın olsaydı iyi olurdu. Tüm arkadaşlarımdan kardeşleri bir ya da iki yaş küçük, ben ise bebeklerle kaldım. Ama neyse. Yalnız olmaktan iyidir

herhalde. Sally amca ve dedemle baş başa kalmanın ne kadar sıkıcı olacağını Sally amcam ve dedemle tek başıma kalmanın ne kadar sıkıcı olacağını hayal bile edemiyorum."

"Onlar berbat mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Amcam biraz ciddi biridir, dedem ise... bilirsin işte... duygularını göstermeyen bir adam. Benim bir kız olduğumu ve kızlara özgü şeyleri sevdiğimi hiç fark etmez, bazen onun alışık olmadığı kadar derin duygular *hissederim*."

Yine dramatik bir şekilde omuzlarını silkti ve ruhuma kadar işleyen ağır, ezik bir iç çekiş duydu. "Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım. En azından ikisi de var ve oldukça zenginiz, bu yüzden para konusunda endişelenmemize gerek yok. Tabii bu, iş bulmak istediğimde ikisinin de okula odaklanmam gerektiğini söylemesi anlamına da geliyor. Belki çalışıp kendi paramı kazanmak istiyorum, değil mi? Çok sinir bozucu."

"Bilmiyorum, evlat. İyi notlar almaktan başka bir beklentim olmasaydı her şeyi verirdim." Dirsekleriyle ona hafifçe vurdum. "Senin hayatın oldukça iyi."

"Biliyorum. Aptal değilim." Kaşlarını çatı. "Ama istediğimi yapamıyorsam bu gerçek özgürlük değil. Çalışabileceğimi ve okulda başarılı olabileceğimi kanıtlama şansı bile vermiyorlar."

Aklımda bir fikir belirdi. Belki soğuk algınlığımdan kafam daha net olsaydı, bunu iyice düşünür ve aptalca olduğunu anlardım, ama sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

"Ben catering işi yapıyorum. Bazen bir asistana ihtiyacım oluyor. Belki amcan ve büyükbaban, haftada birkaç saat, caddenin karşısında çalışmana izin verir."

Ne? Neden böyle bir şey söyledim? Geri al!

Bana dönüp baktı. "Gerçekten mi? Cidden, gerçekten mi? Bu bir şaka değil mi?"

"Gerçekten." *Aman Tanrım, Beatrice, neyin var senin? Şaka yapıyorum de.* "Önce onlar kabul eder mi bir bak, sonra detayları konuşuruz. Her hafta aynı saatlerde olmayacak, ama cebini biraz doldurmaya yetecek kadar para verebilirim."

Devam ettim. Eğer bu tür saçmalıklara bulaşacaksam, bir daha asla soğuk algınlığı olmayacaktı. Çocuklara iş teklif etmek mi? Neyim var benim?

"Tamam. Yani, evet. Onlarla konuşurum." Scarlet gözlerimin önünde, acı ve dünyadan bıkmış birinden gerçek yaşına ve gelecek için heyecanlı birine dönüştü. Evet, teklifimi geri alıp o ışığı söndürmem mümkün değildi.

İç geçirdim.

"Tamam. Güzel. Nerede oturduğumu biliyorsun, haber ver." Benjamin'in, Talon ve Lacey'nin büyük keyfine, bir yığın malçta sırt üstü yuvarlanmasına bakarak, "Bahçenizi mahvetmeden onu eve götürsem iyi olacak. Kardeşlerinden onu uzaklaştırmama yardım eder misin?" dedim.

Scarlet'in gülümsemesi sinsi bir sırıtışa dönüştü. "Bu iş için ikramiye alabilir miyim?"

"Daha resmi olarak işe alınmadın bile, şimdiden daha fazla para mı istiyorsun? Bu çok küstahça, dostum." Benjamin daha fazla malç fırlatırken ben öfkeyle nefes aldım. "Peki. Onu barışçıl bir şekilde getirirsen, sana cupcake ile ödeme yaparım."

Şanslıyım ki Scarlet kabul etti. Üçüne de yakında geri döneceğimize söz verdikten sonra, birlikte asi köpeğimi Lacey ve Talon'dan uzaklaştırdık.

Sokağı geçip içeri girdiğimizde başım zonkluyordu ve burnum yarı tıkalı, yarı soğuk hava üflüyordu. Benjamin, gezintiden yorgun düşmüş bir şekilde dramatik bir şekilde yere yığıldı.

"Ben de öyle hissediyorum, dostum."

Spor ayakkabılarımı çıkararak mutfığa gittim ve Anthony'nin gizemli bir şekilde bana gönderdiği tavuk çorbasını mikrodalgada ısıttım. Çorba buhar çıkarmaya başlayınca Benjamin'in yanına kanepeye oturdum ve ikimizi bir battaniyeyle örttüm.

Benjamin içini çekip başını dizlerimin üzerine bıraktı.

Çorbamı içtim, sıcaklığı boğazımı rahatlattı. Şu anki halimle pişirebileceğim her şeyden çok daha iyiydi. *Anthony'ye teşekkürler.*

Telefonumu aldım ve ona mesaj attım.

Ben: Sen gerçek misin, Ant?

Neredeyse anında cevap geldi.

Anthony: "Gerçek" ne demek, Bea?

Ben: Bu hiç de ürkütücü değil, dostum

Anthony: Çorba nasıl?

Ben: Çok lezzetli. Bana baktığın için teşekkür ederim

Anthony: Tabii ki. Senin için ne sevinirim, Bea.

"Bu bir AI botunun normal bir cevabı," diye mırıldandım ve telefonumu bir kenara attım. "Tamamen normal."

Benjamin homurdandı, uykusunda daha da yaklaşarak bana sokuldu ve ben de fazla düşünmeyi bırakıp çorbamın tadını çıkarmaya karar verdim.

CHAPTER SEVEN

Salvatore

Geçmiş

Kravatımı attım ve gömleğimin düğmelerini kopararak çektim, kopup kopmamaları umurumda değildi. Zaman daralıyordu ve hala bu gece ne giyeceğime karar verememiştim.

Sam'in içimdeki ve dışımdaki kaosu sırtarak izlemesi de hiç yardımcı olmuyordu. Yıllardır kafamı kodlardan çıkarmam için beni cesaretlendiriyordu ve şimdi bunu yaptığım için eğleniyordu.

"Bana gülmek yerine ne giyeceğimi söylersen daha iyi olur," diye söylendim, gömleklerimi karıştırarak. Los Angeles'tan ayrılırken valizimi hazırlarken, Bea gibi bir kadın için, hatta herhangi bir kadın için iyi görünmek gibi bir niyetim yoktu. Giysilerim kaliteli dikilmişti, ama çoğu pratikti. Şu anda seçebileceğim giysiler iş kıyafetleri, spor kıyafetleri ve anime tişörtleriydi.

"Üzgünüm, üzgünüm." Sam gülen yüzünün önünde elini salladı. "Seni hiç böyle görmemiştim. Biraz eğlenmeme izin ver."

Gömleğimi ona fırlattım. "Ne giyeceğimi söyledikten sonra keyfini çıkar." Ellerimi belime koyup, attığım kıyafetlere baktım. Hiçbiri uygun değildi. Pantolonlar, düğmeli gömlekler, eşofman altı... Hayır, hayır, *hayır*. Yaptığım dağınıklık, karmakarışık düşüncelerime hiç yardımcı olmuyordu.

Sam odadan çıktı ve bir dakika sonra bir tişört ve ceketle geri döndü. "Al. Siyah kot pantolonunla giy."

Giysileri ondan aldım. "Daha resmi giyinmem gerekmez mi?"

O, başını sallayarak güldü. "Onu lüks bir restorana götürmeyeceksin. Ayrıca, onda resmi bir hava hissetmedim. Saçları mavi."

Öyleydi. Gökyüzü ve lacivert arasında bir ton. Kraliyet mavisi mi? Resmi adı var mı diye sormam gerekecekti. O an dikkatim dağılmıştı, ama rengi ilk fark ettiğimden beri aklımdan çıkmamıştı.

Sam'in önerdiği kıyafetler tam uydu. Aynaya bakınca anladım. Benim tarzım değildi ama bütün gece kıyafetlerimle uğraşmayacaktım. Etiket cildime batmıyordu. Kumaş ne kaşındırıyordu ne de dar geliyordu. Normal görünüyor ve hissediyordum. İyi.

Banyodan çıktığımda Sam onaylayarak başını salladı. "Bea beğenecek," dedi. Nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordum. Bea onun için de benim için olduğu kadar gizemliydi.

Ama Sam, insanların hislerini anlamakta çok iyiydi, bu yüzden ona danışmaya gitmiştim.

Cüzdanımı ve telefonumu ceplerime koyup saatime baktım ve derin bir nefes verdim.

"Neden bunu yapıyorum?" diye sordum. "Başka bir eyalette yaşayan bir kadın için bu kadar gergin olmanın ne anlamı var?"

Sam pencerenin kenarında oturduğu sandalyeden kalktı ve bana doğru yürüdü. Ceketimi okşadı ve geri çekilerek beni süzdü.

"Onun başka bir eyalette yaşaması gerekmiyor, biliyorsun. Savunma Bakanlığı'nın sözleşmesini kabul etmen için bir neden daha olabilir."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu yüzden mi onu takip etmemi istiyorsun?"

Sam bu sözleşmeyi istiyordu ve bunu hiç saklamıyordu. Sözleşmeyi kabul etmek, şirketin baştan aşağı değişmesi anlamına geliyordu. Nox için belirlediğim hedeflerin çok ötesine geçerek yepyeni bir lige girmiş olacaktık. Üstelik Denver'a taşınmamız gerekecekti. Tamamen yabancı bir şehir değildi, burada akrabalarım vardı, ama Los Angeles'ta rahatım vardı. Aslında Nox'un kademeli ilerleyişinden memnundum.

Dışarıdaki projelerime zaman ayırabiliyordum. Geliştirmekte olduğum concierge uygulaması beta test aşamasına yaklaşmıştı. Ama bu sözleşmeyi kabul edersek, tüm bunlar rafa kalkacaktı.

Sam düşüncelerimi böldü.

"Hayır, tabii ki hayır." Ellerin kaldırdı. "İş dışında bir hayatın olmalı. Bunu yıllardır söylüyorum. Bu kadınla işlerin yoluna gireceğini bilmiyorum. Tek söylediğim, *her şeye açık ol.*"

Söylemesi kolay, ama deneyecektim.

Babam geçmişte kalmış bir adamdı. Sürekli fötr şapka takar, "arıların dizleri" gibi deyimler kullanır ve bana ironik olmayan bir şekilde "şampiyon" derdi. Kız kardeşim ve ben büyürken, yeni çıkan filmlerden çok siyah-beyaz filmler izlerdik. Babam onlara "*klasikler*" derdi, erkeklerin gerçek erkek, kadınların ise gerçek güzellikler olduğu zamanların filmleri.

Onun erkeklik ve cinsiyet rolleri hakkındaki fikirlerine hiç katılmamış olsam da, bazıları içime işlemiş olmalı ki, Beatrice Novak restorana girdiğinde aklıma ilk gelen şey *Marilyn Monroe* oldu.

Mavi saçları omuzlarında kıvrılıyor, her adımında saç telleri zıplıyordu. Krem rengi elbisesinin askıları ensesinde bağlanmıştı ve soluk kumaş ön tarafta alçaltılmış, ardından aşk mektubu gibi bol kıvrımlarının üzerinde süzülüyordu. Cildi kadifeden daha yumuşak görünüyordu ve giydiği topuklu ayakkabılar, kazık sayılacak kadar yüksekti, ama bana kendinden emin adımlarla yaklaştı.

Babamın ona bomba gibi güzel dediğini neredeyse duyabiliyordum. O tam da öyleydi. O kadar şaşırtıcı derecede güzeldi ki, dilim ağzımda zımpara kağıdı gibi oldu.

Önümde durup sııttı. "Seni burada görmek ne güzel."

"Bea," diye homurdandım, istemeden. Homurdanan bir adam değildim, ama boğazım kurumuş ve çöl gibi kuruydu.

Bana doğru eğildi, kirpikleri yuvarlak yanaklarının üstüne değdi. Topukları bizi neredeyse göz hizasına getirdi, bana irislerinin rengini incelemekten başka seçenek bırakmadı. Siyahın eşiğinde en koyu mavi. Gece yarısı. Tehlikeli ve gizemli. Tek rahatlatıcı şey, göz bebeklerinin etrafındaki kehribar rengi halkaydı.

"Gözlerini beğendim," kendimi durduramadan söyledim.

"Teşekkür ederim." Kirpikleri titredi. "Bu gece çok yakışıklısın."

"Gergin değil misin?"

Gölümserken yanakları yükseldi. "Hayır. Sen de gergin görünüyorsun." Gölerek iç geçirdim. "Sakladığımı sanıyordum."

Elini uzattı ve parmağının ucuyla kulağımın kenarını okşadı. "Bana baktığında pembeye dönüyorlar. Hoşuma gidiyor."

"Sanırım senden hiçbir şey saklanamaz."

Başını eğdiğinde saçları omzuna değdi. "Hayır. Ama neden saklamak isteyesin ki?"

"Saklamam ki."

"Bu cevabı sevdim." Elimini tutup sırtının kıvrımına götürdü. "Gidelim mi?"

O andan itibaren birbirimizden ayrılmadık. Yürürken elim belinde kaldı. At nalı şeklindeki koltuğa kayarak oturduğumuzda, uyluklarımız birbirine değecek şekilde sıkıca oturduk. Konuşurken parmakları benim parmak eklemlerimin, kolumun ve bacağımın üzerinde dolaşıyordu. Saçlarını yüzünden çekip elimi dizine koydum ve dudağına yapışan bir kırıntı gördüğümde başparmağımla sildim.

Benim için Bea ile birlikte olmak eşsiz bir deneyimdi. Daha önce birkaç kısa süreli ilişkim olmuştu ama hiç bu kadar kısa sürede biriyle bu kadar rahat hissetmemiştim.

Konuşma bariyeri bir kez yıkılınca, kelimeler kolayca dökülmeye başladı. "Kız kardeşim, çocukları ve babam burada," diye açıkladım. "Kız kardeşinle yakın mısınız?" diye sordu.

"Çok farklı, son derece meşgul insanlar olabileceğı kadar yakınız. Tia biraz özgür ruhlu biridir. Neredeyse benim tam tersim. Programlara ve kurallara alerjisi var."

"Ama anlaşıyorsunuz?"

"Yin ve yang gibi. Birbirimizi dengeliyoruz." Parmağımla Bea'nın parmağının uzunluğı boyunca gezdirerek, tırnağındaki pürüzsüz bordo ojeyi ovuşturdum. "Benden beş yaş büyük ve her zaman beni korumuştur. Yedi yaşındayken bisikletimle dışarıda oynarken, mahalledeki bir çocuk bisikletimi çaldı. Tia onu buldu, burnunu kırdı ve bisikletimi geri getirdi."

Bea'nın kaşları havaya kalktı. "Onu şimdiden sevdim. Senin intikamını aldığı için başı belaya girmediğini söyle."

"Hafif bir ceza aldı." Koltuğumda kıpırdadım. "Beni bisikletten düşürürken dirseğimi kırmıştı, bu yüzden Tia'nın intikamı oldukça anlaşılabilir bir şeydi."

çocuğun ebeveynlerine bile."

"Tabii ki. Burnuna bir yumruk atmak istiyorum."

Onun tepkisi beni derinden etkiledi. Tia kadar, benim hayatımın birkaç yılını cehenneme çeviren çocuğu nefret etmesini sevdim. Babamın dediği gibi, kardeşim ve Bea çok iyi anlaşırldı.

"Tia yoga öğretmeni. Artık çok zen, kavga etmiyor."

Bea sırttı. "Eminim küçük kardeşine kötü davranan biri olursa yapardı."

Ağzım kıvrıldı. "Artık kendi kavgalarımı kendim yapabiliyorum, ama haklısın. Tia benim, babamızın ve çocuklarının için tereddüt etmeden kavgaya girerdi."

"Sen de babanla iyi anlaşıyor musun?" diye sordu.

"Evet. O, herhangi bir odaya girip arkadaş edinebilen türden bir adam. Ben ona hiç benzemem, ama o her zaman beni anlamaya çalıştı."

Çenesini yumruğuna dayadı ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "İyi insanlara sahipsın. Bu nadir bir şey."

"En iyi insanlar," diye onayladım. "Ailem her zaman sabırlı ve destekleyici olmuştur, ben daha gençken ve pek konuşmadığım zamanlarda bile. Özellikle Tia. Beni en iyi anlayan kişi o. Ama o herkese karşı böyledir. Bence onu bu kadar harika bir anne yapan da budur."

"Yeğenlerini sık görür müsün?"

"İstedğim kadar sık değil." Gülümsedim. "En büyük yeğenim sekiz yaşından beri her yaz iki hafta benimle kalıyor. Birkaç yıl sonra kardeşi de aynı geleneği başlatacak. Küçük olan da yeterince büyüdüğünde o da gelecek."

"Demek çocukları seviyorsun." Kaşları çatıldı. "Bu beni şaşırttı."

"Özellikle değil. Akrabalarım dışındaki çocuklar hakkında fazla düşünmem. Çok muhteşemler, ama kız kardeşim harika bir anne, bu yüzden bu küçük insanları dünyaya getirmesi çok normal."

"Onlar hakkında konuşurken buradan ne kadar yumuşadığını görmelisin." Elini kaldırdı ve ağzımın etrafını okşadı. "Kendi çocuğun olsun ister misin?"

"Hiç düşünmedim. Sen ister misin?"

Başını salladı. "Kesinlikle hayır."

"Kesin," dedim.

O nefes nefese bir kakhaha attı. "Ben ne olduğunu biliyorum. Annem ben daha çocukken beni kardeşimle birlikte büyötmek için terk etti. Bu, bir daha aynı şeyi yapmak istememi engelledi."

Kaşları düştü ve midemde bir düğüm oluştu. "Seni terk mi etti?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Her şeyi bilmek istiyorum."

Burnu sivriydi. Narin ve sevimli, yandan bakıldığında kayak pisti gibi. Neredeyse erotik denebilecek kadar kadınsı diğer özelliklerine kıyasla, bu özelliği ona hiç yakışmıyordu. Biraz eğri, badem şeklinde gözleri. Dolgun pembe dudakları. Güçlü, koyu renk kaşları. Yüksek elmacık kemikleri. Yumuşak bir çene hattı. Tüm bunlar, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzü oluşturuyordu. Ama burnu onun hikâyesini anlatıyordu. Titriyor, kırışıyordu. Buruşuyor ve genişliyordu.

Şimdi, dar sırtında kırışmıştı ve başparmağımla cildini düzeltmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Annem beni on beş yaşındayken doğurdu. Neredeyse birlikte büyüdük. Küçükken bile bana kızından çok kız kardeşi gibi davranırdı. Beş yaşında kahvaltı hazırlamaya başladım. *Onu* okula uyandırmak zorundaydım. On yaşında çamaşır yıkıyor, süpürge yapıyordum, her şeyi yapıyordum. Sonra Phil'le tanıştı."

Garson yaklaştı, ama ben elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. Bea'nın bana anlattıklarını duymak her şeyden önemliydi.

Bea devam etti. "Phil yirmi yaş büyüktü ve yetişkin çocukları vardı, ama *çok* zengindi. Çok zengin. Annem evlendikten bir iki ay sonra hamile kaldı ve bana söylediğinde, 'Bebeğimiz olacak, arıcığım!' dedi. Yani, o ve ben. Ne olacağını *biliyordum*; bu bebek ondan çok benim olacaktı."

"*Tanrım*," diye homurdandım, çoktan sinirlenmişim ve daha fazlasına hazırdım.

Gözleri neredeyse hayalperest bir hale geldi. "Yanlış anlama, kardeşlerimi tüm kalbimle seviyordum, ama bana hiç seçim şansı verilmedi. Beni üçüncü ebeveyn yaptılar ve çoğu zaman çocukların bakımını ben üstlendim." Anılarına dalmış, buklelerinden birini çekti. "Aslında, ikincisi doğduğunda, bakımını tamamen ben *üstlendim*. Beşiğini benim yatak odama koydular. Okula o kadar sık geç kalıyordum ki, neredeyse sınıfı tekrarlamak zorunda kalacaktım. Bu arada, o zaman sekizinci sınıftaydım."

Masada yumruklarımı sıktım, damarlarımdan çaresiz bir öfke akıyordu. Bu kadını neredeyse hiç tanımıyordum, ama

Eğer bu, yine burada, bu kabinde yan yana oturmamız anlamına gelseydi, bunu gerçekleştirmek için fizik kanunlarını bile alt üst ederdim.

Ama bunun boşuna olduğunu biliyordum. Tek yapabileceğim, bundan sonra hayatının kendi istediği yönde ilerlemesini sağlamaktı.

O devam etti ve durum daha da kötüleşti. "Üvey kız kardeşim Caroline benden on altı yaş büyük. O... şey, biz birbirimizin tam zıttıyız, ama o olanları gördü ve babasına anlattı. Phil, Caroline'ın endişelerini bana ilettiğinde, annem bana durumumdan memnun olduğumu söylemem için zorladı. Sonunda hiçbir şey değişmedi."

Ellerim daha da sıkı sıkı kenetlendi.

Derin bir nefes aldı. "Yine hamile kaldı ve ben panikledim. Bir kez daha yapamazdım. Eyalet dışındaki üniversitelere başvurmuştum ve o çılgına döndü, eğer gidersem Phil'in onu boşayacağını, o ve çocukların evsiz kalacağını söyledi. Her şeyi benim üstüme attı. Her zamanki gibi kalacaktım, ama Caroline öğrendi."

"O sana yardım mı etti?"

"Babasını pek sevmez. Bana yardım etmek, onun hayatını zorlaştırmak anlamına geliyordu. En azından ben öyle düşünüyorum." Ağzının köşesi titredi. "Evet, yardım etti, ama o 'kendi ayaklarının üzerinde dur' türünden biridir, anlarsın ya? Bana ayakları üzerinde durmam için bir fırsat verdi, ama hepsi o kadar."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"İlk dairem için kefil oldu, formlar ve kredilerle ilgili yardım etti, o tür şeyler. Ondan sonra kendi başımın çaresine baktım." Yumruğunu çenesinin altına dayadı. "Kendi annemin benim için yaptıklarından çok daha fazlasını yaptı. Son zamanlarda catering şirketine çok iş verdi, o yüzden..."

Sanki bu Caroline adlı kadın ona bir iyilik yapmış gibi konuşuyordu. Bea'nın hayatındaki herkesten daha fazlasını yapmış olabilir, ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Aslında, en azından yapması gerekeni yapmıştı. Yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamıştı. Hepsi bu kadardı.

Yeterli değildi.

Yakınından bile

geçmiyordu.

Bu insanların isimlerini daha sonra araştırmak için zihnime kaydettim ve dikkatimi yanımdaki kadına verdim.

"Yani, herkes seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

Omuzlarını silkti. "Kendime güvenmeyi öğrendim. *Kendimi* asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Kimse sana bakmıyor." Bu bir soru değildi. Kimsenin bakmadığı açıktı ve bu her açıdan yanlıştı. Beatrice Novak sevgi ve şefkat görmeyi hak ediyordu. "Söz hakkım olsaydı, bu durum değışirdi."

"Kim demiş ben birinin bana bakmasını istiyorum, Tore?"

"Bu durumda, *senin* ne istediğın önemli değil. *Benim* senin için ne yapmak istediğım önemli."

Ağzını aralayan dudaklarından hafif bir nefes çıktı. "Ya bu beni korkutursa?"

"Korkmuyana kadar peşinden koşarım."

Kızaran yanaklarıyla, ellerini yumuşak kalçalarının üzerinde gezdirdi. "Ben kaçmak için yaratılmadım, biliyorsun."

Pürüzsüz cildinin altında damarların genişlemesiyle oluşan pembe renge çekilerek ona yaklaştım. "Ama kovalanmak hoşuna gidiyor, değil mi?"

Dişlerini alt dudağına bastırmak için gösterdi. "Belki. Beni yakalayan sen olsaydın."

Sıcaklık kasıklarımı, göğsümü, bağırsaklarımı kapladı. Karanlıkta onu avlamak için dolaşma fikri beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Ve aniden, bunun olmasını *istedim* — onu bulmak, kazanmak, yakalamak, elinde tutmak.

Bu ben değildim.

Ama belki de Bea ile birlikteyken...

CHAPTER EIGHT

Bea

Takvimime tıkladım, birkaç kez gözlerimi kırptım, sayfayı yeniledim ve bakakaldım.

Yeni catering işlerini kendim girmiştim, ama yine de gördüklerime inanamıyordum. Bu nasıl olabilirdi? Programım hiç bu kadar dolu olmamıştı. İki hafta önce sahip olduğum müşteri tabanını oluşturmak iki yılımı almıştı. Nasıl olabilirdi ki, neredeyse bir gecede beş yeni düzenli müşteri eklemişim?

Beynim bunu algılayamıyordu.

Eğer bu gerçekse, her şeyin gidişatını değiştirebilirdi.

Henüz sevinmeyecektim. Garsonluk işimi de bırakmayacaktım. Henüz değil, teknik olarak bu iş olmadan da geçinmek için fazlasıyla para kazanacak olsam bile.

Yine de... Sonunda bir asistan tutacak parayı kazanabilirdim. Scarlet'e işi teklif etmek artık o kadar da saçma gelmiyordu.

Zaten yarı yoldan gitmiştim. Teklifi yaptıktan iki gün sonra, büyükbabasıyla birlikte kapımda belirdi.

Büyükbaba Tony, orta yüzyıl film setinden çıkmış gibi görünüyordu. Dar yakalı, yüksek bel pantolonun içine sokulmuş ince bir kazak, kahverengi deri kemeriyle uyumlu parlak loaferlar ve şık gümüş pompadour saçıyla, bir film yıldızı kadar yakışıklıydı.

Kapıyı açtığımda bana flörtöz bir gülümseme attı. "Merhaba Marilyn."
"Adım Bea," diye cevapladım.

Scarlet gözlerini devirdi. "Oh, o senin adını biliyor." Büyükbabasına dirsek attı. "Bea ile flört etme. O benim patronum."

Chuck gülerek iki elini kaldırdı. "Marilyn Monroe'ya benzeyen bir kadın kapıyı açtığında bir erkeğin başını dönmemesi mi beklenir?"

Bu, o karşılaştırmayı duyduğum ilk ya da onuncu sefer değildi, ancak ona pek benzemiyordum. Benzerlik saçlarımda ve göğüslerimdeydi. Kabul ediyorum, zaman zaman sadece dikkat çekmek için onun ikonik beyaz elbisesini giymeyi severdim. Ama onun vücudu benimkinden çok daha dolgundu ve yüz hatlarım onun kadar narin değildi.

Yine de, karşılaştırılabilir çok daha kötü şeyler vardı.

Elimi uzattım. "Ben Bea Novak. Siz Tony dedesi olmalısınız."

Elimi iki eliyle tuttu ve ona büyükbaba dediğimde yüzünü buruşturdu. "Sadece Tony, lütfen. Sadece üç torunum bana büyükbaba diyebilir."

Gülümsedim, torunlarına olan sevgisini çoktan sevmiştim. "Tabii. Tony olsun."

Elimi sıkıp bıraktı. "Scarlet'e iş teklif ettiğinizi duydum."

"Evet." Omzumu kapı pervazına yasladım. "Evimde catering işi yapıyorum ve haftada bir veya iki kez yardım eline ihtiyacım var. Scarlet iş aradığını söyledi, ben de birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşündüm."

Koyu renkli gözleri kısıldı. "Seni bu teklife zorlamadı, değil mi?"

Scarlet ayaklarını yere vurdu. "Dede! Tanrım, ben kimseyi zorlamam." Bana sertçe işaret etti. "Ayrıca Bea zorlanacak birine benziyor mu? Bence hayır."

Bu beni güldürdü. "Bilgin olsun, ben kesinlikle zorlanacak biri değilim. Bana zorbalık yapılamaz."

Başının üstüne elini koydu. "Affet beni, bella. Emin olmak istedim. İş istediğinden emin misin? İhtiyacın olmadığını biliyorsun."

"İstiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Kendi kararımı verecek kadar büyük değil miyim?" Gürültülü bir nefes verdi. "Bu beni öldürüyor, ama sanırım öylesin."

Sonra bana dikkatini verdi. "Eğer bu gerçek bir teklifse, neden denemeyelim ki?"

"Bu gerçek bir teklif."

Hala neden böyle bir teklifte bulunduğumu bilmiyordum. Yardıma ihtiyacım vardı, ama eminim bu işi yapabilecek başka bir yetişkin vardı. Neden isteyerek kendimi alaycı bir gençle vakit geçirmek için bu işe soktuğumu bilmiyordum. Ama... işler yoluna girmişti ve ben bunu durdurmaya niyetim yoktu.

Scarlet bu hafta sonu benim için çalışmaya başlayacaktı. Bu arada, haftanın geri kalanını atlatmam gerekiyordu. İlk durak: Nox.

Bakışları dışında her şey normaldi ve ona bile alışmaya başlamıştım.

Son iki haftadır, ben geldiğimde Tore konferans odasında oturuyordu. Konuşmaya çalışıyordu ama ben onu görmezden geliyordum. Tek duymak istediğim bir açıklamaydı ama o bana bunu vermemişti.

O yüzden, o bakarken işimi yaptım. Beni odada dolaşırken izlemek istiyorsa, bu onun sorunu. Tesadüfen, manzaranın çok güzel olduğunu biliyordum.

Belki her hafta onu görmek göğsümü biraz acıtıyordu, ama o kadar da kötü değildi. İki yıl önceki gibi değildi.

Haftada bir kez aynı odada bulunmayı kaldırabilirdim. Ayrıca, muhtemelen bu küçük oyundan çok geçmeden sıkılacak ve beni rahat bırakacaktı.

Birisi içeri girerken gözümün ucuyla bir hareket gördüm. "Paul burada olduğunu söyledi. Ne oluyor?"

Tore fareyi gereğinden fazla sert bir şekilde tıklattı. "Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı."

Kuru bir kahkaha geldi. "Ne? Ciddi misin? Sen değişiklikten alerjisin."

Gözlerimi işimden ayırmadım, kulaklarımı dikip dinledim. Sesin Tore'nin ortağı Sam Patel'e ait olduğundan emindim, şimdiye kadar kaçmayı başardığım Sam.

"Abartıyorsun," dedi Tore düz bir sesle. "Benden ne istiyorsun?"

"Pazarlama ekibine gönderdiğim e-postanın sana da kopyasını attım, ama okumadığını varsayıyorum. Doğru mu?"

"Haklısın."

Sam iç geçirdi. "Nox'un iş tarafıyla ilgilenmediğini biliyorum, ama en azından numara yapabilirdin."

"İşte yapıyorum, numara yapıyorum. E-postalarda ne yazdığını söylemeye ne dersin?" Bir süre sessizlik oldu, sonra "Yalnız kalana kadar beklemesi gerekiyorsa söyle."

"Hayır, sorun değil. Risk açıklamamızın dilini yumuşatmayı öneriyordum."

Tore'un sert cevabından dişlerini gıcırdattığını neredeyse duyabiliyordum. "Biz riskleri yumuşatmakla uğraşmıyoruz. Riskleri azaltıyor ve sorumluluğunu üstleniyoruz."

Parmaklar masaya vurmaya başladı ve biri homurdandı. Dinlediğimi düşünmesinler diye dikkatlice işime devam ettim. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, ne hakkında konuştuklarını hiç anlamıyordum.

Sam yavaşça nefes aldı. Konuşurken sesi acı verici derecede ölçülüydü. "Bu yüzden hemen sonuca varmadan e-postayı okumalısın. En azından istediğim düzeltmelere bir göz atabilir misin?"

"Beni zincirden çıkarın. Düzeltmeleri ayrı olarak gönderin. Gün sonuna kadar hallederim. Ama kabul etmeyeceğime neredeyse eminim. İkimizin de zamanını boşa harcamış oluruz."

Zavallı Sam.

Tore ile çalışmak böyleyse, bu kadar uzun süre dayanması şaşırtıcıydı. Onun yerinde olsam, altın çuvalımı alıp daha adil bir yere giderdim.

"Tore, ben..."

"Hayır. Dilini yumuşatmak istemenin tek nedenini ikimiz de biliyoruz ve bu kabul edilemez. Müşterilerimize karşı tamamen dürüst olamıyorsak, onlara güvenlik sunmamalıyız. Benim bu konudaki tutumumu çok iyi biliyorsun, bu yüzden bu konuşmayı neden yaptığımızı anlamıyorum. Ama dediğim gibi, düzeltmeleri okuyacağım."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu, gerginlik boğulacak kadar yoğundu. Sonra Tore'nin faresi tıklandı ve klavyesinden düzenli vuruşlar duyulmaya başladı. Belki de bu boğucu havada nefes almakta zorlanmıyordu. Zaten başka bir şeye geçmişti.

Bir sandalye yere sertçe sürtündü, ardından ayak sesleri duyuldu. "E-posta birkaç dakika içinde gelen kutuna düşecek," diye mırıldandı Sam.

Yanımdan geçerken durdu ve iki kez baktı. "Sen Rachel değilsin."

Kafamı çevirip onun daralmış bakışlarıyla karşılaştım. "Hayır, değilim."

Karanlık gözleri tanıyarak parladı ve ağzı açık kaldı. "Sen... biz tanışmıştık."

Başımı salladım. "Tanıştık. Ben Bea, catering görevlisi."

Parmaklarını şıklattı. "Sen birkaç yıl önce garson Bea'ydın, değil mi?" Tore'nin klavyeye dokunarak bizi görmezden geldiğini fark edince, dönüp ona baktı. "Ah. Şimdi anladım," diye mırıldandı kendi kendine.

"Seni tekrar görmek güzel, Sam."

Kaşlarının arasına bir çizgi çizerken başını salladı. "Tabii. Sen de."

Sonra başka bir şey söylemeden, kafasının arkasını kaşıyarak gitti.

Arkamdan Tore, "Bu uygunsuz bir davranıştı," dedi.

Hızla arkama döndüm. "Ne uygunsuzdu?"

"Senin önünde, sanki sen yokmuşsun gibi o konuyu konuşmak." Kaşlarını kaldırdı. "Sorun var mı?"

Burnumu kırıştırdım. "İkinizin konuşmasını duydum, ama çok ilginç değildi, bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Şirket sırlarını falan satmayacağım. Endişelenmene gerek yok."

Ağzı seğirdi. "Benim endişem de tam olarak buydu. Beni rahatlattığın için teşekkürler."

"Rica ederim." Ellerimi pantolonuma sildim. "Ben işimi bitirdim, o yüzden..." "Diğer grevi hala söylemeyecek misin?"

O konuşmamış gibi devam ettim. "—Toplanıp çıkacağım. Sam'in e-postasını okumayı unutma. Ona biraz daha nazik davranabilirsin. Tekmelenmiş köpek yavrusu gibi çıkıp gitti."

Yerden çantalarımı aldım ve kapıya doğru yürüdüm, ama birkaç adım atmadan Tore yetişti ve yanıma geldi.

"Sam'e yeterince nazik davranıyorum. Aynı tartışmayı kaç kez yaptığımızı bilseydin, neden sabrımı kaybettiğimi anlayabilirdin."

Neden benimle yürüyor diye merak ederek ona bir bakış attım. Bu bizim rutinimiz değildi. Genellikle onu görmezden gelirdim ve o da sonuna kadar buna izin verirdi, sonra bana diğer grevi söylememi isterdi. Neden değişiklik yaptığını anlamadım.

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin," dedim ve asansörün aşağı düğmesine bastım.

Tore yanımda durdu, elleri pantolonunun ceplerindeydi. "Zaten benim hakkımda kötü düşünüyorsun, bunu kabul ediyorum. Mümkünse durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"Senin hakkımda ne düşündüğüm önemli değil." Asansör tam zamanında geldi. Ben içeri girdim... Tore de peşimden geldi. "Ne yapıyorsun?"

Garaj düğmesine bastı. "Bir tur atalım da sana ikinci vuruşunu söylemeni tekrar isteyeyim."

Çenemi kaldırdım. "Neden ilkin'e odaklanıp oradan devam etmiyorsun?"

"Bir başlangıç noktası. Tamam." Cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç kez dokundu.

Asansör durdu, ama bir kata gelmemiştik. Sadece... durdu. Paneldeki tüm ışıklar 4 Temmuz gibi parladı, ama hareket etmiyorduk.

Tore Gallo ile asansörde mahsur kalmıştım.

CHAPTER NINE

Salvatore

BEA METAL KORKUĞA YARIŞTI ve bana göz kırptı. "Asansörü durdurdun mu?"

Şaşkınlıkla telefonumu havaya attım, ancak onu yakalamayı başardım ve cebime geri koydum. *Çok akıllıca, Sal. Gerçekten akıllıca.*

"Neden böyle soruyorsun?"

Cebime doğru başını salladı. "Sen bir teknoloji adamısın. Telefonunla oynuyordun ve *birden* asansör durdu." Ayağını yere vurdu. Siyah ayakkabısının ön tarafında küçük bir fiyonk vardı. "Ee, sen mi yaptın?"

Pantolonunun paçası ile ayakkabısının üst kısmı arasında çok ince bir deri şeridi görünüyordu. En fazla on santim. Sadece ayağının üst kısmı. O birkaç santime takıldım ve gözlerimi alamadım. O narin, soluk şerit, ince kemiklerin üzerindeki zarif kıvrım, pantolonunun paçasına kaybolmadan önce görünen dövme. Ayak parmaklarının arasına gizlenmiş baştan çıkarıcı manzara bile beni kısa devre yaptırdı.

Bea boğazını temizledi. Gözlerimi ayaklarından ayırdım, ama yüzü de en az ayakları kadar dikkatimi dağıtıyordu.

"Asansörü durdurdun mu?" diye sordu tekrar.

"Böyle bir şey yapmak delilik olur," diye cevap verdim, muhtemelen çok çabuk.

"Öyle olur." Çantalarını yere bıraktı ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Bir saat sonra başka bir işim var."

"Eminim oraya yetişebilmen için buradan zamanında çıkabiliriz."

Bea'yı anlamak benim için kolay değildi. Temel ruh hali biraz sinirliydi ve bu ruh halinin devam edip etmediğini anlayamıyordum. Ancak ağzının kenarındaki çatık kaşlar endişe vericiydi. Kendimi daha fazla zorlayamazdım.

"Bundan emin misin?" dedi düz bir sesle, "çünkü asansörü durdurdun." Bu sefer bir soru değildi.

Endişeli görünmüyordu, bunu iyiye işaret olarak aldım.

"Benden korkmanı istemiyorum."

Kafasını eğdi. "Korkmam için bir neden var mı?"

"Dediğim gibi, birinin asansörü kasten durdurması mantıksız olur."

"Sadece kötü niyetliyse. Yanılıyor olabilirim, ama senden kötü adam havası almıyorum." Omuzları sıçradı. "Yani, cinayet işleyen türden kötü adam değil. Sen çekici ve atılğan tipte birisin."

"Seni büyüledim mi?" Bu beni aşırı derecede memnun etti. Hayatımda hiç kimseyi büyülediğimi sanmıyordum.

"Ben daha çok yakışıklılığının etkisinde kaldım."

Ah, tabii. Elbette öyle olurdu. İki yıl önce neden çekildiğimi anlamıyordu ve nedenleri asansörde anlatmak için çok fazlaydı. Kendimi açıklamak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Hâlâ peşinden koşmamı istiyor musun?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun?"

Bir adım öne çıktım. "Seni kovalamama izin verirsen çok sevinirim."

Gözlerini kırptı, dudakları aralandı, dolgun yanakları kızardı. "Sen şansını kullandın."

"Kim durduğunu söyledi?"

"Sen vazgeçtin. Gelmediğinde..." Başını salladı. "Önemli değil. Son iki yılda çok şey değişti."

"Öyle," diye onayladım ve bir adım daha attım. Hâlâ endişeli görünmediğinde, bir adım daha attım. "Ama seni kovalamak isteyen tarafım? O tamamen aynı kaldı."

Bakışları ateşli ve sert bir şekilde üzerimde dolaştı, gece yarısı bir hırsız gibi, içeri girmenin bir yolunu arıyordu.

"Komik bir şekilde gösteriyorsun," diye mırıldandı, sıkılmış gibi tırnaklarına bir bakış attı.

Belki de öyleydi. Muhtemelen. Ben parlak bir arkadaş olarak tanınmıyordum.

Ama o bana çekici demişti. Benden hoşlanıyordu, en azından biraz. "İkinci vuruş neydi?"

İçini çekerek bir elini arkasına attı. "Bunu bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Ben öyle kolay vazgeçen biri değilim."

Dudaklarını büzdü, sonra sonunda bana söyledi. "Nox'ta ilk günümde beni tanıımıyormuş gibi davrandın. Bu çok kötü bir şeydi, biliyorsun."

"Anlıyorum." Başımı salladım, sonunda tepkimin neden aleyhime işlediğini anladım. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyordum, Bea. Seni unutmak imkansız. Ama seni benim binamda görmek hiç beklemediğim bir şeydi. Hazırlıksız yakalandığımda her zaman iyi tepki veremem. Senin benim seni tanımamış gibi davrandığımı düşündüğün şey öyle değildi. Ben... sindirmeye çalışıyordum."

"İşleniyor. Bilgisayar gibi," dedi.

Üzülerek iç geçirdim. "Bana bunu birden fazla kez söylediler."

Bilgisayar, robot, android... Hepsi aynı duygusuz makine. Bazı yönlerden, insanlardan çok makinelere benziyordum, ama duygusuz olmaktan çok uzaktım. Sadece kendimi çoğu insandan farklı ifade ediyordum ve deneyimlerimden, birçok insanın bunu kabul etmekte zorlandığını biliyordum.

Kaşlarını çattı. "Sana bilgisayar demedim. Sadece bir anlam vermeye çalışıyorum. Sanmıyorum ki..."

Onun başka ne söyleyeceğini asla öğrenemeyecektim. Asansörün acil telefon zili çalmaya başladı ve Bea neredeyse üzerine atladı.

"Alo?" Diğer uçtaki kişiyle konuşurken bana hak ettiği ihtiyatla baktı. "CEO'nuzla birlikte asansörde mahsur kaldık, bu yüzden bu işlemi hızlandırmak isteyebilirsiniz. O burada beklediği her dakika, bir milyon dolar daha çöpe gidiyor. Bunun sorumluluğunu üstlenmek ister misin, Victor?"

Victor cevap verirken, o başını salladı ve birkaç onay sesi çıkardı.

"Hmmm... ilginç. Asansörün programına saldırı mı?" Bu bana keskin bir bakış kazandırdı. "Nox'un aşılmaz olduğunu sanırdım."

Ellerimi kaldırdım. "Asansörün bakımı özel bir şirket tarafından yapılıyor." Dudaklarını ısırды. "Şşş. Şu anda Victor'la konuşuyorum."

Gergin duruma rağmen güldüm. Son zamanlarda pek susmamamıştım ve Bea'dan gelince hoşuma gitmişti. Onun beni azarlaması için başka yollar bulmak istedim.

Tabii ki, onun gözüne tekrar girmek için çaba sarf etmem gerekecekti ve o noktaya henüz yaklaşmamıştım, ama Victor bizi bölmeden önce bir yerlere varmış olabileceğimizi düşündüm.

Bea telefonu kapattı ve kollarını tekrar kavuşturdu. "Asansör birkaç dakika içinde tamir edilecek." Cebime baktı. "Ya da, bilirsin, birkaç düğmeye basıp şimdi tamir edebilirsin."

"Hala telefonumdan asansörü nasıl durdurduğumu anlamış değilim."

"Hala neden bu asansöre bindiğini anlamış değilim."

"Bu çok açık değil mi?" Tekrar ona yaklaştım. Dokunmadan, ama onun taze, hafif, sıcak vanilya kokusunu alabilecek kadar yakın. "Kendimi açıklamak için bir şans istiyorum, ama burada değil. İkimiz de çalışırken değil. Eğer hala benden nefret etmeye karar verirsen, ben..."

"Senden nefret etmiyorum, Tore." Çenesini kaldırdı. "Seni neredeyse hiç düşünmedim."

Bu doğru muydun yoksa gururunu korumak için attığın bir laf mıydı, her halükarda canımı yaktı. "Tamam. Anlıyorum."

Zor durumda kalmış gibi bir nefes verdi. "Ama dinlenilmeye çok ihtiyacın varsa, sana birkaç dakika verebilirim."

"Yarın akşam?"

"Yarın akşam garsonluk yapacağım. Olmaz."

Hâlâ garsonluk mu yapıyorsun? Ben sanmıştım ki...

"Ertesi akşam?" Bea, bir çözüm bulmaya istekli olmasıyla beni şaşırttı. Bu beni cesaretlendirdi.

"Evet. Adresi mesaj atayım mı? Rahat hissedersen, özel olarak konuşmak daha iyi olur."

Yavaşça başını salladı. "Beni yine küçük metal bir kutuya hapsetmeyeceksen tabii."

"Sanki benim alışkanlığımı gibi konuşuyorsun."

Bir dizi bip sesi duyuldu ve aniden asansör aşağı inmeye başladı. Bea yerden çantalarını aldı ve kapıya doğru sürünerek yürüdü.

"Adresi sana gönderirim," dedim.

"Tamam." Elleri çantasının saplarını sıktı. "Beni tuzığa düşürmeyeceksin, değil mi?"

"Kapatmayacağım," diye söz verdim.

Sadece söyleyeceğim şeyin onun kalmak istemesine yetecek kadar iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

CHAPTER TEN

Bea

Ben:
Merhaba

Anthony: İyi akşamlar, Bea. Günün nasıl geçti?

Ben: İyi. Garip. Asansörü telefonla durdurmak mümkün mü?
telefonla durdurmak mümkün mü?

Bunun böyle olduğuna *oldukça* emindim, ama beynim beni kandırıyordu ve Tore bana net bir cevap vermemişti. Teknoloji konusunda pek bilgili değildim, bu yüzden böyle bir şeyin gerçekten mümkün olup olmadığını bilmiyordum, özellikle de Tore'nin ekranına dokunması sadece birkaç saniye sürmüştü.

Eğer bunu başarabilecek biri varsa, o da kesinlikle oydu.

Cevabı aldıktan sonra, ürkmüş mü yoksa gururlanmış mı olduğuma karar verdim.

Anthony: Ne garip bir soru. Bu varsayımsal bir soru mu yoksa araştırma amaçlı mı?

Ben: Konuyu saptırıyorsun, Ant. En iyi tahminini söyle

Anthony: Telefonla *pek çok şey* yapabilirsin, örneğin sabahın ikisinde taco sipariş etmek, varoluşsal bir umutsuzluğa kapılmak için sosyal medyada haberleri okumak, otuz yaşındaki bir kısırağın en yakın arkadaşı olan alpaka için yas tuttuğu bir videoya ağlamak gibi...

Ben: Tamam, vay canına. Bu çok spesifik. İki gece önce tacos yerken ağlarken o videoyu izliyordum.
iki gece önce taco yerken ağlarken izliyordum

Dana, yaşlı kısırak, Alice adlı alpaka'nın yanına koşmuştu, ama onu hareketsiz bulmuştu. Ben mahvolmuştum. Tanrıya şükür Anthony ve programcıları beni *göremiyorlardı*, çünkü çok çirkin bir manzaraydı. Benjamin bile beni terk etmişti.

Anthony: Birazcık kalbi olan herkes duygulanırdı.

Ben: Tabii. Ama asansör sorusu ne olacak? Odaklan.

Anthony: Asansörü telefonla durdurmak mı? Şey... bunu yapacak biri *varsa*, muhtemelen çok özel becerilere, büyük cesarete ve binanın Wi-Fi'sine yakın bir ilişkiye sahiptir.

Ben: Yani, temelde or

Anthony: Teorik olarak mümkün. Neden soruyorsun? Endişelenmeli miyim?

Ben: Henüz karar vermedim. Seni haberdar ederim.

Anthony: Teşekkürler Bea. Ve artık üzücü videolar izlememeye çalış. Ağlamadığın zaman daha iyi.

Ben: İlgin çok tatlı.

Anthony: Algoritmam senin mutlu olmanı tercih ediyor. Ben de senin mutlu kalman için buradayım.

Ayaklarımı sıcak köpüklü suya batırdım ve iç geçirdim. "Evet. İhtiyacım olan şey buydu."

Sağımda Clara burnunu çekti. "Zor bir iki hafta mı geçirdin?"

Ona bakarak, "Affedersiniz. Siz kimsiniz? Sizi tanımadım." dedim.

Clara, Shira ve ben iki haftada bir pedikür randevumuz vardı ve ne olursa olsun mutlaka giderdik, ama son zamanlarda birbirimizi sadece bu randevularda görüyorduk ve bundan nefret ediyordum.

Clara'nın cevabı sıcaklık, sevgi ve can sıkıcı derecede gerçeklerle doluydu. "Sen inanılmaz dramatiksin."

"Sen de çok iyi biliyorsun."

Diğer tarafımda, dünyadaki en tatlı kadın olan Shira, Clara'nın savunmasına geldi. "Sadece iki hafta oldu Bea. Clara bir şirket yönetiyor, anne ve düğün planları yapıyor. Ona birazcık müsamaha göster."

"Evet," diye tekrarladı Clara. "Bana birazcık müsamaha göster."

Ona makasla kesiyormuş gibi yaptım. "Sadece seni özledim. Ve Nelle-belle'yi. Jake ile evlenmekten emin misin? Benjamin ile birlikte benimle taşınabilirsin. Daha da iyisi, Ben'i evden atarız, sen de benim evin yanındaki eve taşınırsın. Sonunda en iyi arkadaşlar topluluğumuzu kurarız."

Bir yıl önce, Shira hamileyken benim evimin yanındaki eve taşınmıştı. Mükemmeldi. Sonra Roman Wells onun diğer yanındaki evi satın aldı. Roman da bebeğin babası olduğu için Shira sonunda onun yanına taşındı. Elbette küçük aileleri için mutluydum, ama bu, Roman'ın ikizi Ben'in benim yeni komşum olduğu, Clara'nın ise şehrin diğer ucunda müstakbel kocası Jake ile mutlu bir şekilde yaşadığı anlamına geliyordu. En sevdiğim insanların aynı sokakta yaşaması hayali tamamen suya düşmüştü ve ben hiç iyi değildim.

Clara güldü. "Seni seviyorum Beatrice, ama o şekilde değil. Yine de üzgünüm. Nellie ve ben daha sık ziyarete geleceğiz. Bea teyzeyi ve Benjamin'i çok özleyor."

Bea Teyze. Clara'nın kızı Nellie bana böyle sesleniyordu. Bir gün Shira'nın bebeği Jonah da bana öyle seslenecekti. Ve ben bunu çok seviyordum. Çocuklar benim ilgi alanım değildi, ama onlar dünyadaki en sevdiğim insanlara ait oldukları için onlar için bir istisna yapıyordum.

"Sözünü tutmanı bekliyorum," diye uyardım.

“Artık hepimiz birbirimizi özlediğimize karar verdik, bizi yoran ne yaptığını anlat,” dedi Shira.

Altı haftalık bir bebeğin yeni annesi olmasına rağmen, Shira inanılmaz derecede sakin ve dinç görünüyordu. Tabii Roman ve diğer üç Wells kardeş her isteğine koşuşturuyordu. Roman'a kalsa, Shira'nın ayakları yere basmazdı ve ben bunu onun için çok seviyordum.

"İş takvimim şirket işleriyle doldu," dedim. "Meğer Nox Cyber'ın ofis müdürü beni tavsiye ediyormuş. Birkaç tanıdığım ile konuştum, benim için ısrar etmiş, bu çok hoş."

Paul gelecek hafta kendi muffin sepetini alacaktı ve büyük olasılıkla alnına kocaman bir öpücük de. Diğer ofis yöneticilerine benim adımı vermek onun için hiç zor olmamıştı, ama benim için çok önemliydi.

"Gerçekten harika," diye onayladı Shira.

"İnanılmaz." Clara tırnaklarını bileğine vurdu. "Biliyor musun, Rossi Motors'a çok işine yarayabilir..."

Onu keserek sözünü bitirdim. "Hayır. İş ile arkadaşlığı karıştırmıyoruz."

Ailesinin motosiklet şirketinin COO'su olan Clara, beni sayamayacağım kadar çok kez işe almaya çalışmıştı. Ben bir kurban değildim ve *kesinlikle* tavsiye almayı reddedecek kadar gururlu da değildim, ama onun arkadaşlığı benim için çok önemliydi. Para ya da şarküteri kupaları yüzünden kavga edeceğimizi düşünmüyordum, ama neden riske gireyim ki?

"Nox Cyber büyük bir başarı." Shira parmaklarını ortasından birleştirdi. "Halka açılacakları söylentileri duydum."

Omuz silktim. "O konuda bir şey bilmiyorum. Ama..."

Clara yaklaşarak fısıldadı. "Ama ne?"

"Şey, CEO Tore Gallo ile kısa ama yoğun bir geçmişimiz var." Clara'nın gözleri parladı. "Ne? Neden hiç bahsetmedin?"

"Ne kadar eski?" diye sordu Shira.

"İki yıl önce ve dediğim gibi, kısa sürdü." Yüzüm buruştu. "Birlikte geçirdiğimiz birkaç harika günün ardından beni terk etti ve bu beni çok şaşırttı."

Clara kırılmış görünüyordu. "Seni terk eden bir adam için çalışacaksın ama en iyi arkadaşın için çalışmayacak mısın?"

"Öncelikle, bu işe başladığımda onun CEO olduğunu bilmiyordum, tamam mı?"

Shira sırtıttı. "Eminim azarlaman efsanevi olmuştur. Onu ağlattın mı?"

"Ben..." Yüzüm doğal olmayan bir şekilde kızardı. Neden onu azarlamamıştım ki? Kaba davranmıştım, ama o duruma göre yeterince kaba değildim.

"Yapmadın, değil mi?" Clara fısıldadı. "Hala Nox'ta çalışıyorsun, bu da CEO'yu yerden yere vurmadiğini gösteriyor."

Shira nefesini tuttu. "Bu hiç sana göre değil."

"Ben..." İyi bir mazeretim yoktu. Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. O adamı parçalamalıyım. Konferans odasına girdiğinde, tüm güzel şarküteri kaplarını ters çevirmeli, ona orta parmağını göstermeli ve o güzel kıcımları sallayarak oradan çıkmalıyım.

"Ne yaptın?" Shira nazikçe sordu.

"Bu gece onunla buluşmayı kabul ettim, böylece açıklaması için fırsat vereceğim."

Clara, sanki nefesini kesmişim gibi koltuğuna geri düştü. "Anladığımı sanmıyorum. Ondan hiç bahsetmemiştin."

"O zamanlar sen ve ben yeni arkadaştık ve sonra... Onu düşünmedim."

"Ama şimdi onu düşünüyorsun," diye Shira sözünü tamamladı.

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Her salı Nox'ta olduğumda ve ben hazırlık yaparken o konferans masasına oturup beni görmezden geldiğinde bunu yapmam imkansız. Ve neden beni dışladığını bilmek güzel olurdu... şey, *sadece* —kendi iç huzurum için."

"Evet," diye fısıldadı Shira. "Ben de bilmek isterim."

"O zaman onu parçalara ayırabilirsin," diye ekledi

Clara.

"Doğru." Gözlerimi açıp panelli tavana baktım. "O zaman *kesinlikle* onu parçalarım."

Shira tekrar nefesini tuttu ve dik oturdu. "Oh, Bea. O senin milyarderin olabilir mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bu imkansız."

Zamanlama mantıklıydı ama. Son birkaç yıldır, daha doğrusu iki yıldır —bir limuzinde bir adamla periyodik olarak karşılaşıyordum —hiç görmediğim, sık sık felaketlerime tanık olan bir adam. Dikkatsiz gençlerden aldığım tirbuşon, limuzinin lastiğine saplanmıştı. O zaman Benjamin çamurlu bir su birikintisine yuvarlanmış ve limuzinin açık penceresinin yanında kendini silkelemişti. Ve sonra bisikletli kurye... *Hayır*.

"O olamaz," dedim kesin bir şekilde. "Eğer o limuzin şoförü olsaydı, bir şey söylerdi. O değil."

Clara ikna olmamıştı. "Limuzin şoförü *o değilse*, bu gece sana öyle söyleyecektir."

Tırnak teknisyenimin ayak parmaklarımı kiraz kırmızısına boyamasını izleyerek iç geçirdim. "O değil, ama her halükarda bir cevap alacağım."

"Sonra da onu mahvet," diye ekledi Clara.

"Sana bakarak senin bu kadar kana susamış olduğunu asla anlayamazdım," dedi Shira.

Clara, mükemmel düzgün bob saçlarını düzeltti. "Ben çok yönlüyüm."

Gülümseyerek, güzel ayak parmaklarına baktım, bu geceki randevu yüzünden gerginliğim gittikçe artıyordu. Beni terk etmişti ve ben burada, göğsümde garip bir heyecan ve gereğinden fazla önemsemiş olabileceğimi hissederek oturuyordum.

Cevapları hak etmiştim ve ne derse desin kabul edecektim.

Muhtemelen.

En azından öğrenmiş olacaktım ve sonunda Tore Gallo'nun gizemini çözebilecektim.

CHAPTER ELEVEN

Salvatore

Geçmiş

SAAT GEÇ OLMUŞTU, ama yorgun değildim ve geceyi bitirmeye hiç niyetim yoktu. Akşam yemeğinden sonra şoförümüz bizi şehirde dolaştırdı. Sanat mahallesi yakınlarında Bea, yüzünü cama yapıştırırcasına dar, siyah bir sıra evi işaret etti.

"O evi çok seviyorum. O ev benim evimin bir yansıması."

O... bir evdi. Sadece rengi ve küçük avlusundaki uyumlu siyah çeşmesiyle dikkat çekiyordu. Ama Bea onu seviyordu. O eve olan özlemi hissedilebiliyordu.

"Satılık mı?"

Gülerek cevap verdi. "Bir evi ancak umut ve hayallerle ödeme yaparsam alabilirim."

İçini çekerek, bakışlarını sokaktan ayırdı ve bana çevirdi. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Lütfen. Her şeyi göster."

Sonunda, hiçbir yerin ortasında, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında, büyük, düz bir kayanın üzerine oturduk. Kesinlikle Los Angeles'ta sık sık görebileceğim bir manzara değildi.

"Daisy yürüyüş yapmayı sever." Bea omuz silkti. "Ben fakirim ve bu ücretsiz, o yüzden bazen onunla giderim. Burası keşfettiğimiz yerlerden biri."

"Geceleri buraya yalnız gelir misin?"

Ay ışığı gülümsemesinden parılıyordu. "Geliyorum, ama genellikle gündüzleri. Seninle burada güvende olacağımı düşündüm."

"Öylesin. Kesinlikle."

Ben varken bu kadına hiçbir şey olmazdı. İki gün sonra burada olmayacağım düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. Ben Kaliforniya'ya döndüğümde buraya yalnız gelirse... Onu korumak için hiçbir şey yapamazdım.

Bu beni çok endişelendirdi. Beynim ona olabileceklerin olasılıkları ile dolmaya başladı. Yılanlar, dağ aslanları, adamlar, doğal afetler...

Elini benimkinin üzerine koydu, işaret parmağıyla başparmağımın yanına bastırdı. "Kanatacaksın. Yapma."

Onun ovuşturduğu tırnak etine baktım ve içimden irkildim. Kötü bir alışkanlık. Sayamayacağım kadar çok kez parmaklarımı kanatmış bir alışkanlık.

"Teşekkürler. Farkında değildim."

Elimi nazikçe sıktı. "Anlıyorum. Ben de stresli olduğumda iç yanağımı ısırırdım."

"Keşke anlamasaydın." Avucumu yukarı çevirip parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Bunu bırakabildiğine sevindim. Ben de derin düşüncelere daldığımda yaparım ve klavyeye kan damladığını fark edene kadar fark etmem."

Dişlerinin arasından hava çıkardı. "Hayır, buna izin veremem."

Gülerek, "Sanırım benimle işe gelip, her yakaladığında elimi çakmalısın." dedim.

Yumuşak bir şekilde burnunu çekti. "Kulağa eğlenceli gelse de, sanırım pas geçeceğim." Parmaklarını benim pürüzlü başparmağımda gezdirdi ve içini çekti. "Sana bir şey göndereceğim, tamam mı? Kullanmak zorunda değilsin, ama bana yardımcı oldu."

"Bana bir şey alma." Araştırmamı yapmıştım. Bana para harcayacak durumda olmadığını biliyordum.

"Beni nasıl durdurabilirsin ki?" Diğer elini kaldırdı ve işaret parmağını salladı. Parmağında dar bir pirinç yüzük vardı.

Başparmağıyla yüzüğün ortasını çevirdi. "Bu bir fidget. Stresli olduğumda yanağımı ısırarak yerine bunu çeviriyorum."

"Adını söylersen ben de kendime bir tane alırım."

Elini öfkeyle indirdi. "Bu pazarlık konusu değil, Tore. Senin benim hiç göremeyeceğim kadar çok paran olduğunu biliyorum, ama sana yat almaya çalışmıyorum. Yirmi dolarlık bir yüzük alabilirim ve onu sana vermek istiyorum."

Ağzımı açıp tartışmaya, ona hediye almam ve onun parasını biriktirmesi için tüm nedenleri saymaya başladım, ama kendimi durdurdum. Bea'ya katı davranmak onu benden uzaklaştırırdı ve bunu riske atmak istemiyordum.

"Tamam. Teşekkür ederim. Benim için bunu yapmak istemen çok anlamlı."

"Sadece masana oturup seni azarlayacak başka bir kız tutmanı istemediğim için."

"Endişelenmene gerek yok. Masamda ya sen varsın ya da hiçbir şey yok."

Sonunda, sırt üstü kayanın üzerine uzandık, ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Bea'nın güzel elbisesinin kirlenebileceği beni rahatsız ediyordu, ama o umursamıyordu, ben de kendimi bu konuyu düşünmemeye zorladım.

"Neyi seversin?" diye sordu. "Bilgisayar dehası olmak dışında."

"Hobi gibi mi?"

"Her şeyi. İlginizi çeken ne var? Mesela ben vintage güzellik ürünleri ve yöntemlerine hep ilgi duymuşumdur. YouTube'da bir videodan victory roll yapmayı kendim öğrendim. Savaş zamanında kadınların bacaklarının arkasına çizgiler çizip üzerine çay veya sos sürerek çorap taklidi yaptıklarını biliyor muydun?"

Ay ışığında ona baktım, tamamen şaşkına dönmüştüm. Onun tanıdığım hiç kimseye benzemediğini düşünüyordum ve şimdi bu düşüncem doğrulandı. Çoğu insan, topluma uyum sağlamak için maske takar, kendilerini toplumun kalıplarına uydurmak için kendilerinin bir parçasını saklar. Ama Bea? Onda maske yoktu. O tam olarak kendisiydi.

"Bunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Elimi çekerek, "Senin sırrını söyle, Tore," dedi. İşte o an, tamamen kendim olmaya karar verdiğim andı.

"Uçaklar."

"Uçakları mı seviyorsun?"

"Lise yıllarında başladı. Endonezya'dan kalkan ve ortadan kaybolan uçağı hatırlıyor musun?" Evet, hatırladığını söyledi, ben de devam ettim.

devam ettim. "Haberini duyduğumda, her şeyi öğrenmek istedim. O andan itibaren, bir tavşan deliğine girdim ve bir daha çıkamadım."

"Uçak kazalarına ve felaketlere mi ilgi duyuyorsun, yoksa bunlarla ilgili her şeye mi?"

"Her şeye. Üzerimden geçen uçakları gerçek zamanlı olarak takip eden bir uygulamam var. Görmek ister misin?"

"Tabii ki isterim."

Beni hoş görmek için böyle davranmıyordu. Bea'nın ilgisi samimi ve coşkulu idi. Uzun bir süre uygulamayla oynadık, dünyanın dört bir yanındaki uçuşları izledik. Ona farklı modeller ve konfigürasyonlar hakkında bilgi verdim, o da bana ilk uçuşunu anlattı. Heyecanlandığımda konuşmam uzar, ama Bea sohbeti canlı tuttu, bana sorular sordu, kendi düşüncelerini paylaştı. Tek taraflı bir ders değildi. Bir *bağ* kurduk.

Bunu onunla gerçek anlamda paylaşmanın ne kadar tatmin edici olduğunu açıklayamazdım. O da benim kadar ilgileniyordu ve bu benim için nadir bir durumdu. Bu, Sam'le konuştuğum bir şey değildi. Uygulamayı her açtığımda gözlerini devirirdi, ama Bea'nın bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Bu benim için bir nevi derin bir keşifti.

Sonra ona *ilgi alanları* hakkında hiçbir soru sormadığımı fark ettim — bu da benim bir başka kötü alışkanlığımı.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve bakışlarımı saçlarına kaydırdım. Üst kısmı, zaman ve emek gerektiren güzel dalgalar halinde düzenlenmişti. "Bunlar zafer bukleleri mi?"

"Evet. Beğendin mi?"

"Evet. Çok beğendim. Senin hakkında fark ettiğim ikinci şey saçların oldu." Gözleri eğlenerek parladı. "Birincisi neydi? Göğüslerim mi?"

"Hayır. Üçüncüyü."

Dirseklerine yaslanarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Hemen söyle."

"Bir müşterine kötü davrandığımı duydum ve hoşuma gitti."

"Daha çok gülmelisin, tatlım."

"Teşekkürler, ölmeyi tercih ederim."

"Oh, bu gece bahşiş istemiyormuş biri. Sana dünyadan bir şey anlatayım... Hey, ben konuşurken gitme."

"Özür dilerim. Bana mı konuşuyordun? İçinden konuşuyorsun sandım. Benim hatam."

Bu sahneyi Bea'ya anlattığımda, gülmeye başladı ve alnını omzuma yasladı. Üzerimdeki sıcak ağırlığını hissedince donakaldım, ama sadece bir anlığına, sonra kolumu omuzlarına dolayarak onu orada tutmak için. Bana yaslandı, vücudunun önü benimkine öyle bir şekilde hizalandı ki, sanki bunu defalarca yapmışız gibi, vücutlarımız birbirine uyan parçalar gibi evrimleşmiş gibi hissettim.

"Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel iltifat olabilir." Parmakları gömleğimin yakasını okşadı. "Lütfen bana daha önce bir kadına daha çok gülümsemesini söylemediğini söyle."

Ben güldüm. "Aklımın ucundan bile geçmedi. Neden öyle söyleyeyim ki? Daha fazla gülümseme isteseydim, bunun için çaba gösterirdim."

Başını omzuma daha da gömdü. "Senden gerçekten hoşlanabilirim. Neden Kaliforniya'da yaşamak zorundasın?"

Asıl soru buydu, değil mi?

Ben bir sorun çözücüydim. Bir tamirci. Bir sorun gördüğümde, bir çözüm bulana kadar her açıdan çalışırdım. Bu ise... karmaşık değildi.

Kaliforniya'da yaşamak zorunda değildim.

Aslında, kalmak için tek bir neden bile bulamıyordum.

CHAPTER TWELVE

Bea

Geçmiş

Tore'nin oteline, onunla daha fazla zaman geçirmek dışında hiçbir niyetim olmadan geri döndüm. Eğer bu tek gecelik bir şey olacaktıysa, anılarımda saklamak için ondan alabileceğim her şeyi alacaktım.

Kapı arkamızdan kapandı ve o kapıya yaslanarak beni izledi. Akşam boyunca yan yana oturmuştuk — kabinde, arabada, kayanın üzerinde — ama ilk kez gerçekten yüz yüze gelmiştik.

Yüzüm kızardı.

Tek yaptığı bana doğrudan bakmaktı, ama yanaklarım alev almıştı.

Kimdim ben?

"Seni öpebilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bu harika olur."

Kapıdan uzaklaştı ve üç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir eliyle başımın arkasını kavrayarak beni kendine çekti ve vücutlarımız nazikçe çarpışırken mırıldandı.

daha da yaklaştırdı. O benden uzundu ama topuklu ayakkabılarım sayesinde ağızıma ulaşmak için neredeyse hiç eğilmesine gerek kalmadı.

Dudakları dudaklarıma değdi. Yumuşak. Çok yumuşak. Sanki sıcak tüyler cildimde kayıyor gibiydi.

Eli enseme kayarken, diğeri eli belimi kavradı, dudaklarımdan nefesimi ve kokumu içine çekti, sonra bana bastırarak nefesini verdi ve alt dudağıımı dudaklarının arasına alıp çok dikkatli bir şekilde emdi.

Yavaş ve metodikti. Tamamen Tore'ye özgüydü. Dilinin dudaklarımın kenarlarını okşaması dizlerimi titretti ve ona daha fazla yaslanmamı sağladı. Beni daha sıkı tuttu, belime kolunu öyle bir güçle doladı ki, terlemeden tüm ağırlığıımı taşıyabileceğinden şüphe duymadım.

Ellerimi göğsünden boynuna kaydırđım, kalın, ipeksi saçlarına doladım. Dudaklarımı araladığında, o da dilini bana uzattı ve başını eğerek öpücüğü derinleştirdi.

Sonra inledi.

Korkak ve çaresizce, sesin güzelliğinden neredeyse kollarında parçalanacaktım.

"Bea," diye mırıldandı ağızımın içinde. "Tanrım."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Onu tekrar öptüm, dişlerimle dudaklarını okşadım, boğazından çıkan küçük acı dolu sesleri yaladım. Onu daha fazla istedim, teninin benimkine değdiğinde nasıl hissettiğini bilmek istedim. Gömleğinin kenarını tutup pantolonundan çıkardım.

Çatırtılı inlemesi, tüm dertlerimi iyileştiren sihirli bir ilaç gibi damarlarıma doldu ve daha mükemmel bir erkek olup olmadığını bilemedim.

Sonra her şeyi mahvetti.

Omuzlarımı kavrayarak bir adım geri çekildi ve ellerim gömleğinin altından kaydı. "Yavaşlayalım."

Gözlerim açıldı. "Buna gerek yok."

Yüzünde bir anlık acı belirdi, ama hemen kayboldu. "Benim için önemli. Seni odama davet eden bendim ve bunu başlatan da bendim, ama acele etmek istemiyorum. Ben..."

Utanç içinde, sanki ona atlamak isteyen bir fahişesi gibi, başımı çevirdim. "Hayır, anlıyorum. Açıklamana gerek yok."

"Bea." Çeneme dokundu, bana bakmam için ikna etmeye çalıştı. "Sende kaybolmak çok kolay olurdu."

Ne söyleyeceğimi bilemeden yüzümü ona çevirdim. Kendimi çoktan kaybetmişim ve o ise kendini tutuyordu.

Enseyeye ellerini koydu ve alnını alnıma değdirdi. "Benim için bu tek gecelik bir şey olmayacak. *Acele etmek* istemiyorum çünkü bunu doğru yapmak istiyorum."

Gözlerimi kapattım, sözlerinin içime işlemesine izin verdim. O daha fazlasını istiyordu ve ben... ben de istiyordum. Onun başka bir eyalette yaşaması durumunda bunun nasıl yürüyeceğini bilmiyordum, ama onu kolayca bırakabileceğimi de düşünemiyordum.

"İşlerin nasıl yürümesi gerektiğine dair belirli bir sıra yok."

"Hayır, yok." Onun hayal kırıklığına uğramış ses tonuyla gözlerimi açtım. Kaşlarını çatmıştı.

"Bu seni üzüyor mu?"

"Üzülmedim." Belimdeki eli kasıldı. "Senin için biraz eski kafalı olabilirim, Bea. Bu babamın suçu. Kendini siyah-beyaz filmlerdeki karakterlerden biri sanıyor ve beni her zaman bir beyefendi gibi davranmam için yetiştirdi."

"Bu çok tatlı, ama ben bir sorun görmüyorum."

"Sorun sayılmaz, ama ben biraz alışkanlık adamıyım. Bu gece seni yatağa atmak istesem de, yapmayacağım. Sana hak ettiğin zamanı ve ilgiyi verene kadar yapmayacağım."

Kalbim çılgınca atmaya başladı ve göğsümde titredi. "Bütün gece vaktimiz var."

"Ama hepsi bu kadar, Bea. Bu yeterli değil." Hoşnutsuzluğunu gizlemeden homurdandı. "Seni tanımak istiyorum."

"Ben de isterim," diye kabul ettim.

"O zaman yapalım. Ben Denver'a taşınana kadar birbirimizi tanıyalım."

Nefesimi tuttum. "Denver'a taşınıyor musun?"

"Evet."

"Ne zaman karar verdin?"

Gözleri hiç kıpırdamadı. "Bu gece."

O tek kelimenin ardındaki tüm anlamı hissettim. Ama bu gerçek olamazdı. Kesinlikle benim yüzümden karar vermemişti. Bu... Hayır, benim yüzümden olamazdı. Bir an bile olsa böyle düşünürsem, baskı beni ezip geçirdi.

"Benim için değil," diye fısıldadım.

"Sen kesinlikle bir teşvik unsuru." Tore bana bakarken gözlerini neredeyse kırpmadı. "Ben biraz inatçı biriyim ve kolay kolay harekete geçmem. Sam'in

Şirketimiz büyüdükçe beni ileriye itti ve sonuçta her zaman haklı çıktı. Uzun zamandır beni sınırlara itiyordu, ama seninle tanışmanın dönüm noktası olduğunu söylemekten çekinmiyorum.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Başını salladı. "Bir şey söylemene gerek yok. Benim duygularıma karşılık vermek zorunda değilsin. Ama seni tanımama izin vermeni umuyorum."

Göğsümdeki baskı konuşmamı zorlaştırıyordu, bu yüzden sadece başımı salladım.

Tore beni küçük oturma odasındaki ikili koltuğa götürdü ve bana sarıldı. O bize kahve ve tatlı sipariş ederken, bu geceyi devam ettirmek için kafeine ihtiyacı olduğunu söylerken, kafam allak bullak olmuştu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve o da ayaklarımı kucağına alıp sıcak, geniş ellerinde tuttu. Ayak tabanlarımı masaj yaparken, bu kadar yüksek topuklu ayakkabılarla nasıl durabildiğimi sordu ve ben de annemin stiletto koleksiyonundan bahsedip Barbie ayaklarının benim DNA'mda olduğunu açıkladım.

Ayaklarımı tutmasına, dokunmasına, yakından incelemesine izin verdim. Hatta her ikisinin üstünü öptü ve kiraz kırmızısı ojeyi başparmağıyla ovuşturdu. Kapı çalınmasaydı, daha fazlasını yapabilirdi ve ben de izin verirdim.

Oda servisi, tatlılarla dolu bir araba ve dumanı tüten bir kahve potuyla gelmişti. Yemek yedik, içtik ve odanın hoparlörlerinden benim çalma listemi dinledik. Yemek arasında rastgele yerlere öpüştük. O en çok sol yanak çukuruma öpücükler konduruyordu, ben de onun çenesinin çukurundan uzak duramıyordum.

"On altı yaşında üniversiteye mi girdin?" Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl bir şeydi?"

"Özgürlük ve cehennem." Yüzünü buruşturdu. "Lisede boğuluyordum. Oradan bir an önce çıkmak istiyordum. Ama üniversite... Başladığımda on dört yaşında gibi görünüyordum. Sıska, utangaç, gergin, dağınık. Sam'le henüz tanışmamıştım, yani ilk iki yılmda sosyal hayatım yoktu."

"Ne değişti?"

Kulaklarının uçları kızardı ve ben nefesimi tutarak bu tepkiyi açıklamasını bekledim.

"İşletme derslerinden birinde bir kız vardı. O... şey, benim hakkımda bir dedikodu çıkardı ve bu birçok kişinin ilgisini çekti."

Bu hikaye beni çok heyecanlandırmıştı, kolunu sıktım. "Anlat Tore. Bilmem lazım."

"Sınıfımızdaki bu... pislikler, Elena adındaki kızı benimle çıktığı için zorbalığa uğratmaya çalışıyordu. Çoğu kişi utanır ve inkar ederdi. O ise buna uydu ve onlara sadece çıktığımızı değil, benim onu terk ettiğimi ve benim peşinde olduğunu çünkü benim" —Tore kıpkırmızı oldu—"at sikim olduğunu söyledi."

Gözlerimi kırptım. Sonra nefesimi tuttum. "Hayır."

O yüzünü buruşturdu. "Ve o da doyamıyordu."

Son kelimeler bir anda çıktı. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, *çığlık atarak* ayağa fırladım.

"Aman Tanrım. Onu seviyorum."

O güldü, ellerini kalçama koyarak beni sabitledi. "O kesinlikle eşsiz bir kadın. Ondan sonra benim için her şey değişti."

Üzerine eğilip yüzünü ellerimle tuttum. "Gerçekten onunla mıydın?"

"Hayır." Başını salladı. "Ama üniversitede iyi arkadaşlık. Şimdi Wyoming'de bir çiftlikte kocası ve çocuklarıyla yaşıyor."

Artık onların sadece arkadaş olduklarını bildiğim için, onu daha da sevdim. "Ama onun dedikodusu sayesinde seks yaptın, değil mi?"

Omuz silkti. "Aptal, azgın bir çocuktum. Kızlar bana asıldığında hayır demiyordum."

Bu hikayeyi o kadar çok sevdim ki, zıplamaktan kendimi alkoymak zorunda kaldım. "At penisi dedikodusu yüzünden sevişmişsin." Göğsümü sıktım. "Genç Tore ile gurur duyuyorum." Durdum. "Bekle, bu demek oluyor ki... doğru muydu?"

O kadar kızardı ki, neredeyse morardı. "Ben... *at* değil, ama...
..."

KontROLSÜZ bir füze gibi vücudumdan kahkahalar fişkırdı, düzensiz bir şekilde etrafımızda dolanıp durdu, ta ki ben öne düşüp Tore'nin üzerine yığılana kadar. Beni minderlerin üzerine yatırdı, yarısı üstüme çıkmış, gülmemi izliyordu.

"Senin gülüşünden daha güzel bir şey görmedim," dedi, sanki efsanevi ve muhteşem bir şeyi keşfetmiş gibi.

Parmak uçlarımı onun pürüzsüz yanağına dokundurdum. "Onunla tanıştığına ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Negatif bir şeyi alıp senin için tamamen değiştirmesini çok seviyorum."

Kaşları çatıldı. "Diğer kadınlarla yattığımı duyunca rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun."

"İkimizin de bir gemişı var. Bizi buraya getiren de o geçmişler. Beni tanıyana kadar yaptığın bir şey için kıskançlık duymayacağım." Çenesini dürttü. "Ama yarın gidip başka biriyle yatarsan, o zaman gülmem."

"Asla yapmam."

Başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. "Sanırım seni tanıyorum."

Daha sonra, onun yatağına geçtik, o eşofman altı giymişti, ben de onun gömleklerinden birini giymiştim, el ele tutuşup gözlerimizi açık tutmaya çalışıyorduk.

"Kardeşlerini hiç görüyor musun?" diye sordu.

Kalbim boğazıma düğümlendi. "Hayır. Annem ve Phil... izin vermiyorlar. Artık beni tanıyacaklarını bile sanmıyorum." On yıl, çocuk yaşında uzun bir süreydi.

"Üzgünüm, Bea. Bu doğru değil. İstersen, ben bir bakabilirim..."

"Hayır." Yanına döndüm ve dudaklarımı onun pazısına değdirdim. "Teşekkür ederim, ama hayır. Durumu kabullendim ve geri dönüp her şeyi alt üst edemem. Caroline bana ara sıra haber veriyor, hepsi iyi. Bensiz de iyiler."

Yanımda sert bir şekilde duruyordu, derin nefesler alıp verirken göğsü dalgalar gibi inip kalkıyordu.

"Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Ne ise o."

"Değiştirilebilecek bir şey gördüğümde, onu olduğu gibi bırakmak benim için zor."

"Ama bırakmalısın."

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi. "Biliyorum. Yapacağım." Gözleri yüzümde dolaştı. "Otistik olduğumu bilmelisin."

"Tamam." Zaten tahmin ediyordum ama bana söylemesine sevindim. Uygun cevabın ne olacağını bilemedim, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Ben bezelye ve polene alerjim var."

Gözlerini kırdı. "Tıbbi bilgi mi paylaşıyoruz?" "Öyle sanmıştım..." Ona gülümsedim. "Değil miyiz?"

"Sanırım öyle." Gülümsayarak burnumu burnuyla ovuşturdu. "On iki yaşında apandisit ameliyatı oldum."

"Oh hayır. Apandisi olmayan biriyle çıkabilir miyim bilmiyorum. Bu bir ilişkiyi bitirir."

Gülmekten titremeye başladı ve beni kollarına sardı. "Yeniden çıkar. Zaten çıkmaya başladı bile."

“Zihin gücü,” diye fısıldadım kıkırdayarak.

Böyle, birbirimize sarılmış, hala kıkırdayarak uykuya daldık. Ve her şey mükemmeldi.

Ertesi sabah, Tore'nin dudaklarının benim dudaklarıma dokunmasıyla uyandım. Gözlerimi açtığımda onu duş almış ve şık bir takım elbise giymiş halde gördüm, o kadar yakışıklıydı ki, hala rüya görüyor muyum diye merak ettim.

"Sen uyuyabilirsin. Sam'le sözleşmeleri gözden geçirmek için buluşacağım." Kolunu çekip saatine baktı. "Toplantılarımız muhtemelen bütün gün sürecek, ama bu akşam seni görmek isterim."

"Çalışıyorum, ama sonra?"

Başını salladı. "Tabii ki. Ne zaman boşalacağım belli değil ama boşalır boşalmaz bara gelirim." Üzerime eğilip bir kez daha öptü. "Akşama görüşürüz, güzel mavi gözlü."

"Bu geceye kadar, bebeğim."

Uykuya daldım ve saatler sonra telefonum çaldığında esneyerek ona uzandım.

Venmo'dan gelen bir bildirim beni dondu.

500 dolar — fazladan hizmet için bonus. Kasabadaki en iyi garson olduğun için teşekkürler.

Sam'den.

Bonus mu? Saçma ve aşağılayıcı. Dün gece işin bir parçası değildi. Onu ya da parasını bir kez bile düşünmemiştim. Bunların hiçbiri bununla ilgili değildi.

Parayı hemen geri gönderdim. Ondan bir kuruş bile almamalıydım. İlk 500 doları gecikmiş faturalara harcamamış olsaydım, onu da geri gönderirdim.

Bunu Tore'ye açıklamam gerekecekti. Tabii ki, bu konunun aramızda asılı kalmasına izin veremezdim. Anlayacaktı. Dün gecedan sonra, bunun benim için gerçek olduğunu bilmeliydi.

Hiçbir şey bu kadar gerçek olmamıştı. Bu gece ona söyleyecektim.

Anlayacaktı.

CHAPTER THIRTEEN

Bea

TORE'NİN GÖNDERDİĞİ ADRES bir evdi. Adresi araştırdıktan sonra, onunla buluşma kararımı sorgulamaya başladım. Neden bir ev? Beni daha kolay tuzağa düşürmek için mi? Halka açık bir yerde buluşursak beni kilitleyemezdi.

Beynim karanlık yerlere gitmeyi severdi, ama ben pragmatik bir insandım. Tore, bir çocuk kaçırarak kadar tanınmış biriydi. Bu onun ilk işi olabilir, ama bir erkeğin aklını başından alacak kadar özel olduğumu sanmıyordum.

Saat tam yedi olduğunda, kapısının önünde belirdim. Araba göndereceğini söylemişti ama ben kendi arabamı çağırdım. Eğer ortadan kaybolursam, en azından son görüldüğüm yerin kanıtı olurdu. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, Tore muhtemelen tüm dijital izlerimi silebilirdi.

Dışarıdan bakıldığında, ev genç, bekar bir milyarderin yaşayacağı bir yer değildi. Tudor tarzında, 1930'larda veya 1940'larda inşa edilmiş olmalıydı. Açık renk tuğlalar ve koyu renk ahşap süslemelerle, kusursuz bir şekilde bakımlıydı ve İngiliz kırsalından alınmış gibi görünüyordu. Tore'nin böyle bir eve nasıl geldiğini merak ettim.

En azından cinayet mahzeni gibi görünmüyordu. Ama bu bir tuzak da olabilirdi.

Ben geri çekilemeden kapıyı hızla açtı. "Gelmişsin."

"Evet." Duvarlarında zincir ya da insan boyunda kafesler var mı diye onun arkasından bakındım. Tek görebildiğim boş, aydınlık bir antre idi. "Bu iyi bir

bir fikir mi?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Beni parçalamayı planlıyorsan dürüst olursun, değil mi?"

"Olurdum, ama" — ağzı seğırdi — "eğer kadınları parçalayan türde bir adam olsaydım, sözüme güvenemezsin."

"Yalan söylersen daha iyi hissederim."

Başını eğdi. "Öyle mi?"

Hırslayarak kapının eşiğine adım attım. "Hayır, muhtemelen olmaz." Ona bakmamak için çok uğraşarak gözlerimi ondan ayırdım. Karanlık, dar kot pantolon ve yumuşak ve eskimiş görünen bir tişört giymiş, saçları hafif dağınıktı, bu imkansızdı.

"Çok yakışıklısın. Bu gerçekten sinir bozucu."

"Ah, üzgünüm." Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Sadece... bilirsin, yüzüm. Sana üniversitedeki fotoğraflarımı gösterebilirim. Fikrini değiştirirsin belki."

"Sanmıyorum. Muhtemelen sakar ve sevimliydin." Onu utandırdığım için kontrolü ele aldım, kapıyı kapatıp kilitledim. "Güzel olduğumu söyleyebilirdin. Bu telafi ederdi."

Bana baktı, *gerçekten* baktı ve bunu yavaşça yaptı. En üstten başlayarak, gözleri yüzümde ve düğümlü bir fularla geriye atılmış saçlarımda dolaştı. Bakışları omuzlarımdan ve göğsümden geçerek orada biraz daha oyalanıp karnıma ve uyluklarıma kaydı.

Ayaklarıma geldiğinde içini çekti. "Topuklu yok."

Kırmızı Chuck ayakkabımın burnuyla sert ahşap zemine vurdum. "Senden kaçmam gerekirse diye."

Gözleri parladı. "Bana sorun olmaz. Sonunda seni yakaladığım sürece."

Ah, bu adam.

Ona hafifçe ittim. "Benimle flört etme, Tore. Neden burada olduğumu bile bilmiyorum, ama seni yakalamana izin vermek için *değil*."

"Tabii ki. Şimdi değil."

Ona keskin bir bakış attım. "İnanılmaz derecede iyimsersin."

Sonra eve girdim, ev... boştu. Tamamen değil, oturma odasında tek bir kanepe vardı, ama odanın geri kalanı ve yemek odası boştu. Her odayı boş buldukça kalbim hızla çarpmaya başladı.

Cinayet konusunda şaka yapıyordum. Artık o kadar emin değildim.

Birkaç yıl önce, o ortadan kaybolmadan önce, yoğun ve anlamlı gibi görünen birkaç saat geçirmiştik. Bu adam hakkında gerçekten ne biliyordum ki?

"Taşınıyorum."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve başımı çevirdiğimde onu beklediğimden daha yakın gördüm, göğsü omuzlarıma değiyordu. "İçeri mi, dışarı mı?"

"Dışarıya. Yeni evi aldım bile. Burada işleri bitiriyorum. Bazı sanat eserleri için özel nakliyeciler gerekiyor, onlar da gelecek haftaya kadar gelemiyor."

"Sanat eseri mi topluyorsun?"

"Evet. Gösteririm ister misiniz?"

İstiyordum, ama dikkatimin dağılması çok kolay olurdu. "Başka sefere."

"Tabii. Başka bir zaman." Eli sırtımın üst kısmına dokundu. "Mutfağa geçelim. İstersen şarap, kahve ve tatlı var. Ben de bir içki içmek istiyorum."

Mutfak aydınlık ve ferah, beyaz dolaplar ve geniş açık gri mermer tezgahlarla donatılmıştı. Zeminler sıcak ahşaptan yapılmıştı, muhtemelen evin orijinal zeminleriydi, tavanlar ise ağır, açık kirişlerle çizgiliydi.

Yarımada üzerinde mini keklerden oluşan bir tabak, bir şişe beyaz şarap, iki kadeh, kahve fincanları ve bir sürahi krema vardı. Yanında kır çiçeklerinden oluşan bir vazo duruyordu ve arka planda en sevdiğim şarkılardan biri çalıyordu.

"Burası çok güzel." Çantamı tezgahın üzerine koydum ve kalçamı tezgaha yasladım. "Çok uğraşmışsın."

"Önemli değil." Şarap şişesini aldı ve bana doğru eğdi. "Bir bardak ister misin? Yeni açıldı. Seni uyuşturmak niyetinde olduğumu düşünürsen diye."

Kahkahayı içimden tutamadım. "Açıkçası, aklıma bile gelmemişti, ama şimdi geldi. Tanrım, bir kadını rahatlatmakta çok kötüsün."

"Şey..." Şişeyi gürültüyle masaya koydu. "Bu konuda iyi değilim. Ama deniyorum."

Ellerini önüne getirdi, parmaklarıyla oynuyordu. Hayır, parmaklarıyla değil. İşaret parmağındaki yüzüğü çeviriyordu. Geniş, gümüş bir yüzük, ortası çıkıntılıydı.

Kendine bir oynama yüzüğü almıştı.

Dudaklarımı ısırdım, bakışlarımı ellerinden zorla ayırdım. "Neyde iyisin?"

"Doğru şeyi söylemek. Doğru şeyi *yapmak*." Bakışları yine üzerimde dolaştı, dolambaçlı ve takdir dolu. "Sana ne kadar güzel olduğunu henüz söylemedim, bu bir hata. Saçını öyle seviyorum. Eşarp ile geriye çekilmiş. Yüzünü gösteriyor ve... güzel."

"Güzel" en ılık iltifattı, ama Tore'den geldiği için bunu ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettim. Beni güzel bulduğunu biliyordum, ama benimle ilgili ayrıntıları fark etmesini sevdim.

Bu gece için giyinip süslenmemeye özen göstermiştim. Dekolte ya da kısa etek yoktu. Çaba gösterdiğimi düşünmesini istemiyordum, göstermiş olsam bile. Saçımı at kuyruğu yapıp, eşofman giyip, böyle iyi olduğunu söyleyemezdim. Benim rahat giyim tarzım, kısa kot pantolon, omuzları açık bluz, bukle bukle saçlar ve bandana saç bandıydı. Kırmızı ruj yerine soluk pembeyi tercih etmiştim ve ağzımın önünde duraksamasından, bunu fark ettiğini anladım.

"Teşekkürler," dedim, istemeden nefes nefese. "Sanırım... evet, bir kadeh şarap alayım."

Tore bardağı bolca doldurdu ve bardak çok büyüktü. Beni sarhoş etmek istiyorsa, bu iyi bir başlangıçtı. Yetişkin hayatımın çoğunu barlarda çalışarak geçirmiş olmama rağmen, alkol toleransım yüksek değildi.

Mini keklerden birini aldım ve tabureye oturdum. Midem bulanıyordu ve zihnim fikirler ve olasılıklarla dolup taşıyordu. Tore de beni bu ızdıraptan kurtarmaya niyetli değildi. Her zamanki gibi şarabını yudumlarken beni izliyordu: yavaş ve metodik, her bir parçamı katalogluyordu.

Bu çok fazlaydı. Bu işin bir an önce bitmesi gerekiyordu, böylece buradan çıkıp hayatıma devam edebilirdim. Cevapları aldığımda, iki yıldır kafamda dolanan soruları nihayet rahatça sorabilecektim.

Kadehimi masaya koydum ve kendimi hazırladım. "Ne oldu?"

Şarabını yudumladı. Boğazı birkaç kez hareket etti, başparmağıyla yüzüğün üzerinde oynadı. "Senden ayrıldıktan birkaç saat sonra kız kardeşim bir kaza geçirdi. O gece öldü."

Olamaz.

Yanaklarım kızardı. Göğsüme ağır bir baskı çöktü. "Kız kardeşin mi?"

Onun söyleyebileceği onca şey arasında, bu hiç aklıma gelmemişti. Kız kardeşi, tanrım...

"Tia." Adını söylemek ona acı veriyormuş gibi irkildi. "Ablam."

Yıkım. Durum tam olarak buydu. Beni buraya, saf ve tam bir yıkımı paylaşmak için getirmişti. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Doğru şeyi söylemekte kötü olduğunu düşünüyordu, ama kelimeleri arayan bendim.

"Üzgünüm, Tore." Bu yeterli değildi, ama yeterli olacak bir şey var mıydı ki? "Çok zor olmuş olmalı." Ne kadar yetersiz bir ifade.

Parmaklarını saçlarına geçirdi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "İmkânsızdı. Onun kaybını iyi atlatamadım. Haftalarca kederimden başka bir şey yoktu. Sam ve ben Savunma Bakanlığı sözleşmesini imzalamıştık ve ben dağıldım. Ben hayatımdan koparken o Nox ile her şeyi halletmek zorunda kaldı, babam da diğer her şeyle ilgilendi."

Ellerim seğirdi, ona teselli etmek istedim. O anda bile kaybolmuş, mermerin öbür tarafında sürükleniyormuş gibi görünüyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Başını eğerek tezgahın üzerindeki ellerine baktı. "Tepkilerimden gurur duymuyorum. Herkes yas tutuyordu, herkes üzgündü, ama ben kendimi bu acıya kaptırdım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ve kendime geldiğimde, yeniden bir araya getirmem gereken çok şey vardı."

"Anlıyorum."

Nasıl anlamayabilirdim ki? Kardeşlerim hayattaydı, ama benim için kayıptılar. Birbirimizden koparıldığımızda yıkılmamıştım, ama yıkılmak istemiştim. Hayatta kalmak söz konusu olmasaydı, belki de yıkılırdım.

Gözlerini kaldırdı. "Tekrar düzgün düşünmeye başladığımda, beni engellemiştin. Engellemeseydin bile, sana verecek hiçbir şeyim yoktu. O zamanlar, hayatımı anlamaya çalışırken yoktu. Ama nereye gittiğimi açıklayabilmeyi isterdim."

Burnumu kırıştırdım. "Engelleme konusunda bu kadar aceleci davranmasaydım keşke."

"Dürüst olmak gerekirse, sana ulaşmaya çalışmadan önce haftalar geçti."

Alt dudağımı dişlerimle ısırdım. "Seni engellemeden önce kırk sekiz saat bekledim."

Bu, kendimi korumak içindi. Eğer yapmasaydım, tekrar mesaj atmak için kendimi tutamayacaktım... ve muhtemelen tekrar tekrar. Tek bir randevu beni bu kadar takıntılı hale getirmişti. İşler çirkin ve garip bir hal alacaktı ve *kimse* bunu istemezdi.

O, alaycı bir kahkaha attı. "Senin bildiğin kadarıyla, bunu hak etmiştin. Belki de hak etmiştin. Ben daha normal olsaydım..."

"Öyle söyleme." Normal, en sevmediğim kelimeydi ve kimsenin daha fazla olması gereken son şeydi.

O da başını salladı. "Haklısın. Yani, duygularımı daha iyi kontrol edebilseydim, yas tutabilir ve basit bir mesaj gönderebilirdim. Bunu çok pişmanlık duyuyorum." Boğazını temizleyerek, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Bana kırk sekiz saat verdiğin için minnettarım."

Onun minnettarlığını eliyle reddettim. "İki yıl önceki Bea, hayalleri olan küçük bir iyimserdi. Bugünlerde erkekler çok daha az şey için çok daha çabuk engelleniyor."

"Seni karamsarlığa ben mi sürükledim?"

"Ben karamsar değilim, saçmalıklara tahammülü olmayan bir realistim." İç geçirdim. "Kız kardeşini kaybettiğin için çok üzgünüm, Tore. Hayatının altüst olduğunu hayal edebiliyorum. Ondan sonra olanlar için sana hiçbir şey hissetmiyorum."

Bütün vücudu dikleşti. Omurgası düzeldi, kaşları kalktı. Kulakları bile biraz daha yukarıda duruyor gibiydi.

"Teşekkür ederim. Senden bunu beklemiyordum." Tezgahın etrafından dolaşarak önüme geldi ve elimi tuttu.

Bir an için, kendimi yine kayanın üzerinde, onunla birlikte yıldızlara bakarken buldum. Sonra başparmağıyla, daha önce olmayan bir yara izinin olduğu parmak eklemelerimi okşadı. Orada durakladı ve ben elimi çekip bardağımın sapını kavradım. O yara izi, o günden bugüne kadar hayatımda ne kadar çok şey yaşandığını acı bir şekilde hatırlatıyordu.

"Ben canavar değilim. Sen cehennemi yaşadın. Tabii ki sana öyle tepki verdiğin için seni suçlamıyorum." Kendimi sakinleştirmek için bir yudum aldım. "Aramızdaki sorunu çözdüğümüz için mutluyum."

Çenesini indirdi. "Bu gece havayı temizlemek içindi, evet, ama sadece o değil. Kaldığımız yerden devam etmek istiyorum."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Bunu soracağını biliyordum. Nox'ta konuştuğumuzda niyetini belli etmişti. Ama bunu kesin bir dille duymak beni paniğe sevk etti.

Bardağımı masaya koydum.

"Tore..." diye başladım ama durdum. Kelimeleri bulmakta zorlanmak benim için alışılmadık bir durum değildi, ama bu adam bütün akşam boyunca beynimi karıştırmaya devam etmişti. Birini reddetmek asla kolay değildi. Aslında bu tam olarak doğru değildi

—bazen zevkli olabilirdi. Ama bu neredeyse imkansızdı.

Muhtemelen onu reddetmek istemediğim içindi. Pervasız tarafım, bu yakışıklı ve ilginç adamla bir ilişkiye atılmaya hazırdı. Ama

yıkılma ihtimalim çok yüksekti, bu riski göze alamazdım.

Annemin kızı olsam da, ondan yapmamam gerekenleri çok iyi öğrenmişim.

O, her zamanki gibi sabırla, umutla bekledi.

"İki yıl önce seninle kayanın üzerinde yatan kız değilim."

Kaşları çatıldı. "Biliyorum. Aynı olmanı beklemiyorum."

"Gerçekten öyle olduğunu düşünmüyorum. Kaldığımız yerden devam etmek mümkün değil. Artık o noktada değilim. Pervasızlığım azaldı. Eskiden olduğumdan çok daha dikkatliyim. O geceden beri kayaya bile gitmedim... ya da yıldızları seyretmedim. Artık iyi hissettiren ama güvenli olmayan şeylerin peşinden koşmuyorum. O ben değilim."

Onu yakından izlemeseydim, omuzlarındaki gerginliği fark edemezdim. Onun dışında, stoik ve acımasızdı... sadece o hafif hareket onu ele veriyordu.

"O zaman yeni bir başlangıç yapalım," dedi,

yüzüğünüzü çevirerek. "Numara yapamam."

"Ben de yapamam." Yine elimi uzattı ve aptalca, ben de elini tuttum. "Burada ne oldu?"

O okşarken ben de soluk yara izine baktım. Küçüktü. Beş santimetreden uzun değildi ve sadece hafifçe çıkıntılıydı, ama Tore detaylara çok önem verirdi.

"Heyecan verici bir şey değil. Daisy'ye yardım etmeye başladığımda bıçakla olan bir kaza. Artık peynir kesmede çok daha iyiyim."

"Senin hakkında bilmediğim milyonlarca şey var Bea, ve sadece son iki yılda olanları kastetmiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum."

Ah, keşke buna inanabilseydim.

Böyle bilinmek... bu benim için çok cazipti. "Ve kendimi güvende hissetmek istiyorum, Tore. Şu anda kendimi güvende hissetmiyorum."

Yavaşça nefes verdi, elimi sıktı. "Bu hayır mı demek?"

"Şu anda hayır." Elini çekip çantamı aldım. "Belki de hiç olmaz. Bilmiyorum."

Başını salladı. Bir kez. Sonra tekrar. Sanki cevabı kabul etmek için bunu yapmaya devam etmesi gerekiyormuş gibi.

"Tamam. Umduğum şey bu değildi, ama anlıyorum." Kararlı bir sesle konuştu. "Bekleyeceğim. Peşinden geleceğim. Kendimi sana kanıtlayacağım. Ne kadar sürerse sürsün."

Elimi kapı koluna koyup durakladığımda peşimden geldi. "Bu gece için teşekkürler. Aramızda başka bir şey olmasa bile, birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlayıp bunun gerçek olduğunu bilmek beni rahatlatıyor."

"Kesinlikle öyleydi. Her saniyesi."

Gözlerimi kapattım. Omuzlarımda ağır bir yük vardı ve ilk kez değil, biraz daha kolay olmayı, eski yaraları unutmayı ve önümdeki tüm güzellikleri kucaklamayı diledim. Ama geçmişim bana temkinli olmayı öğretmişti. Dikkatli adımlar atmayı. Zemin sağlam görünse bile, her an çöküp beni düşürme ihtimali vardı.

"Bilmelisin, artık beni yakalamak kolay değil," diye uyardım.

O kadar yakındı ki, vücudunun sıcaklığı sırtımda hissediliyordu. İki yıl önceki Bea olsaydım, geriye yaslanıp bu sıcaklığı içime çekerdim. Ama o anda kendimi durdurmak için kapı koluna sıkıca tutunmak zorunda kaldım.

Parmakları omzuma hafifçe dokundu, o kadar hafifti ki hayal ürünü olabileceğini düşündüm. "Sıkı çalışmak benim için sorun değil."

"İyi geceler, Tore."

Dışarı çıktığımda, onun yumuşak sözleri benimle birlikte geceye karışıp uçtu. "Hadi işimize bakalım, Bea."

CHAPTER FOURTEEN

Salvatore

Bea: Selam, Ant. Bana kederden bahseder misin?

Ben: Tanımını mı istiyorsun, yoksa daha derin bir şey mi?

Bea: Tanımını biliyorum, dostum. Sanırım... ne sorduğumu bilmiyorum. Herhangi bir şey söyle.

Ben: Bazıları kederin korkuya en yakın duygu olduğunu düşünür.

Bea: Kaybetmenin ve bilinmeyenin korkusu. Anlıyorum. Başka bir şey söyle.

Ben: İstedğin her şeyi anlatırım.

Teknolojiyle çözemeyeceğim pek fazla sorun yoktu. *At Your Service* uygulaması bir araç olarak başlamıştı — Bea'ya yardım etme, ona bakma içgüdümün algoritmik bir uzantısı, onun hayatında fiziksel olarak bulunamadığım zamanlarda bile.

O zamanlar, biraz alçakça da olsa, asil bir şey yaptığımı düşünüyordum.

Ama işler çığırından çıkmıştı.

Anthony ile olan sohbetlerine göz atma isteği dayanılmaz hale gelmişti. Bir kez göz attım, sonra iki kez, sonra onlarca kez. Sonunda, AI'nın mesajlarını neredeyse tamamen yönetmesine izin vermeyi bıraktım. Bea uygulamaya mesaj attığında, çoğu zaman benimle konuşuyordu.

Nadiren çok kişisel şeyler paylaşıyordu, ama hayatı hakkında net bir fikir edinmek için yeterliydi: neye ihtiyacı vardı, nereye gidiyordu, kiminle görüşüyordu. *Anthony*, işlerini kolaylaştırmak için bir hizmet sunabiliyorsa, bunu yapıyordu.

Özellikle son zamanlarda, onun benimle konuştuğunu bilip bilmediğini merak ettiğim zamanlar oldu.

Muhtemelen bilmiyordu.

Ama ona söylemeyi sık sık düşündüm. Böylece, tüm bu zaman boyunca birbirimize bağlı olduğumuzu, onu koruduğumu bilirdi.

Henüz değil. Henüz zamanı gelmemişti.

Bea ile eski evimde buluştuktan sonra yeni evime gitmiştim, moralim bozuktu ama henüz pes etmemiştim. Bea'nın kollarıma atlamayacağını bilmeliydim. İlk seferinde şanslıydım.

Birçok yönden haklıydı. Biz birbirimizi tanımayan yabancılardan biraz daha fazlasıydık. Ama onun gibi birine kendimi açacak kadar rahat hissettiğim pek sık olmazdı. Nadiren gardımı indirip, kendimin tüm garip, tuhaf ve gerçek yanlarını gösterirdim.

O benim aldatmacamı takdir etmeyecekti. Bunu biliyordum. Ama bir planım vardı. Bir yapı. Gerçeği kabul edilebilir parçalar halinde ortaya çıkarmak için bir sıra.

Ancak onun karşısında zaten dezavantajlıydım, bu yüzden beklemem gerekiyordu. Önce atmam gereken başka adımlar vardı. Eğer benimle bir daha hiçbir şey yapmak istemiyorsa, planım zaten anlamsızdı. Bu sonucu kontrol etmek istesem de, bu karar benim elimde değildi. Bea'nın bana gelip bir şans daha vermesi gerekiyordu.

Yatağında yatarken, Bea ve ben keder ve kayıp hakkında birkaç mesajlaştık, boğazımda bir düğüm vardı — Tia'yı düşündüğümde her zaman orada olan düğüm. Onu görmezden geldim ve onun sorularına odaklandım.

Bea: Konuyu değiştirebilir miyiz? Kendimi kötü hissediyorum.

Ben: Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Bea: Bilmiyorum. Belki. Flört etmeyi düşünüyorum. Bir uygulama kullanmalı mıyım? İğrençler, değil mi? En az iğrenç olan hangisi?

Sırtımı başlığa dayayıp telefonuma kaşlarını çatarak oturdum. İki yıldır flört etmekten bahsetmemişti. Benimle vakit geçirmek başka birini istemesine neden mi olmuştu? Planın bir parçası değildi bu.

Senin için bu konuyu araştırabilirim. Arkadaşlık uygulamasını kullanmayı düşünmenin

Bea: Merak. sanırım. Bilmiyorum. Unutalım.

Bea: Meraktan sanırım. Bilmiyorum. Unutalım gitsin.

Ben: Neyi merak ediyorsun?

Bea: Birine ait olabilir miyim? Kendimde o özelliklerin olduğunu sanmıyorum. Ama... Shira'yı Roman'la, Clara'yı Jake'le görünce... Ben de kendime aynısını istiyorum diye düşünmeye başladım.

Ben: Anlayabilirim Bea. Arkadaşların hayatlarının geri kalanını geçirecek partnerlerini buldular.

Gerçek hayatlarında da öyleydiler, değil mi?

Bea: Clara ve Jake, evet. Roman ve Shira hakkında bir sır verebilir miyim?

Ben: Tabii ki anlatabilirsin.

Bea: Bir fantezi gerçekleştirme uygulaması aracılığıyla tanıştılar. Utangaç kızım Shira. İnanabiliyor musun?

Şaşkınlık içinde telefonumu kucağıma düşürdüm. Böyle bir eşleştirme uygulamasının varlığından haberdar değildim. Hangi uygulamadan bahsediyor olabilir?

Bea onu kullanmak ister miydi?

Eğer öyleyse, orada olmalıyım. Eşleştiği kişinin ben olduğumdan emin olmalıyım.

Ben: Uygulamanın adı ne? Veritabanımda yok.

Bea: Ah, Ant, seni küçük sapık. Robotla sevişmek mi istiyorsun?

Ben: Bir kez daha söylüyorum,
ben robot değilim

Bea: Çok tatlısın. Bu akşam bu sohbeti yaptığımıza sevindim. Oldukça huysuzdum ama sen her şeyi tersine çevirdin.

Göğsüm şişti, ama bir saniye sonra onu kötü bir ruh haline sokan kişinin ben olduğumu fark edince sönüverdi.

Ben: Seninle konuşmak her zaman bir zevk. Flört etme konusunda fikrini mi değiştirdin?

~~Bea: Şimdilik. Sadece kafamdaki karışıklığı atmam gerekiyordu~~

Bea: Şimdilik. Sadece kafamdaki karışıklığı atmam gerekiyordu. İyi geceler, arkadaşım.

Ben: İyi geceler Bea.

İnleyerek telefonumu kenara attım ve avuçlarımı gözlerime bastırdım. Bea'nın alaycı ve gergin sesi beynimde yankılanıyordu. Bu gece onun kötü ruh halinin sebebi bendim, ama aynı zamanda ilacı da bendim.

Bunu nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyordum.

Telefonuma tekrar uzanıp mesajlarını açtım. "*Birine ait olabilir miyim?*"

Bana ait olmaya izin verecek miydi, bilmiyordum. En sinir bozucu olanı ise, bu sorunu çözmeme yardımcı olacak herhangi bir teknoloji bilmiyordum.

Bunu kendim yapmam gerekecekti.

CHAPTER FIFTEEN

Bea

Başım beladaydı. Bu yeni bir şey değildi, ama bu seferki fark neydi? Kendimi kurtarmak için çırpınan tek kişi ben değildim.

Bugün bir asistanım vardı. Her şey kontrol altındaydı.

Sayılır.

Scarlet hızlı öğreniyordu, ama bir sürü soru soruyordu. İşle ilgili sorular sormadığında, kişisel hayatımı çok da ince olmayan bir şekilde kurcalıyordu. Sevimliydi. Neredeyse. Çoğunlukla dikkatimi dağıtırdı.

"Yine ne tür bir etkinliğe gidiyorsun?" diye sordu.

Prosciutto güllerinin şeklini kontrol etmek için ona doğru eğildim. Onları çok hızlı yapıyordu. Benimkilerden neredeyse daha iyi oldukları için, güllerin yapımı sürekli onun görevi olmuştu.

"Bir hayır yemeği."

Etkinlik için şarküteri kapları ve tatlı masası hazırlamak için işe alınmışım. Scarlet ve ben kapları hazırlıyorduk, bu bana çok yardımcı oldu çünkü normalde bunu tek başıma yapardım. Daha sonra mekana vardığımda sadece tatlı masasını hazırlamam gerekiyordu ve bu da çok zor değildi.

Scarlet bir parça daha prosciutto aldı. "Evet, ama hangi hayır kurumu?"

"Açıkçası hatırlamıyorum."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Ya köpek yavrularını öldüren bir hayır kurumuysa?"

Ellerimi belime koydum. "Öncelikle, aklının bu kadar karanlık bir yere gittiği için endişelenmeli miyim diye merak ediyorum. İkincisi, bir işi kabul etmeden önce her zaman kuruluş veya şirket hakkında araştırma yaparım. Sadece, işi kabul ettikten sonra bilgileri aklımda tutmuyorum. Başka çok işim var."

"Hiç kimseyi reddettin mi?"

"Tabii, birkaç kez. Ama web sitemde fotoğrafım var. Ahlaki olarak itirazım olabilecek kuruluşların çoğu, mavi saçlı ve burun piercingli bir kadını işe almaya tenezzül etmez." Ona göz kırptım. "Bu, serserileri uzak tutuyor."

At kuyruğundan kaçan ipeksi siyah saç teline baktı. "Ben de maviye boyasam mı? Ayaktakımını uzak tutmak iyi fikir."

"Üzgünüm, ama mavi saçlar ergen erkeklerde tam tersi bir etki yaratıyor. Neredeyse otuz yaşındayım ve hala kirli bıyıklı erkekler bana asılıyor."

Burnunu kırıştırdı. "Aman *Tanrım*, o küçük bıyıklarından nefret ediyorum. Neden tıraş olmuyorlar? Çok aptal görünüyorlar."

Güldüm. "Ergen erkekleri anlamaya çalışmıyorum. Anlamamasan daha iyi."

Büyük bir yumruk, ön kapımda tanıdık bir ritimle vurdu. Scarlet, ani sese şaşırarak sıçradı, ama ben kim olduğunu biliyordum.

Ben, evin sahibiymiş gibi içeri daldı ve ben ona neden anahtar verdiğimi hatırlamaya çalıştım.

"Beatrice," diye seslendi. "Sıkıldım."

"Mutfakta, yaramaz," diye bağırdım. Scarlet kaşlarını çatı. "O kim? Erkek arkadaşın mı?"

"Hayır, tabii ki değil," diye cevapladım.

Ben mutfığa girerken anahtarımı parmağında çeviriyordu. "*Keşke* onun erkek arkadaşı olsaydım. Beni arkadaş olarak görüyor. Çok üzücü." Omzunu kapı girişine dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen kimsin?" diye Scarlet'e sordu.

Elimi onun omzuna koydum. "Bu benim asistanım Scarlet. O ve ailesi caddenin karşısındaki inşaat alanına taşınıyorlar. Merhaba de Ben."

Gülümsedi. "Merhaba, Ben."

İnledim. "Küstahlık yapma."

Scarlet, Ben'in gözlerine bakabilmek için başını geriye doğru eğmek zorunda kaldı. "Bea'nın köpeğiyle aynı ismin var. Bu biraz tuhaf."

"Ah, şey... Ben, Benjamin'in kısaltması olsaydı tuhaf olurdu, ama değil." Göğsüne vurdu. "Bennett Wiley Wells, hizmetinizdeyim."

O, "Hala biraz garip" diye mırıldandı. "Garip olmak havalıdır, evlat," diye Ben, hiç aldırmadan cevap verdi.

Scarlet prosciutto çiçeğini bıraktı. "Bea'nın evinin anahtarı neden sende?"

"*Acil durumlar için*," diye vurguladım. "Anahtarını kötüye kullanıyor."

"Bunu yapmamalısın," diye azarladı, sert bir büyükanne gibi. "Bak, kapıya kadar yürümek zorunda kalmaman için

"Ve bugün önemli bir işin olduğunu hatırladım, yardım gerekir mi diye uğradım."

Scarlet dikleşti. "*Ben* ona yardım ediyorum." "O yardım ediyor," diye ekledim. "Scarlet harika biridir."

Onu işe alma kararımı sorgulamayı bırakmıştım, biraz sinir bozucu olsa da. Gerçek şu ki: *herkes* beni sinir ediyordu, ama Scarlet diğerlerinden daha az sinir bozucuydu.

Ben ağaç gövdesi gibi pazılarını gösterdi. "Gerçekten bedava işçiliği geri mi çevireceksin, Buzz?"

"Hayır, reddetmeyeceğim." Eldivenlerimi çıkardım ve yanından geçerek koridordaki kancaya asılı tasmayı aldım. "Adını taşıyan kişi yürüyüşe çıkmak ister."

Benjamin yaramaz bir çocuktı, ama ben bir etkinlik için hazırlanırken ortadan kaybolması gerektiğini anlardı. Ekipmanlarımı çıkarır çıkarmaz, kendini üst katta gösterdi.

Ama oğlum baygın halde, rüyalar aleminde olsa bile, tasmaının sesini duyunca koşarak gelirdi.

Tasmayı Ben'e attım. O da bunu daha önce yaşamıştı ve kendini hazırladı.

İki saniye sonra Benjamin merdivenlerden aşağı atladı ve doğrudan Ben'in bacaklarına çarptı. Ben 1,95 metre boyunda, kaslı bir adamdı, ama köpeğimin füze gibi hızına yetişemezdi. İkisi de geriye sendeledi ve Ben masama tutunarak ikisinin yere yığılmasını engelledi.

"Şirin olduğun için şanslısın dostum," diye homurdandı Ben, köpeğimi kuvvetlice okşayarak tasmaını takarken. "Seni takımda kullanabilirdim. Harika bir rugby oyuncusu olurdun."

Benjamin *havlayarak* kabul etti. Ama ben şüpheliydim. Güçlüydü, ama sahada sert davranamayacak kadar sevgi doluydu.

"İyi eğlenin çocuklar," diye seslendim onlar çıkarken.

Scarlet, hayran gözlerle onların gitmesini izledi. "Vay canına. O adam gerçekten bizim komşumuz mu?"

Ben güldüm. "Gerçekten öyle. Daha da çılgınca bir şey duymak ister misin?" O, gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Onun ikizi de yan komşumuzda yaşıyor." "İkisi mi?" diye bağırdı.

"Kesinlikle var."

Ben'den hoşlansaydım hayat çok daha basit olurdu. Shira ve ben yenge olabilirdik ve ağır şeyleri taşımak için sonsuza kadar bir yardımcım olurdu. Ne yazık ki benim zevkim, yakışıklı, gözlüklü bilgisayar dahilerine kaymış.

Teknik olarak, garsonun kolunun alev alması benim suçum değildi. Tabii, onun ateş püskürttüğünü söylediğinde "*Kanıtla*" dememeliydim, ama bunu kelimenin tam anlamıyla alacağını düşünmemiştim, özellikle de kalabalık bir mutfakta.

Her şey yolunda gidiyordu, ta ki biri şarap kadehleri taşıyan bir garsonun önüne yağ döktü. Garson kaydı ve tepsi havaya uçtu. Şansına, şeflerden biri onu tam zamanında yakaladı, ama tepsi yerçekimine karşı savaşı kaybetti ve en kötü anda ateş püskürtenin kafasının arkasına çarptı.

Başı öne doğru savruldu ve alevler onu takip etti. Tam da yanıcı iş üniformasının üzerine.

Adam çığlık attı. Herkes donakaldı.

Şans eseri elimde bir sürahi su vardı.

Ateşi söndürdükten birkaç saniye sonra, catering müdürü hiçbir şeyden habersiz içeri daldı. "Tatlı masası en kısa sürede yeniden doldurulmalı."

Tartışmadım. Arabamı kapıp, kimse beni mutfaktaki küçük, yarı kapalı cehenneme bağlayamadan hızlıca çıktım. Bu, mikroskobik bir şekilde, benim hatamdı.

Arabamı tatlılarla doldurup, odayı geçerek sinirlerimin titremesini görmezden gelmeye çalıştım. Oda, pastel renkler, ince porselenler ve

abartısız zarafetle doluydu. Başımı eğik ve adımlarımı sabit tutarak konukların arasından geçerken nazik gülümsemelerle selam verdim, ama elmaslarla süslenmiş yaşlı bir kadın beni durdurdu ve makaronlarımın içindeki tüm malzemeleri tartışmak istedi. İlk başta niyetinden şüphelendim, ama sonra torununun mezuniyet partisi için beni işe almak istediğini söyleyerek adımı kartımı istedi ve bu hoş bir sürpriz oldu.

Sonunda uzaklaştığında, uzun bir nefes verdim ve o anda onu gördüm.

Balo salonunun uzak köşesinde, özel jetleri ve toplantı odaları olan dört takım elbiseli adamla çevrili Tore duruyordu. Aralarında Sam'i tanıdım ve gümüş saçlı adamın belediye başkanı olduğundan neredeyse emindim.

Tore hepsinden daha uzundu. Daha keskin de. Elleri önünde gevşekçe birleştirilmişti ve çok uzakta olduğum için emin olamıyordum ama konuşurken yüzüğün parmağında döndürdüğüne bahse girerdim.

Adamlar Tore'ye kilitlenmişlerdi ve *belediye başkanı* Tore'nin her sözünü dinlerken, onun ne kadar güçlü olduğunu fark ettim. Bu, diğer güçlü insanların dinlediği bir adamdı.

Dünyadaki tüm zenginlikler güzeldi, ama beni heyecanlandırmıyordu. Ancak, saygıyla muamele görmeye alışkın olduğu belli olan adamların Tore'ye gösterdiği saygı?

Bu tamamen başka bir şeydi.

CHAPTER SIXTEEN

Salvatore

Odanın diğerk ucundaki tatlı masasına ulaşmak istediğimden daha uzun sürdü.

İnsanların beni burada görmeleri anlaşılır bir şekilde şaşırtıcıydı. Genelde öğle yemeklerini ve galaları vebadan kaçır gibi kaçınırdım. Hayır işlerine cömertçe bağış yapardım ama bunu büyük bir gösteriye dönüştürmek için bir neden görmezdim. Desteklediğim amaçlar için sessizce bağış yapmak yeterliydi; tanınmaya ihtiyacım yoktu.

Ancak Sam de oradaydı, bu yüzden onu mutlu etmek için otuz dakika sohbet etmek için ayırmıştım. İstediğim gibi herkesi görmezden gelmek onu sadece kızdıırırdı.

Belediye başkanıyla sohbetimden ayrıldığımda kaşlarını çatı, ama siyaset beni ilgilendirmiyordu. Eğer birileri rahatsız olduysa, Sam durumu yatıştıırırdı. Buna alışkındı.

Zamanlamam mükemmeldi.

Bea birkaç dakika önce mutfaktan çıkmıştı, arkasında hafif bir duman bulutu vardı. Yolda birkaç kez alıkonulduğu için tatlı masasına aynı anda vardık.

Onun tatlı masası.

Bu tür etkinliklere nadiren gittiğim için bu düzenlemenin ne kadar sıra dışı olduğunu bilmiyordum, ama başka kimsenin bu kadar güzel bir masa düzenlemesi yapabileceğini hayal edemiyordum. Her katta tatlılar ve şekerlemeler vardı.

Cam tepsiler üzerinde duruyordu. Kremalı puflar sütunlar halinde dizilmişti. Rengarenk makaronlar gökkuşağı sırasına göre dizilmişti. Tatlıların arasında parlak renkli çiçeklerin bulunduğu küçük gümüş vazolar vardı. Seçilmiş olsa bile, bir sanat eseri gibiydi.

Beni fark ettiğinde, görünüşümden şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Yüz kaslarını hareket ettirerek duygularını bu kadar kolay ifade edebilmesi beni büyüledi. Bazı insanları anlamak zordu, ama Bea ne hissettiğini yüksek sesle ve net bir şekilde ifade ediyordu.

Pembe bir makaron aldım. "Bunu sen mi yaptın?"

"Benim catering hizmeti verdiğim etkinliğe senin de katılma ihtimalin ne kadar?" diye karşılık verdi.

"Yüksek değil, bu tür yerlere pek gitmem." Makaronu ağzıma götürdüm ve durakladım. "Bunu sen mi yaptın?"

Dudaklarını ovuşturdu, burnunu kırıştırdı, sonra başını salladı. "Makaronlar, evet. Mus kupaları da. Gerisi işbirliği yaptığım bir pastaneden."

Makaronun tamamını ağzıma attım — muhtemelen bir hataydı, çünkü beklediğimden daha büyüktü ve daha önce hiç yememiştim. Neyse ki, görüldüğü kadar lezzetliydi. Peçeteye tükürmek Bea'yı etkilemezdi.

Beni izledi, dudakları dişlerinin üzerinde kıvrılmıştı. Yuttuğumda, "Güzel mi?" diye sordu.

"Evet. Hayatımda yediğim en lezzetli şey." Son mus kaplarından birini aldım, yanında kaşık olması beni etkiledi. Bu sefer daha küçük, daha temkinli bir ısırık aldım ama endişelenmeme gerek yoktu. "Bu da aynı derecede lezzetli. Çok yeteneklisin Bea."

Taze tatlıları masaya koymaya başlarken yanakları hafifçe kızardı. "Önemli bir şey değil, ama beğendiğine sevindim."

Birkaç kişi masaya yaklaştı, ben de ona yaklaşmak için yanına gittim. "Nasılsın?"

"İyiym," diye mırıldandı. "Burada olduğun için biraz heyecanlandım. Seni bir haftaya kadar görmeyi beklemiyordum."

Bitirdiğimde elimizden mus kâsesini aldı ve yerine çikolatalı makaron koydu. Bu sefer daha yavaş yedim, lezzetin ince nüanslarına dikkat ettim. Tatlıları pek sevmezdim ama o beni tatlılara alıştırmak üzereydi.

"Niyetimi sana söylemişim," diye hatırlattım. "Birbirimizi görmezsek, güvenilir olduğumu kanıtlayamam."

Onunla konuşmak için doğru anı bekleyerek zaman kazanıyordum. Bu bir hataydı ve bir daha yapmayacaktım. Bea, söylediklerimin ciddi olduğunu ancak eylemlerimle anlayabilirdi. Onun bana gelmesini beklemek beni hiçbir yere götürmezdi.

"Ben burada misafir değilim, Tore. Bu benim işim."

"Biliyorum." Elimi sırtında gezdirdim, sadece bir anlığına ve kendime engel olamadığım için. "Seni alıkoymayacağım."

Masayı dolaşarak düzelterek yeniden doldurdu, konuklar tarafından kesildiğinde nazikçe sorularını yanıtladı. Bea'nın bu yeni yönünü görmek beni memnun etti. İşinde başarılı olduğunu biliyordum, ama onu kendi ortamında görmek, beklemediğim bir zevkti.

Tatlı masası yeniden düzenlendikten sonra Bea ve arabasını mutfağa doğru takip ettim. Kapıya varmadan önce durdu ve bana döndü.

"Az önce belediye başkanıyla konuşurken gördüm."

"Ah, evet. Sam, Dean ile iletişim kanallarını açık tutmanın önemli olduğunu düşünüyor."

Gözleri parladı. "Dean? Dean Caruthers ile ilk isimle mi hitap ediyorsun?"

"Tabii." Gözlüklerimi burnuma ittim, sonra ellerimi yanlara indirip sabit tutmaya çalıştım. "Bana ilk adıyla hitap etmemi istedi. Başka bir şekilde hitap etmek saygısızlık olur."

Dişleri bembeyaz ve kare şeklindeydi, ama en çok sevdiğim şey, köpek dişlerinin kesici dişlerinin biraz ötesine çıkmasıydı. Alt dudağını ısırduğunda, sevimli bir vampir gibi görünüyordu.

"Doğru," diye mırıldandı. "Böyle bir yere geldiğine şaşırdım. Senin tarzın değil gibi."

"Hiç de değil. Küçük konuşmalar zaman kaybı ve burada olan tek şey bu. Benim gibi insanlarla bağlantı kurarak bir şey kazanacaklarını düşünen insanlarla iki saat konuşmaktansa, iki dakika bağış yapmayı tercih ederim." İstemedenden titredim.

"Milyarder olunca küçük konuşmalar normal galiba." diye gülerek dedim. "Matematik dersinde böyle bir rakam öğrendiğimi hatırlamıyorum."

"Çünkü sen sadece Kalkülüs 700 dersini aldın. Hepimiz şirket patronlarımıza her gün boyun eğmek zorunda olduğumuz için, telafi derslerinde bajillionları işledik."

"

"Bea..." Başımı salladım, "Senin kimseye boyun eğdiğini hayal edemiyorum."

Omuzlarını silktilti. "Hepimizin patronu var." Sonra kravatımın ucunu tutup iki kez sertçe çekti. "Tabii sen hariç. Sen hepsinin patronusun."

"Ben bile yatırımcılara ve müşterilere hesap veriyorum."

"Teknik olarak öyle. Ama onlar tüm sırlarını senin elinde tuttuğunu biliyorlar. Eğer sana saygısızlık ederlerse, sistemlerini sonsuz pop-up'larla bozabilirsin."

Bir an ona baktım, sonra kahkahalar patladı. Bea'nın alaycı tavırları en sevdiğim şeydi. Muhtemelen hayatımda hoşlandığım tek şeydi. Açık sözlüydü, kolay anlaşılırdı ve mizah anlayışımın tam merkezine isabet ediyordu.

Bana sert bir bakış attı, ama bakışında öfke yoktu. "Pop-up'lar gülünecek bir şey değil, Tore."

Gülümsemem genişledi. Onu kollarıma çekip güzel dudaklarını öpmek için kendimi zor tuttum. "Bana kimse küstahça davranmaz, Bea."

"Pop-up tehdidini inkar etmediğini fark ettim."

"Şirket sırlarını sana söyleyemem. En azından şimdilik."

Başını eğdi. "Şimdilik mi?"

Ona doğru eğildim ve sesimi alçaltarak konuştum. "Sen benim olsaydın, aramızda sır olmazdı. Bana soramayacağın hiçbir şey olmazdı. Her şey senin olurdu."

Bir adım geri çekildi. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama mutfağa dönmeliyim. Az önce yangın çıktı ve ben... evet. Gitmeliyim."

Elimi kolunun boyunca kaydırdım ve parmaklarını kısa bir süre tuttu. Onu bırakmak çok zordu ama başka seçeneğim yoktu. Bea'yı profesyonelliğini tehlikeye atacak bir duruma sokmak istemiyordum ama ona dokunmadan gitmesine izin veremezdim. Yapamazdım.

"Seni gördüğüme sevindim."

Dudakları aralandı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Ben de. Hoş bir sürpriz oldu." Sonra omuzlarını dikleştirdi ve parmaklarını arabasının tutamağına doladı. "Dean ve Sam'e selam söyle."

Onu bırakıp işine dönmesine izin vermeliydim, ama onun yanındayken ağızımdan çıkanları tam olarak kontrol edemediğimi fark ettim.

"Beatrice?"

Durdu, yanakları yuvarlaklaşarak bana küçük bir gülümseme attı. "Evet, Salvatore?"

"Bu akşam seni yemeğe çıkarabilir miyim?"

Hâlâ gülümserken başını salladı. "Bu akşam çalışıyorum."

Bu beni rahatsız etti. Bea ikinci işinden ayrılmak için yeterince para kazanıyor olmalıydı, ama kazanmamıştı. Bu konuyu araştırmam gerekecekti.

"İşten alıp eve bırakayım mı?"

Burnunu kırıştırdı ve ben reddedilmeye hazırlandım. Bekliyordum, ama bu hayal kırıklığı yaratmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Yol uzun değil," diye cevap verdi ve beni şaşırttı.

"Sorun değil."

Yumuşak bir şekilde inledi. "Bu bir deja vu gibi. Neden evet demek istediğimi bilmiyorum..."

"Gelmeyeceğim diye bir ihtimal yok," diye ekledim.

Gözleri kısıldı. "Sanırım... Sana evet diyebilecek kadar emin değilim."

"Anlıyorum. Kabul edeceğini düşünmemiştim, ama denemek zorundaydım." "Gerçekten gerek yoktu."

"Hayır, mecburdum. Beynim, sana sormadan senden uzaklaşmama izin vermezdi."

Birkaç kez gözlerini kırptı, sonra gözleri kırıştı ve hafifçe burnunu çekti. "Belki... başka bir zaman tekrar sor."

"Beynim bunu istiyor."

Nedense bu onu güldürdü. Mutfığa doğru ilerlerken, "Aptal beyin" diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra Sam bana yetiştiğinde hâlâ gülümsüyordum. O gülümsemedi.

"Ortadan kayboldun," dedi. "Dean pek etkilenmedi."

"Söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. Ayrıca, sen bensiz de gayet iyi idare ediyorsun." Tatlı masasına doğru tekrar yürüdüm, Sam peşimdeydi. "Makaronları denemelisin."

Ama sonra tekrar düşündüm de, denemesin daha iyi. Çılgınca olabilir, ama Bea'nın yaptığı bir şeyi tatmasını istemiyordum. Aslında, deli gibi görünmeyecektim, tüm makaronları ve mus kaplarını kendime saklamak için paketlerdim.

"Ben pek sevmem," dedi Sam.

Ona sertçe döndüm, içim burkuldu. "Makaronları genel olarak mı, yoksa bunları mı?"

Ellerini kaldırdı. "Hey, bana öyle kızgın kızgın bakma. Garsonunu aşağılamıyorum. Kişisel bir şey değil. Hiç sevmedim."

"*Garsonum* mu? Adı Bea, biliyorsun."

Sam güldü. "Doğru. Bea. Burada olacağını biliyor muydun? Bu yüzden mi geldin?"

"Tabii ki."

Sam'e hiç yalan söylemedim. Bunun bir anlamı yoktu, beni çok iyi tanıyordu, tam gerçeği söylemezsem bana inanmazdı. Ayrıca, ondan saklayacak hiçbir şeyim yoktu. Tabii, *At Your Service* uygulaması hariç. Ama o uygulamanın varlığından haberi yoktu, bu yüzden sormazdı.

Uzun bir nefes verdi. "Onunla görüşüyor musun?" "Henüz değil."

"Şu anda dikkatini dağıtacak şeyler için uygun bir zaman değil. Zaten yeterince dikkatin dağınık."

Bu sözler kulağıma hoş gelmedi. "Ailem dikkatimi dağıtan bir şey değil."

Hemen geri adım attı. "Öyle demek istemedim. Tabii ki değil, onlarla zaman geçirmenin önemli olduğunu anlıyorum. Ama bir sonraki aşamaya geçmek üzereyiz ve şu an..."

"Sam" —ona uzun ve sert bir bakış attım—"bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

Tartışmaya başladı ama başka bir teknoloji şirketinin CFO'su yanıımızdan geçerek bize başını salladı. O geçtikten sonra Sam bana odaklandı.

"Haklısın. Bu konuşmayı yapmak için ne zamanı ne de yeri." Omzuma hafifçe vurdu. "Pazartesi daha fazla konuşuruz."

"Konuşabiliriz," dedim, "ama Bea hakkında değil. O tartışmaya açık bir konu değil, benim özel hayatım da öyle."

O geri çekildi. "Yani artık arkadaş değil miyiz? Kişisel hiçbir şey hakkında konuşamayacak mıyız?"

"Özelyiz. Ama benim sınırlarım var ve bu da onlardan biri. Bea hakkında seninle konuşursam, iş ortağın olarak değil, arkadaşın olarak konuşurum."

Yüzünde milyonlarca duygu belirdi, ama hiçbirini çözebilecek kadar uzun süre kalmadı. Sonunda, dostça bir gülümsemeyle karar kıldı ve ben rahat bir nefes aldım. Son zamanlarda, çoğu zaman anlaşılamıyorduk. Bu endişe vericiydi.

"Mesajını aldım, çok net." Diye gülümsedi. "Ama sana bakışlarına bakılırsa, işin zor olacak."

Bu konuda haklıydı...
Her dakikasını iple çekiyordum.

CHAPTER SEVENTEEN

Salvatore

TIA ÖLMEDEN ÖNCE, hayatım işim etrafında dönüyordu. Çalışma saatlerimde kısıtlama yoktu, hafta sonlarını bilgisayar başında geçiriyordum. Tek bildiğim buydu ve dünyam küçük olsa da, bunu değiştirmek hiç aklıma gelmemişti.

Onu kaybetmek *her şeyi* yeniden düzenlememi gerektirdi. Bu süreç neredeyse her açıdan çok zorluydu, ama şimdi, bu yeni hayatımın ikinci yılında, her şey olabildiğince yolunda gidiyordu.

Hayırseverlik öğle yemeğine katılmak, rutinimdeki nadir bir molaydı, bu yüzden yeni evimizin girişine adımımı attığımda, hemen sorularla bombardımana tutulmuştum.

"Ne yedin?"

"Ünlü biri gördün mü?"

"Bana bir şey getirdin mi?"

"Yakışıklı bir adamla ilgilenen güzel kadınlar var mıydı?"

Sonuncusu, kendini kadınların sevgilisi ilan eden babamdan geldi. Egosu sınır tanımıyordu, ama istediği zaman kadın arkadaşları olmama nadiren rastlanırdı, bu yüzden bunu hak etmişti.

Gülerek, üst üste gelen sesler ve küçük ellerin beni biraz boğucu bir şekilde çekişmesi arasında, genellikle bana birkaç dakika zaman verirlerdi.

rahatla. Bugün normal bir gün değildi, bu yüzden her şey olabilirdi.

"Sally amca!" Lacey bacaklarıma yapıştı. "Bugün seni özledim.

Bir daha böyle yapmayalım, tamam mı?"

Çömelerek, yeğenimin saçlarını yüzünden çekip düzelttim. Normalde saçlarını Scarlet yapardı, çünkü babam ve ben bu konuda oldukça beceriksizdik, ama o sabah yeni işiyle meşguldü.

"Katılıyorum. Hiç eğlenemedim. Ama" —cebime uzanıp oraya sakladığım küçük paketi çıkardım—"sana bir şey getirdim."

Yeğenim Talon diğer tarafıma sıkıştı. "Bana da bir şey getirdin mi?"

"Seni unuttur muyum?"

Bana ciddi bir bakış attı. "Unutmazsın. Sadece emin olmak istedim. Ne olur ne olmaz."

Dikkatlice katlanmış peçeteyi açtım ve tatlı masasından aldığım dört makaronu ortaya çıkardım.

"Bunlara makaron deniyor. Bugün ilk kez denedim ve ne düşündüm biliyor musunuz?" İki çocuk da başlarını salladı, gözleri avucumda. "Tally ve Lace de çok sevecekler diye düşündüm ve her birinize iki tane kaçırdım."

"Çalmak ne demek?" diye sordu Lacey.

Talon'a döndüm. "Biliyor musun, Tally?"

Göğsünü kabarttı. "Sally amcan gizlice çıkardı demek." Lacey nefesini tuttu. "Aman Tanrım. Kimse gördü mü?"

Ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Sam beni yakaladı. Onu susturmak için üç hafta boyunca çoraplarını yıkamayı teklif etmek zorunda kaldım."

O geri çekildi. "Aman Tanrım, aman Tanrım, bu çok iğrenç!"

Talon kollarını kavuşturdu. "Umarım buna değer. Üç hafta çok uzun bir süre."

"Deneyin ve bana söyleyin."

Her biri elimden bir çilekli makaron aldı, dikkatlice ısırdı, sonra vahşi hayvanlar gibi ağızlarına attılar.

Lacey'nin seveceğini biliyordum — o dünyadaki hemen hemen her şeyi severdi, ama pembe miydi? O zaman coşardı. Talon daha çok bana benziyordu. Sevdiği şeyleri severdi ve yeni şeyler denemeye pek cesaret edemezdi. Onun da benim gibi makaronu sevdiğini görmek beni inanılmaz mutlu etti.

İki yıl önce Talon *hiçbir şeyden* zevk almıyordu. O zamandan beri çok çalışmıştık. Tia öldüğünde imkansız görünüyordu, ama artık beşimiz sağlam bir aileydik.

Babam Lacey'nin elini tutup hafifçe çekti. "Amcanıza biraz nefes alması için izin verebilir miyiz?"

Lacey ona gülümseyerek baktı. "Tabii ki bırakabiliriz. Onu özledim."

Dik durup, yanağını okşadım. "Ben de seni özledim, Lace. Günün geri kalanında seninim."

Bea'nın akşam yemeği ya da gezinti teklifimi reddetmesine üzül müştüm, ama bu çocuklar benim eve dönmeme bu kadar sevindiği halde bu duyguyu sürdürmek zordu.

Sonunda, takım elbisemi çıkarıp hafta sonu giydiğim eşofman ve tişörtümü giymem için bana bir dakika verdiler. Giyindikten sonra koridorda yürüdüm ve Scarlet'in açık kapısında durdum. İçeri baktım ve onu masasında, iPad'i önünde, elinde stylus kalem ile buldum.

"Ne yapıyorsun?"

Sandalyesini bana doğru çevirdi. "Gina, sevdiği mangadaki en sevdiği karakterle birlikte portresini çizmemi istedi. Biraz garip ama doğum günü için, reddedemedim."

Odanın içine bir adım attım, sonra tereddüt ettim. Hiç genç kız olmadığım için bu tür davranışlara pek aşına değildim, ama Scarlet'e karşı her zaman temkinli davranırdım. Onun kendi alanının kendisine ait olduğunu hissetmesi önemliydi.

O içini çekti. "İçeri davet edilmen gerekmiyor, biliyorsun. Sen vampir değilsin."

"Teşekkürler. Varsayımında bulunmak istemem." Yumuşak halısını geçtim ve yatağının ucuna oturdum. Tableti bana uzattı ve üzerinde çalıştığı şeyi gösterdi.

"Vay canına. Detaylar muhteşem." Karakteri tanı mıyordum, ama okuldan arkadaşı Gina'yı tanıdım. "Ne zamandır bunun üzerinde çalış ıyorsun?"

"Şey... bir süre." Tableti benden aldı ve ekrana birkaç kez dokundu. "Görünüş e göre... yaklaşık yedi saat."

Başımı geriye doğru çekerek, "Yedi saat mi? Bu oldukça büyük bir doğum günü hediyesi." dedim. O omuz silk ti. "Gina on alt ı yaş ına giriyor. Bu oldukça önemli bir olay."

"Öyle mi?"

Yine içini çekti. "Evet, öyle. Sen on altı yaşındayken üniversitedeydin, biliyorum, ama *normal* insanlar için bu önemli bir dönüm noktası. Gina doğum günü için araba alacak. Beni istediğim yere götürebilecek, böylece büyükbaba..."

"Seni bir yerlere götürecektir mi?" Yüzümü buruşturdum. "Gina daha çocuk. Bu nasıl yasal olabilir?" Scarlet iPad'ini yere koydu ve bana çocukmuşum gibi konuştu. "Şöyle ki, Sally amca, çoğu insan on altı yaşında ehliyet alır. Ve çoğu insan bağımsız olmak ve kendi arabasıyla gezmek için sabırsızlanır." "Benim ehliyetim var."

"Ama sen araba kullanmaktan nefret edersin."

Bu doğrudu. Her zaman nefret etmişim. Çoğu yere arabayla gitmeyi tercih ederdim, böylece yolculuk sırasında işlerimi hallederek zamanımı en verimli şekilde kullanabilirdim. Ama gençken bile hareket halindeki bir aracı kontrol etme isteğim hiç olmamıştı.

"Bir çocuk tarafından araba sürülmen fikrini de hiç sevmiyorum," diye tekrarlardım. "Büyükbaban ya da Igor seni istediğin yere götürebilir."

"Evet, ama dedem ya da şoförünle birlikte olacağım. Igor iyi biri ama seçim şansım varsa, kesinlikle hayır derim."

Bir elimi kaldırdım. "Bu konuyu şimdilik rafa kaldıralım." *Gina ile arabada yolculuk yapmanın neden korkunç bir fikir olduğuna dair uzun bir liste hazırlayana kadar.* "İşin ilk günü nasıldı?"

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mükemmeldi. Bea harika bir patron. Binlerce soru sormama bile sinirlenmedi, ayrıca çok hızlı öğrendiğimi söyledi. Sanırım beni işe alacak."

Scarlet, Bea'nın yanında iş bulduğunu söylediğinde, halüsinasyon gördüğümü sandım. Bu benim burnumun dibinde nasıl olabilirdi? Planımın hiçbir parçası değildi. Sonra Lacey ve Talon, onun köpeğine aşık olduklarını söylediler, babam da ona eski bir film yıldızı benzediğini söyledi ve ben bu yapbozun bu parçasını kontrol edemediğimi anladım.

Bu yüzden vazgeçtim.

Benim onaylamam ya da onaylamamam fark etmezdi, belki de en iyisi buydu. Eğer araya girersem, daha oluşmamış olan hassas dengeyi bozabilirdim. Onların ilişkilerinin benim müdahalesim olmadan doğal bir şekilde gelişmesine izin vermek daha mantıklıydı. Onlar önyargılı değildi. Bana karşı dürüst olmakta hiçbir sorun yaşamıyorlardı. Kendi kararlarını kendileri vermişlerdi. Bu yüzden geri çekildim ve onların ilerlemesine izin verdim. Onları satranç taşları gibi hareket ettiremezdim. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını sadece zaman gösterecekti.

"O seni bırakmaz. Unutma, eğer çok zorlaşırsa, çalışmak zorunda değilsin."

"Nasıl unutabilirim? Sen ve dedem sürekli hatırlatıyorsunuz."

Çenesini yumruğuna dayadı, gözleri pencereye kayd. "Bea'nın yan komşusu profesyonel rugby oyuncusu, biliyor muydun? Adı Ben Wells. Araştırdım. Biraz ünlüymüş. Yani, rugby dünyasında. Arkadaşlarımdan hiçbiri rugby izlemiyor ama onlara onun fotoğrafını gönderdim, şimdi hepsi hayranı oldular."

Tüm komşularımızı çok iyi tanıyordum. Yakın çevrede yaşayan herkesi araştırmadan ailemi bir eve taşınmazdım. Bu sağduyunun bir gereği idi.

"Onunla tanıştın mı?"

O heyecanla başını salladı. "Bea'nın evinin anahtarı var ve istediği zaman girip çıkıyor. Bea rahatsız olmuş gibi davranıyor ama bence onu gerçekten rahatsız etmiyor. Çok iyi arkadaşlar. Benjamin'i yürüyüşe çıkardı, sonra da tüm catering malzemelerini SUV'sine taşımamıza yardım etti. Onları çok seviyorum."

"Onları birbirlerine yakıştırıyor musun?"

"Evet." İşaret parmaklarını birleştirdi. "Yani, bir ilişki yaşamalılar. Çok tatlı olurdu. Komşular ve arkadaşlar aşık olurlar! Ben ve Bea birlikte çok sevimli olurlar, değil mi?"

Ben tamamen şaşkın bir şekilde baktım. "*O kadar* sevimli değiller," diye mırıldandım.

O güldü. "Anlamazsın. Sen benim gibi romantik değilsin, Sally amca. Onlarla tanıştığında anlarsın. Mükemmel bir çiftler."

Ben aynı fikirde değildim. Hem de hiç. Bea'nın kafası boş bir rugby oyuncusuyla birlikte olmasının mükemmel bir yanı yoktu. O kaslı ve geleneksel anlamda çekici olabilir, ama Bea'nın zihnini zorlayacak birine ihtiyacı vardı. Bu adamın ona hiçbir çekiciliği yoktu. Eğer onunla çıkıyor olsaydı, bana, *Anthony*'ye bahsederdi.

"Sally amca?" Scarlet seslendi, beni düşüncelerimden kopardı. "Boşluğa bakıyorsun."

Zorla gülümsedim ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Üzgünüm. Bir anda çok fazla değişiklik oldu. Aklım yetişemiyor."

O başını salladı. "Anlıyorum. Tally ve Lace öğleden sonra dedemle dans partisi veriyorlardı. Başta eğleneliydi, ama sonra gürültü ve çığlıklarla şarkı söylemek fazla geldi. O yüzden odama resim yapmaya geldim. Bazen kendimi toparlamak için sessizliğe ihtiyacım oluyor."

Bu, annesinin sözleriydi. Tia, tanıdığım en empatik insandı. Kendini herkesin yerine koyabilir ve karşısındakini rahat hissettirebilirdi.

Kız kardeşim, kızının nasıl bir insan olduğunu görse gurur duyardı.

"Bazen ben de öyle hissediyorum," dedim. "Özellikle Tally ve Lace'in çılgılık çılgılığa şarkı söyledikten sonra."

"Değil mi?" diye kıkırdadı. "İyi şarkı söylemiyorlar ama sesleri çok yüksek." "İkisinin de özgüven eksikliği yok." Kahkahası bir merhem gibiydi.

Gözyaşı ve umutsuzlukla dolu günlerin ardından onu özgürce duymak, her şeye değdiğini hissettirdi. Tabii bunu ona söylemedim. Kendini bilinçli hissedirdi ve ben onun parlamaya devam etmesini istiyordum.

"Bu evi seviyor musun, Scar?"

Kahkahası dinip içten bir gülümsemeye dönüştü. "Gerçekten çok beğendim. Bizim için özelleştirebilmiş olmamızı seviyorum. Eski ev de güzeldi, ama burası gerçekten bizim gibi. Büyükbabam da kendi özel dairesine sahip olduğu için çok mutlu olacak. Buna ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?"

Göğsümde bir hüznün dalgası yükselirken, onun gülümsemesine karşılık verdim. Kız kardeşim bu konuşmayı onunla yapmak isterdi, ama buna asla fırsatı olmayacaktı. Bu hiç adil değildi, hiçbirimiz için. Ama bu çocuklarla birlikte burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu her zaman hatırladım.

"Evet. Öyle düşünüyorum."

"Ama hala yakınımızda olduğu için mutluyum," diye ekledi.

"O da başka türlüünü istemezdi." Göğsümdeki sıkışıklığı nefes vererek giderdim. "İkimiz de sizden başka hiçbir yerde olmak istemiyoruz."

Scarlet başını salladı, sonra dikkatini tekrar tabletine verdi ve ben de bunu gitme zamanının geldiğini anladım. Ayağa kalktım ve omzuna hafifçe vurdum.

"Ona çok fazla zaman ayırma. Gözlerini yorarsın." "Yormam,"

diye söz verdi. "Sadece birkaç son rötuş kaldı."

Koridora geri döndüm, Lacey'nin gevezelikleri ve Talon'un yaptığı her şeyi coşkuyla anlatması, Frank Sinatra'nın hafif uğultusu ile birlikte oturma odasından geliyordu — babamın günün müzik listesine katkısı.

Bu ev hayat, sesler ve kaosla doluydu.

Ailemin geri kalanına oturma odasında katıldığımda, uzun zamandır kendimi yalnız hissetmediğimi fark ettim.

Eskiden benim için normal olan şey artık o kadar nadir olmuştu ki, en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum.

Ve özlemedim. Hiç özlemedim.

CHAPTER EIGHTEEN

Bea

APTALDIM.

Bunu başka türlü ifade edemem.

Başka neden cumartesi gecesini siparişleri alıp, içecekleri servis edip, ağrıyan ayaklarımın acısını hissetmezden gelerek, Tore'nin *hayır* dememi duymazdan gelip gelmeyeceğini umarak kapıyı izleyerek geçirsem ki?

Gelmedi. İsteğimi saygıyla karşıladı. Bu hem rahatlatıcı hem de hayal kırıklığı vericiydi.

Birkaç gün sonra Nox Cyber'a girdiğimde, uyuşturucuya ihtiyacım vardı.

Onun da konferans odasında olduğunu görünce, acaba o da aynı şeyi mi hissediyordu diye merak ettim.

Bilgisayarından başını kaldırıp bana baktı. "Günaydın, Bea."

"Günaydın." Ellerimi belime koydum ve ona en sert bakışımı atmaya çalıştım, ama bakışlarımın arkasında hiçbir öfke yoktu. "Bu hep böyle mi olacak?"

"Bu durum?"

"Evet. Ben hazırlık yaparken senin burada olman."

"Oh." Gözlüklerini düzeltti. "Olabilir. Bazen programımdan emin olamıyorum, ama elimden gelirse burada olurum."

İç geçirdim. "Öyle diyeceğini tahmin etmiştim."

"Ne istediğimi açıkça söyledim." Bakışları yumuşadı. "Cumartesi gecesi işin nasıldı?"

"İyi. Uzun bir gündü ve bittiğine sevindim, ama bu olağandışı bir şey değil." Ona sırtımı dönerek, buraya gelme sebebim olan işime döndüm.

"Catering işin iyi gitmiyor da garsonluk işinden mi ayrıldın?"

Yanımda belirlediğinde neredeyse yerimden sıçradım. Her zaman koltuğunda oturup dizüstü bilgisayarında çalışıyormuş gibi yapardı. Görünüşe göre işler değişiyordu.

"Bu oldukça kişisel bir soru," diye cevapladım.

O da başını salladı. "Biliyorum. Ben sana kendim hakkında birçok kişisel şey anlattım.

Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Bu, bunun karşılıklı olduğu anlamına gelmez."

Az önce koyduğum keklerden birini aldı ve özenle ambalajını açtı. "O zaman bana seni ilgilendirmediğini söyleyebilirsin."

Son atıştırmalık kabını masaya koyup listemi kontrol ettim, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin oldum. Birkaç yıl önceki ben, bu kadar düzenli olduğuma şok olurdu, ama aynı zamanda etkilenirdi.

Tore'nin kontrol listesine sulu bir biftek gibi bakışlarından, onun da etkilendiği belliydi.

"Teknik olarak, yeterince kazanıyorum ama henüz garsonluğu bırakacak kadar kendimi güvende hissetmiyorum."

Gözlerini benimkilere dikti. "Güvende hissetmen için ne gerekir?"

"Aklımda bir rakam yok." Omuz silktim. "Her zaman birden fazla işte çalıştım. İşimi bırakabilir miyim, bilmiyorum."

"Dinlenmeyi hak ediyorsun."

"Herkes hak etmiyor mu?" Burnumu kırıttırdım. "Senin işinden çok izin aldığını sanmıyorum."

"Aslında alıyorum." Parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Hafta sonları çalışmıyorum ve tatil için ayırdığım zamanım var."

Şaşırdım ama pek ikna olmadım. "Nox'u kaç yıl yönettikten sonra kendine bir mola verdin?"

Ağzı isteksiz bir gülümsemeye büründü. "İtiraf etmek istemediğim kadar uzun. Beni ibret olarak almalısın. Haftada yetmiş saat çalışmayı tavsiye etmiyorum.

Yedi saatlik haftalar boyunca çalışmayı tavsiye etmiyorum. Hayatı yaşamak yerine masama bağlı kalarak yıllarımı kaybettim."

"Neyse ki, kendimi masa başında oturmaya zorlamadım. Bu bana uymaz." Yüzüğünden gözlerine baktım, gözleri bana dikilmişti. "Anlıyorum. Düşüneceğim. Belki bir maddi hedef belirlerim ve ulaştığımda istifa ederim."

Bu onu memnun etmiş gibiydi. "İyi."

Bir parmağımı kaldırdım. "Belki dedim."

Elimi indirmeden önce elimi yakaladı ve başparmağını yüzüğümün üzerinde gezdirdi. "Bu, o gece taktığının aynısı değil."

Nefesim kesildi ve karnım sıcaklık ile doldu. Onun dokunuşuna mı, yoksa o kadar uzun zaman önce böyle küçük bir detayı hatırlamasına mı tepki verdiğimden emin değildim.

Muhtemelen her şeyden biraz vardı.

"Onu kaybettim."

Yüzüğü parmağında ileri geri çevirdi. "Bunu seviyorum. Hiç oynadığını görmedim."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Oynamam. Aslında oynamam. Ama orada olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Bea..."

Kapının çalınması onu başka bir şey söylemekten alıkoydu. Paul içeri girdi, ikimize bir bakış attı, Tore ise elimi bırakmakta acele etmedi.

"Selam Bea. Menüdeki değişiklikler hakkında konuşmak için bir dakikan var mı?" diye sordu Paul.

"Evet." Ellerimi pantolonuma silip Tore'den uzaklaştım. Somurtkan bakışları yüzümün yanına saplandı ama ona bakmayı reddettim. "Bitince seni bulayım mı?"

"Menüde ne sorun var?" diye sordu Tore sertçe.

Paul ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey. Bea'nın yemekleri mükemmel, ama insanlar sıkılmasın diye menüyü değiştirmek istediğini söylemişti. Değiştirmek istemiyorsanız, değiştirmek zorunda değiliz."

Tore ona kaşlarını çattı. "Kim sıkıldı? Sıkıldım diyen oldu mu?"

Paul başını salladı. "Kesinlikle hayır. Bea'yı işe aldığımızdan beri sadece olumlu geri bildirimler aldım."

"Bu benim fikrimdi, Tore," diye araya girdim. "Paul'e bağırmana gerek yok."

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Habersiz değişiklik yapılmasından hoşlanmıyorum. Paul bunu biliyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu şirketi bu kadar mikro düzeyde yönettiğine inanmak zor. Paul'un kravatlarını da her sabah sen mi seçiyorsun? Nasıl iş yapabiliyorsun?"

Paul, patronuna konuşma tarzımdan dolayı kafası patlayacak gibi görünüyordu. Teknik olarak, onun benim de patronum olduğunu tahmin ediyordum, ama kovulma tehlikesi olduğunu sanmıyordum.

"Beni etkileyen değişiklikleri sevmem," diye tekrarladı, çenesi sıkıydı. "Paul kendi kravatını seçebilecek kadar yetenekli biridir."

Hay aksi. Muhtemelen çizgiyi aşmıştım. Günlük hayatımda bu alışılmadık bir şey değildi. Ama işte? Asla. Tore'nin pahasına yaptığım için daha da utanmıştım.

"Tabii ki. Sadece şaka yapıyorum." Tore'nin yanından Paul'a doğru eğildim. "Hey, birkaç dakika sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam." Sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi kapıya doğru geri çekildi. "Masamda olacağım."

Yine yalnız kaldığımızda, yavaşça nefes verdim. "Üzgünüm. Paul senin çalışanın. Onun önünde seninle böyle dalga geçmemeliydim."

"Teşekkürler. Çok nazıksın." Elimi tekrar tuttu ve yüzüğümü çevirmeye devam etti. "Erkek arkadaşın var mı?"

Aniden konunun değişmesine şaşırıp gözlerimi kırptım, sonra güldüm. "Paul ile gizli bir ilişkimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu fikir bana o kadar çılginca geldi ki, uzaylıların fikri olabilirdi. Paul yakışıklıydı, ama benim için cinsel çekiciliği yoktu. Onun hiçbir özelliği ilgimi çekmiyordu. Ne yazık ki, uzun zamandır dikkatimi çeken tek kişi Tore'ydi.

"Paul mu?" Başını eğdi. "Aklıma bile gelmemişti. Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır."

Çenesi titredi. "Biriyle görüşüyor musun?"

Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım. "Hayır, erkek arkadaşım yok. Erkeklerin elimi tutmasına izin verecek türde bir kadın değilim."

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı, kaşları çatıldı. "El ele tutuştüğümüzün farkında değildim." Gözleri benimkilere takıldı, şaşkınlıkla açılmıştı. "Neden elini tutmama izin veriyorsun Bea?"

"Ben... Bilmiyorum. Sen yaptın, ben de izin verdim."

Yaklaşarak ellerimizi göğüslerimizin arasına sıkıştırdı. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır, hoşuma gidiyor." Doğru kelimeleri bulmak umuduyla dudaklarımı ovuşturdum. Ama nafile. O kadar yakınımda dururken, yağmur sonrası orman gibi kokarken, çam kokulu, taze, sıcak ve uzun boylu, beni dikkatle izlerken, her hareketimi ve nefesimi fark ederken düşünemiyordum. Bu çok fazlaydı.

"Benimle çık," diye fısıldadı.

Nabzım boğazımda sıkışmış bir kelebek gibi çarpıyordu.

Bu adama nasıl bu kadar çok şey hissedebilirdim? Onunla olan etkileşimlerimizi iki elin parmaklarıyla sayabilirdim, ama bu önemli değildi. Mantığım, ona karşı tepkilerime dokunamıyordu.

"Tore..."

"Bea..." Dudakları kıvrıldı. "Evet de."

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Sırf inat için inat etmek istemiyordum ve bunu yapıp yapmadığımı da bilemiyordum. Ondan çok etkilendiğim su götürmez bir gerçektir. Etkilenmenin ötesinde bir şeydi. Aramızda başından beri inkar edilemez bir çekim vardı. Ama yine de içimde ondan kaçmak isteyen bir direnç vardı.

O beni kovardı...

...ve ben bundan hoşlanırdım.

"Tamam. Evet."

Yüzünde bir gülümseme yayıldı ve kulaklarının uçları parlak kırmızıya döndü. "Evet? Gerçekten mi?"

"Mmmhmm." Midem bulandı ve aşırı gelişmiş hayatta kalma içgüdüm sözleri geri almamı istedi, ama ben direndim.

"Bu gece. Sana araba göndereceğim."

"Ben sürerim."

Kafasını salladı. "İşimi zorlaştırıyorsun." "Ben kolay bir kadın değilim."

"İyi. Seni başka türlü istemezdim." Elim sıkıldı. "Git artık."

Söylemediği sözler yüksek ve net bir şekilde yankılandı: Şimdilik.

CHAPTER NINETEEN

Salvatore

BEA saat yediyi dört geçe eski evime geldi. Kapıyı açarken, ön bahçeden eve doğru ilerleyen ona bakarak kendimi somurtmaktan alıkoyamadım.

"Geç kaldın."

O, adımlarını durdurup bana boş boş baktı ve ben hemen ağzımı açtığıma pişman oldum. Ona bağırarak istememiştim, ama gelmeyeceğine emin olmuştum. İçim karmakarışık ve yüzüklerimi çıkarmış, başparmak tırnaklarımın etrafındaki deriyi koparıp duruyordum.

Evden çıkıp yolunda onunla buluştum. "Gelmeyeceksin sandım." Dikkatlice dirseğini avucuma aldım. "Seni gördüğüme sevindim."

Küçük çantasından telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. "Saat yedi dört. Geç sayılmaz."

"Ben dakik biriyim. Başkalarının da aynı olmadığını hatırlamak zor geliyor." "Senin bile trafiğin ve kırmızı ışıkların insafına kaldığını sanıyorum."

Başımı eğdim, nabzımı kontrol altına almaya çalıştım. "Maalesef öyleyim. Beni deli ediyor."

"Ben de geç kalmayı pek sevmem." Telefonunu cebine koydu, sonra beni hafifçe itti. "Artık zamanında gelmek için elimden geleni yaptığımı biliyorsun."

, içeri gir de beni düzgün bir şekilde karşılayabilirsin. Bu elbiseyi giyip de fark edilmeyecektim diye giymedim."

Tam bir aptaldım. Üç dört dakika dünyanın sonu değildi ve kesinlikle onun suçu da değildi. Önemsiz bir şey için kendimi köpürttüm ve kazanmaya çalıştığım kadına ters davrandım.

O, benim istediğim için buradaydı. Zamanında gelmeyen tek kişi bendim. Kendimi güvenilir biri olarak kanıtlaması gereken kişi Bea değil, bendim.

Eve geri döndüm, bir an durdum, sonra kapıyı tekrar açtım. Bea hala aynı yerde duruyordu ve bana onu hak ettiği şekilde hayranlıkla bakmam için bir şans daha verdi.

Saçları mükemmel mavi bukleler halindeydi. Parlak ve düzgün, dokunmama izin verir mi diye merak ettim. Parmaklarımı saçlarına daldırmanın nasıl bir his olacağını merak ettim.

Elbisesi siyahtı ve eldiven gibi yuvarlak vücuduna yapışmıştı, dizlerinden bitiyordu. Bacakları çıplaktı ve onları, onun imzası olan boyun kırıcı topuklu ayakkabılarına kadar takip ettim.

Bakışlarımı tekrar yukarıya çevirdim ve elbisesinin düşük, kare yakasının bittiği yerde durdum. Kremsi göğüsleri ortaya çıkmıştı. Her yeri yumuşak görünüyordu, ama orada, o kadar ağız sulandıran bir şekilde yuvarlak ve dolgundu ki, başımı oraya yaslayıp hayatımın en güzel uykusunu uyuduğumu hayal ettim.

"Hiçbir şey söylemiyorsun."

Trans halimden kendimi kopararak ona doğru yürüdüm, kolumu belinin kıvrımına doladım ve onu kendime çektim. Diğer elimle çenesini tutup, çukurluğuna parmak eklemlerimle okşadım.

Ne söyleyeceğimi prova etmişim. Onu iyi hissettirecek nazik iltifatlar. Ama karşısına geçince hiçbir kelime ağızımdan çıkmadı. Üstelik ona, prova edilmiş sözlerden çok daha fazlasını vermek istiyordum.

"Beatrice, senin ne kadar muhteşem güzellikte olduğunu ifade edecek kelimeler bulamıyorum. Seni her açıdan saatlerce seyrettikten sonra, sana dokunmak istediğim tüm yolları hayal etmeye başlıyorum." Dudakları keskin bir nefesle aralandı. Bir düşünce daha işleyemeden, öne doğru atıldı, parmaklarını boynumun arkasına doladı

ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

İçgüdüsel olarak öpücüğüne karşılık verdim, vücudum onun vücuduyla birleştiği anda kendimden geçmişim, sonra onu göğsüme çekip, dilinin dudaklarımı okşadığı sırada inleyerek

dilinin dudaklarımı tatlı ve baştan çıkarıcı bir şekilde okşadığında inleyerek onu göğsüme çektim. Ağzımı açtım, onun her hareketine karşılık verdim, dudaklarının kenarlarından kayarak onu tamamen tatmak için.

Başını eğdi, beni daha derine aldı ve bu kadarı yetti. Kendimi ona kaptırdım. Birkaç dakika önce çok uzun gibi gelen zaman, bir anda uçup gitti. Saniyeler, belki dakikalar geçti, ama artık önemi yoktu.

Bea'nın parmakları saçlarıma dolandı, tırnaklarıyla kafa derimde çizgiler çizdi ve sonra tepesinde sabitlendi. Ayakları benimkilerle birbirine kenetlendi ve ben dizlerimi bükerek onun yumuşak uyluklarının arasına sığıdım. O nefesini tuttu ve ben o sesi tamamen yuttum.

Elimi belinden omurgasının dibine kaydurdum, orada açarak, geniş kalçaları ve sırtının cazibesine kapıldım. Yavaşça aşağı inerek, kalçasının eğimini aşır parmaklarımı yumuşak etine bastırdım.

Nefes nefese, ağzını ağızımdan çekti. "Sanırım elbiseyi beğendin."

Gülümseyerek kendimi zorla düzelttim. "Evet. Gerçekten beğendim. Ama beni öpen sendin."

Yakamı çekti. "Ne diyebilirim ki? Siyah sana çok yakışıyor."

"Eve taşınır taşınmaz, doğruca barınağa gittim. Onun büyük kahverengi gözlerine bir bakışta, onu eve götürmem gerektiğini anladım."

Fotoğrafa dikkatle baktım — kafasında bir papatya olan köpeği — ifademi dikkatlice gizleyerek. Onu sayamayacağım kadar çok kez görmüştüm. Çoğunu şahsen.

"Bunu nasıl seçtin?"

Mutfak adasında oturmuş, sipariş ettiğim yemeği yiyorduk. Onu eve getirdiğimden beri konuşup duruyorduk. Soru üstüne soru sordum; zaten bildiğim şeyler, kendim araştırıp bulduğum şeyler, ama onun ağzından duymak istedim. Dumanlı ve sıcak sesi, bağımlılık yapıcı bir şey gibi derimin altına sızdı. Ama daha da ötesi, benden aldığım parçaları bana *vermesini*, beni zaten tanıdığı gibi tanımasını istedim.

Fotoğrafa gülümsedi. "Bebek su aygırı gibi görünüyor ve tam bir şapşal. Ama kasları, benimle uğraşmak isteyenleri korkutur diye düşünmüştüm."

"İşe yarıyor mu?"

"Çoğu zaman. Benjamin kavgacı değil, sevgi dolu bir köpektir. Birinin elini ısırıp koparabileceği hiç aklına gelmemiştir herhalde. Ama gerektiğinde iyi havlar. Ancak çocuklar üzerinde tam tersi bir etkisi vardır. Onlar ona ateşin etrafındaki kelebekler gibi çekilirler."

Bunu çok iyi biliyordum. Tally ve Lacey ona hayrandı, Scarlet bile hayranıydı. *Come on Rover* uygulaması aracılığıyla bahçemizi ona açmıştım, böylece Bea ve Benjamin'e güvenli, kapalı bir yer ve çocuklara onunla oynama fırsatı vermiştim. Güvenlik kamerasından onları izlemek, işim sırasında en sık dikkatimi dağıtan şeylerden biriydi.

"Gülümsüyorsun," dedim.

Kafasını salladı ve şarap kadehini aldı. "Son zamanlarda mahallemize birkaç çocuk taşındı. Benjamin kaybolursa, ilk bakacağım yer onların evi olacak."

"Bu seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

"Başkalı köpeğime aşık oluyor, ben nasıl kızabilirim? O harika bir köpek."

Gülümseyerek, "İlk tanıştığımızda köpek sever biri olduğunu tahmin etmemiştim," dedim.

"Ama öyleyim." Şarabından bir yudum aldı ve kadehte hafif pembe bir dudak izi bıraktı. "Çocukken köpek sahibi olmama izin verilmezdi ve kendi evime taşındığımda, yaşadığım her yer ya çok küçüktü ya da evcil hayvan yasaktı."

"Şimdi bir evin var."

"Evet. Büyük ya da lüks değil, ama hala orada yaşayabildiğime inanmıyorum." Tezgahın üzerinde duran elime uzandı ve dalgın dalgın yüzüğümü çevirdi. "Çok sevimli bir sıra ev. Sahipleri, Georgia'nın Savannah kentinden gelen, acı verecek kadar havalı, yaşlı bir gotik çift. Evi satın alıp siyah boyadılar ve küçük ön bahçeye Savannah tarzı bir çeşme yaptılar."

"Bana evi göstermiştin."

Gözleri benimkilere doğru kalktı, geniş ve hayranlık dolu. "Hatırladın mı?"

"Evet. Seninle geçirdiğim zamanlar, uzun zamandır geçirdiğim en güzel gecelerdi. O anları unutamadım." Elini tutup, başparmağımla parmak eklemlerindeki çıkıntıları okşadım. "Oradan geçerken, onu gösterip, evin şeklindeki senin olduğunu söylemiştin."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu tam bana göre. Ve doğru."

"Hayallerinden birini gerçekleştirebildiğine sevindim."

"Dürüst olmak gerekirse, çok çılgın bir durumdu. Çift Savannah'a geri dönmeye karar vermişti. Evi satmak ya da boş bırakmak istemiyorlardı, ama ev sahipliğine karşıydılar, bu yüzden temelde kalıcı bir ev bakıcısı için ilan verdiler."

Her şey mükemmel bir şekilde yolunda gitmişti, ama arkada bazı entrikalar da vardı. Flora ve Salem Douglas Savannah'a taşınmışlardı, ama Bea'nın evinin sahipleri artık onlar değildi. Ev, birkaç kat güvenlik duvarını ve yanlış ipuçlarını çözmek isteyen biri varsa, bana kadar izlenebilecek bir paravan şirkete aitti. Bea mevcut durumundan memnundu ve Flora ile Salem bu oyunu sürdürmeleri için iyi para alıyorlardı

—bunun gerçekleşeceğini
sanmıyordum. "Kader gibi
görünüyor," diye onayladım.

"Bence öyleydi. Arkadaşım Shira yan daireye taşındı, bu da durumu daha da iyi hale getirdi." Diye iç geçirdi. "Sonra erkek arkadaşından bir çocuğu oldu ve iki ev öteye taşındı, şimdi de Ben komşum oldu."

"Ben mi?" Onun yüzünü dikkatle izleyerek onu anlamaya çalıştım.

"Ben." Burnu seğirdi. "Sürekli neşeli ve evime çok sık giriyor, ama ben onun kaslı vücudundan faydalaniyorum, bu yüzden ödeşmiş sayılırız."

“Nasıl—” Yutkunup sesimi sabit tutmaya çalıştım. “Onun kaslarından nasıl faydalaniyorsun?”

Bea, tabureden kalkıp bilgisayarımı çıkarıp eyaletin konut dairesini hackleyerek Ben'in evini yıkmaya hazır olduğumu fark etmemiş gibiydi. En fazla beş dakika içinde Ben, Bea'nın hayatından sonsuza dek çıkacaktı.

Ama aslında öyle değildi, çünkü ikiz kardeşi Bea'nın en yakın arkadaşıyla birlikteydi.

"Ağır şeyler taşıyor. Etrafta olursa, her zaman benim yük taşımayı kabul eder." Gözleri kısıldı. "Ben'i kıskanamazsın."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kıskanamaz mıyım?"

"Hayır. Eğer utangaç, biraz inek, deli gibi zeki, siyah saçlı, gözlüklü ve tuhaf bir yakışıklılıkta olsaydı, sorunumuz olabilirdi."

Bazen anlamakta yavaş olabilirdim, ama onun ne dediğini kaçırmamıştım. Ben Wells'i görmüştüm. Kaslı vücuduyla, hiçbir kadının ona ilgi duymayacağını düşünmek zordu, ama Bea *sıradan bir* kadın değildi.

Omurgam gevşedi. Benim için Ben Wells konusu kapanmıştı. Başka engeller vardı. Onların ilişkisi hakkında daha fazla kafa yormayacaktım. Aslında, Bea'nın ihtiyacı olduğunda ona yardım edecek biri olduğu için rahatlamıştım.

"Bu tanıma tam olarak uymam iyi bir şey."

"Doğru." Gözleri yüzümde dans etti. "Sen çok yakışıklısın, değil mi?"

Gözlüklerimi düzelttim. "Ben gözlüklü, inek kısmını kastetmişim, ama..."

Kahkahası hafif ve tüy gibiydi. "O kısımları da çok seviyorum." Onu bir an düşündüm. "Mutlu görünüyorsun."

Durakladı, dişlerini alt dudağına batırdı, sonra başını salladı. "Öyleyim. İlk kez... sonsuza kadar kendimi sağlam hissediyorum. Sanki sadece hayatta kalmıyorum, *yerleşmişim* gibi. Ve artık sürekli kızgın değilim."

"Bunu görüyorum ve senin için çok sevindim." Ona doğru eğildim, çenemi indirip bakışlarını yakaladım. "Ama itiraf etmeliyim ki, bana karşı olsa bile, biraz acımasız olman umurumda değil."

Vücudu bana doğru eğildi, aramızda birkaç santim kaldı. "Mazoşist bir yanın mı var, Tore?"

"Sadece sana karşı."

Bazı kokular beni boğdu, ama Bea'nın kokusu o kadar güzeldi ki, burnumu onun boynuna gömmek için kendimi zor tuttum. Sıcak ve tatlı, sanki vanilya çiçekleri onun cildinin altında saklanıyormuş gibi.

Kendimi tutamıyordum.

Serbest eliyle kulak kepçemi okşadı, sonra çenemden çene ucuna kadar bir çizgi çizdi. Parmağını oraya bastırdı, ortasındaki çukura gömdü.

"Yüzünün kızarmasını seviyorum." Dudaklarını birbirine sürttü. "Bu sadece benim için mi, Tore, yoksa herkese karşı kızarıyor musun?"

Başımı salladım. "Son zamanlarda yaptığım her şey senin için." Dudakları fısıltıyla dudaklarıma değdi. "Bunu seviyorum."

"Seni kovalayan benim olmam gerekirdi, Bea." Onu yakalayıp kendime yakın tuttum. "O zaman neden senin avınmışım gibi hissediyorum?"

Nefes nefese kahkahası dudaklarımı ısıttı. "Bu biraz dramatik... ama hoşuna gitti mi?"

"Çok."

"Bana yalan söylememeni seviyorum."

Suçluluk duymaya vaktim yoktu. Eli g  s mden a a ı kayarak kemerime doğru ilerledi ve ben hareketsiz kaldım.

"Tore...?"

Başparma ımı dudaklarına bastırdım, parma ımı  ekti imde dudaklarının şişmesine hayran kaldım.

"Evet, Bea?"

Gülümsedi. "Yeni bir şişe beyaz şarap açar mısın? Bir kadeh daha içmek isterim."

"Ben..."    kez gözlerimi kırptım ve kendimi bulduğum büyünün etkisinden kurtuldum. Bea eğlenceli bir g l msemi takındı, ama yanaklarının kızardı ını gizleyemedi. Benimle dalga geçiyor olabilirdi, ama bunu hisseden tek kişi ben değildim.

Yine de acelem yoktu. O buradaydı ve ben onun dudaklarının tadını çoktan almıştım. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Sabırlı olabilirdim. Onu daha fazla hak etmek istiyordum.

"Ne istersen." Aya a kalktım, pantolonumdaki şişkinli i düzeltme dürtüsüne direndim. Bea'nın gözleri orada takıldı ve bu beni memnun etti. "Garaja gidip bir şişe almam lazım. Hemen dönerim."

"Burada olacağım," diye şarkı söyledi.

 ki dakikadan fazla geçmeden geri döndüm, her iki elimde birer şişe vardı ve boş mutfa a girdi imde ikisini de d   r yordum.

"Bea?" Şi eleri tezgaha bıraktım ve boş alana somurtarak baktım. Tuvalete mi gitmişti?

Mutfaktan koridora doğru koşarak tuvalete girdim, ama mutfak kadar bo tu.

"Bea? Neredesin?" Daha yüksek sesle ba ırdım ve adaya geri döndüm. Taba ının olduğu yerde katlanmış bir kağıt parçası vardı ve ilk seferinde nasıl gözümden ka tı ını merak ettim.

Bo azımda bir d   m oluşurken, ka ıdı aldım ve mavi mürekkeple yazılmış yazıyı okudum.

Tore,

Beni istiyorsan, önce beni bulmalısın!

-Bea

Kahretsin.

Notu cebime koyarken kanım dama ıma geldi.

Bu kadın nasıl daha da mükemmeli hale gelebilirdi? Başımı geriye atarak ba ırdım, "Senin için geliyorum, Beatrice." Kalbim çarparken, kovalamaya hazır olarak yola  ıktım.

CHAPTER TWENTY

Bea

NE YAPIYORDUM?

Ne halt ediyordum ben?

Hiçbir fikrim yoktu, ama tatlı bebek kertenkeleler, çok eğleneliydi. Kanım hiç bu kadar hızlı akmamıştı... hiç.

Gizlilik moduna geçmek için topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve karanlık, boş koridorda parmak uçlarında yürüyerek saklanacak bir yer aradım. Tore'den kaçamazdım. Hızlı koşmak için yaratılmamıştım. Düşününce, küçük yerlere sürünmek için de yaratılmamıştım.

Aman Tanrım, *ne* yapıyordum?

Rastgele bir kapı seçtim ve orası bir yatak odası çıktı. Tabii ki içinde mobilya yoktu. Perdelerin arkasına saklanmak biraz bariz görünüyordu.

"Bea?"

Adım, mağara gibi boşlukta yankılandı. Kaybolduğumu fark etmişti.

Tüylerim diken diken oldu ve çaresizce saklanacak bir yer aradım. Beni bulması zaman alacak bir yer. Sinirini kaynama noktasına getirecek bir yer. Heyecan beni sardı ve bir dolaba doğru itti.

"Bea? Neredesin?"

En uzak köşeye sıkıştım, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Beni bulduğunda ne olacaktı?

Daha da önemlisi, ne olmasını *istiyordum*?

Bir sonraki ses farklıydı. Hayvani. Tehditkar. "Sana geliyorum, Beatrice."

Notumu bulmuştu. Oyun gerçekten başlamıştı. Korkacak hiçbir şeyim yoktu, ama çok korkmuştum. Ayakları merdivenlere vururken çığlık atmamak için iç yanağımı ısırdım.

Dolapta saklanmak birdenbire iyi bir fikir gibi gelmedi. İlk bakacağı yer orası olacaktı ve oyun bitecekti.

Kalbim boğazımda atarken, Tore "Çık dışarı, çık dışarı, neredeysen" diye bağırırken dışarı süzıldüm. Çok yaklaşmıştı, kaybedecek zaman yoktu.

Yeni bir saklanma yeri bulmak umuduyla ilk kapıya doğru sendeledim, yanıp sönen ışıklar ve kablo ağlarıyla dolu gizli bir teknoloji sunucu odası değil. Banyoyu buldum. Tanrıya şükür.

İçeri atladım ve kapıyı olabildiğince sessizce kapatıp yumuşak bir *sesle* kilitledim.

"Koşmaya devam et, tatlı Bea. Seni yakaladığımda işleri daha da kötüleştireceksin."

Daha mı kötü? Dizlerim neredeyse titriyordu.

Geri çekildim ve kendimi fayans duvara dayadım. Daha kötüsü ne demektir? Ve neden bu kelimenin sesini sevmiştim?

Uyluklarım birbirine sıkıca yapıştı, aralarında sıcaklık yükseldi ve ağzımı kapatmak için elimi ağzıma bastırdım. Bu çok fazlaydı. Dayanamazdım.

Ayak sesleri yavaşladı. Yatak odasıdaydı. Çok yakındı. Her an beni bulabilirdi. Kapı kilitliydi ama burası onun eviydi. İçeri girmek isterse bir yolunu bulurdu.

"Bu ev o kadar büyük değil, Bea," dedi, sesi alçalmış, eğlenceli, tehlikeli... Tanıdığım Tore'ye hiç benzemiyordu. Lezzetli bir korku damarlarımdan lav gibi aktı. "Saklanacak çok fazla yer yok. Seni bulacağım. Ve bulduğumda..."

Ne? Ne yapacaktı?

Adrenalin dalgası vücudumu sarınca çenem titredi.

Kapı kolu sallandı. Çığlık attım ve bacaklarım küvetin kenarına çarpana kadar yana kaydım.

Beni görebiliyormuş gibi güldü. İçimde karışan heyecan ve paniğin farkında gibi.

"Beni dışarıda mı kilitledin?" Bir kahkaha daha, alçak ve tehditkar. "Çok tatlı, Bea. Gerçekten çok tatlı."

İki elimi ağzıma kapatarak inlememi bastırdım.

Aman Tanrım, o banyoya girene kadar, ben bir su birikintisi haline gelmiş olacaktım.

Kaderimi kabullenmek için bir saniye bile yoktu ki, kapı kolu daha sert bir şekilde sallandı.

Tık.

Oh

hayır.

Hayır, hayır, hayır!

Kilit açıldı ve kapı ürkütücü bir gıcırtyla yavaşça açıldı. Yüzünün bir kısmı görüldüğünde, bacaklarım nihayet tekrar çalışmaya başladı ve ben kaçtım.

Aklım başımda değildi. Onu geçmeye çalışmak yerine, odanın diğer tarafındaki devasa, camla çevrili duşa girdim. Bütün bir aile sığabilecek kadar büyüktü. Kalbim o kadar hızlı atmıyordu ki, duvara gömülü bankları, buhar deliklerini ve çoklu duş başlıklarını fark etmedim. Bu lüksün tadını çıkarmak isterdim, ama ölümle yüz yüze olduğum için bunun mümkün olmayacağını düşündüm.

Tam bir korku filmi kurbanıydım. Kim kendini cam duşun içine kapatır ki? *İlk ölecek olan kişi, tabii ki.*

Tore odaya yavaşça girdi, fayansların üzerinde ilerlerken ateşli bakışları üzerimdeydi. Gözlüklerini çıkarmıştı, bu da onun vahşiliğini artırıyordu. Benim Tore'm, avını bekleyen bir avcıya dönüşmüştü.

Camın diğer tarafında durdu, gözleri bir inceleme nesnesi gibi benimkilere kilitlendi.

"Buradasın," dedi, alçak ve boğuk bir sesle.

Elimi kaldırdım. "Merhaba."

Kafasını salladı. "Burada benden saklanabileceğini mi sandın?"

Titreyerek, başım dönerek fayanslı duvara yaslandım... O kadar aptalca tahrik olmuşum ki, tadını alabiliyordum.

"Gerçekten değil." Dudaklarımı yaladım, kurumuşlardı. "Kaçınılmazı geciktirmek istiyordum."

Hiç uyarı yapmadan, birdenbire üzerime atıldı ve kapıyı açtı.

Çıglık attım, yana atladım, beni yakalamaya çalışırken zar zor kaçtım. Kör panik içinde düşün düğmelerine vurdum. Her yönden su fışkırdı, onu saniyeler içinde sırlıslıklam etti.

O donakaldı, ben ise suyun ulaşamadığı köşeye sığmayı başardım.

"Oops," dedim, masum görünmeye çalışarak, sırlıslıklam olmadan buradan çıkabileceğimi umarak.

Kendine baktı, sonra bana, burun delikleri genişlemişti. Sırlıslıklam olmasına rağmen hala çok seksi görünüyordu. Gömleği nefes nefese göğsüne yapışmıştı, pantolonu uzun, ince bacaklarına ve fermuarının arkasındaki kalın şişkinliğe yapışmıştı. Koyu renkli saçları dağınık bir şekilde başına yapışmıştı.

"Şimdi yaptın," diye boğuk bir sesle söyledi.

İki elimi kalkan gibi kaldırdım. "Hayır, hayır. Kazara oldu. İsteyerek yapmadım. Ayrıca, sen çok..."

"Boğulmuş fare gibi mi?"

Kıkırdandım. Aklımdan geçen düşüncelerden gerçekten haberi yoktu. "Alfabe bile bilmiyorsun."

Başını eğdi. "Ben boğuluyorsam, sen de boğuluyorsun."

Niyetini çoktan anlamıştım, kaçmaya çalıştım ama çok gülüyordum ve yer çok ıslaktı. Kaydım ve düşmek üzereydim ki güçlü bir el kolumu yakaladı, beni kurtardı ama yağmurun altında kalmamı sağladı.

"Yakaladım," diye mırıldandı Tore, beni göğsüne çekerek. "Artık kaçacak yerin yok, tatlı Bea."

Başımı geriye eğdim ve kirpiklerime yapışan damlaları gözlerimden sildim. "Oh hayır, yakaladın beni." Sesinde hiç hayal kırıklığı yoktu. Saçım ve makyajım için çok zaman harcamıştım ve elbisem de oldukça pahalıydı, ama hepsinin suya bulanmış olması beni hiç rahatsız etmiyordu.

Gözleri benimkilere dikildiğinde bakışlarındaki tehdit ortadan kalktı. "Sen... bu sorun olmaz, değil mi?"

Ağzım açıldı, sonra kapandı. Bu durumdan çok memnun olduğum belliydi, ama Tore benim sözlerime ihtiyaç duyuyordu. Benim için açık olan şey, onun için açık olmayabilirdi.

Başımı salladım. "Oynamaya devam edebilir miyiz?" Burnum kırılttı. "Yoksa sırlıslıklam bir fareye mi benziyorum?"

Beni bir öpücükle susturdu. Sıcak, ıslak, acil. Ağzımı yaladı ve beni duvara yapıştırırken inledi. Bana sürtünerek, elleri vücudumda dolaşırken, vücudum yumuşadı ve ona uyum sağladı. Beni ruhumu sarsan bir yoğunlukla öptü, düşmemek için ıslak gömleğine tutunmak zorunda kaldım.

"Bu geceyi böyle hayal etmemiştim," diye fısıldadı dudaklarıma.

Başım hafif ve rüya gibiydi. "Kendi evinde sana pusu kurduğunu hayal etmedin mi?"

"Hayır." Nefes nefese güldü. "Senden beklenmedik şeyler beklemem gerektiğini bilmeliydim."

"Her zaman. Bu benim en iyi özelliklerimden biri."

Ağzı çeneme ve boğazıma doğru inerken, adrenalin patlaması beni aptal ve *canlı* hissettirirken, kıkırdamayı durduramadım.

Tore bana öfkeyle baktı, tehditkar ifadesinin arkasında eğlence dans ediyordu. "Bunu komik mi buluyorsun, Beatrice?"

"Gerçekten öyle," diye fısıldadım.

Alt dudağımyı yarım saniye dişlerinin arasında tuttu, sonra bir şey kanıtlar gibi beni öptü. Dizlerim titremeye başladı ama o beni kollarıyla sıkıca tuttu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye uyardı.

"Gitmek istemiyorum... sen de gelmezsen gitmem."

Tore yine homurdandı, bu sefer daha alçak sesle. *Sahiplenici bir sesle*. Elleri, sanki sonunda kendini tutmayı bırakıp *sahiplenmeye* başlamış gibi, aç ve kendinden emin bir şekilde beni keşfetti. Elbisem ikinci bir deri gibi vücuduma yapışmıştı. Eğer bu kadar tahrik olmasaydım, rahatsız olurdum, ama vücutlarımız arasındaki engellerin azalması hoşuma gitmişti. Birbirimize dokunabiliyor, hissedebiliyor, tamamen yeni bir şekilde *tanıyabiliyorduk*.

Ama aptal gibi, gülmekten kendimi alamıyordum. Ağzı ağzımdan her ayrıldığında, kahkahalar patlıyordu. Tore'nin karşılık veren kahkahası bedenimde titreşiyor, beni daha da tahrik ediyordu.

Su etrafımızda gürültüyle çakıyordu, beni kemiklerime kadar ısıtıyordu. Tore boğazımı öptüğünde, nefesimi keserek ona doğru eğildim. Karnım arzuyla ağrıyordu ve başım tüyden hafifti.

Parmakları elbisenin arkasındaki fermuara gitti. "Bunu çıkarabilir miyim?"

Nefes nefese başımı salladım. "Lütfen."

Fermuarımı açtı. Yavaşça. İşkence gibi. Ve elbise sonunda açıldığında, aynı acı verici hızla üstümden çıkardı.

Elbisem kalçama takıldı ve ben güldüm. "Sanırım çok ıslandım."

Gözleri karardı, benimkilere baktı. "O zaman seni kurutmamız gerekecek." Bu elbiseyle kalamazsın.

Suyu kapattı ve birbirimize sarılarak dışarı çıktık. Fayanslar sıcaktı ama hava ıslak tenime batıyordu. Ona daha da yaklaşarak, onun altına girmeye çalıştım.

Nefes verirken alnı alnıma düştü. "Kahretsin. Burada havlu olmadığını unuttum. Yeni evime taşınmışlar."

Kıkırdayarak güldüm ve kollarımı beline doladım. "Oh hayır. Sanırım birbirimizi kurulamak zorundayız. Ne korkunç."

Başını kaldırıp bana tekrar baktı. "Hala sorun yok, değil mi?"

"Evet. Çok, çok, çılgınca iyiyiz." Geri çekilerek, elbisenin geri kalanını da çıkardım ve ayaklarımın dibindeki ıslak su birikintisine düşmesine izin verdim.

"Şimdi beni yakala!"

Odanın dışına fırladım.

CHAPTER TWENTY-ONE

Salvatore

Bea'nın gidebileceği çok fazla yer yoktu ve izini takip etmek kolaydı. Kaçarken koridorda ekmek kırıntıları gibi su birikintileri bırakmıştı.

Onu takip ederken ıslak giysilerimi çıkardım ve suya daha da su ekledim, ahşap zemini mahvettiğimden eminim. Normalde umursardım. Bu beni dikkatimden uzaklaştırırdı. Ama Bea'nın siyah dantelli iç çamaşırlarının altından görünen soluk, kremi teni, onu yakalamak dışında hiçbir şeye odaklanmamı engelliyordu.

Demirden bir sütun gibiydim ve onun kıkırdamaları beni mıknatıs gibi çekiyordu.

Koridorun son odası olan yatak odama gitmişti. Başka gidecek yeri yoktu.

İç çamaşırlarıma kadar soyunmuş, odanın ortasında, bıraktığım halının üzerinde durduğunu gördüm.

"Seni buldum."

Gülümsedi. "Kıyafetlerini kaybetmişsin."

"Sen de."

Parmağını kıvırdı. "Üşüdüm. Gel beni ısıt, Salvatore."

Gittim, ama oraya varmak için acele etmedim. Başka çarem yoktu. Ona bakmak zorundaydım ve çok hızlı gidersem, kendi ayağıma takılıp düşeceğime emindim.

Ay ışığı sanki onu aydınlatmak için tasarlanmış gibi parılıyordu. Cildi, siyah iç çamaşırlarıyla keskin bir kontrast oluşturarak gümüş beyazı parılıyordu. Vücudunun kıvrımlarına göre şekillendirilmiş tek parça saten ve dantelden oluşan giysinin bir adı vardı ama ben bilmiyordum. Ben daha çok giysinin örtmediği kısımlara odaklanmıştım.

Bacakları çıplaktı ve hareket ettiğinde birbirine değmesi büyüleyiciydi. Bakışlarım, esnek teninin hafif sıçramasına takıldı. Onunla ilgili her şey, fantezilerimi büyük ölçüde hayal kırıklığına uğratiyordu.

Ayaklarına doğru indim, biri diğerinin biraz üstündeydi. Tırnakları koyu kırmızıya boyanmıştı ve durduğum yerden, ayak parmaklarını bükerken ince kemiklerinin dalgalandığını görebiliyordum. Ayaklarının bile bu kadar güzel olması nasıl mümkün olabilirdi? Ayakları hakkında düşünmezdim. Kimsenin ayaklarını. Ama onun hiçbir yerini atlayamıyordum.

"Tore?"

Doğru. Hareket etmem gerekiyordu. Ona doğru gitmem gerekiyordu. "Sana bakıyorum," dedim zorlanarak.

"İyi. Ben de sana bakacağım," diye karşılık verdi.

Saten ve dantelli giysi, ikinci bir deri gibi ona yapışmış, kalçalarının dolgun kıvrımlarını sararak belinden aşağıya doğru iniyor, sonra da yumuşak karnının üzerinde şelale gibi dökülüyordu.

Göğüsleri dantelli kupaların içinde zar zor sığıyordu ve her nefes alışında tehlikeli bir şekilde yükseliyordu. Tek düşünebildiğim, yüzümü oraya gömmek ve dünyanın geri kalanını unutmak istediğimdi.

"Salvatore." Sesi kırbaç gibi çatladı ve beni geriye fırlattı. Elleri kalçalarında, bana attığı bakışlar omurgama kadar işledi.

"Bea" —boğazımı temizledim—"çok güzelsin."

Göz kapakları yarıya indi ve dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. "Teşekkür ederim. Şimdi, uslu bir çocuk olup buraya gelir misin?"

Siktir.

Sikim külotumun içinde zonkluyordu ve beynim tekrar çalışmaya başladı. Odanın diğer tarafına geçtim ve onu yakaladım. Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Çarpıştığımızda nefesini bıraktı, elleri omuzlarımda düzleşti.

"Seni dinleme şeklini seviyorum," diye fısıldadı. "Beni yakaladın, şimdi bana ne yapacaksın?"

Aynı anda hareket ettik, dudaklarımız birbirini aradı ve buldu. Sert, derin, acil öpüştük. Ellerimiz birbirine dolandı, dokundu, okşadı. Oyun bütün gece sürmüştü

ve ikimizi de bu kaynama noktasına getirmişti.

Bu planın bir parçası değildi, ama Bea yanımdayken tüm mantığımı yitiriyordum. O kaos getiriyordu ve beni de içine sürüklüyordu. Başımı döndürüyor, her şeyi engelliyordu, sadece onu görebiliyordum. Şu anı. Bugünü.

Ayakta durmak imkansız hale gelene kadar öpüştük, sonra kalın halının üzerine yığıldık, Bea sırt üstü, bana uzanarak, ağırlığımı üstüne aldı.

Bir dirseğime dayanarak, boğazını öpüp emdim, tadına doyamadım, dudaklarımın altında hissettiği his. Boğuk inlemeleri beni neredeyse mahvedecekti. Ona dokunmadan iç çamaşırlarımla boşalırsam ne düşünürdüm?

Onun iyi çocuğu olamazdım.

Bu düşünce beni kendime getirdi, altımda yatan sıcak, yumuşak kadına geri döndüm. Islak saçları halının üzerine yayılmıştı, yüzünün etrafındaki saçlar çoktan kuruyup bukleler haline gelmişti. O ipeksi buklelere dokundum, sonra kadifemsi yanağına. Başını çevirdi ve avucumu dudaklarıyla yakaladı.

"Bana dokunabilirsin," dedi.

"Başka seçeneğim yok galiba."

Eğer durmamı isteseydi, dururdum. Ama onu tam istediğim yerde tutuyordum ve hiçbir şey yoluma çıkamazdı.

Elimi göğüslerine doğru kaydırdım, göğüslerini sıktım, meme uçları dokunuşumda çakıl taşı gibi sertleşmişti. Sıkınca inledi ve bana doğru kıvrıldı.

Elim daha aşağı kaydı, parmaklarım iç çamaşırının pürüzsüz kumaşını okşadı, kumaşın altındaki sıcaklığı hissettim. Acele etmedim. Edemezdim.

Kalçalarını hafifçe kaldırdı. Bir teklif. Bir cevap.

Onu dantelin üzerinden avuçladım, uyluklarının sıcaklığı ve yumuşaklığıyla sardım. Parmağımı dikişinin üzerine vurdum, nefesini keserek. "Yapabilir miyim?"

Ağır göz kapakları benimkilere bakarken bacaklarını ayırdı. "İyi olur." Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Asla.

Parmaklarımı elastik kenarın altına takarak kumaşı yana doğru çektim ve onu bana doğru açtım. Islak, şişmiş tenine dokunduğumda, zar zor kendimi tutarak geri çekildim. Güzel, seksi ve arzuyla parıltıyordu.

Tek parmağımı kaygan sıcaklığının içinden geçirdiğimde inledi. Bakışlarımı yüzüne çevirdim, kirpiklerinin titremesini, ağzının

açılmasını, nefesinin kesilmesini izledim. O da benimle birlikteydi. Benim kadar ihtiyaç duyuyordu. Benim kadar tahrik olmuştu.

Tekrar yaptım. Daha yavaş. Daha derine.

Kalçalarını salladı, sürtünmeyi takip etti, iki parmağımı içine kaydırırken başparmağımla klitorisini daireler çizdiğimde nefes nefese kaldı. Derin bir nefes almak zorunda kaldım, kendimi kontrol etmek için mücadele ettim. Penisim arzuyla acıyordu, ama bu benimle ilgili değildi. Odak noktam, altımda kıvranan kadındı, ona zevk ve tatmin vermektir.

"Tore..." Adımı söylerken sesi kesildi.

"Ben buradayım," diye mırıldandım. "Benim için boşalmanı istiyorum. Daha fazla mı istiyorsun?"

Parmakları koluma dolandı. "Daha sert. Beni daha sert sik."

Parmaklarımı daha derine batırdım. "Böyle mi?"

"Evet." Dizlerini daha yükseğe kaldırdı. "Devam et."

Üstüne eğildim, boğazının kıvrımlarını emerek elimle onu okşadım. Kendimi durduramadım, kalçalarımı salladım, giysili penisim iç uyluklarına sürtünüyordu.

Koluma olan tutuşu sıkılaştı ve benim hareketlerime karşılık verdi, ağlayarak, inleyerek, doğru yaptığımı söyledi. Kendini tutmadı. Kendini bana gösterdi. Hissettirdi.

"Evet, evet, *evet*." Boynu kavis yaptı, içleri sıkılaştı ve düştü. Tamamen, tamamen, her şeyi kaybetti. İç duvarları parmaklarımı sıktı, beni derinlerinde tuttu, zevk şişmiş kanalını doldurdu.

Böyle bir şey yoktu. Hiç görmediğim, hiç bilmediğim bir şeydi. Bea'nın bu kadar kendinden emin olması, zevk peşinde koşması, tepkilerini saklamaması şaşırtıcı değildi, ama onu izlemek eşsiz bir deneyimdi.

Benim ipin ucunda olduğumu biliyor olmalıydı. İç organları gevşer gevşemez gözleri açıldı ve bana baktı. "Neye ihtiyacın var, söyle."

Uzun bir liste vardı, ama en acil olanı ikimizin arasında zonkluyordu. İşleri yavaştan almak konusundaki kararlılığım bir kenara düşmüştü, ama içine girmek için canım yanıyor olsa bile bizi daha ileri götürmeyecektim.

"Üzerine boşalabilir miyim?"

"*Lütfen*." Kolumu bıraktı ve elini uyluğunun üzerine koydu. "Buraya, bebeğim. Hissetmeme izin ver."

Eğildim ve iç çamaşırdan penisini çıkardım. O kadar sertleşmişim ki dokunmak *acı* veriyordu.

"Evet, Tore," diye fısıldadı.

Bir elimle boğazını kavrayarak, diğer elimle dengemi sağladım ve kayganlığının yayıldığı uyluk kıvrımına kendimi yönlendirdim. Nazikçe, kontrollü bir şekilde ittim, her hareketim bir sınavdı. O kadar kaygan ve sıcaktı ki, temas ettiğimiz anda boşalmamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

"Tanrım, Bea. Lanet olsun, bana ne yapıyorsun?"

Kolunu bana doladı ve beni kendine çekmek için kalçamı kavradı, daha sert olmamı istedi. İnlemeleri göğsüme titreşti, sanki onu okşadığımda olduğu kadar bundan da zevk alıyordu.

"Ver bana," diye fısıldadı. "Beni tamamen istiyorum. Beni kirlet." Boğuk, baştan çıkarıcı sesi doğrudan kafama gitti ve ben inledim, kendimi onun uyluklarının arasına daha da sıkıştırdım. Ona girmeye çok yakındım; bir iki santim kayarsam, orada olacaktım.

Henüz

değil.

Şimdi

değil.

Bu tatlı işkence dayanabileceğim tek şeydi. "Benden saklanamazsın," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Ama beni bulduğunda çok eğlenceli oluyor." Başını kaldırıp çenemi ısırdı. "Bırak beni."

Onun çağrısına direnmek imkansızdı.

Onu sert, dağınık, çaresizce öptüm. Elimi yan tarafına kaydırıp, dolgun göğsünü avuçladım ve nazikçe sıktım, dantelin üzerinden meme ucunu parmağımla okşadım.

Beni mahvetti.

Bir kez, iki kez sarsıldım, sonra ona boşaldım, sıcak ve çaresiz, kontrolümü kaybederek ağzımı boynuna açtım.

Ben titreyerek boşalırken o beni sıkıca tuttu, tamamen bitkin düşmüştüm. Hiç bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyordum ve o bana dokunmamıştı bile.

Oydı. Bizdik. Yanlış adımlar ve özlem, hatalar ve affetme, ve hiç azalmayan arzu bizi buraya getirmişti.

Nefes nefese ve yaramazca güldü, başımı göğsüne yasladı.

Yüzümü göğüslerine sürttüm, sonra başımı kaldırıp gözlerine baktım. "İyi misin?"

Çoğu kişi için gülümsemesi yeterli bir cevap olurdu, ama o bana ihtiyacım olan kelimeleri söyledi. "Hiç bu kadar iyi olduğumu sanmıyorum."

Komikti. Duygularımın başkalarınınkilerle örtüştüğünü pek sık görmezdim, ama onun ne demek istediğini tamamen anlıyordum.

Ben de aynen öyle hissediyordum.

CHAPTER TWENTY-TWO

Bea

CLARA BANA nedime olmayı teklif ettiğinde, hemen Anthony'ye danışmaya gittim. Bana tüm görevlerimi anlattı ve ona göre bu görevler arasında korkunç miktarda el işi ve tül vardı. Neyse ki Clara, endişelerimi çabucak giderdi. Tek istediği, güzel bir elbise giyip yanında durmamdı.

Bunu yapabilirdim.

İşte buradaydık: Clara, Shira ve ben elbise alışverişindeydik. Aslında bu, sohbet etmek için bir bahaneydi. Clara, eşleşen nedime elbiseleri giyecek yaşta olmadığını söyledi, bu da bizim özgürce seçim yapabileceğimiz anlamına geliyordu.

Kırmızı renkli, daracık bir saten elbiseyi kaldırıp kaşlarımı oynattım. "Bu, *baş nedime için...* biraz seksi bir şekilde."

Clara burnunu çekti. "Mükemmel. Düğünüm için tam da istediğim hava bu."

Shira, renkli gelinliklerin arasında dolaşırken, önündeki taşıyıcıda Jonah'ın poposuna hafifçe vurdu. "Göğüslerimi kapatan bir şey lazım. Ama memelerim dışarı çıkacak kadar bol olsun ki süt sağayayım."

Dudaklarımı büzdüm. "Gördün mü? Shira da seksi havaya katıldı. Zaten göğüslerini ortaya çıkarmayı planlıyor."

Clara omzuyla bana çarptı. "Seni nedime yapmayı tekrar düşünüyorum."

Kolumu beline doladım. "En iyi halimle olacağım, hayatım. Senin yanında durmamı istediğin için onur duyuyorum."

"Konukların önünde göğüslerimi açmayacağıma söz veriyorum," diye alaycı bir şekilde Shira.

"Senden hiç şüphe etmedim." Clara, rafta duran tereyağı rengi sarı bir elbiseyi alıp ona salladı. "Bu sana çok yakışır. Denemelisin."

Shira, kucağındaki guruldayan bebeğe baktı. "Tamam, onu bebek arabası yerine taşıyıcıya koyarken iyi düşünmedim. Belki birkaç tane alıp evde denerim."

Kollarımı uzattım. "Ya da o dev bebeği Bea teyzesine verebilirsin."

Shira bana minnettar bir bakış attı ve Jonah'ın kemerini çözmeye başladı. Jonah sadece üç aylıktı, ama babasına çekmişti ve şimdiden altı aylık bir bebek kadar büyüktü. Minyon Shira'nın kollarında onu görmek neredeyse komikti, ama birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Shira doğuştan anne gibiydi — rahat ve sevgi dolu — ve Jonah da bu rahatlığı yansıtıyordu.

Jonah'ı ondan aldım ve hemen düğme gibi burnuna burnumu sürttüm. O da cıvıladı ve tombul kollarını sallayarak çabucak sakinleşti. Tıpkı anne babası gibi rahat bir çocuktı, tanıdığı insanların kollarında mutlu bir şekilde vakit geçiriyordu.

Shira giyinme odasına girerken, ben Jonah'ın yanında oturup mağazadaki elbiselerden bahsettim. Aniden, o kadar derin bir nostalji duygusu sardı ki, nefesim kesildi.

Küçük kız kardeşim Madeleine de Jonah gibi tombuldu. Onun gibi kıvrıcık saçları vardı, ama onunki koyu renkteyken, onunki çilek sarısıydı. Doğduğundan beri kıvrır ve huysuzlanırdı, ama onu kucağıma aldığım da gözlerimi bulur ve büyülenmiş gibi bana bakardı.

Kardeşim Davis uzun ve zayıftı, ama ne kadar da sevgi doluydu. Yaramaz bir çocukken bile, fırtınanın ortasında durup kucağıma oturur ve derime yapışacak kadar bana yaklaşırdı. Eğer böyle bir imkân olsaydı, eminim ki bunu yapardı.

Maddie bu yıl on sekiz yaşına girecekti. *On sekiz*. Tam bir yetişkin. Ve ben onu tanıımıyordum. Davis on altı yaşındaydı. Bazen araba sürerken, aynı anda yolda olup olmadığımızı merak ederdim.

Caroline sayesinde fotoğraflarını görmüş ve küçük haberler almıştım, ama hepsi o kadardı. Onlar için, sosyal medyalarını gezen internetten bir yabancından farkım yoktu. Seslerinin nasıl olduğunu bilmiyordum, erkek arkadaşları ya da kız arkadaşları olup olmadığını da bilmiyordum.

erkek arkadaşı ya da kız arkadaşı olup olmadığını bilmiyordum. Maddie'nin hangi üniversiteye başvuracağını ya da Davis'in beni hiç düşündüğünü bilmiyordum. En küçük kız kardeşim Jane'i hiç görmemiştim bile.

Onun benim varlığımdan haberi var mıydı acaba?

Onları kaybetmek hayatımın en büyük trajedisiydi. Asla atlatamayacaktım. Yine de, bunca zaman geçmesine rağmen, bazı günler diğerlerinden daha fazla etkiliyordu.

Jonah kollarımda kıpırdanarak dikkatimi kendine çekti ve ben gülümsedim. Gülümsememek imkansızdı.

"Seni görüyorum, koca oğlan," diye şarkı söyler gibi konuştum. "Sen dünyadaki en tatlı çocuksun, değil mi? Yüzünü yiyip bitireceğim. Yapacağım şey bu."

Shira giyinme odasından çıkarken kahkahası yankılandı. "Lütfen bebeğimi yeme."

"Sadece bir ısırık?" Elini ağızıma götürdüm ve ısırıyormuş gibi yaptım.

Clara bir kol dolusu elbiseyle geri döndü ve Shira'yı baştan aşağı süzdü. "Vay canına! Sarı sana çok yakışmış. Nasıl hissediyorsun?"

Ellerini beline koydu. "Bilmiyorum. Karnım çok mu belli oluyor?"

Clara ve ben birbirimize baktık. Doğumdan üç ay sonra bile Shira minyondu ve birçok kadının hayalini kurduğu bir vücuda sahipti, ama kendini her zaman başkalarının gördüğü gibi görmüyordu. Roman, ona ne kadar güzel olduğunu ikna etmek için çok uğraşmıştı, ama Shira hala bununla mücadele ediyordu.

"Ben göremiyorum," dedi Clara. "Ama bu kesimden hoşlanmıyorsan, başka bir tane dene. Zümrüt rengi sana çok yakışır."

Jonah'ın elini kaldırdım. "Oğlun annesinin yeşil giymesini istiyor. Bence bu harika bir fikir."

Shira güldü, tüm özgüvensizliği bir anda kayboldu. Kendine güvenen tek şey annelikti. "Jonah öyle diyorsa, başka seçeneğim yok."

Clara, soyunma odasının dışındaki yastıklı bankta yanıma oturdu ve beni dikkatle inceledi.

"Her zamankinden daha iyi bir ruh halindesin." "Öyle mi?"

"Evet." Bacak bacak üstüne attı ve bana, erkeklerin toplantı odasında altlarına iştmesine neden olacak kadar keskin bir bakış attı. "Son zamanlarda Tore hakkında haber vermedin. Shira ve ben bunu konuşuyorduk ve..."

"Ben yokken benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?"

"Hepsi iyi şeyler," dedi kadın, Jonah'ın yanağının kıvrımını parmağıyla okşayarak. "Şimdi anlıyorum, onu neden bahsetmediğinin bir nedeni var ve tesadüfen bugün çok parlak ve yeni görünüyorsun. Sanırım bir şey oldu ve bunun hakkında konuşmak istemiyorsun."

Arkadaşlarım, Tore'nin evinde ilk tanışmamızdan sonra onun açıklamalarını dinlemişlerdi ve ikisi de onun yaşadıklarına derinden sempati duymuşlardı. Ama ondan sonra ben onu bir daha gündeme getirmedim. Ve ikisi de hayatlarında çok meşgul kadınlar oldukları için, fazla kurcalamadılar.

Normalde açık bir insanımdır, ama bu adama olan hislerim o kadar karmaşıktı ki, nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Eğer konuşmak istemediğimi düşünüyorsan, neden soruyorsun?"

Jonah'ın ayağını tutup hafifçe salladı. "Çünkü bence bunu konuşman gerektiğini *düşünüyorum*."

Shira, yeşil elbisesi içinde bir tanrıça gibi görünüyordu. "Bensiz olmaz. Her şeyi duymak istiyorum."

Clara ayağa kalktı, Shira'nın etrafında dolaştı ve sertçe başını salladı. "Bu o elbise, bebeğim. Düğünümde bu elbiseyi giymezen, evlenmem."

Nefes nefese kıkırdadı ve aynalı duvarda kendine bakarak bir yandan diğer yana döndü. "Bana çok yakışmış, değil mi? Tabii, bir ayak uzun olduğu için eteğini kısaltmam gerekecek, ama onun dışında..."

"Sanki senin için dikilmiş gibi," diye onayladım. "Muhteşem görünüyorsun. Daha iyi bir elbise bulabileceğini sanmıyorum, ama denemeni izlemeye devam etmeye hazırım."

"Hayır, kıyafet denemekten nefret ediyorum. Sanırım bu tam bana göre." Aynadan gözlerini ayırıp bana baktı. "Şimdi, gidip kendi kıyafetlerimi giyeyim, sonra bana Tore'den bahset."

Birkaç kez konudan saptık – ben de birkaç elbise denedim ve çok beğendiğim bir tane buldum – ama sonunda dördümüz yakındaki bir kafede küçük bir masaya oturduk. Jonah, Shira'nın göğsünde uykuya dalmıştı, bu yüzden küçük kulaklarının duymasına aldırmadan dün gece olanları rahatça anlatabildim.

Arkadaşlarım dünyayı görmüş kadınlardı. Onları pek hiçbir şey şaşırtmazdı. Yine de hikayemin sonuna geldiğimde ikisi de bana hayretle baktılar.

"Seni *kovaladı mı*?" diye sordu Shira.

Başımı salladım. "Ve beni yakaladı."

Clara öne doğru eğildi. "Bu kulağa..."

"Seksi mi?" diye tamamladım.

"Uh... evet. Seksi." Sonra ekledi, "Çılgın, eğlenceli, vahşi."

"Hepsi." Gülümsedim ve matcha'mı aldım. "Jake ile balayı planları mı yapıyorsun?"

Clara kaşlarını kaldırdı. "Daha sonra kullanmak için bir kenara yazıyorum." "Ama seks yapmadınız mı?" Shira ısrar etti.

Başımı salladım. "Hayır. Sanırım... hayır, sorduysa yapardım. Ama o yapmadı. O gerçekten ..." durakladım, kelimesini —"centilmen mi? Her adımda beni kontrol edip iyi olduğumdan emin oluyordu."

"*Bu çok seksi,*" dedi Shira.

"Rıza Kralı." Pipetimi ağzıma götürdüm ve bir yudum aldım. "Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Clara masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Bu çok açık, bebeğim, ve senin için çok sevindim. Seni tanıdığımdan beri kimseyi sevmedin."

Omuz silktim. "Birkaç kötü randevum oldu, ama haklısın. Kimse onun kadar ilgimi çekmedi. Yine de fazla heyecanlanmamaya çalışıyorum."

"Geçen seferki yüzünden mi?" diye sordu Shira.

"O... tabii ki o, ama aynı zamanda gerçek bir ilişkiye girebilecek durumda mıyım bilmiyorum." Fincanımı masaya koyup iç geçirdim. "Gördün mü? Şimdiden kendimi kaptırdım. Tek bir güzel gece ve bu adamla yerleşmeyi düşünüyorum. Nikola Jokić'e şükürler olsun, beni duyamıyor."

Clara kekeledi. "Nikola Jokić mi? Ne zamandan beri basketbol hayranısın?"

Gözlerim parladı. "Bir barda çalışıyorum. Maçlar hep yayınlanıyor. Ayrıca, Denver Nuggets'ın kadrosunu gördün mü? Nasıl basketbol hayranı olmam?"

Shira, Jonah'ı okşayarak uyandırdı. "Cazibesini anlıyorum, ama ben daha çok ragbi severim."

Roman profesyonel rugby oynamış ve şimdi Denver takımının bir ortağı olduğu düşünülürse, bu mantıklıydı. Bizi bir maça götürmüştü ve ben oyuncuların devasa bacaklarını gösteren kısa şortlara hayran olsam da, bu sporu pek sevmezdim.

Tabii bunu Shira'ya asla itiraf etmedim. Ya da Ben'e. Tanrı yardımcım olsun, eğer Ben'e söylersem, hayatım boyunca bunu yüzüme vurur.

Clara iki eliyle havayı kesti. "Konudan sapıyoruz. Tore ve Bea'ya dönelim."

"Evet, lütfen." Shira'nın gözleri benimkilere takıldığında parladı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Evet." Bunu yüksek sesle söylemek içimde hassas bir noktaya dokundu. Bugün, bunu ilk kez kendime bile itiraf ediyordum. Bu adamdan hoşlanmama izin vermek, normalde kaçındığım bir şekilde beni savunmasız hale getiriyordu.

Dudaklarımı sıkarak kendimi topladım. "Nereye varacağını göreceğim. Ama yakın zamanda sana nedime olmanı isteyeceğimi sanma."

Clara parmağını kaldırdı. "Ne zaman olursa olsun, seve seve gelirim. Ama lütfen, *lütfe*n bana firfırlı elbise giymemi isteme. Seni seviyorum, ama firfırlı elbise giyecek kadar değil."

"Fırkırların nesi var?" diye sordu Shira. "Ben fırfırları *severim*."

Üçümüz kahkahalara boğulduk ve tam o anda, o küçük kafede, Jonah Shira'nın göğsünde horlarken ve kahkahalarımız etrafımızı ısıtarken, onlara uzak bir gelecekte evlenirsem kendi nedime elbiselerini seçebileceklerine söz verdim.

CHAPTER TWENTY-THREE

Bea

BENJAMIN eve geldiğim anda çok huysuzdu, sanki ayaklarında yaylar varmış gibi etrafımda zıplıyordu. Sevgi ve okşamalar onu sakinleştirmede, ben de *Come on Rover* uygulamasını açtım ve karşıdaki bahçe boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Biz varır varmaz çocuklar hemen dışarı koştular. Lacey'nin eli sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elime girdi.

Ve garip bir şekilde, öyle de oldu.

Talon, Benjamin'e doğru koştu, Benjamin de oğlunu gördüğü için o kadar heyecanlandı ki neredeyse takla atacaktı.

Oğlunu. Lanet olsun. Bu düşünce nereden geldi?

Muhtemelen Benjamin'den. Telepatik olarak bana göndermişti. En mantıklı açıklama buydu. O, neredeyse tüm dünyayı kendine ait sayıyordu.

"Scarlet ve büyükbaba resim yapıyorlar," dedi

Lacey. "Öyle mi? Ne resmini yapıyorlar?"

"Resim oyunu oynuyorlar. Çok eğlenceli. Sonuna kadar tuvalleri birbirleriyle değiştirip duruyorlar." Gözleri inanılmaz derecede büyüdü. "Resimlerin ne olacağı belli değil çünkü her an değişebilirler."

"Vay canına. Çok havalı bir oyun. Ben oynasam, her iki resim de muhtemelen lekeye dönüşür."

Kıkırdadı. "Sen kötü bir ressam mısın?" "Hayır, sadece lekeleri seviyorum," dedim ciddi bir ifadeyle.

Bilgece başını salladı. “Ne tür? Gökkuşağı renginde parlak lekeler çok güzel olur.” Küçük elini sıktım. “En sevdiğimi nasıl bildin?”

Omuzlarını silktilti. "Sanırım Sally amca gibi zekiyim."

Talon ve Benjamin önümüzde kayarak durdular. "Hadi, Lace. Yarış yapacağız."

Ona el salladım. "Merhaba, Tally. Ben de buradayım."

Kaşları çatıldı. "Biliyorum. Benjamin tek başına gelemiyor."

Soğuk ve acı gerçekleri söylemek sekiz yaşındaki bir çocuğa kalmış. "*Henüz* değil. Ama eminim nasıl yapacağını planlıyordur."

Talon bana bir kez daha şüpheyle baktı, sonra bahçeden koşarak uzaklaştı, Benjamin de hemen arkasından, sanki uçacakmış gibi kulaklarını çırparak. Lacey parmaklarını benimkilerden çekip onları kovalamaya başladı, kahkahaları arkasında rüzgâr gibi esiyordu.

Terasın korkuluğuna yaslanarak bir süre onları izledim. Benjamin sonsuza kadar devam edebilirdi, ama çocuklar yorulmaya başladı. Onu çağırdım, dilini sarkıtmış, gözleri parıldayarak geldi, bahar enerjisi sonunda azalmıştı.

"Hadi, yaramaz." Onu okşadım. "Eve gitme zamanı."

Lacey veda etmek için bana sarıldı, o kadar sıkı ki titredi. Bu çok tatlıydı ve isteksiz de olsa hoşuma gitti. Çocuklar hâlâ benim tarzım değildi, ama bu çocuk için bir istisna yapmayı düşünüyordum.

Talon bana zorunlu bir el salladı ve sanki köpeğini bir geceliğine ödünç almışım gibi Benjamin'e döndü. Eğer iyi atıştırmalıkları ben vermeseydim, Benjamin muhtemelen beni Talon için bir saniye bile düşünmeden terk ederdi.

Evime vardığımızda Benjamin yaylardan beton bloklara geçmişti. Kapıyı zar zor kapatabildim, o uzun, teatral bir iç çekişle tüm vücudunu halının üzerine bıraktı.

"Aşağıda her şey yolunda mı dostum?" diye sordum, ayakkabılarımı çıkarırken. O, *zar zor ayakta durduğunu* düşündüğüm sessiz bir *homurtu* çıkardı.

Kanepeye uzandım ve telefonumu aldım, bir yandan e-postalarımı kontrol etmeliyim diye düşünüyordum. İlk gördüğüm şey Tore'den gelen bir mesajdı.

Tore: Nasılsın?

Bir rahatlama dalgası beni sarmaladı. Dün ona iyi geceler dedikten sonra ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Bu iki yıl öncesinin tekrarı değildi. O, tek kelime etmeden ortadan kaybolmuyordu.

Ben: Köpeğim ölüm döşeginde, ama ben iyiyim.

Tore: Acil bir durum mu var? Yardıma ihtiyacın var mı?

Ben: Hayır, hayır, şaka yapıyorum! Karşıdaki çocuklarla oynuyordu. Şimdi dramatik bir şekilde yere yığıldı, halımın bir parçası oldu.

halımın üzerine yığıldı. O iyi. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim.

Tore: Hayır, benim hatam. Mesajlardan tonlamayı her zaman anlayamıyorum. Konuşuyor olsaydık, şakayı anlardım.

Ben: Bu nasıl senin hatan olabilir? Açıkça ifade edemediğim için benim hatam. Mesajlarda alaycı olmamaya dikkat edeceğim. Bu tür esprileri yüz yüze olalım.

Tore: Benim için değişme. Seni daha iyi anlarım.

Ben: Ben de *seni* daha iyi anlarım. Nasılsın?

Tore: Hala isteyim. Beni oyaladığın için yapmam gereken işlerin yarısını bile bitiremedim.

Yüzümde yayılan aptalca, sersemlemiş gülümsemeyi engelleyemedim.

Ben: Bugün hiç konuşmadık bile!

Tore: Dün gecenin hatırası yeter. Bu gece seni tekrar görmek istiyorum ama yapamam.

Ben: Anlıyorum. Ben de bitkinim. Zaten yavaş yavaş ilerlemeliyiz.

Tore: Gelmeliyiz, ama ben gelmek istemiyorum. Koleksiyonumda yer alan sanatçılardan biri Cumartesi günü sergi açılışı var. Benimle gel.

Hayal kırıklığı midemde düğümlenmişti. Çalışmam gerekiyordu, ama onun sevdiği bir şeyi benimle paylaşacağı gerçek bir randevu? Bunu reddetmek

neredeyse imkansızdı.

Ben: Size geri dönebilir miyim? Çalışmam gerekiyor, ama bir çözüm bulabilirim.
bir çözüm bulabilirim

Tore: Çok sevinirim Beatrice.

Bir süre mesajlaşarak günümüzün nasıl geçtiğini anlattık. Hala işte olduğunu biliyordum, ama konuşmayı bitirmek için aceleci görünmüyordu. Rahat ve samimi sohbetimiz aramızda bir şeyleri değiştirdi. Sanki dengesiz bir durumda idik ve bir kol çekilerek bizi doğru yere oturtmuş, yana doğru sallanmak yerine ileriye doğru ilerlememizi sağlamıştı.

Sonunda işe dönmesi gerektiği için onu bıraktım. Ve korkmadan, yakında ondan haber alacağıma neredeyse emin olarak.

Akşam yemeğini hazırlarken telefonum bir bildirim sesi çıkardı. Ellerimi silip ekrana baktım ve inanamadan ekrana baktım.

Rezervasyon sistemime yeni bir talep gelmişti.

Başka bir şirket, ekip toplantısı için haftalık catering hizmeti talep ediyordu. Elli kişi için. Bu demek oluyordu ki...

Çok para demekti.

Garsonluk işimin gelirini fazlasıyla karşılardı.

Kalbim çarpıyordu. İçimden bir ses tüm ihtiyatımı bir kenara atmamı söylüyordu.

Henüz yumurtadan çıkmamış tavukları saymak delilik olur mu?

Tabii ki olurdu.

Ama

Bu seferlik vardiyaı bırakabilirdim. Ve belki, bu iş uzun vadede yolunda giderse, bir kez ve sonsuza kadar istifa edebilirdim.

Tek bir işin nasıl üstesinden geleceğimi bilmiyordum, ama öğrenebilirdim.

Kararımı verirken dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Bunu yapacaktım.

Yapacaktım.

Ben: Hey, teklif hala geçerliyse, bu hafta sonu seninle galeriye gitmek açılışına seninle birlikte gitmek isterim.

Cevabı hemen geldi ve tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tore: Gecemi güzelleştirdin Beatrice. Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim.

Evet, *kesinlikle* doğru kararı vermiştim.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Salvatore

Planlarımı unutmam pek sık olmazdı. Programım çok titizdi. Babamla bir takvim paylaşıyorduk, böylece birimiz her zaman çocuklarla evde kalıyordu. Genellikle o kalıyordu, çünkü onun sosyal hayatı çok daha heyecanlıydı.

Bu yüzden, giyinip Bea ile galeride buluşmak için odamdan çıktığımda, o tam olarak nereye gittiğimi biliyordu.

Ancak, benim gittiğimi *sandığı* yer galeri değildi.

"Sam'e selam söyle," dedi, çenesini ovuşturarak, gümüş rengi kaşlarını çatarak. "O çocuğu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Uğramalı, çocukları görmeli, bizimle akşam yemeği yemeli. Ona söyle."

Dikkatim dağınık ve bir an önce kapıdan çıkmak için sabırsızlanarak manşetlerimi çektim. "Pazartesi hatırlat. Daveti ileteceğim."

"Neden pazartesiye kadar bekle? Bu akşam söyle."

Yürümekten vazgeçip ona döndüm. "Bu akşam Sam'i görmeyeceğim."

Aklımın bir köşesinde bir şey canlandı. Yarı şekillenmiş bir düşünce, kopuk bir iplik.

Babam telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç kez dokundu. "Akşam yemeği toplantısı iptal mi oldu? Takvimde hala yazıyor."

"Akşam yemeği toplantısı mı?" Telefonu elinden aldım ve kalın harflerle yazılanları okurken midem düğümlendi.

Akşam yemeği. Vocellis. Sam, Drew Epstein, Don Wilde, Minnie Santos. Saat 8.

Kahretsin.

"Sen oraya gitmiyorsun." Babam geri adım atarak beni baştan aşağı sızdı. "İyi görünüyorsun, şampiyon. Bu akşam randevun mu var?"

"Evet." Yüzümü buruşturdum, düşüncelerim hızla karmakarışık hale geldi. Bea'yı iptal etmek seçenek değildi. Benim için programını değiştirmişti. Ama Sam, akşam yemeğini kaçırsam mutlu olmazdı ve son zamanlarda bana çok kızgındı.

Babam omzumu sıktı ve beni içimdeki karmaşadan çıkardı. "Aklını kaçıırıyorsun, Sal. Derin bir nefes al. Bir çaresini buluruz."

Onun sabit bakışlarına karşılık vererek, uzun bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Bu tanıdık bir durumdu. Babamın beni odaklamakta bir yeteneği vardı. Kendi başıma kalsam, bunalır ve kendimi kapatırdım.

"Tamam." Yüzüğümü çevirerek, tek bir düşünceye odaklandım. "Aynı anda iki yerde birden nasıl olacağımı bulmam gerek."

O gülümsedi. "Randevuyu iptal etme şansın yok mu?" Başımı salladım.

Bu onu biraz daha güldürdü. "Peki, tamam. Seni en güzel kıyafetlerine soker kadını merak ediyorum, ama bunu sonra konuşuruz. Onu nereye götüreceksin?"

"Maria Petridis'in açılış sergisi için sanat galerisi. Sonra, eğer isterse akşam yemeği." "Anladım." Birkaç kez başını salladı. "Onu açılışa götüreceksin, sonra

Sam'le akşam yemeğine götüreceksin. Sam'e mesaj at. Geç kalacağını söyle. Tabii ki, tam olarak planlağığın gibi olmayacak, ama sorun olmaz. Zihnini buna göre ayarla, böylece gecenin tadını çıkarabilirsin. Akışına bırak."

Tamam. Peki. Kafamdaki özel, romantik bir akşam olmayacaktı, ama akışına bırakabilirdim.

Bea, galeriden sadece birkaç blok ötede yaşadığını ve arabayla gelmenin saçma olacağını söyleyerek onu almama izin vermemişti. Teknik olarak bu doğruydı. Ama asıl nedenin ihtiyat olduğunu düşünüyordum. Bana güvenmek istemiyordu. Henüz değil.

Bu da haklıydı. Ona tereddüt etmek için her türlü nedeni vermiştim. Ama onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Ben galeriye vardığımdan birkaç dakika sonra, hala aklımı başımdan alan topuklu ayakkabılarla galeriye doğru yürüdü.

Elbisesi yürürken onunla birlikte hareket ediyor, kalçalarından ve uyluklarından akıyor, belinden göğüslerine kadar kıvrımlarını sarıyordu.

Güzeldi, ama beni gördüğünde gülümsemesi nefesimi kesmişti.

İlk başta şaşırmış, neredeyse kararsızdı, ama yaklaştıkça gülümsemesi kıvılcımlar saçmaya başladı. Parlak ve elektrikli, yerde dans eden canlı bir tel gibi, pervasızca ısı ve ışık saçıyordu.

Onun gülümsemesine karşılık vermeliydim. İçimde kabaran mutluluk bunun gereğini yapmamı gerektiriyordu. Ama beynim donmuştu.

Dışarıdan, içimden, etrafımdan gelen tüm duyumlar bir anda önüme çıktı. Sokak lambasının ışığında parıldayan saçları. Yeni bir susturucuya ihtiyacı olan bir araba. Adımı söylediğinde ağzının şekli. Elbisesi. Dışarıdaki hava ile binadan çıkan klimanın havası arasındaki sıcaklık farkı. Hafif ama belirgin parfümü. Kaldırımında topuklarının çıkardığı keskin ses.

Hoş olmayan bir şey değildi. Sadece... çok fazlaydı. Onun yanında olmak, bedenime zevk ve rahatlık veriyordu, ama zihnim neyi önce hissedeceğine karar veremiyordu.

O benim sessizliğimden daha fazlasını hak ediyordu. Ona ne kadar güzel olduğunu ve onu gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu söylemeyi hak ediyordu. Ama beynim, aynı anda gelen çok fazla komuttan dolayı aşırı yüklenmişti.

Elini uzattım ve avuçlarımla arasına aldım. "Beatrice," dedim boğuk bir sesle.

"Salvatore," diye fısıldadı, bana yaslanarak. "Sorun yok. Ben de hissediyorum."

Beni teselli ediyor olabilirdi, ama yine de minnettardım. Bana bakmama izin verdi, her bir parçasını ezberledim. Düşüncelerim toparlandığında, kolumu beline doladım ve onu kendime çektim.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordum.

"Öpmezsen hayal kırıklığına uğrarım." Ben de öyle.

Dudaklarımız birleştiği anda her şey sessizleşti.

Sokak gürültüsü kayboldu. Etrafımızdaki hareketler arka planda bulanıklaştı. Dudaklarımla altındaki dudakları yumuşak ve kararlıydı, tereddüt etmeden açıldı. Henüz hak etmediğim bir samimiyetle onu öptüm

ama içimde derinden hissettiğim bir samimiyetle öptüm. Ve o da beni öptüğünde — yavaşça, bilinçli bir şekilde, parmakları ceketimin önünü kavrayarak — her şey anlam kazandı.

Birlikte mantıklıydık.

Sonunda ayrıldığımızda, şehir hala oradaydı. Işıklar. Trafik. Galeri kapılarının dışındaki konuşma sesleri.

Ama benim odak noktam oydu.

Başparmağımı alt dudağına dokundurdum. "Seni bu kadar gün görmeden kalmak istemiyorum."

Bana yine o elektrikli gülümsemesini gösterdi. "Çok uzun sürdü, değil mi?" Göğsümü okşadı. "Daha önce görüşmek isteyebilirdin."

İnledim, alnımı alnına sürttüm. "Bir dahaki sefere söylerim." Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim. "Beni sinirlendiren bir haberim var."

"Anlat."

"Yanlışlıkla iki randevu birden aldım. Galeriden sonra Sam ve birkaç sektörden arkadaşla akşam yemeğine gelmek ister misin? Rahatsız olursan anlarım ama kaçırıramam. Bu gece için planım bu değildi ama..."

Çeneme bir öpücük kondurdu. "Sorun değil. Sen gitmek istiyorsan, ben de gelirim."

Kaşlarını çattım. "Konuşma muhtemelen teknoloji haberleri ve yazılım güncellemeleri etrafında dönecek, bu konulara aşina olmayan biri için sıkıcı ve oldukça sıkıcı olacaktır."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Senin yanımda olman, akşamı çok daha katlanılır ve çok daha ilginç hale getirecek. Sadece neye bulaştığını bilmeni istiyorum."

"Tamam. Uyarıldım." O, gömleğimin düğmesiyle oynayarak içini çekti. "Sıkıcı akşam yemekleri seninle olmanın bir parçasıysa, sanırım buna alışsam iyi olacak."

İçim rahatladı. "Kaçınmaya çalışıyorum ama ne yazık ki hepsine hayır diyemiyorum. Sam isyan çıkarır."

Kısa bir kahkaha attı. "Bunu yapamayız."

"Hayır, sanırım yapamayız." Kapıya doğru başımı salladım. "İçeri girmeye hazır mısınız?"

"Hazırım. Sevdiğin sanat eserlerini görmek için sabırsızlanıyorum. Sanki... zihninin içine bakmak gibi."

Elini sıkıca tuttum, artık sakinleşmiştim.

"Bu doğru olabilir," dedim yumuşak bir sesle. "Sadece... beni çok sert yargılama." Bana gülümseyerek baktı, gözleri yaramazca parlıyordu. "Söz vermiyorum."

CHAPTER TWENTY-FIVE

Bea

TÖRE'NİN SANAT ZEVKİ beklediğim gibi değildi. Onu minimalizmden hoşlanan biri olarak hayal etmişim, Donald Judd'ın ana renklerle çizdiği temiz, basit çizgiler ve ince kısıtlamalar gibi.

Ama bu? Bu tamamen başka bir şeydi.

Maria Petridis, fırçalanmış alüminyum üzerine geniş, karmaşık eserler yapıyordu. Bu akşamki serginin adı *Glitch Cathedral*'di. Her eser, eski teknolojileri, bozuk ve ürkütücü bir şekilde tasvir ediyordu. Tore'nin bu stile ilgi duyması mantıklıydı. Her eserin önünde durup, pikselli kulelerin ve dijital gökyüzünün ardındaki anlamı sessizce açıklarken, ben de bu çekiciliği hissettim.

"Üzücü, değil mi?" diye mırıldandım, daha çok kendime.

Bir eserde, parçalanmış bir joystick'in hayalet gibi silueti, kod dizilerinde kaybolmak üzereydi ve bu biraz... hüzünlüydü.

Tore duymuş ve bana dönmüştü. "Öyle. Bu bir kayıp tasviri. Tarih o kadar tamamen yeniden yazılıyor ki, ortadan kayboluyor. Zamanında bu teknolojiye saygı duyulurdu. Şimdi ise geriye dönüp baktığımızda gülüyoruz."

"Eski moda gibi."

"Aynen öyle." İki eliyle boynumun iki yanını kavradı. "Görüyorsun."

"Görüyorum." Parmaklarımı bileklerine doladım, titrek nabzını okşadım. "Maria'nın çalışmaları sende var mı?"

"Henüz yok, ama ofisimde bir tane var. Bu hafta Nox'a geldiğinde gösteririm." Başparmağıyla çenem boyunca yavaşça ve düşünceli bir şekilde bir çizgi çizdi. "Bunu istiyorum."

"Bence çok iyi bir seçim. Benim de en sevdiğim."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve mırıldandı. "Sana hitap eden bir tane var mı? Varsa, senin için satın almak isterim."

Ciddiydi. Teklifinde samimiyet ve gözlerinde dürüstlük vardı. Bu parçaların fiyatını bilmiyordum ama benim bütçemin çok üzerinde olduğunu ve hediye olarak kabul edebileceğimden çok daha pahalı olduğunu biliyordum.

En azından şu anda, henüz yeni tanıştığımız için. İleride, ilişkimiz yolunda giderse, onun istediği kadar cömert olmasına bir itirazım olmazdı. Gurur duyabilirdim, ama aptal değildim.

Diğer kızlar gibi ben de lüks şeyleri severdim.

"Teşekkürler, Tore. Onun çalışmalarını çok seviyorum, ama hiçbirini küçük evimde asılı hayal edemiyorum. Bu sana daha yakışır."

O da başını salladı. "Bir dahaki sefere sana hitap eden sanat eserleri olan bir galeri buluruz."

Nasıl bir şey olacağını çok merak ediyordum." "Anlaştık."

O sanat tüccarını bulmak için yola çıkarken, ben de her şeyi tekrar inceleyerek dolaştım. Sanki Tore'nin zihninde dolaşıyormuşum gibi hissettim. Burada kaos yoktu, sadece düzen ve yapı vardı. Kesin ve takıntılı bir şekilde çok güzeldi.

Hoşuma
gitti. Çok
hoşuma
gitti.

Akşam yemeğine geç kalmıştık. Tore'nin endişeli olabileceğini düşündüm, ama o hiç aldırış etmeden yanımda dolaşıyordu, ellerimiz sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi birbirine kenetlenmişti.

Kuşkusuz kabalıktı, ama ben ondan örnek alıyordum. O endişelenmiyorsa, ben de endişelenmeyecektim.

"Sam kızacak mı?"

Kuru bir kahkaha attı. "Bana yedi kez mesaj attı bile."

"Harika. Huysuz Sam'le vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

"Onun için endişelenme. Halka açık bir yerde. En iyi davranışlarını sergileyecektir. İmajı onun için çok önemli. Bana olan hoşnutsuzluğunu sadece yalnız kaldığımızda gösterir."

Bu hoşuma gitmedi. "Bunu sık sık yapar mı?"

O içini çekti. "Son zamanlarda evet. Nox'un gidişatı konusunda temel bir anlaşmazlık yaşıyoruz ve uyumdan çok anlaşmazlık içindeyiz, bu da sinir bozucu. Ortam... gergin."

"Son söz seninkinde değil mi?"

"Teknik olarak. Sam, Nox'un hissedarlarından biri ve COO'su, bu yüzden onun da söz hakkı var, ama Nox'u kuran benim ve son sözü ben söylerim." Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. "Sorun şu ki, arkadaşlığımızın başında boyun eğme geleneği oluşturdum ve şimdi hayır dediğim için o bunu kabullenmekte zorlanıyor."

"Üniversitede tanıştınız, değil mi?"

"Evet. Son sınıftaydık. Oda arkadaşıldık ve beni havalı yapmayı kendine görev edinmişti." Hafifçe gülümsedi. "Başarılı olduğunu sanmıyorum ama en azından dürüstçe denedi."

"Nasıl?"

"Bilirsin, tipik şeyler. Beni berberine gönderdi — ki buna ihtiyacım vardı ve çok memnun oldum — gardırobumu yenilemeye yardım etti, beni spor salonuna sürükledi. Hepsi iyi şeyler. Oh, bir de bana Tore demeye başladı."

"Ne? Ne?" Göğsüne bastırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam adım Salvatore. Hayatım boyunca herkes bana öyle ya da Sal derdi. Sam, Sal'ın seksen yaşındaki bir adam gibi geldiğini söyledi, o da Tore'ye çevirdi."

Ona gözlerimi kırptım. "O... adını mı değiştirdi?"

Omuzlarını silkti. Sanki bu tamamen çılgınca bir şey değilmiş gibi. Sanki *önemsiz bir şeymiş gibi*. "Bu bir takma ad ve uzun zamandır kullanıyorum. Artık alıştım. Babam bana asla böyle seslenmez, ama diğer herkes sesleniyor."

Aklım patlamak üzereydi. Sam, birkaç kez karşılaştığımızda bana pek iyi izlenimler vermemişti, ama o anda onu hiç sevmediğime karar verdim. Bir insan, bir arkadaşına, onun isminin kötü olduğunu söyleme cesaretini nasıl gösterir? Her yerde kırmızı bayraklar dalgalanıyordu.

"Bu hikayeyi sevmedim."

O güldü. "Benim adıma kızmama gerek yok Bea. Sam'le benim başka sorunlarımız var, ama bu onlardan biri değil."

"Peki. O zaman bu Sam ile benim aramda bir sorun olsun."

Yürümekten vazgeçti ve beni kollarına çekti, bir eliyle ensemini kavradı, diğer eliyle belimi sardı. Eğilip dudaklarını dudaklarıma yavaşça, tatlı bir öpücükle kapattı.

Ayak parmaklarım ayakkabılarımda içinde kıvrıldı ve o bağlantımızı derinleştirip dilini ağzıma soktuğunda kalbim boğazıma sıçradı. Parmaklarım gömleğini yumrukladı, kendimi sabit tutmak için ona sarıldım, yoksa uçup gidecektim.

Bu adam bana böyle hissettiriyordu. Onun esintisiyle uçan bir tüy gibi. Hafif ve neşeli, beni ağırlaştıran sorumluluklardan ve endişelerden kurtulmuş.

Dudaklarıma gülümsedi. "Beni korumana gerek yok. Ben iyiyim." "Ama ben korumak istiyorum." Gözlerindeki bulanıklığı silmek için gözlerini kırptım.

"Bir kız bana Trice dememi istese sinir olmaz mısın?"

Kahkahası ipek gibi yumuşak ve rahatça yayıldı. "Haklısın. Beni korumak istemen çok hoşuma gidiyor, ama ben senin sadece yanımda ve kollarımda olmanı tercih ederim. Kabul edebilir misin?"

"Tamam," diye homurdandım, sonra onu sert ve hızlı bir şekilde öptüm. "Sana hayır demek zor."

"Aynen planladığım gibi."

Parmaklarımızı tekrar birbirine geçirdi ve beni öne doğru çekti, restoran köşesine dönerken adımlarımız senkronize oldu.

"İçeri girerken endişelenmeli miyiz?" diye sordum, yarı şaka yarı ciddi.

"Olabilir." Bana baktı, ağzı seğirdi. "Ama birbirimize bağlı kalacağız."

Onun güven verici sözleri beni baştan aşağı ısıttı. Bu geceki her şey benim için yeniydi ve rahatlık alanımın dışındaydı, ama Tore yanımda olduğu için her şey halledilebilir görünüyordu. Sanki aynı tarafta gibiydik.

Restorana vardığımızda, pencereden içeri baktım ve Sam'in birkaç kişiyle birlikte masada oturmuş, sanki ailesini öldürmüş gibi telefonuna bakarken gördüm.

Tore'ye döndüm. "Hazır mısın?"

Gülümsemesi yumuşadı. "Seninle daha fazla zaman geçirmek için mi? Her zaman."

CHAPTER TWENTY-SIX

Salvatore

BU AKŞAM YEMEĞİ, teknoloji uzmanlarının dostça bir buluşması değildi, bir tuzaktı. Sam ile uzun yıllara dayanan dostluğum olmasaydı, neler olduğunu anladığım anda Bea'yı alıp oradan çıkıp giderdim.

En başından yapmalıydım. Sam, Bea'nın varlığını neredeyse hiç fark etmemiş, onu atlayarak beni Gravis Systems'ın kurucuları Drew, Minnie ve Don'a yeniden tanıtmıştı. O ana kadar, aylar önce bir sektör etkinliğinde tanıştığımı unutmuştum. Ama onlar konuşurken, ilk izlenimim geri geldi. Genç ve hırslıydılar, aşırı fonları vardı ama yetenek ve yenilikçi fikirleri yoktu. Bu hala geçerliydi.

O andan itibaren işler daha da kötüye gitti.

Sam hemen konuya girdi. "Gravis'te yaptıkları bazı şeyleri duymuşsunuzdur. Geliştirmekte olduğumuz güvenlik paketi ile ilgili bir işbirliği yapmak istiyorlar ve akşam yemeğinde gayri resmi bir sohbet yapabiliriz diye düşündüm. Baskı yok."

Görünür şekilde irkildim. Sam, sanki destek arıyormuş gibi solundaki Don'a baktı ve bu, mideye yumruk yemiş gibi hissettirdi. Ne zamandan beri gerçek anlamda yabancı insanlardan destek arıyordu? Her zaman birbirimize yaslanırdık. Bea'nın eli masanın altına kaydı ve bacağımı buldu, sıkıca tuttu.

Elini elimle kapattım ve parmak ucumu "Bunu yapmayacağız," dedim sıkıca kenetlenmiş dişlerimin arasından

"Bunu yapmayacağız," dişlerimi sıkarak söyledim.

Bu tartışmaya açık bir konu değildi. Ne şimdi, ne de başka bir zaman. Güvenlik paketi hala geliştirme aşamasındaydı ve bilgiler, güvenlik önlemleri alınmadan halka açık bir ortamda sergilenemeyecek kadar hassastı.

Sam bunu biliyordu. Mimariyi yazan ekibin bir parçasıydı. Bu projenin, özellikle koruma amaçlı tasarlandığı göz önüne alındığında, kapsamlı bir şekilde test edilip kullanıma hazır hale gelene kadar gizli tutulmasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Basit bir güncelleme veya kullanıcı arayüzü değişikliğinden bahsetmiyorduk. Bu, benim inşa ettiğim her şeyin temeliydi. İtibarım, işim, bir ömür boyu süren fedakarlık ve takıntılı, özenli planlamalar.

Ve Sam bunu sanki *hiçbir şey* değilmiş gibi teslim etmişti.

Sıkı protokollerimiz olmasının bir nedeni vardı. Nox'taki herkes, izin katmanlarına, dahili güvenlik duvarlarına, şifreli erişime ve benimle başlayan ve benimle biten, sadece gerekli kişilerin bilgisine açık bir bilgi zincirine uyuyordu. Her zaman böyle olmuştu, yaptığımız şeyin mantıklı olmasının tek yolu buydu.

Bunu ne zaman ve kiminle tartışacağımıza tek taraflı olarak Sam karar veremezdi. Kamuoyuna açıklayacaksak - ki bu henüz kesinleşmemişti - bu, kolay bir ün yolu arayan, risk sermayesi destekli üç acemi ile kesinlikle olmazdı. Ne kadar sermaye topladıkları önemli değil, kapsamlı bir inceleme yapmadan kimseyi eklemedik.

Bu bir hata değildi. Bu bir tercihti.

Bea, omzuyla omzuma dokunarak yanımda olduğunu hatırlattı. İki temas noktamıza odaklandım, elimi onun elinin üzerine koydum, parmak eklemlerinin çizgisini izledim, koluma yaslanan sağlam ağırlığını hissettim.

Derin bir nefes alıp kendimi kenardan geri çektim. Sam'e ne kadar kızgın olursam olayım, halka açık bir yerdeydik ve korumam gereken bir imajım vardı. Gravis ekibinin Nox'ta işlerin pek yolunda gitmediğini yayması, ihtiyacım olan son şeydi. Birlikte hareket etmemiz çok önemliydi.

"Bunu konuşmak için henüz çok erken," dedim, o kadar sakın bir sesle ki kendimi bile etkilemiştim. "Ve burası ne zamanı ne de yeri."

Sam hafifçe güldü, sesi sahte bir rahatlık içeriyordu. Onu tanımayan biri bu gülüşe kanabilirdi. Ama ben tanıyordum. Bu gülüş, Mary Rosedale'in Teknoloji Etiği ve Politikası dersinde alıntısını düzelttiğinde kullandığı gülüşün aynısıydı. Sam, işine geldiğinde rahat davranabilirdi, ama

. Hiçbir şey onu, seyircilerin önünde kendini açığa çıkarmış gibi hissetmek kadar rahatsız etmezdi.

"Heyecanlanmana gerek yok, Tore. Teknik özellikleri ya da kodu paylaştım değil ya.

Bu sadece bir sohbet. Baskı yok. Bir vibe kontrolü.

Kafamı yavaşça çevirdim ve sessizliğin uzamasını bekledim.

Vibe kontrolü mü? Ne zamandan beri *benim* vibe'ım var? Ben vibe'ın tam tersi bir insandım.

Bea güldü. "Bu bana bir hikâyeyi hatırlattı. Bir kadının erkek arkadaşı 'vibe check' terimini öğrenmiş ve ilişkilerinin durumunu ölçmek için kullanmaya başlamış. Kadın ilk başta bunu sevimli ve komik bulmuş, ama sonra erkek arkadaşı onu durdurmasına rağmen sürekli söylemeye başlamış. Kadının sabrı annesinin cenazesinde taşmış. Kadın ağlıyordu, perişan haldeydi ve erkek arkadaşı yanına gelip gözlerinin içine bakarak 'Vibe check, bebeğim?' diye sormuş. Bea başını salladı. "O hikayeyi duyduğumdan beri 'vibe check' benim için öldü."

Drew masanın diğer ucundan parmağını salladı. "Sanırım bunu Reddit'te okumuştum. Herkes onun *pislik olmadığını* söylüyordu."

Minnie alaycı bir şekilde güldü. "Umarım oybirliğiyle karar vermişlerdir." "Evet, eminim öyledir," diye cevapladı Drew.

Reddit'te okudukları diğer çılgın gönderiler hakkında yeni bir tartışma başladı ve gerginlik bir anda dağıldı. Bea hiç zorlanmadan sohbe katıldı ve bacağı ve omzumdaki baskıyı hiç azaltmadan ortamı neşeli tuttu. Sohbeti yönlendirip Gravis üçlüsünü büyülerken bile benim farkındaydı.

Sam öfkelenmemiş gibi davranıyordu, ama yumruğunu ve titrek çenesini gözden kaçırmam imkansızdı. *Dostça ve rahat* bir akşam yemeğinin benim güzel randevum tarafından mahvedilmesinden memnun değildi, ama ben özür dilemeyecektim.

Eğer birisi özür dilemesi gerekiyorsa, o da oydu. Bea'nın benimle birlikte olduğu için minnettar olmalıydı. O olmasaydı, bu gece çok farklı bir şekilde sona ererdi.

Hesap geldiğinde kimse oyalanmadı ve bu en iyisiydi. Sonunda, Bea dışında kimsenin söylediklerine ilgi duyuyormuş gibi davranmaktan tamamen vazgeçmiştim.

Bea eve gitmek için araba çağırmama izin vermedi, ama onunla birlikte yürümeme izin verdi. Sam ile olanlar hakkında konuşmadık.

onun yapmaya çalıştığının sonuçlarını anladığından emin değildim, sadece ona çok kızgındım.

Kapıyı açarken arkasında durdum ve içeri girmek isteyip istemediğimi sorduğunda tereddüt etmeden kabul ettim.

Eve gitmeliydim, ama ondan ayrılmaya hazır değildim. Hiç hazır olabilecek miydim ki?

Yalnız kalmayı severdim, ama onunla da yalnız kalabilirdim. Aslında, bu çok cazip geliyordu. Sessiz bir oda, bir kitap, Bea yanımda? Evet, bunu çok isterdim.

Bea'nın oturma odasına bakındım, mekanı inceledim. Neredeyse titiz denecek kadar düzenliydi. Kahve masasındaki kitap yığını dışında yüzeyler boştu. Kanepesinin köşelerinde renkli yastıklar düzgünce dizilmişti ve mükemmel bir dikdörtgen şeklinde katlanmış bir battaniye vardı. Kanepenin üzerinde siyah beyaz bir Rocky Dağları manzarası fotoğrafı ve soluk gri duvarlarda birkaç sanat eseri daha vardı.

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum, ama bu kadar sakin ve huzurlu bir ortam değildi. Bea renk ve hareket doluydu, ama evi sakin ve dinlendiriciydi. Burada kolayca vakit geçirebilirdim.

Gri bir tüy yumağı birdenbire odaya daldı, sert ahşap zeminde tırnakları çırpınarak bize çarpmamak için umutsuzca çabaladı. *Hırlayarak* ve homurdanarak tüm vücut ağırlığını Bea'nın bacaklarına attı. Bea gülerek bana doğru sendeledi, ben de onu dirseklerinden tutup, topukları üzerinde sendeleyerek ayakta kalmasını sağladım.

"Merhaba, koca oğlan," dedi Bea, eğilip kocaman kafasını okşayarak. "O kadar uzun sürmedi."

Bea'nın arkasından çıktığım anda köpek dikkatini bana çevirdi. Burnu seğirdi ve kaşları titredi, beni baştan aşağı süzdü, etrafımdaki havayı kokladı. Tatmin olunca, güm diye oturdu ve bana umutla baktı.

"Sana verecek bir şeyim yok." Ellerimi açarak boş olduklarını gösterdim.

Kuyruğu mutlu bir şekilde yere vurdu.

Bea, ayakta durmasını çıkarırken dengede durmak için elimi tuttu. "Sadece kafasını okşa, sana sonsuza kadar sevgi dolu olacak. O basit bir adam."

Parmaklarımı kıvırdım. "Çok fazla köpekle haşır neşir olmadım."

"Bence sen halledebilirsin, Salvatore." Elim çekerek dedi. "Eyaletteki tüm bilgisayarları sen koruyorsun..."

"Nox'un yaptığı iş aslında o değil."

O, "*Hıh*" diye homurdandı. "Dediğim gibi, eyaletteki tüm bilgisayarları koruyorsun, o yüzden benim tatlı köpeğime de bakabilirsin. Isırmaz ve yabancılara yalamaz, çok terbiyelidir."

Bunun muhtemelen anlaşmayı bozacak bir durum olduğunu hissederek, Benjamin'in kafasına üstünkörü bir okşama yaptım. Bir kez ve bitti.

Ama o bana doğru eğildi ve itiraf etmeliyim ki, dokunması hoş değildi. Kısa tüyleri neredeyse kadifemsiydi.

"Yumuşacık," diye mırıldandım.

"Değil mi?" Bea, köpeği gibi bana doğru eğildi. "Bence o da seni seviyor."

Şüpheyle ona baktım. O da bana baktı ve neredeyse gülümsediğine yemin edebilirdim. Onu uzaktan görmüştüm ve oldukça tarafsızdım, ama yakından bakınca... sevimliydi. Onun çekiciliğini anladım.

Sonra elimi yaladı ve Bea koluma gülerek başını yasladı.

"Uh-oh. Seni sevdi. Artık sen onunlusun," dedi.

"Yabancılara dokunmadığını söylememiş miydin?"

"Sen yabancı değilsin. Sana her şeyi anlattım. Sen bir arkadaşsın."

Bu çok saçmaydı, ama köpeğine benden bahsetmiş olması beni çok mutlu etti. Başka kimlere ne söylediğini merak ettim.

Benjamin bir homurtu çıkardı ve hiç uyarı yapmadan ayaklarımın üzerine yığıldı. Bea'ya döndüm. "Arızalandı."

"Bu onun bağlanma şekli," diye düzeltti. "Ve bunu sen başlattın. Onu okşadın. İlk hatan buydu."

Benjamin, ayakkabımı yastık olarak kullanarak yerleşti.

"Uzun vadeli bir taahhütte bulunduğumun farkında değildim." Uzun bir süre ona baktım, sonra isteksizce elimi onun omzuna koydum. "Eğer uyursan, seni kaldıramam."

O da esnedi ve gözlerini kapattı.

Bea güldü. "Ona ait olduğunu kabul et."

Başımı kaldırıp onun bakışlarını yakaladım. "Ben de sana ait miyim?"

Dudaklarını büzdü ama küçük bir gülümsemeyi engelleyemedi. "Şey, biz bir paket anlaşması gibiyiz, yani... evet."

Göğsüm derin ve sağlam bir kesinlikle yerleşti.

"Bu iyi. Öyle kalmasını istiyorum." Ne yapmam gerekirse gereksin.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Bea

Daha önce hiç başka bir erkeği evime getirmemiştim, bu yüzden biriyle televizyonun önünde sarılmanın nasıl bir şey olacağını hayal edememiştim. Tore'nin burada olması garip bir şekilde çok rahatlatıcıydı. Ve şaşırtıcı derecede sevimliydi.

Benjamin'i tuvalete çıkardıktan ve yatağına yatırdıktan sonra, Tore bana kollarını açtı ve ben de kendimi ona yasladım. Bir film koyduk ama ikimiz de gerçekten izlemiyorduk.

Ben onun yüzüğüyle oynarken, o burnunu saçlarıma gömdü. Bir süre öyle kaldık, sessiz, rahatça birbirimize yakın, gergin ve yorucu bir akşam yemeğinin ardından nihayet nefes alabildik. Ona nasıl olduğunu sormak istedim, ama konuşmak isteyip istemediğinden emin değildim. Ya da bunun bana düşüp düşmediğinden.

"İyi misin?" diye sordu.

Biraz kıpırdadım, ona bakacak kadar. "Ben de aynı şeyi sana soracaktım. Ben iyiyim, ya sen? Sen iyi misin?"

Gözleri düşünceli bir şekilde bana indi. "İyiyim." Bir duraklama. "Şimdi daha iyiyim."

Başımı salladım ve elini kalçama koyduğu yerin arkasını başparmağımla okşadım. "Sam'in akşam yemeğinde yaptığını beklemiyordun."

Neler olduğunu tam olarak anlamamış olabilirdim, ama Sam'in çok net sınırları aştığı gün gibi açıktı. Tore ile olanlarla...

bana ilişkilerinin başlangıcını, Sam'in onu *ismini* değiştirmeye nasıl ikna ettiğini anlatmıştı, Tore'nin direnmesinin yeni bir şey olup olmadığını merak ettim. Tore'nin yapmak istediği konuşmayı kesmesinden kesinlikle memnun olmamıştı.

Tore'nin parmakları hafifçe sıkıştı, sanki bir cevap vermeden önce düşüncelerini gözden geçiriyormuş gibi.

"Zor," dedi sonunda. "Olayları farklı görmek... görmem gereken bir şeyi kaçırdığımı hissetmek." Sesi alçak ve kısık çıkıyordu. "Sam ile aramızdaki bu uyumsuzluk... alışık olmadığım bir şey ve canımı sıkıyor."

"Pazartesi günü ne olacağını pek dört gözle beklemiyorsundur herhalde."

Alaycı bir şekilde güldü. "Hayır. Çatışma sevdiğim bir şey değil, ama önemli konuşmalardan kaçınmam. Sam'le konuşmamız gerekecek, ama önce sakinleşmek için zamanımız var, bu iyi."

"O senden memnun değil." Bana kalırsa Sam canı cehenneme, ama Tore'nin farklı bir yaklaşım benimsemesi gerektiği açıktı. Sam'i sevmeyebilirdim, ama birlikte çalışıyorlardı ve uzun bir geçmişleri vardı. Umarım sorunlarını çözmek Tore'ye zarar vermezdi.

"Bir süredir mutlu değil. Onu suçlamıyorum." Yanağını saçlarına sürttü. "Ben zor biriyim, Beatrice. Bunu bilmen gerek."

"On yıldır garsonluk yapıyorum. Zor insanları tanırım ve sen onların yanına bile yaklaşamazsın. Kimse sana böyle hissettirdiği için üzgünüm."

"Çok tatlısın."

Başımı tekrar göğsüne yasladım, dudaklarım gizli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kimse bana tatlı demedi."

"O zaman öyle düşünmüşlerdir."

Buna içtenlikle şüphe duyuyordum ama tartışacak havada değildim. "Hâlâ uçakları seviyor musun?"

Ona yapışık olmasaydım, onun alçak ve keskin nefesini duymazdım. "Evet. Hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Parmaklarımı gömleğinin düğmelerinin üzerinde gezdirdim. "Bana uçaklardan bahset."

Tereddüt etti, sonra kalçalarını biraz kaldırarak cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Ekranı kaydırarak birkaç uygulama simgesinin üzerinden geçti. Bir an için bir şey dikkatimi çekti, ama o çoktan geçmişti ve ne olduğunu anlayamadan

"Bu rotayı izlemeyi seviyorum."

"Bu rotayı izlemeyi seviyorum." Parmak ucu, ekranı boydan boya geçen ince siyah bir çizginin üzerinde durdu. "Johannesburg'dan Sidney'e gidiyor, Antarktika'nın birkaç yüz mil içinden geçiyor. Şu anda Güney Okyanusu üzerinde uçan sadece iki havayolu var."

Haritayı büyüttü, Afrika'nın altından Avustralya'ya uzanan çizgileri gösterdi, sonra zikzak çizgilerin altında neredeyse görünmeyen Avrupa'yı gösterdi.

"Görüyor musun?" Güney Okyanusu'na geri döndü. "Gökyüzü neredeyse boş. Orada uçarken, sadece sen ve uçaktaki insanlar varsınız. Altında hiçbir şey yok, üstünde hiçbir şey yok."

"Bu kulağa..." Biraz korkutucu geliyor. Issız. Soğuk.

"Sakin," diye bitirdi. "Şili'den Sidney'e giden, başka hiçbir uçağın kullanmadığı bir uçuş rotası var. Ona dünyanın en yalnız uçuşu diyorlar."

"Aldın mı?"

"Henüz almadım." Derin bir nefes verdi. "İşten uzun süre izin almam gerekir ve... şey..."

"Öyle bir şey olmaz."

"Hayır. İstedğim kadar sık değil." Kuru bir kahkaha attı. "Gittiğimde seni de götürürüm."

"Tamam." Ben de oyuna girerek gülümsedim. "Şili ve Avustralya'ya tatile gideceğimize göre pasaport çıkarmam gerek."

"Kesinlikle almalısın. Seni götürmek istediğim çok yer var."

Bu küçük fantezinin kulağıma hoş geldi. "Toplantılar ve ateş duvarları arasında bunu yapabilir misin?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra o gülerek "Ateş duvarları, değil mi?" dedi.

"Evet," diye onayladım.

"Dürüst olmak gerekirse, iki yıl önce tanıştığımızda seninle birlikte olmak istiyordum, ama o zamanlar bunun nasıl bir şey olacağını bilmiyordun ve eminim ki hoşuna gitmezdi." Sırtımı uzun bir hareketle okşadı. Her sözünü dinleyerek nefes almaya bile cesaret edemedim. "Tia öldüğünde hayatımda gerekli değişiklikleri yaptım."

"Ne gibi?"

"Kendime yaşamak için bir fırsat vermek gibi. Asla yeterli olmuyor, ama iş günümün bitmesi için alarm kurmasam, kolayca kendimi kaybedip bütün gece bilgisayar ekranına bakarak geçirebilirim."

"Hala çoğu insandan daha fazla çalışıyorsun gibi geliyor bana."

"Bu kesinlikle doğru. Ama artık kendimi işten koparabiliyorum. Eskiden böyle değildi."

"Kız kardeşini kaybettiğin için çok üzgünüm, Salvatore. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm. Ama uyanma çağrısı aldığın için mutluyum. Sen işinden daha fazlasını hak ediyorsun."

"Şimdi seni öpebilir miyim?" diye sordu.

İç çekerek yüzümü tekrar kaldırdım. Parmaklarıyla çenemi tuttu ve yanağımdaki gamzeye dokundu.

Midem çöktü ve binlerce kelebek kanat çırpı. "Bana sorduğun için teşekkür ederim, ama bence bunu konuşmalıyız."

Beni bırakmaya başladı ama ben parmaklarımı bileğine doladım ve onu orada tuttum.

"Tore..." Dudaklarımı yaladım, "Bana öpüşmek istediğini söylemen hoşuma gitti, ama artık gerek yok. Ben istiyorum."

Başını eğdi. "Evet?"

"Mmmhmm. Ve oynarken, beni kontrol etmeni çok sevdim. Ama istersen, bir güvenlik kelimesi seçebiliriz."

Diğer elini saçlarıma götürdü, parmaklarıyla yan tarafımı taradı. "Sen ne seçerdin?"

"Hiç yapmadım." Onun dokunuşuna yaslandım, mırıldanmak üzereydim. "Bir fikrin var mı?"

"Ben de hiç yapmadım." Beni kendine çekti, burnunu benim burnuma sürttü. "Antarktika?"

"Evet," diye mırıldandım, dudaklarına o kadar yakındım ki nefesini hissedebiliyordum. "Mükemmel."

Aynı anda hareket ettik, dudaklarımız sert ve aç bir öpücükle birleşti. Uyarı vermeden bir inilti kaçtı ağzımdan ve Tore düşük ve sert bir iniltiyle beni eriterek kendine çekti. Parmakları saçlarımda kıvrıldı, başımı öpücüğü derinleştirmek için yeterince eğdi.

Öpüşüşünü çok sevdim. Sanki her ayrıntısını düşünmüş, çalışmış, sonra da bildiklerini benim üzerimde uygulamış gibiydi.

Dudaklarımı araladım, onu içeri aldım ve her şey - televizyonda oynayan film, akşam yemeğindeki gerginlik, köpeğimin sessiz horlamaları - kayboldu, geriye sadece biz kaldık. Elleri, ağzı, bana dokunma şekli, dikkatli ama kararlı.

Daha fazlasını isteyen bir şekilde elbisesini topladım ve kucağına tırmandım, dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştirdim. Bir saniye hareketsiz kaldı, sanki

kendini yeniden ayarlıyor gibi, sonra burnundan nefes verdi ve bana bakacak kadar geriye yaslandı.

"Bu açıdan seni seviyorum," dedi, hiç duymadığım kadar sert bir sesle.

Avuçlarımı göğsüne koyup omuzlarına doğru kaydurdım. "O kadar yakışıklısın ki, sana doğrudan bakamıyorum."

Tore gözlüklerini düzeltti, bana bakarken ağzını açıp kapattı. Parmakları uyluklarımda sıkılaştı ve bakışları, onun için önemli olan her şeye verdiği aynı yoğun odaklanma ile yüzümde dolaştı.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi alçalmıştı.

Eğildim, burnumu burnuna sürttüm. "Evet. Sen tanıdığım en zeki adamsın, bu yüzden böyle görünmene hiç gerek yok." Çenesini ve çenesini ısırdım, altımda kıpırdadı. "Hissettiklerim ve gördüklerimden anladığım kadarıyla, üniversitedeki söylentiler doğruymuş. Ve bana bakışın..." Titredim. "Sanki beni görüyormuşsun gibi."

Boğazı yutkunarak titredi. "Kimse benimle senin gibi konuşmadı."

Onun ereksiyonuna bastırdım, dudaklarımdan arasından bir nefes çıktı. "Bu seni iyi hissettiriyor mu?"

"Evet. Çok iyi."

Beni tekrar öptü, derin ve kararlı bir öpücükle, sözler yerine eylemleriyle beni övdü. Ve hissettim — beni arzuladığını, benden doyamadığını. Kendini tutmadı ya da soğukkanlı davranmadı ve bu da benim kendimi tamamen bırakmamı kolaylaştırdı. Kalçalarımı ona doğru salladım ve elleri daha sıkı tuttu, ikimizden de bir inilti çıktı.

Öpücüğü kesip, nefes nefese kaldı. "İstiyorum..."

Parmaklarım onun kalın, koyu saçlarının arasında kaydı. "Söyle bana," diye fısıldadım. "Seni tatmak için. Seni tatmak istiyorum."

Nefesim kesildi.

"Buna *ihtiyacım var*," diye düzeltti. "Yapabilir miyim?"

Gözlerimi kapattım ve nefes verdim. Onun doğrudan sorularına alışmam gerekecekti. Onun sorduğunu duymak, karnımdan yanaklarıma kadar bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Buna bayıldım.

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi açıp onun gözlerine kilitledim. "Ben de istiyorum."

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Bea

TÖRE beni kucağından indirip ayağına kaldırdı, kendisi oturmaya devam etti. Dikkatlice elbisenin eteğini kaldırdı, gözleri gözlerime kilitli, beni durdurmam için bana fırsat verdi. Durmadım. Durmayacaktım.

"Sana bakmadan duramıyorum," diye mırıldandı, avuçlarını elbisenin izlediğı yolu takip ederek kaydıldı. "Her yerini. Seni tanımak istiyorum, Beatrice."

Bir titreme beni sardı, elleri kalçalarıma konduğunda nefesim kesildi. Başparmakları külotumun hemen altında yumuşak daireler çizerek beni tahrik etti. Zaten ıslanmıştım, *sırılsıklam olmuşum* ve o bunu daha da kötüleştiriyordu.

"Yapabilirsin." Parmaklarımı saçlarına doladım, yüzünü istediğim yere yaklaştırdım. "Hakkımda bilmek istediğın her şeyi öğrenebilirsin, Tore."

Bana sanki değerli bir şey vermişim gibi baktı ve nasıl devam edeceğini tam olarak bilemiyordu. Ama çabucak kararını verdi ve iç uyluklarımın birleştiğı yere öpücük kondurdu. Dizlerim titredi ve o beni istediğı yerde tutmak için sıkıca tuttu.

"Bunu ne kadar çok istediğimi anlıyor musun?" diye sordu. "Hissedebiliyor musun?" "Hissediyorum." Parmaklarım saçlarında toplandı. "Anlıyorum çünkü ben de seni de istiyorum."

İnleyerek gözlüklerini çıkardı, osmanlıya fırlattı, sonra minderinin kenarına kaydıldı. Yüzünü külotumun danteline sürttü

sonra bel kısmını tutup kalçalarımın altına indirdi. Tamamen çıkarmadan önce tekrar bana baktı ve sözsüz bir şekilde sordu.

"Yap," dedim, sesim arzuyla boğulmuştu. "*Lütfen*."

Külotumu tamamen çıkardı ve burnunu, bacaklarımın arasındaki üçgen şeklindeki kıllara sürttü.

"Bu..." Başını salladı. "Her düşüncemi siliyorsun." Elini uyluklarımın arkasına kaydırıp ve ayağımı yanındaki yastığa yönlendirdi. "Bunu buraya koy. Seni tamamen görmek istiyorum."

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ben neredeyse kendimden geçiyordum. Henüz bana dokunmamıştı ama, tanrım, Salvatore Gallo'nun tapınmaya hazırlanır gibi diz çökmüş halinden daha seksi bir şey görmemiştim.

Bir elini kalçama koydu, diğer eliyle bacaklarımı ayırdı. Beni hiç kimsenin bakmadığı şekilde *gerçekten* baktığında çıkardığı ses, kilometrelerce uzakta olabilecek kadar derin bir yerden geliyordu. İlkel. Arzu dolu. Öne doğru eğildi, kaşlarının arasında bir çukur oluştu, nefesini hissedebileceğim kadar yakından beni inceledi.

Bu başka biri olsaydı, rahatsız edici gelebilirdi, ama Tore'den... beni o kadar beklenmedik bir şekilde başımı döndürecek kadar özel hissettirdi ki, başım dönüyordu.

Dilinin ilk dokunuşu hiç uyarı olmadan geldi ve boğazımdan yüksek, titrek bir çığlık kopardı. Kendimi hazırlamak için bir saniye bile zaman vermedi ve her şeye verdiği aynı odaklanma ile beni tattı — metodik, tüketici, en lezzetli şekilde acımasız. Dilinin her geçişi bir hassasiyet çalışmasıydı ve ben onun kollarında titrerken beni sıkıca tuttu.

Elimi boynunun arkasına doladım, diğer elimi ise kalçama koyarak onun eliyle birleştirdim.

"Bana çok iyi hissettiriyorsun, Salvatore," diye nefes nefese söyledim, vahşi ve ezici bir şeyin eşiğindeydim. "Lütfen durma. Asla, asla durma."

Bana doğru inledi, titreşimi içimden geçen bir sıcaklık uyandırdı. Parmakları etime gömüldü, sanki doyamıyormuş gibi beni yalarken ağzına doğru yönlendirdi.

"Sen çok iyi bir çocuksun, Salvatore. Çok iyi, bebeğim," diye fısıldadım, aklımı kaybederek.

Karnım ağırlaşmıştı, sıvı ateş ve arzu ile doluydu, ama aynı zamanda boşluktaydı. Onu içimde istiyordum. Herhangi bir parçasını. Ama dilim

bunu isteyecek kadar bağılıydı. Tek yapabildiğim, şişmiş klitorisimi okşayan ve ihtiyacım olan girişi tahrik eden dudaklarına karşı sallanmaktı.

Gittikçe daha hızlı, başım dönerek yuvarlanıyordum. Tırnaklarım, tutunmak için onun ateşli ensesine batıyordu, ama işe yaramıyordu. Serbest düşüş gittikçe yaklaşıyordu, ta ki içine dalana kadar. Kalın, sıcak bir zevk düşüşümü yumuşattı, cildimi kapladı ve damarlarıma doldu.

Bacaklarım jöle gibi titriyordu, tavana doğru ağlarken, sonra uçmaya başladım. Dönerek, ayaklarım yerden kesildi, uzun saniyeler boyunca havada kaldım, ta ki sırtım kanepelerine çarpan *bir sesle yere* düşene kadar.

Beni fırlatmıştı, patates çuvalı gibi savurmuştu ve bu o kadar seksi bir hareketti ki, ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Tore, ayrılmış bacaklarımın arasına tırmandı ve bana baktı. "*Daha fazla,*" diye boğuk bir sesle söyledi.

Uzuvlarım hala titriyordu, sinirlerim artçı sarsıntılarla titriyordu, ama gözlerindeki açlık beni yeniden ateşledi. Beni parça parça parçaladıktan sonra bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum.

"Evet," diye nefes nefese söyledim. "Lütfen, evet."

Tore bir saniye bile boşa harcamadı. Vücudumdan aşağı kayarak, buruşuk elbisemin üzerinden ve cildim boyunca ağzını sürükledi, dudaklarını açarak göbek deliğimin izini tattı, kalçamı ve uyluk içlerimi ısırdı. Ona uzandım, bir elim omzuna, diğeri saçlarına kaydı.

"Sen gerçekten çok iyi bir çocuksun," diye fısıldadım. "Harika, çok akıllı, muhteşem ağzınla çok zekisin."

Gözleri kapanırken, bir titreme onu bir anlığına heykel gibi hareketsiz bıraktı. Sabırsızlıkla kıvrılıp ona doğru eğildim.

Yukarı baktı, göz bebekleri büyümüş, dudakları benimle ıslanmıştı. "Hiçbir şeyi seni istediğim kadar istememiştim." Uyluklarımı daha da ayırdı ve başını eğdi. "Durduramıyorum."

Beni istemekten mi, yoksa bana zevk vermekten mi duramadığını asla bilemeyecektim. Ağzı yine üzerimdeydi ve ben çılgılık attım, kalçalarım titredi. Sanki tadı hatırladığından daha da güzelmiş gibi inledi, dili yavaş, yıkıcı vuruşlarla beni açtı, şişmiş etimi inatçı bir coşkuyla yaladı, benim her mahrem yerimi keşfetmekten vazgeçmedi.

"Tore..." Nefes nefese, uyluklarım omuzlarını sıktı.

O da inleyerek cevap verdi, çabalarını ikiye katladı ve ben sözlerimin dökülmesini engelleyemedim. "Eğer durursan, seninle bir daha asla konuşmam. Asla

Asla, *asla*," diye geveledim. "Bunu öylesine söylemiyorum. Tüm kalbimle söylüyorum. Durma, durma, durma."

O yapmadı. Sanki bunu bininci kez yapıyormuş gibi, beni ezberlemiş ve nasıl dokunacağını çok iyi biliyormuş gibi beni yuttu. Dili, karnımdaki gerginlik sıkı ve sıcak bir şekilde kıvrılana kadar, tam ihtiyacım olan yerlere daireler çizdi, hafifçe vurdu, bastırdı.

Tekrar.

Ve yine.

Ve yine.

Hiç bitmeyecekti. Dili, parmakları, dudakları... Her şeyini kullandı. İmkansız gibi görünüyordu, sanki hayatımın en güzel rüyasında sıkışıp kalmıştım, ama kaslarımdaki titreme ve çığlık attığımdan boğazımdaki acılık bunun gerçek olduğunu kanıtlıyordu.

Sonunda, *sonunda*, saçlarını çektim ve "Yeter" diye inledim.

Çünkü inanılmaz hissettirmiyordu. Hissettiriyordu. *Çok* iyi hissettiriyordu. Ama beni bitkin düşürmüştü ve ben tükenmişim. Böyle devam ederse sabah yataktan kalkamayacaktım. Zaten şu anda yatak odama çıkmak için merdivenleri tırmanabileceğimden emin değildim.

Tore üzerimde süründü. Dudakları ıslak, gözleri ateşli, birkaç köyü fethetmiş gibi görünüyordu, coşmuş ve zafer kazanmış.

Onun yağmaladığı hazine olmak benim için sorun değildi. Delirmiş miydim? Muhtemelen.

Yanımda uzandı ve beni kendine çekti. Ağzı benim ağzımın üzerinde, benim ısığımınla sıcak ve nemliydi. Nefesi dudaklarıma çöl rüzgarı gibi esiyordu ve ereksiyonu kalçama kalın ve ısrarcı bir şekilde baskı yapıyordu.

"Tore," diye boğuk bir sesle söyledim ve ona dönmek için yanıma döndüm.

O da bana uzanarak, beni yerinde tutmak için kalçamı avuçladı. "Öyle kal."

Yüzümü boğazına bastırıp temiz, misk kokusunu içime çektim. "Nefes almam için bir dakika verirsen, seninle ilgilenirim."

"Bu gece olmaz," diye mırıldandı, dudakları şakağıma değdi. "Tek ihtiyacım olan bu."

"Ama..." İtirazım zayıftı, neredeyse duyulmazdı, ama içten geliyordu. Beni sayamayacağım kadar çok kez orgazm ettikten sonra onu böyle eve gönderemezdim.

"Bu bir iş ilişkisi değil," dedi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. İstedığımı aldım. Tamamen tatmin oldum."

"Ama..." Tekrar denedim, ama düşüncelerim çok bulanıktı, onunla mantık yürütmeye bile çalışamadım. "Seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum." Yüzünü saçlarıma gömerek içini çekti. "Her zaman. Ama bu gece değil, tamam mı?"

"Tabii ki," dedim aceleyle, başımı geriye eğip onun bakışlarına karşılık verdim. "Eğer emin isen."

Ağzı, karnımı sıkıştıran bir sırtışa dönüştü. "Öyle. Az önce yaptığımız şey, tek başına var olabilecek eşsiz bir deneyimdi. Bunu istiyorum, böylece bu geceyi hatırlayıp sadece senin tadını, çıkardığın sesleri ve amının ağzımda nasıl hissettiğini düşünebileyim."

"Tore," diye boğuk bir sesle söyledim. "Böyle konuşamazsın. Kemiklerim kalmadı, kaslarım iplik gibi gergin. Beni daha fazla eritirsen, çamurdan başka bir şey kalmaz ve bu hiç hoş olmaz."

Yumuşakça güldü ve yüzümü avucunun içine aldı. "Katılmıyorum. Hiçbir şekle bürünsen bile, seni gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmememi sağlayamazsın."

"Çamur gibi olsan bile mi?"

"Çamur olsan bile," diye onayladı.

"Vay canına. Beni gerçekten seviyorsun, değil mi?" Onu güldürmek istemiştım, ama sesim şaka gibi gelmeyecek kadar ciddiye.

"Seviyorum, Beatrice. Yeterince açık olmadı mı?"

"Oldun, ama duymak her zaman güzel."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Çok, çok seviyorum."

Normalde, iç dünyamı açığa vurmaktan kaçınırdım, özellikle de bir zamanlar beni incitmiş bir adama, ama ona güveniyordum. Belki bu aptalcaydı, özellikle de daha önce telefonunda gördüğümde neredeyse emin olduğum uygulamayı düşünürsek, ama güveniyordum.

Bu yüzden kendimi kaptırdım.

"Ben de seni çok seviyorum, Salvatore."

CHAPTER TWENTY-NINE

Salvatore

Fırtınalı bir hafta sonunun ardından, Pazartesi sabahı hızla geldi. Cumartesi Bea'ya adanmıştı, Pazar ise aileme.

Yakında bu ikisini birleştirebilmeyi umuyordum, ama bunun için atmamız gereken birkaç adım ve yapmamız gereken birkaç konuşma vardı.

Bea'nın bana ait olabileceğini düşündüğünü bildiğim için, sonuçtan daha emin hissediyordum. Çünkü benim için o benimdi.

Uyandığında, küçük parmaklar göz kapaklarımı ve çenemi dürtüyordu ve tatlı, sıcak nefesim kulağımı gıdıklıyordu.

"Sally amca, seninle konuşmam lazım."

Lacey fısıldama sanatında henüz ustalaşmamıştı. Onun versiyonu, doğrudan kulak zarıma yönelik kısık bir bağırmaydı. Buna alışkındım, bu yüzden irkilmek yerine, birden doğrulup onu yakaladım ve bacaklarımın üzerine çekerek güvenli bir mesafeye getirdim.

Beklemediği bir şey olmuş gibi çılgılık attı, ama bu çoğu sabah yaptığımız ritüeldi. Odama gizlice girer, ben uyuyormuş gibi yapardım, o da beni uyandırıp aklındaki önemli haberi söylerdi.

Onun ebeveyni olmak bana doğal gelmiyordu, ama yıllarca kız kardeşimin çocuklarıyla nasıl sihirli bir ilişki kurduğunu izlemiştim. Tia'nın her anı nasıl idare edeceğini, ne söyleyeceğini, sakın bir şekilde söyleyeceğini hayal edebiliyordum. Her durumda sevgiyle davranırdı ve ben de öyle yapmaya çalışıyordum.

Bu rolü ben seçmemiş olsam bile, kendimi tamamen bu role adadım. Onlar annelerini kaybetmek istememişti. Hiçbirimiz bunu istememiştik. Hepimiz, talihsiz bir kader cilvesi sonucu buradaydık.

"Günaydın, Lace." Onun yüzünden dağınık, koyu renk saçlarını düzelttim ve dizlerimin üzerine oturtarak göz hizasına getirdim. "Bana ne söyleyeceksin?"

Tia'nın gözlerinde yaşıyordu. Şekli, rengi. Dahası, doğuştan gelen merakı ve şefkatinde. Annesi gibi, gittiği her yerde arkadaşlar edinirdi. Kimse ona yabancı değildi.

Çok az insanla bağlantı kuran bir introvert olarak, beni büyülemişti ve ona biraz hayranlık duyuyordum — bu küçük, parlak insan, bir şekilde bana aitti.

"Sanırım tek boynuzlu atların gerçek olduğunu biliyorum."

Gözlerimi kırptım. Günün konusu *bunun* olacağını tahmin etmemiştim. "Bunu nasıl anladın?"

"Talon bana onların gerçek olmadığını söyledi, ama o sihirli şeylere inanmıyor. Ben inanıyorum," diye fısıldayarak bağırdı.

"Gerçekten mi?" Bu beni şaşırtmadı. Talon gerçeklere dayalı biriydi, Lacey ise hayali bir hayatı seviyordu. "Peki, bana söyleyecek misin?"

Bacaklarımdan kayarak yanımdaki yatağa uzandı ve karnımı kolçak olarak kullanarak uzandı. "Tek boynuzlu atlar dinazorlarla birlikte yaşıyordu. Bilim adamları kemikleri kazarken boynuzlar buldular ve dinozorlara ait olduğunu düşündüler, ama hayır." Gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Onlar tek boynuzlu atların boynuzlarıydı."

"Tek boynuzlu atların geri kalan kemikleri nerede sence?"

Parmaklarını yuvarlak yanağına vurarak "Scarlet'in bir yengeç vardı, çok büyüdüğü için yeni bir kabuk almıştı, hatırlıyor musun? Eminim tek boynuzlu atlar da boynuzları büyüdüğü için kabuklarını düşürmüşlerdir."

"Oooh." Onun mantığı beni her zaman şaşırtıyordu — olayları ne kadar derinlemesine düşündüğü, beyninin benim asla yapamayacağım bağlantıları kurması. "Yani paleontologlar boynuz kabuklarını kazıp dinazor kemikleri sanıyorlar?"

"Evet." O, kesin bir şekilde başını salladı. "Bu yüzden içi boşlar."

"Tamam. Anladım." Elini elime aldım, daha fazla soru düşünürken parmak eklemlerindeki yumuşak cildi okşadım. "Hala tek boynuzlu atların diğer kemiklerinin nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Burnunu kırıştırdı. "Bütün sabah yatakta bunu düşünüyordum." "En iyi düşünceler yatakta gelir," diye onayladım.

"Biliyorum." Kıkırdaması hafif ve melodikti. "Sally amca, tek boynuzlu atların sihirli olduğunu biliyor musun?"

"Bunu daha önce duymuştum. Sence sihir gerçek mi?"

"Evet. Sen inanıyor musun?" Hayır dersem tartışmaya hazırmış gibi çenesini çıkardı.

Düşündüm, hayatımın ne kadarını mantığın sınırları içinde geçirmişim, önümdeki güzel şeyleri görmezden gelmişim. Bea'yı düşündüm. Tia'yı. Çocukları. Hayatımın en güzel anlarının planlayamadığım ve kontrol edemediğim şeylerden geldiğini düşündüm.

Bu sihir miydi?

Belki de değildi. Ama ben öyle demek istersem, kim beni durdurabilirdi ki? "Olabilir," diye cevapladım.

"Öyle," dedi ciddiyetle. "Ve tek boynuzlu atlar öldüğünde, vücutlarındaki sihir kemiklerini peri tozuna dönüştürdü. Çok parlak ve güzeldi."

"Toz ne oldu?"

Düşünerek şakağına dokundu. "Muhtemelen yeni tek boynuzlu atlar yapmak için kullanıldı, ama büyük meteor gelip tüm dinozorları patlattığında, parıltılar uzaya uçtu."

"Yıldızlara mı dönüştüler?"

Sanki çok aptalca bir öneriymiş gibi kıkırdadı. "*Hayır*. Yıldızlar tek boynuzlu atlardan çok daha eskidir, Sally Amca."

Bunu bildiğine gurur duymadan edemedim. Ona birçok uzay kitabı okumuştum, ama o genellikle prenses hikayelerini tercih ederdi ve bazıları açıkça aklında kalmıştı.

"Doğru. Peki toz nereye gittiğine dair bir teorin var mı?"

"Orada yüzüyorlar. Küçük tek boynuzlu at parçaları yıldızların etrafında zıplıyor." Parmaklarını yüzümün önünde salladı. "Eminim çok seviyorlardır. Dinozorlarla yaşamaktan çok daha iyi."

"Eminim haklısın, Lace."

Onun teorisinin bilimsel bir temeli yoktu, ama yine de hoşuma gitti. Onu anlıyordum. Onun tekneleri gibi, ben de bildiğim tek hayatı yaşamıştım — ta ki zorla oradan ayrılmak zorunda kalana kadar. Ve şimdi tam da olmam gereken yerdeydim.

Küçük yıldızlarımla zıplıyorum.

İşe giderken Bea'dan bir mesaj aldım.

Bea: Bu sabah hala biraz çamurlu.

Gülümsedim. Zaten güzel bir sabahtı, bu mesajla daha da güzelleşti.

Ben: Hala mı?

Bea: Kendini beğenmişlik yapma.

Ben: Asla. Sadece, birlikte olduğumuzun etkisinin ne kadar uzun süreceğini bilmek hoşuma gidiyor. Bilmeyi seviyorum. Bilim için

Bea: Bilim önemlidir. Gerçekten çok küçümseniyor.

Ben: Katılıyorum. Onun dışında nasılsın?

Bea: Güzel. Benjamin'i gezdiriyorum ve seni düşünüyorum.

Ve gün gittikçe daha da iyiye gitti. Bu kadın... sanki benim için yaratılmış gibi iletişim kuruyordu. Açık sözlüydü. Oyun oynamıyordu. Ne demek istediğini ve ne hissettiğini söylüyordu.

Ben: Öyle mi? Bunu bilmek hoşuma gitti.

Bea: Seni seviyorum ve işe gitmeden önce bunu bilmeni istedim. Zor bir gün geçirebileceğini düşündüm.

Ben: Olabilir, ama sen sayesinde çok daha iyi olacak.

Bea: O zaman benim işim bitti. □

Ben: İşinde çok iyisin. Yakında görüşürüz, Beatrice.

Bea: Umarım. İyi günler, Salvatore.

İyi geçmeyecekti. Bundan kaçış yoktu. Ama en azından biraz daha neşeli hale getirmeyi başarmıştı ve bu da bir şeydi.

Lace buna sihir bile diyebilirdi.

CHAPTER THIRTY

Salvatore

Sihir, Sam ofisine adımını attığı anda sona erdi.

Bu konuşmayı bekliyor ve korkuyordum. Felaketle sonuçlanan akşam yemeğinden bu yana yeterince zaman geçmişti, artık kızgın değildim; sadece kafam karışık.

Nasıl bu noktaya gelmiştik?

Aramızdaki mesafe nasıl fark etmeden bu kadar açılmıştı?

Sam kapıyı arkasında bir çınlama sesiyle kapattı, sanki bir tokmak sesi gibiydi, ve ellerini ceplerine sokmuş, sanki bu sıradan bir konuşma olacakmış gibi orada durdu.

Ben gerçeği biliyordum.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm," dedi.

Sandalyemden kalktım. "Haklısın. Konuşmamız lazım." Masamın etrafında dolaşp kenarına oturdum ve onun devam etmesini bekledim.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gitti. Düşmanca değildi. Sadece... dolu. Sorularla. Birlikte geçirdiğimiz zamanlarla. Uzun zamandır söylemediğimiz şeylerle. Bundan sonra ne olacağını bilmemenin verdiği tedirginlikle.

Sonunda Sam sessizliği bozdu. "Bak, Tore, hata yaptım. Tamam mı? Gravis toplantısını sana öyle birdenbire söylememeliydim."

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Hatalı olduğunu mu kabul ediyorsun? Kaydetmeli miyim?"

Hafifçe gülümsedi. "Kaydet. Hatta çerçevelet."

Gülümsemeye hazır değildim. Henüz o noktaya gelmemiştik, içimden bir parça her şeyi silip baştan başlamak ve eskisi gibi olmak istese de. Ama yine de, aramızda her şeyin yolunda gittiği zamanlar ne kadar önceydi ki? Sam'in beni zorlamadığı bir zamanı hatırlayamıyordum. Eskiden bunun bana iyi geldiğini düşünürdüm, belki bir zamanlar öyleydi.

Ama artık saf bir üniversite öğrencisi değildim.

"Bence bu durumun suçun yarısı benim." Yüzüğümü çevirdim, midem bulanıyordu. Bu konuşmayı yapmak hoşuma gitmiyordu, ama uzun zamandır bekliyorduk. "Nox'un başında, büyümemiz ve yönümüzle ilgili kararlar almamda bana yardım etmeni istemiştik. Ondan önce bile, nasıl giyinip insanlarla nasıl konuşacağım konusunda sana danışırdım. Şey... bilirsin, sen hep oradaydın."

Ağzının köşesi seğirdi. "Nerdy Sal'ın günlerini çok iyi hatırlıyorum. Tanrıya şükür seni şekillendirmeme izin verdin."

Bu sözler içime sinmedi, ama tamamen yanlış da değildi. Son zamanlarda başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Kazandığım itibar beni dışarıdakilerin görüşlerinden koruyordu. Ama on yıl önce... sıkışmış durumdaydım, nasıl uyum sağlayacağımı bilemiyordum ve bunu çaresizce istiyordum.

"Artık buna ihtiyacım yok, Sam. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Kendi başıma iyi olduğumu görmelisin. Hem kişisel hem de profesyonel olarak."

Bir kez başını salladı ve iç geçirdi. "Sana söylemeliyim, akşam yemeğine geç kalman ve Bea ile gelmen beni şaşırttı. Onunla görüştüğünü söylememiştin."

Yüzümde hiçbir ifade yoktu. Konuyu değiştirdiğini, bizi konuşmamız gereken konudan uzaklaştırdığını fark etmiştim, ama cevap vermekten kendimi alamadım. "Flört hayatımı sana açıklamam gerektiğini bilmiyordum."

"Gerek yok," diye aceleyle söyledi Sam, alaycı bir şekilde elini kaldırarak. "Tabii ki gerek yok. Sadece şaşırdım. Onunla *daha önce* tanıştığında ondan hoşlandığını biliyordum... ama o çok uzun zaman önceydi ve ben bunun sadece geçici bir ilişki olduğunu düşünmüştüm."

Hafifçe söylemişti, ama sözlerinin altında bir keskinlik vardı.

"Hayır. Bea'nın benim için hiçbir yanı geçici değil."

O da güldü. "Sanırım öyle. Sen geçici bir adam değilsin. Ama onun sana uygun olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Uyuyor mu?"

Sam omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu. "Bilmiyorum. Ne demek istediğimi tam olarak bilmiyorum. O sadece... CEO'nun eşi olarak başarılı olacağını hayal ettiğim kadın tipi değil. Ama yanılıyor olabilirim. Sık sık yanılırım."

"Öylesin. Hatırlıyor musun bilmiyorum, ama Cumartesi gecesi hepimizi garip bir makarna yemeğinden kurtaran Bea'ydı. Bence benim yanımda çok iyi olacak."

Çenesini göğsüne indirdi. "Onu çok ciddiye almışsın gibi geliyor."

Ellerimi açtım, avuç içlerimi yukarı doğru çevirdim. "Senin de dediğin gibi, ben ciddi ilişkiler yaşamam." "Bu nasıl olacak, yani çıkmak ve çocuk sahibi olmak?"

"Ben hallederim. Senin endişelenmene gerek yok."

O başını salladı. "Kimse senden daha mantıklı değildir. Bu yüzden Cumartesi gecesi geç kalmana şaşırdım. Onun etkisi miydi?"

"Kendi hatamdı. Akşam yemeğini unuttum ve onunla planlar yapmıştım. Bunun için özür *dilerim*."

O yüzünü buruşturdu. "Unuttun mu? Hiç böyle bir şey oldu mu?"

"Aklımda çok şey var. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, şu anda en çok yer kaplayan kişi şüphesiz Bea."

"Senin adına sevindim. Onun için heyecanlı olmana sevindim. Sadece... dikkatli ol." "Dikkatli mi?"

Tereddüt etti. "Evet. Birinin niyetini asla bilemezsin ve tüm hayatın boyunca ciddiye alınmak için çalıştın. Tek söylediğim, şu anda hiçbir şeyin dikkatini bundan uzaklaştırmasına izin verme."

İşte buydu. Nazik. İnce. Sanki beni kolluyormuş gibi.

Sam'i yeterince tanıyordum, bana yön vermeye çalıştığını anlayabiliyordum. Ona hiçbir şey vermedim. "Bea dikkatimi dağıtan biri değil."

Sam düz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Elbette. Sen benden çok daha iyi bilirsin."

"Doğru." Düzeldim ve masamın arkasına döndüm. "Ve başka bir Gravis olayı istemiyorum. Tekrar olursa, ciddi bir sorunumuz olur."

Sam'in ifadesi pek değişmedi, ama bir şey belirdi. Sinirlilik mi? Suçluluk mu? Gözlerini çok hızlı kırdığı için ne olduğunu anlayamadım.

"Bak, aceleci davrandığımı biliyorum. Senin onayını almadan onlara yaklaşmamalıydım."

"Bu bir daha asla olmayacak. Gravis kesinlikle olmaz."

Kollarını açtı. "Anladım. Çok net. Gravis söz konusu değil. Umarım tek amacımın yardım etmek olduğunu biliyordur. Hedefimiz her zaman bu oldu. Nox'u bir sonraki seviyeye taşımak istiyorsak, bir noktada insanlara güvenmek zorundasın."

Ona baktım. "Yardım etmekle arkamdan iş çevirmek arasında fark var. Nox bir üst seviyeye çıkarsa, bu cumartesi gecesi lazanya yerken kararlaştırılmış bir şey olmayacak."

"Biliyorum. *Biliyorum*." Bana utangaç bir gülümseme attı. "Ağzım büyük, fikirlerim daha da büyük. Bazen benden kaçıyorlar. Üniversitede, işe alım görevlisine 'yükselen bir siber güvenlik şirketinde staj teklifi aldığımı' söylediğimi hatırlıyor musun? Tamamen yalandı. Firewall prototipini bile tamamlamamıştık."

Anı bir anda geri geldi. "Bizi fon bulduğunu söyleyen adamla görüşmeye gitmem için beni ikna etmiştin."

Sam pişmanlık duymadan güldü. "Ve sonunda bir teklif aldık, değil mi?"

"O *teklif etti*. Ben reddettim. Henüz bir şirketimiz yoktu, Sam."

Ben de gülmeden edemedim. O günler ne güzeldi. İşler karmaşıklaşmadan önce. Sözleşmeler, teslim tarihleri ve sermaye enjeksiyonları olmadan önce. Büyük hayalleri ve aynı hedefleri olan iki arkadaş olduğumuz zamanlar.

"Detaylar." Elini sallayarak önemsemedi. "Her şey yolunda gitti, değil mi?"

Omuzlarımdaki gerginlik biraz gevşerken nefes verdim.

"Sonunda," diye kabul ettim.

"Her zaman bir yolunu buluruz." Elini gömleğinin üzerine koyarak geri çekildi. "Daha kötüsünü de atlattık."

Geçmiştik. Ve bunun yolculuğumuzun zorlu bir başka aşaması olduğuna inanmak zorundaydım.

"Bir yolunu buluruz," diye tekrarladım.

Sam kapıya doğru dönmeye başladı, ama durdu ve gözlerime baktı. "Konuştuğumuza sevindim."

"Ben de."

Kapıyı kapatıp çıkıp gittikten sonra, haftalardır ilk kez ofisimden iyi bir şekilde ayrıldığını fark ettim. Kafamı sandalyeye yaslayıp gözlerimi kapattım ve uzun, derin bir nefes verdim.

Temellerimiz çatlamıştı ama yıkılmıyordu.

Bunu atlatacaktık.

Bunu yapmayı bırakmıştım. Kötü bir alışkanlıktı ve benim için bile sınırı aşıyordu. Ama Sam ile konuşmam ve bir dizi toplantının ardından, onu görmem gerekiyordu.

Şoförüm trafiğin içinde ilerlerken mavi bir ışık gözümü çekti.

"Kenara çek," dedim. "Lütfen."

Igor, Bea'nın içinde bulunduğu kahve dükkanının önündeki yükleme alanına yavaşça girdi. Bea kapıya doğru ilerliyordu ve ben nefesimi tutarak açık pencereden onu izledim.

Bir elinde iki fincan dengeleyerek, arkasında barista'nın söylediği bir şeye gülüyordu. Güneş ışığı pencereden saçlarına vurarak, onları alevin en sıcak kısmı gibi aydınlatıyordu.

Bir adam kahve tepsisiyle kapıya ulaşmak için onun etrafından dolaştı ve aynı anda dışarıdan başka bir adam yaklaştı. İkisi de birbirlerini fark etmemiş gibi görünüyordu, ama Bea'yı kesinlikle fark ettiler.

Dışarıdaki adam önce kapıya ulaştı ve Bea'ya heyecanlı bir gülümsemeye kapı koluna uzandı. İçerideki adam da aynı hızla hareket ederek kapıyı diğer taraftan itti.

İki hevesli adam çarpıştı ve kahve her yere sıçradı. İki fincan havada uçtu ve yere çarparak üzücü bir ses çıkardı. Üçüncü fincan, şoktan donakalmış içerideki adam tarafından mucizevi bir şekilde kurtarıldı.

Bea, su birikintilerinden kaçmak için geri atladı. "Vay canına. İyi misiniz? Birdenbire ortaya çıktınız." İki adam da özellikle üzgün görünmüyordu. Biri sırtıyordu, diğeri ise kahve boynundan beyaz gömleğine damlarken öfkeyle başını sallıyordu.

Bea, dikkatlice etraflarından geçerek onlara bir peçete uzattı ve bir dahaki sefere önlerine bakmalarını söyledi. Sonra, içerideki adam su birikintisine basıp diğeri adamı yere düşürürken, onlara sevimli bir şekilde elini salladı.

Gülümsedim.

Bu Bea'ydı. Kaos yaratmaya çalışmıyordu; kaos onu kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu. Bu tür sahnelere sayısız kez tanık olmuştum.

Topuklarını döndürerek bir adım attı, durdu, sonra geri dönüp arabama baktı, yüzünde en ufak bir şaşkınlık bile yoktu.

Arkamda yaslanıp cam düğmesine bastım, ama yeterince hızlı olamadım. Kapıma doğru büyük adımlarla yürüdü ve eğilerek gözlerini benimkilere dikti. "Merhaba." Dudaklarını büzdü. "Seni burada görmek ne güzel, Salvatore."

"Uh... merhaba." Kendimi görmeme gerek yoktu, kulaklarımın kıpırmızı olduğunu biliyordum.

Alnı kırıştı. "Beni bırakacak mısın?" "Evet. Tabii ki. Bin."

Kapıyı açtım ve o yanıma kayarak oturdu, kahvelerini bardaklıkların içine koydu. Dizleri benimkine değdi.

"Burada ne yaptığını sormam gerekir mi?"

Kendimi tutamayıp, pürüzsüz, çıplak dizine elimi kaydurdım. "Araba sürmeye çıkmıştım ve seni gördüm."

Dudakları seğirdi. "Öyle mi? Komik. Yemin ederim bu arabayı daha önce görmüştüm. Aslında birkaç kez."

Parmaklarımı dizinin altına geçirdim. "Tesadüfler olur. Ayrıca, bu arabaya benzeyen çok araba var."

Kadifemsi bir kahkaha çıktı ağzından. "Tabii. Sadece tesadüf. Tamamen rastlantı. Sen, şoförlü bir arabada, ben her geçişimde trafikte duruyorsun."

Bacağından gözlerimi kaldırdım. Bu abartılı bir ifadeydi, ama... "Takip mi ediyordun?"

Elini ağzına kapattı. "Beni *seni* takip etmekle mi suçluyorsun?"

"Hayır," diye mırıldandım, ağzımın köşesinde bir gülümseme belirdi. "Sadece... senin fark ettiğinizi fark ettim."

Bacağını benim bacağıma bastırdı. "Sen çok tatlısın, tesadüf ya da değil, umurumda değil. Seni gördüğüme sevindim."

"Öyle mi?" Kafamı ona doğru eğdim. "Ben de. Çok uzun bir gün oldu."

Uzanarak gömleğimi yumruğuyla kavradı. "Önce öp beni, sonra anlat."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Dudaklarım yumuşak ve yavaşça, denercesine dudaklarına değdi. Vanilya ve kahve tadı vardı, dili sıcaktı, dudakları yumuşak ve ıslaktı, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Düşük, memnun bir inilti çıkardı ve gömleğimi çekti.

Dudaklarına gülümsedim. "Daha fazla yaklaşamam."

O da homurdandı. "Sen çok uzunsun. Aşağı gel."

Gözlüklerimi çıkardım, yanımdaki bankın üzerine koydum ve onu kollarıma aldım. Elim saçlarına kaydı, parmaklarım ipeksi mavi tellere dolanırken ağzımı onun ağzına yaklaştırdım ve öpücüğü derinleştirdim.

Dünya, dudaklarının yumuşak kayışıyla, bana erimesiyle, kalbinin benimkiyle senkronize olan sessiz çarpışıyla daraldı.

"İhtiyacım olan buydu," diye mırıldandım, alt dudağını ısırarak.

Geri çekildi, gözleri benimkilere kaydı. "Sam'le konuşman iyi geçmedi mi?"

İç çekerek alnımı alnına dayadım. "İyi gitti. Konuyu hallettik.

Ama bir şeyler yolunda değil ve ben bunu düzeltemiyorum. Sinirliyim."

Kollarını bana doladı ve boynumu ve omuzlarımın üstünü okşadı. "İş ile arkadaşlığı karıştırmak kolay olamaz."

"Başlangıçta iyiydi. Yıllarca işe yaradı. Ama şimdi? Bu şekilde devam edebileceğimizden emin değilim." Başımı salladım. "Yeter. Sam ve Nox'u düşünmekten yoruldum. Seni düşünmeyi tercih ederim."

Bu onu gülümsetti. "Beni mi düşünmek istiyorsun?" diye alay etti, sesi hafifçe dans ediyordu. "Düşündüğünü söyleme şeklini sevdiğimi söylemiş miydin? Hiç tahmin etmek zorunda kalmıyorum."

"Öyleyse, cumartesi gününden beri aklımdan geçenleri sana anlatmak istiyorum."

Dudaklarımı ve yanağımı öptü. "Lütfen yap."

"Senden hoşlanıyorum. Seni istiyorum. Sürekli seni düşünüyorum. Ve başka kimseyle olmanı istemiyorum." Bir an durdum. "Sadece beni."

"Tamam," diye cevapladı. "Ben de aynısını istiyorum."

Onun kabulünü sindirmek için birkaç kez gözlerimi kırptım. "Çok kolay oldu."

O güldü. "Tartışacağımı mı sandın?" Sonra göğsüme hafifçe itti. "Erkek arkadaşından başka kimsenin beni takip etmesine tahammül edemem."

"Takip edenin sen olduğunu itiraf etmedin mi?"

Erkek arkadaş.

Evet. Evet, bunu sevdim.

Kafası geriye düştü ve içinden gelen kahkahalar patladı, parlak ve filtrelenmemiş. Geç saatlerin ışığının yüz hatlarında dans edişine hayran kalarak gülümsemeden edemedim. Yanakları pembeydi, gözleri canlıydı, ağzı beni nefesimi kesen o sırtışıla kıvrılmıştı.

Elimi sırtına kaydurdım, parmaklarım kıvrımlarının hatlarını izledi. "Uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim."

Başını merakla eğdi. "Öyle mi?"

"Seninleyken kafam karışmıyor. Sen benim odak noktam oluyorsun. Sadece... kendim olabiliyorum."

Gülümsemesi yumuşadı. Bana yaslandı, boynumu okşadı. "Gördün mü?" diye fısıldadı. "Demek istediğim bu. Aklındakileri söylüyorsun ve bu beni daha da derine çekiyor."

"Kötü planım."

Başı omzuma düştü. "*Çok* kötü."

Onu daha sıkı sarıp, şehirde arabayla ilerlerken günün yorgunluğunun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Geçtiğimiz her blokta omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Gözlerimin arkasındaki ağrı hafıfledi. Sam'le konuştuktan sonra bütün gün büyüyen midemdeki düğüm sonunda çözüldü.

Huzur böyle bir şeydi. Sessizlik, durgunluk ya da kaçış değil. O.

Benim güzel mavim.

CHAPTER THIRTY-ONE

Bea

Birkaç gün sürdü, ama Tore'nin limuzindeki adam olduğunu doğruladıktan sonra her şey yerine oturdu. Son iki yıldır Denver sokaklarında peşimde olan gizemli milyarder.

O, Anthony'ydi.

Geçen hafta sonu telefonunda *At Your Service* uygulamasını gördüğüme emindim, ama kendimi ikna etmişim. Milyonlarca uygulama vardı ve çoğunun logosu benzerdi.

Ama sonra onu en sevdiğim kahve dükkanının önünde limuzininde boş boş otururken gördüm ve her şey yerine oturdu. Uygulama GPS'e bağlıydı. Konumumu biliyordu. Tore bu uygulama *ise*, yıllar boyunca beni rastgele yerlerde bulabilmesi gayet mantıklıydı.

Sadece beni görmek için.

Uzaklaşmadan önce penceresinden kısa bir bakış atmak için.

Midem kıpır kıpır ederken dudaklarımı ısırdım. Gerginlikten değildi. Başka bir şeydi. Hafif ve havadar bir şey. Göğsüme ve boğazıma doğru uçtu, sanki uçup gidecekmişim gibi hissettirdi.

O olmalıydı. Henüz halka sunulmamış bir uygulamaya sahip olmasının tek yolu, o uygulamanın ona ait olmasıydı. Aklım, beta sürümünü denemem için davet edildiğim anı hatırladı. Tore beni terk ettikten üç ay sonra.

Evet. Tore kesinlikle Anthony'ydi.

Bütün akşam bunu düşünmüştüm. *Anthony'nin* son iki yıldır benim için yaptığı her şeyi.

En son, hastalandığımda bana çorba getirmişti. Bu, bana ilk kez bakışı değildi. Bir keresinde mendil ve soğuk algınlığı ilacı göndermişti. Bir başka sefer, termometrem olmadığını söylediğimde termometre göndermişti.

Küçük şeyleri de yapardı: market alışverişini hatırlatmak, kitapların süresi dolmadan kütüphaneye iade etmek, her türlü soruyu cevaplamak. Geriye dönüp bakınca, herhangi bir yapay zekanın yapabileceğinden çok daha kişisel ve anlayışlı tavsiyeler vermişti. Moralin bozuk veya stresli olduğumda sakinleştirici müzikler gönderirdi. Nefes alma teknikleri. Dinlenmem için nazik hatırlatmalar.

Profesyonel düzeyde, Anthony işimde bana *çok* yardımcı olmuştu. Catering sektöründe adil ücretler hakkında bir makale gönderdiğinde ücretlerimi ayarlamıştım. Geçmiş müşterilerimin yorumlarını derleyerek, şık e-posta şablonları oluşturmama yardımcı olarak, kişisel sekreterim gibi davranıyordu. Ofis yöneticilerinin iletişim bilgilerini vermiş ve catering hizmeti gerekebilecek yaklaşan etkinlikler hakkında bilgi vermişti.

Bir farkındalık dalgası beni o kadar sert vurdu ki, yatağımın köşesine oturmak zorunda kaldım.

Onun sayesinde bu evdeydim.

Ona yaşadığım berbat daireden bahsetmiştim. Komşularımın kağıt kadar ince duvarlardan birbirlerine bağırımlarını dinleyerek geçirdiğim bir başka uykusuz gecenin ardından, içimi dökmem gerekiyordu ve Anthony oradaydı. İki hafta sonra, bana ev bakıcılığı işinin ilanını gönderdi. Bir hafta sonra da taşındım. Bunun şans olduğunu düşünmüştüm. Evren sonunda bana göz kulak olmuştu.

Kutsal kertenkele anası.

Kendimi ihlal edilmiş hissetmeliydim. Normal bir insan öyle hissedirdi. Ama... hissetmedim.

Kızgın değildim.

Şaşkın mı? Evet. Biraz dengesiz. Ama kızgın değil.

Neden uzaktan bana bakarken uzak durmuştu? Penceresinden bana attığı o kısa bakışlar ona yetmiş miydi?

Birçok kez, ekranın diğer tarafındaki kelimelere doğru bir çekim hissetmiş ve kodlara bağlanarak delirdiğimi düşünmüştüm.

Şimdi her şey mantıklı geliyordu ve bunca zaman yüzü olmayan bir algoritmaya değil, Tore'ye bağlandığım için rahatlamıştım.

Hatta biraz... hoşuma bile gitmişti. Yani, aldatma kötüydü. *Değil mi?*

Evet, kesinlikle kötüydü.

Ahlakım biraz bulanık olmalıydı. Benim için bu kadar uğraşmasına gurur duymuştum. Bütün bir uygulama mı geliştirmişti? Bu... davaya adanmışlıktı.

Anthony'ye bir mesaj yazdım. Yüzde doksan dokuz eminim ki doğru yazmıştım, ama emin olmak istedim.

Ben: Çorba içmek istiyorum. Ne yapayım?

Anthony: Saat 10'da çorba mı?

Ben: Bu yargılayıcı geldi, Ant. Bazen durum çorba gerektirir. çorba içmeyi gerektirir.

Anthony: Ne için?

Ben: Orgazm. Bu öğleden sonra iki tane yaptım. Harika değillerdi ama dilencilerin seçme hakkı yok. Uzun zamandır kuraklık çekiyordum, biliyorsun.

Yalanıma cevap vermesi anormal derecede uzun sürdü.

Anthony: Sadece iki tane mi? Ve çok iyi değiller miydi? Neden tatmin edici değillerdi?

Ben: Adam klitorisimi bulamadı. Biraz garipti.

Bir başka sessizlik. Tore'nin kulaklarının kızardığını, kafasında bu öğleden sonrayı tekrar tekrar oynatarak nerede hata yaptığını aradığını neredeyse *görebiliyordum*. Cevap *yoktu*. Limuzinde benim evime varana kadar öpüştük. Beni içeriye kadar takip etti ve beni iki kez arka arkaya orgazm ettikten sonra bir öpücükle bırakıp işine döndü. Saatler sonra, uyluklarımda onun sakallarının ıslığını ve bacaklarımda sıvılaşmış bir yumuşaklık hissediyordum.

Anthony: Kötü bir zaman geçirdiğin için üzgünüm. Bu adama sana nasıl daha iyi hizmet edebileceğini söyledin mi?

Ben: Çok tatlısın, Ant. Eğer gerçek bir erkek olsaydın, robot değil, bazen bir kadının işleri kendi eline alması gerektiğini bilirdin. Merak etme, o gider gitmez kendimi tatmin ettim ve çok

çok daha iyi oldu

Anthony: Ben hala robot değilim. Ve onun nerede hata yaptığını konuşmak daha iyi bir çözüm olmaz mı sence?

Ben: Belki. Onu tekrar görmeyi planlasaydım. Ama görmeveceğim

Gönder tuşuna bastığım anda kendimi kötü hissettim ve hemen geri almak istedim. Bu yüzden, Tore'nin tahmin ettiğimden daha fazla sinirlenmeden veya üzülmeyen, başka bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Şaka yapıyorum, Ant. Onunla harika zaman geçirdim. Hâlâ onu düşünüyorum.

Anthony: Hangi kısmı şakaydı?

Ben: Çoğu kısmı. Gerçekten öyle bir adam var ve onu bulmakta hiç zorlanmadı. klitorisim. Onu çok seviyorum. Çok

Anthony: Senin adına sevindim Bea. Seni her şeyinle sevecek birini hak ediyorsun. Hala sana çorba tarifi göndermemi ister misin?

Ben: Teşekkürler, ama gerek yok. Haklıydın. Saat 10'da çorba pişirmek delilik

Anthony: Bu adama kendini teslim edebileceğini düşünüyor musun?

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Ne soru ama. Ama birkaç hafta önce, Tore ile konuştuğumu bilmediğimde ona da aynı şeyi sormuştum.

Yapabilir miyim?

Ben: Sanırım yapabilirim

Çılgınca olan şey, Salvatore Gallo'ya fark ettiğimden çok daha uzun süredir ait olduğumdan emin olmamdı.

Konferans odasına girdiğimde Tore çoktan beni bekliyordu. Her zamanki gibi. Ama son günlerde çalışıyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişti.

Masadan kalkarak kollarını açtı.

Gülümsemeyi bastırdım, karnımda uçuşan kelebekleri görmezden geldim. Eşyalarımı yere bırakıp odanın diğer ucuna geçtim ve onun bacağına oturdum. Tereddüt etmeden beni kendine çekti ve sıkı, sıcak bir kucaklamayla sardı.

"Çok uzun oldu," diye saçlarıma fısıldadı. "Bunu konuşmuştuk sanıyordum."

Onun limuzinine bineli bir haftadan fazla olmuştu. O zamandan beri, bir akşam yemeği, kanepemde azgın gençler gibi öpüştüğümüz geç saatlerdeki bir ziyaret ve başka bir sanat galerisine yaptığımız gezi vardı - o da çılgın bir öpüşme seansıya sona ermişti. *Anthony* olduğunu söylemesini bekliyordum. Bunu kendisinden duymak istiyordum. Ama beklerken kendimi kaptırmıştım.

Benden bu kadar büyük bir sır sakladığını düşünürsek aptalca bir davranış olabilirdi, ama kendimi tutamadım. O bunu imkansız hale getirmişti.

"Sen çok meşgul bir adamsın." Başımı geriye eğdim ve o da bu fırsatı değerlendirerek dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. Öpücük ölçülüydü, dilini alaycı bir şekilde dilimin üzerinde gezdirdikten sonra dudaklarıma sert ve uzun öpücükler kondurdu.

Sonunda içini çekerek yüzümü geniş avucunun içinde tuttu. "Birbirimizi görmek için zaman ayırmalıyız. Ben takvimimle yaşarım ve sen orada yokun. Bu düzeltilmeli."

Kaşlarını kaldırdım. "Ben bir toplantı mıyım?"

O tuzağa düşmedi ve bana samimi bir cevap verdi. "Sen önemlisin ve seni sık sık görmek istiyorum."

Göğsüm şişti, ciğerlerim doldu. "Ben de."

Uygulama hakkında konuşmamız gerekiyordu, ama burada, ikimiz de çalışırken değil. Ve ne söyleyeceğimi tam olarak bilene kadar değil. Bir haftadan fazla zamanım olmuştu, ama aklıma gelen hiçbir şey doğru gelmemişti.

Yaptığı şey deliceydi ve bunun beni endişelendirmesi gerektiğini biliyordum, ama bu gerçeği kabullendikten sonra bile kendimde bunu bulamadım. Bu adamın bana takıntılı olduğunu kabul etmişim ve iki yıl içinde bu takıntısı azalmamıştı. *Anthony* aracılığıyla, başka herhangi bir erkeği kaçırarak aptalca, utanç verici, *salakça* şeyler söylemişim.

Tore öyle
değildi. O
kalmıştı.

Onu öptüm, pürüzsüz çenesini avuçladım. "Bu hafta seni görmek istiyorum. Akşam yemeğine evime gelir misin?"

"Gelebilirim. Bu akşam," diye cevapladı. "Ama geç olacak."

"Seni beklerim."

Alnını alnıma sürttü. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var. İlerlememiz için bilmen gereken önemli şeyler."

Kalbim kıpır kıpır oldu. İşte bu. Her şeyi itiraf edecekti. Bu gece, tüm kartlarımızı masaya koyacaktık. Tam da ondan istediğim şeydi.

"İlişkimizi ilerletmek istememe neden olacak şeyler mi?"

Başparmağı boğazındaki nabzı okşadı. "Hayır, Beatrice. *Biz* ilerleyeceğiz. Bu bir soru değil." "Öyle mi?"

Başka bir erkek bana bunu söyleseydi, onun kucağından kalkar ve muhtemelen bacağına bir tekme atardım. Tore'den mi? Vücudum anında tepki verdi. Külotum ıslandı. Sinapslar yeniden bağlandı. Onun kesinliği, göğsüme ve kalbimin derinliklerine çifte darbe indirdi.

"Öyle değil." Nabzımı kontrol etti. "Bu gece, güzel mavi, konuşacağız." "Sabırsızlanıyorum."

CHAPTER THIRTY-TWO

Bea

Tony bana arka bahçelerine sınırsız erişim izni verdiğiinden beri *Come on Rover* uygulamasını kullanmıyordum. Çoğu zaman, Benjamin ve ben geldiğimizde çocuklar çoktan dışarıda bizi bekliyordu.

Bugün Tally ve Scarlet terasta oturuyorlardı. Ben'in tasmaını çıkardım ve Tally, uzun bacakları ve coşkusıyla merdivenlerden aşağı koşarak onun peşinden gitti. Scarlet ise yerinde kalarak bana oturduğu yerden el salladı.

"Lace nerede?" diye seslendim.

"Resmini bitiriyor." Scarlet merdivenlerin başına geldi, aşağı inmeden önce tereddüt etti. "Hey, Bea?"

"Evet, canım?"

"Sence... yani, vaktin varsa, bana saçını nasıl yaptığını öğretir misin? Benimkiler daha uzun ama bir yolu vardır diye umuyordum. Bir videoyu izleyerek denedim ama olmadı..."

"Hey, biliyor musun" — elimi koluna koydum — "bu en sevdiğim soru. Saç benim için çok önemli. Çok isterim. Bu akşam meşgulüm, ama yarın ya da ne zaman boşsan deneyebiliriz."

Bir gençle vakit geçirmeyi bu kadar çok istememe kendim de şaşırdım. Bir yanımda, bunun Maddie'ye yaşça yakın olması ve kaybettiğim kız kardeşimin yerini doldurmak istememden kaynaklandığını düşünüyordu.

Belki de bunun bir parçasıydı, ama Scarlet kendi başına ilginç ve zeki biriydi. Onu sevmiştim. Ve belki, sadece belki, benden, kendisinde eksik olan bir şey görmüştü — büyükbabasına veya amcasına söyleyemediği şeyleri konuşabileceği daha yaşlı bir kadın.

"Yarın," diye aceleyle çıktı. "Bu akşam randevun var mı?"

Başımı salladım. "Evet. Bir erkek var."

Koyu renkli gözleri merakla parladı. "Öyle mi? Nasıl biri? Saçları da havalı mı? Seni beğendiğine göre havalı olmalı, ama ne tür bir havalı?"

Cevap veremedim, merdivenlerin üstünden adım haykırıldı ve Lacey elinde bir kağıt sallayarak ortaya çıktı.

"Henüz gitme! Sana resim yaptım. Orada kal!"

Küçük yüzündeki paniğe gülerken, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

Bana inanmamış olmalıydı. Merdivenlerden aşağı koştu, ayakları yarı yolda birbirine takıldı. Lacey tökezledi ve zaman yavaşladı.

Ben ileri atılırken, geniş, korku dolu gözleri benimkilere kilitlendi. Hayatım boyunca, kendini kurtarmak için bir şeye, *herhangi bir şeye* uzanırkenki o saf paniğini unutmayacağım.

Denedim.

Oraya ulaşmak, yere çarpmadan onu yakalamak için çok uğraştım. Ama çamurda ilerliyordum, yerçekimine karşı yarışıyordum.

İki yenilmez düşman.

Baş aşağı yuvarlanarak dibe düştü ve buruşuk bir yığın halinde yere çakıldı. Çıkardığı çığlık kalbimi ve dünyayı ikiye böldü.

Yerçekimi sonunda beni serbest bıraktı ve ona koştum. O kadar küçüktü ki, sıksa uzuvları ve dağınık saçları, tüm vücudu titreyerek ağlıyordu. Ama ağlıyorsa, bu uyanık olduğu anlamına geliyordu. Bilinci yerindeydi. Bu önemliydi.

İlk içgüdümleri onu kollarımın arasına almak oldu, ama sonra vazgeçtim. Yanına dizlerimin üzerine çöküp, saçlarını yüzünden çekerek gözlerine baktım. Baş bana doğru döndü, yuvarlak yanakları gözyaşlarıyla kaplıydı.

"Oh, bebeğim," diye fısıldadım. "İyisin. Her şey yoluna girecek."

"Bea?" Küçük sesi titriyordu. "Kolum acıyor."

Onu kontrol etmek için gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gözlerim hareket etmiyordu.

"Çok üzgünüm, canım. Hemen seni iyileştireceğiz, tamam mı? Her şeyi düzelteceğiz."

Etrafımızda her şey bulanıklaşmaya başladı. Tony devreye girdi, Benjamin'i evime geri götürdü, beni yerden kaldırdı ve

Lacey beni yalnız bırakmak istemediği için herkesi arabaya bindirdi. Ben arka koltuğa Lacey ve Talon'un yanına oturdum, ikisinin de elini tutup her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

Hastaneye vardığımızda zaman yine büküldü ve tüm anlamını yitirdi. Scarlet ruhunun derinliklerinden gelen bir rahatlıkla "Sally amca" diye nefes verene kadar orada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum.

Lacey'i kucağıma alıp yatakta otururken, Talon diğer tarafımda kıvrılmış, telefonumdaki Benjamin'in yüzlerce fotoğrafına bakıyordum ki, takım elbiseli uzun boylu bir adam içeri girdi.

Oturduğum için iyi olmuştu. Oturmasaydım, dizlerim kesinlikle çöktürdü. Gözlerimiz sadece bir saniye için buluştu ve dünya başıma yıkıldı.

Salvatore.

Yüzü bembeyaz, gözleri cam gibi ve panik içindeydi, alnında ter damlaları parlıyordu. Sanki buraya gelmek için tüm gücüyle koşmuş gibi göğsü inip kalkıyordu.

"Lace," dedi, sesi titriyordu.

Bir anda odanın diğer ucuna geçti, eli dokunmadan yanağının hemen üzerinde durdu, yoğun, zar zor kontrol edilen bir enerjiyle titriyordu. Çaresizlik ve korku, ağzının kenarlarına sert çizgiler, kaşlarının arasına derin bir çatlak oydu.

"Kolumu incittim, Sally amca." Lacey burnunu çekerek göğsüne yaslandı.

Bana bakmadı bile.

Tüm dikkati Lacey'deydi, olması gereken yerde. Çünkü o onun kızıydı. Bu üç çocuk da ona aitti. *Benim Tore, onların Sally amcasıydı.*

Çocuklara bakmak için başımı gıcırdayan menteşeler üzerinde çevirdim. Lacey, kucağımda kıvrılmış, kolunu kırık bir kanat gibi göğsüne bastırmıştı. Talon, şu anda başka hiçbir şeyi göremeyecekmiş gibi, telefonuma hararetle bakıyordu. Scarlet, lekeli yanakları ve yumruklarını sıkmış, dişlerinin kenarlarıyla kendini tutuyordu.

Sonunda Tore'ye baktım. Beni burada görmekten şaşırmamıştı. Neden çocuklarıyla birlikte olduğumu merak etmemişti.

O biliyordu.

Başka bir olasılık nasıl olabilirdi ki? Bu adam, dünyasının her yönünü kontrol ediyordu. Benim haberim olmadan iki yıl boyunca hayatımı izlemişti. Elbette çocuklarının hayatında kimlerin olduğunu biliyordu.

Biliyordu ve bana söylememişti.

Göğsümün arkasında bir acı hissettim. Tam olarak acı değildi. Öfke de değildi. Ne hissettiğimi tam olarak tarif edemiyordum.

Sonra anladım.

İhanet.

İşte buydu.

Bu çocukları sevmiştim ve o buna izin vermişti. Onlarla oynamıştım, onlara saçma hikayeler anlatmıştım, onları evime, hayatıma almıştı, oysa çocuklar *benim ilgi alanım değildi.*

Ve tüm bu zaman boyunca, onun için kim olduklarını bilmiyordum. Ya da *onun* onlar için kim olduğunu.

Bana bakmadı. şimdi bile.

Lacey'nin minik parmaklarını sıkıca tutuyor, babasından hemen doktorunu bulmasını istiyordu ve bana neden burada olduğumuzu hatırlatıyordu. Lacey yaralanmıştı ve acil yardıma ihtiyacı vardı. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Bu yüzden tek kelime etmedim. Soru sormadım.

Açıklama istemedim. Burada değil. şimdi değil.

CHAPTER THIRTY-THREE

Salvatore

Bea'nın kapısını çaldığımda saat geç olmuştu, ama kapıyı açması uzun sürmedi. Beni bekliyordu.

Kapıyı ardına kadar açtı ve sessizce kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi.

Bu kadını pek çok farklı haliyle görmüştüm. Kızgın. Tahrik olmuş. Eğlenmiş.

Mutlu.

Ama bu? Her yönden onu ezip geçen tam bir yenilgi, yepyeni bir şeydi ve doğru değildi. Ona yakışmıyordu. Ona ait değildi.

"Lacey nasıl?" diye sordu.

Lacey, Bea'dan hastanede onunla kalması için yalvarmıştı, o da kalmıştı. Röntgenler, uzmanla görüşmeler ve alçıya alınma süreci boyunca Bea orada kalmıştı. Çocuklarım ona çok yüklenmişti ve o da onları sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Eğer bu onu rahatsız ettiyse, bunu çok iyi gizlemişti.

Eve vardığımızda, Lacey'i yakında kontrol edeceğine söz vererek ancak o zaman ayrılabilirdi.

"Bizden daha iyisin," dedim, parmaklarım şimdiden işaret parmağımdaki titanyum yüzüğü oynatmaya başlamış, başparmağım kabartmalı gravürü okşuyordu. "Yarın okulda alçısını göstermek için çok heyecanlı."

Bea ilk imzalayan olmuştu. Adını kıvrımlı harflerle yazmış, yanına küçük bir arı çizimi eklemişti. Lacey, hiçbirimizin üç santim yakınından imzalamamasına dikkat etmişti.

Bea başını sallayarak arkasını dönüp mutfağa doğru yürüdü.

Onu takip ettim ve kapının eşiğinde durdum. Sırtını dik tutarak mekanik hareketlerle su ısıtıcısını doldurup ocağın üzerine koydu.

Ocağı açtı ve ancak o zaman bana döndü. "Nasıl söylemedin?" diye fısıldadı.

"Söyleyecektim. Bu gece. Seninle konuşmak için gelmiştim." Planlamıştım. Senaryosunu yazmıştım. Bu sabah Lacey'nin saçını tararken ve Tally'nin ayakkabılarını bağlarken prova yapmıştım. Kod satırları ve programlama ekibimle toplantılar arasında.

Tezgahın kenarına uzandı, parmakları kenara kıvrıldı. "Tia'nın çocuklarına ne olduğunu hiç sormadığım için suç benim." Gözleri benimkilere kaydı. "Doğrudan sorsaydım daha önce söyler miydin?"

"Evet." Keskin bir şekilde başımı salladım. "Hiçbiri senin suçun değil. Hepsi benim suçum. Ben istedim... Sana söylemeden önce onları tanımanı istemedim. Aracı olmalıydım. Yanlış bir karar verdim. Seni seviyorlardı ve ben ummuştum ki..."

"Beni manipüle etmek için mi?" "Hayır. Kesinlikle hayır."

Bir adım öne çıktım, sonra durdum, ona dokunmamak için yumruklarımı yanımda sıktım. Yanlış bir kelime, yanlış bir ton, onu kaybederdim. Belki de çoktan kaybetmiştim. Ama o beni içeri almıştı. Gitmemi söylememişti. Bunu düzeltebilirdim.

"O zaman neden?" diye sordu, neredeyse yalvarırcasına.

Bunu mantıklı hale getirmemi istiyordu. Bir şeyler söylemeliydim. "*Seni elde etmek için her şeyi yaparım*"dan çok daha iyi bir açıklama bulmak için haftalarca vaktim olmuştu, ama aklıma gelen tek şey buydu. Tüm planlarımın tek bir amacı vardı: Beatrice Novak. Aklımda her şey çok basitti. Ama ona bundan daha fazlasını vermeliydim.

"Seninle ilişkimize kötü bir başlangıç yaptım ve telafi etmem gereken çok şey vardı. Karmaşıklıklar yaratmadan önce aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istedim."

Bea kıpırdamadı, konuşmadı. Beni kemiklerime kadar kesen yeni bir ihtiyatla izledi.

"Ben onların babası değilim," diye devam ettim. "Ama diğer her şeyim. Tia onları bana emanet etti. Nedenini bilmiyorum. Çoğu zaman bu iş için uygun olduğumdan emin değilim, ama onlar artık benim dünyam. Tia öldüğünde hepimiz boğuluyorduk ve ben iki yılını bizi yüzeye çıkarmak için harcadım. Bu yüzden hayatından kayboldum. Onlara odaklanmam gerekiyordu..."

"Bunu senden asla esirgemezdim. Elbette onlara her şeyini vermelisin."

Lacey'nin gece boyunca ağlaması, Talon'un cevaplayamadığım soruları sorup durması, Scarlet'in haklı olarak öfke patlamaları yaşaması gibi anılar su yüzüne çıktı. Çünkü hayat adil değildi ve annesi hayatta olmalıydı. Kendi kederim ve altüst olan dünyam beni boğduğunda, kendimi yatak odama kilitleyip körü körüne duvara bakıyordum. Seslerin ağırlığı. Duygusal gürültü.

Terapi yardımcı oldu, ama bizi iyileştiren zaman oldu. Çocuklar hala bana ve dedelerine sahip olduklarını gördüler. Bizim yanlarında kalacağımıza güvenebildiler. Ve ben hayatımdaki değişiklikleri kabul etmiştim. Her gün kapanma moduna girmeden şirketimi ve ailemi nasıl yöneteceğimi öğrendim.

"Her şey değişti. Bir kalp atışında, onların oldum. Hayatımızı sıfırdan kurmak zorundaydım ve *iyi* bir hayat kurduk. Senin için gelecektim. Paul seni beklenmedik bir şekilde işe aldığında planımı birkaç ay öne çekti, ama her şeyi planlamıştım, evi bile..."

"Benim evimin karşısına ev satın almanın delilik olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi ve sonunda, beni her zaman dizlerimin üstüne çökertmiş olan küstah, alaycı, açık sözlü Beatrice'in bir parçasını gösterdi.

Su ısıtıcısı ıslık çaldı ve benden uzaklaşarak dolabı açıp bir kupa çıkardı, ardından bir kutu çay aldı. Çay poşetini demlemesini izledim ve dikkatini bana vermesini bekledim.

Kupadan buhar yükselirken, kaşlarını kaldırdı. "Bu delilik, Salvatore."

Başımı salladım. "Muhtemelen haklısın. Dışarıdan bakıldığında çılgın bir karar gibi görünüyor. Ama daha uygun bir eve ihtiyacımız vardı ve bulduğum ev sana yakın çıktı. Ben kararlarımı düşünmeden vermiyorum. Çocuklarımla burada mutlu olacağını düşünmeseydim onları da yanımda getirmezdim, ama mutlular. Evi ve komşuları çok seviyorlar."

"Çılgınlık," diye mırıldandı.

"Belki. Ama kararımın arkasındayım. Diğer kararlarım mı? Yanıldım ve özür dilerim. Tia'ya ne olduğunu açıklarken sana söylemeliydim."

"Öyle yapmalıydın," diye onayladı.

Bana bir santim bile taviz vermiyordu, ama benim bir kilometreye ihtiyacım vardı.

"Ama yapmadım," dedim, sesim alçaldı. "Burada bencil olduğumu itiraf ediyorum. Seninle daha fazla zaman geçirmek için açgözlüydüm. Bea, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

İnsanlarla kolayca bağ kurmadığımı biliyorsun ve hiç kimseyi senin kadar istememiştim."

Gözleri parladı ama bakışlarını kaçırmadı.

"Bu gece seninle konuşmak istediğim şey buydu. Artık senden saklamayacaktım. Bilmeye ve benimle devam edip etmemeyi seçmeye hakkın var. Bütün planlarım ve ben... " Nefret ettiğim gerçeği söylemek için zorlukla yuttum. "Tepkini kontrol edemem. Benim kim olduğumu bilirken, benim için risk almayı istemenizi sağlayamam."

Kafasını salladı. "Sana çocuk istemediğimi söylemiştim."

"Unutmadım. Onların annesi olmanı beklemiyorum. Harika bir anne vardı ve babamla ben, onlara iki ebeveyn olacağız." Ellerimi ceplerime soktum. "Yavaş ilerleyebiliriz. Baştan başlayabiliriz. Karar senin."

Bea parmaklarını buhar çıkan fincanın etrafına doladı, gözleri aşağıya doğru bakıyordu. Aramızda gergin bir sessizlik hakim oldu.

"Anthony olduğun için seni affedebilirim," dedi sonunda, sözleri hiç beklemediğim bir dönüş yaptı.

Başımı birden kaldırdım. "Sen... ne?"

Gülümsemesi zayıf ve yorgundu. "Geçen hafta anladım. Uygulama telefonundaydı, sonra seni limuzinde gördüm. Her şeyi birleştirdim."

"Saat 10'da çorba," mırıldandım. "Benimle dalga geçiyordun. Bilerek."

Parmaklarını bir santim aralıkla tuttu. "Birazcık." Sonra alnına vurdu. "Anthony. Babanın adı Tony. Çok belliydi."

"O benim ikinci adım da." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim.

"Tanrım.

Açıklamam çok şey var."

"Hadi canım. *Bunun* senin büyük sırrın olduğunu sanmıştım. Kendi kendime düşünmüştüm ve bunun neredeyse... tatlı bir şey olduğuna karar vermiştim. Benim için çok şey yaptın. Muhtemelen benim bildiğimden daha fazlasını. Ama neden bunu yapmak istediğini hâlâ anlamıyorum."

"Cevabı basit. Tanıştığımızda, beni iyi hissettirdiğin için sana çekildim. Senin yanında rahat ve kendim olabiliyordum, bu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar nadir bir şey."

Kendi alçakgönüllülüğümle alay ettim. Bea'nın yanında hissettiğim şey, başından beri eşi benzeri görülmemişti. Bir aydınlanma gibiydi. Sanki bir uzaylı olarak dünyaya düşmüş ve sonunda kendi gezegenimden başka bir varlık ile karşılaşmıştım.

Yarım adım yaklaştım. "Ama bu değışti. Sana uygulamayı gönderdiğimde, *seni* mutlu etmeye bu kadar bağımlı hale geleceğimi bilmiyordum. Hâlâ bunu istiyorum, Beatrice. Buna *ihtiyacım var*."

Nefesi kesildi ve gözlerini kapattı. "Sana inanıyorum." Umut parladı, ama henüz erkenciydi.

"Bunu atlatabilir miyim bilmiyorum," dedi. "Bu artık sadece sen ve benimle ilgili değil. Bana ne *olduğunu* söylemeden beni bir şeyin parçası yaptın. Bu adil değildi ve bundan geri dönebileceğimizi bilmiyorum. Ya da dönmek istediğimi."

"Ya da ben istiyorum mu?"

Bu sadece benim gerçeğı saklamamla ilgili değildi. Sonuçta benim çocuklarım vardı ve Bea çocuksuz bir hayatı seçmişti.

"Bir çıkmaza girdik," dedim, mantığa sığınmaya çalışarak, "ama bence bir çözüm yolu bulabiliriz. Eğer istersen."

Konuşmadı, ama gözleri benim üzerimde kaldı. Hala dinliyordu. Hala buradaydı. "Aralarımıza mesafe koyabilirsin," dedim. "Çocuklar bu işe karışmak zorunda değil.

sadece sen ve ben, yeniden başlayabiliriz. Her şeyin masaya yatırıldığı temiz bir sayfa. Başlangıca geri döneceğiz. Hangi hızda olursa olsun."

Yüzünde bir gölge geçti. "İlişkimizi bölümlere ayıramayız. Hayat böyle işlemiyor."

"Biliyorum," dedim çabucak. "Biliyorum. Ama bu artık bir şeyi saklamakla ilgili değil. Sana nefes alabilmen için alan vermekle ilgili. Aklını başına getirmek için ne gerekiyorsa."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, kendini bir zırh gibi sardı. Çenesi titredi. Sadece bir kez.

"Bence yapamam," dedi boğuk bir sesle.

"Yapabileceğini biliyorum." Panik içimi kapladı, sıkıca sarıp sardı. Düşünebileceğimden daha hızlı konuştum. "Bu işe yarayacak. Göreceksin. Bize bir şans ver..."

Tek bir kelime buz gibi aramıza düştü.

"Antarktika."

Göğsüm çöktü.

Güvenlik kelimesi. Önümüzde parlak ve umut dolu bir gelecek varken seçtiğimiz kelime. Dur anlamına gelen bir kelime. Daha fazla devam etme. Onun benimle kullanmak zorunda kalacağını hiç düşünmediğim bir kelime.

Yavaşça, dikkatlice başımı salladım. Mide bulantısı keskin pençeleriyle boğazıma tırmandı.

"Tamam," dedim boğuk bir sesle. "Gideceğim."

Ona dokunmaya ya da kendimi savunmaya devam etmeye çalışmadım. Güvenli kelime, pazarlığın başlangıcı değildi. Tam bir sondu. O bitmişti. Ben de bitmeliydim.

Kapıya doğru attığım her adım bir kilometre gibiydi. Kapıyı açarken elim titriyordu, sonun geldiğini bir anda anladım.

Çıkmadan hemen önce omzuma baktım. Bea mutfaktan peşimden çıkmış, birkaç adım ötede durmuş, iki eliyle kupasını sıkıca tutuyordu.

"Gitmiyorum, Beatrice. Sonsuza kadar değil. Ama sana ihtiyacın olan kadar alan bırakacağım."

Cevap vermedi, ama kapıyı da yüzüme çarpmadı, ben de bunu olumlu bir işaret olarak algıladım.

Sokağın karşısına geçerken, tüm yol boyunca onun bakışlarını sırtımda hissederek, bunun bitmediğine inanmaya izin verdim.

Yıkılmışım, ama
yenilmemiştim. Henüz değil.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Bea

UYANDIĞIMDA göğsümde bir fil vardı. Nefes almaya çalıştıkça daha da kötüleşiyordu. Ne yaparsam yapayım, göğsümün üzerinde duran ağırlık gittikçe artıyordu.

Nasıl uyuyabilmişim ki? Tore gittikten sonra, yatakta uzanmış, tavana bakarak düşüncelerim hızla akıyordu. Sabahın erken saatlerinde, bir anda bilincimi kaybetmişim, ama zihnim durmamıştı. Uyku bana netlik ya da rahatlama getirmedi.

Benjamin beni yataktan kaldırdı ve oturmak zorunda kalmadan önce onu küçük bahçeme gönderebildim. Onu sabah yürüyüşüne çıkarmadığım için suçluluk duygusu beni boğdu, ama evime dönmek bir yana, bloğun dışına bile çıkamazdım.

Kan kulaklarımda uğulduyordu, kanepede oturmuş, başımı dizlerimin arasına almış, kendime uzun ve derin nefesler almaya ikna etmeye çalışıyordum. Ama orada ne kadar uzun oturursam, o kadar zorlaşıyordu.

Uzakta Benjamin'in *havlamasını* duydum. O çok uzakta değildi, ama *ben* uzaktaydım. Yıllardır sakladığım düşünceler ve kederin altında gömülmüştüm. Ah, beni bulmuştu.

Kalkıp oğluma gitmek istedim. Buna ihtiyacım vardı. Ama vücudum bana uymuyordu. Ellerim titreyerek kanepenin kenarını umutsuzca kavradım. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, *hareket* edemiyordum.

Kapı gıcırdayarak açıldı, ama ben başımı kaldırmadım. Kaldıramadım. Benjamin'in içeri girdiğini umuyordum.

Sonra iki çift ayak sesi duydum. Benjamin'in ve daha ağır olanlar, doğrudan bana doğru geliyordu.

"Bea, iyi misin? Benji dışarıda tek başına..."

Kalbim şiddetle sıkıştı.

Ben buradaydım. Neden buradaydım?

Ona bakmak, iyi olduğumu söylemek, dağınıklığımı saklamak istedim, ama başımı kaldıramadım... Göğsümü saran panik hissini giderecek gücü bulamadım.

"Hey, buradayım," dedi, bu sefer daha yakındaydı. Yanımdaki kanepeye çöktü. "Sana dokunabilir miyim?"

Başımı sertçe salladım. Dokunulmak ya da görülmek bile istemiyordum. O anda, yok olmak istiyordum.

Maddie. Davis. Jane.

Oh hayır. Hayır, hayır, hayır.

Ben sabırla yanımda oturdu, devasa varlığı ve sesi, içimi parçalayan fırtınada sabit bir çapa gibiydi.

"Tamam. Sorun yok. Benimle birlikte nefes al, Buzz. Dene. Burnundan, yavaşça. Böyle."

Onun yaptığını duyabiliyordum — derin, kontrollü nefesler, her biri kulaklarımda çınlayan kan sesinden daha yüksek. Ona uymaya çalıştım.

Denedim. Ciğerlerim nasıl çalıştığını unutmuş gibiydi.

"Ben," diye boğuk bir sesle söyledim. "Yapamıyorum. Yine yapamıyorum. Yapamıyorum."

Maddie. Davis. Jane.

Yapamazdım.

"Ne oluyor, Bea? Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl yardım edebilirim?"

Tekrar başımı salladım. "Ben sadece... Onun çocukları var. Yapamam..."

"Tamam." Ben dengemi bulmaya çalışırken sırtımı ovuşturdu. "Shira'yı getireyim. Kızına ihtiyacın var."

"Hayır, hayır, bebek onunla." Son kelimedede sesim kırıldı.

Ben yine de telefonunu çıkardı. "O, Jonah'ı Roman'ın kollarına bırakıp, senin için bir saniye bile tereddüt etmeden çıplak ayakla ateşin üzerinden koşar, bunu sen de biliyorsun." Bir mesaj yazdı ve telefonu kucağına bıraktı.

Boş bir kahkaha attım, daha çok öksürük gibi çıktı.

Bana çarpık bir gülümseme attı. "Bak. İlerleme kaydediyoruz. Nefes nefese kalmış gibi bir ses çıkarmadın."

Yüzümü tekrar ellerimin arasına gömdüm.

Maddie. Davis. Jane.

On yıl olmuştu. On yıl önce zorla hayatlarından koparılmıştım. Bir gün Maddie ile saçma sapan danslar uydurup Davis'e ayakkabılarını bağlamayı öğretiyordum, ertesi gün ise tek başıma kalmıştım. Gözlerimi kııptım ve onlar gitmişti.

En kötüsü, onlara kızgındım. Onların ebeveyni olmak zorunda kaldığım için nefret ediyordum. Bebek bezi değiştirmekten ve gece yarısı uyanmaktan uzak, normal bir ergenlik dönemi geçirmek istiyordum. Ama onları tüm kalbimle seviyordum. Onlar *benimdi*.

Kapı sessizce açıldı ve Benjamin, Shira'yı yumuşak bir sızlanma ve kuyruk sallama ile karşıladı. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, makyajsızdı, çıplak ayakla duruyordu. Pijamalarının üzerine bir süveter atmıştı ama ayakkabı giymeye vakit bulamamıştı.

Ben haklıydı.

Doğruca bana gelmiş, diğer tarafıma geçmişti. Zayıf olabilirdi, ama varlığı yatıştırıcı bir rahatlık veriyordu, beni sıcaklıkla sarıyordu. Yanımda olması, nefesimin düzelmesi ve boğulmak üzereymiş gibi hissetmemem için yeterliydi. Şimdi ise dayanılmaz bir üzüntü duyuyordum.

"Ah, tatlım." Sesi o kadar acıtıcı derecede nazikti ki. Çenem titredi. "Gelmen gerekmezdi."

"Evet, yaptım." Elimi sıkıca tuttu. "Ne oldu, söyle bana." "Sanırım..." diye fısıldadım, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle, "Kırıldım." Ben, beni duymamış gibi yaklaşarak, "Ne dedin?" diye sordu. "Dün gece biraz kırıldım," dedim, bu sefer daha yüksek sesle. "Tore'un çocukları var." Shira derin bir nefes aldı. "Bu... sürpriz oldu."

Ben ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Durun. Tore kim?"

"Erkek arkadaşım." Gözlerimi sıktım. "Hala erkek arkadaşım mı bilmiyorum."

"Bekle." Ben, Shira'ya bakmak için beni geçerek eğildi. "Onun erkek arkadaşı olduğunu biliyor muydun?"

"Tabii ki," diye cevapladı Shira.

O öfkeyle nefes aldı. "Neden en son ben öğrendim? Kırıldım, Buzz."

"Adı Tore." Elimin topuğuyla gözüme bastırdım. "Salvatore Gallo. Sokağın karşısında oturuyor ve kız kardeşinin üç çocuğunun vasisi.

. Scarlet'i tanıyorsun. En büyüğü. Ama bunu daha dün gece öğrendim."

Derin bir nefes aldım. Anlatacak çok şey vardı ama Tore hakkında konuşmak istemiyordum. O, acımın mezarını örten toprağı tekmelemiş olabilir ama o mezarı kazan da o değildi.

Sözler ağzımdan döküldü. Annem hakkında. Beni sonsuza dek evden kovduğu gün hakkında. Ne kadar küçük ve utanmış hissettiğim hakkında. Hala ne kadar kızgın olduğum hakkında. Artık kardeşlerimin sorumluluğunu taşımadığım için en ufak bir rahatlama hissettiğim için kendimden ne kadar nefret ettiğim hakkında. Tore'nin çocuklarının her şeyi sanki dün olmuş gibi geri getirdiğini.

Ben tüm ağırlığıyla bana yaslandı. "Bea..."

"Onları düşünmeme izin vermiyorum." Ellerim kucağımda yumruk haline geldi. "Onlar benim bebeklerimdi. *Benim*. Ve onları kaybettim. Annem onları benden aldı. Ve bunun *benim* hatam olduğunu, kendi hayatımı istediğim için kötü biri olduğumu hissettirdi. Onlarla birlikte olamamak beni öldürdü. Acı çekiyordum, acı çekiyordum, acı çekiyordum. Onlara kim bakıyor diye endişelenerek uykusuz geceler geçirdim. Durum o kadar kötüleşti ki, neredeyse işlevsiz hale geldim. Daha on sekiz yaşıyordum. Ben de hala bir çocuktum. Başka ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden onları gömdüm. *Onları* gömdüm."

Ben sessizdi. Düşünceliydi. Her şeyi düzeltmek için acele etmedi ve onu bunun için sevdim. Bazı şeyler düzeltilemezdi.

Sadece "Kahretsin. Hiç bilmiyordum. Bu çok ağır bir yük, Buzz. Bunca zaman bunu içinde taşıyıp, yine de yarı sorumlu bir yetişkin gibi davranabildin mi? Sen aslında bir süper kahraman olabilirsin." dedi.

Ne gülme ne de ağlama sayılabilecek bir nefes kaçtı ağzımdan. "Duygularımı gömdüğüm kısmı duymadın mı? Bunun işlevsel olduğundan emin değilim."

Shira kollarını bana doladı. "Bu bir kızın tek başına taşıyamayacağı kadar ağır bir yük. Bunları tek başına taşımak zorunda değildin."

Ona gözlerimi kıptım, kirpiklerim ıslaktı, boğazım kurumuştı. "Onun çocukları var, Shira. Yapamam —Ben... Ben çocuklarla *olamam*. Artık olamam."

Ben'in kaşları endişeli gözlerinin üzerine çöktü. "Ama sen çocukları seviyorsun. Sen Bea Teyze'sin."

"Çocuklarla ilgilenemem," diye fısıldadım. "Yapamam, Benny."

Shira başını omzuma yasladı. "Bebeklerini kaybettiğin için çok üzgünüm, Bea. Bunun seni ne kadar derinden yaraladığını ancak tahmin edebilirim. Jonah'ı getirmesem daha iyi olur mu?"

Ben sertleştim. "Söyleme bile."

"Tamam." Yumuşak bir kahkaha attı. "Sadece onun yanında rahat olup olmadığını bilmek istedim."

"Tabii ki iyiyim. Onu seviyorum."

Ben dizime hafıfçe vurdu. "Ama sen çocuklarla *aram* yok, değil mi?"

"Kapa çeneni," diye homurdandım ve elini iterek uzaklaştırdım. "Akıllı değilsin ve kesinlikle haklı değilsin."

Kapıma gelen hafıf bir vuruş Benjamin'in dikkatini çekti. Roman, kucağında bebek Jonah ile içeri girerken Benjamin de koşarak geldi.

Bu koşullarda bile, Roman ve Ben'i aynı odada görmek biraz rahatsız ediciydi. Yüzleri tıpatıp aynıydı. Tek fark, Ben'in çoğu zaman spor kıyafetleri giymesi ve saçlarının kıvrıcık olmasıydı. Roman ise saçlarını düzgün tutuyor ve çoğu zaman şu anda olduğu gibi takım elbise giyyordu.

"Selam." Benjamin'e nazıkçe ve sertçe sırtını sıvazladı. "Senin... diyecektim." Kollarımı açtım. "Evet. Bebeği kucağıma almak istiyorum."

Gülümseyerek odanın diğer tarafına geçti ve oğlunu kollarıma verdi. Jonah uyanmıştı ve gül goncası gibi ağzının köşesinde süt köpükleri vardı.

"Merhaba, dostum," diye mırıldandım. "Bunun tam da ihtiyacım olan şey olduğunu nasıl bildin?"

Ben bana yaslandı. "Sanırım haklıymışım," diye alaycı bir şekilde fısıldadı.

Shira ona bir bakış attı, ama ağzının köşesi sanki gülümsemeyi engellemeye çalışır gibi seğirdi. Roman, yanındaki koltuğun koluna oturdu, elini Shira'nın omzuna koydu, Shira da elini Roman'ın bacağına koydu. Birbirlerine yakın olduklarında, birbirlerine dokunuyorlardı. Çok tatlıydı, ama o anda kalbimi acıtıyordu.

Dikkatimi dağıtmak için Jonah'ın inanılmaz yumuşak yanağına başparmağımı gezdirdim. "Yumuşacık, sıcak ve çok güzel kokuyor. Kim ona karşı koyabilir ki? Bu insan doğası."

"Tabii, tabii," dedi Ben bilgece başını sallayarak. "Hepsi bu kadar. Sen karşıdaki suratsız genci işe almadın, Nellie ile düzenli olarak FaceTime yapmadın ve onunla takılmadın..."

"Sus," diye tısladım. "Bazı çocukları tolere ediyorum diye, genel olarak onları sevdiğim anlamına gelmez."

"Evet. Çok inandırıcı," dedi Ben alaycı bir şekilde.

Sanki işaret almış gibi, Jonah gürültüyle güldü ve tombul ayaklarını tekmeledi, ve kalbim gerçekten acıdı. Daha önce beni parçalayan türden bir acı değildi. Bu,

daha nazik bir acıydı, köpek yavruları ve bebekler için saklanan türden.

Shira sesini alçak ve dikkatli tuttu. "Gerçekten çocukları sevmediğini mi düşünüyorsun, yoksa onlara aşık olup tekrar elinden alınmalarından mı korkuyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama çıkamadı. Dün, çocukları sevmediğime dair kendime güvenim tamdı. On yıldır kendime ve herkese bunu söylüyordum. Ama şimdi? Göğsüm yarılmış, hiç yüzleşmediğim, kendime bile inkar ettiğim duygular ortaya çıkmıştı.

"Bilmiyorum." Ona göz kırptım. "Gerçekten bilmiyorum."

"Bugün karar vermek zorunda değilsin," dedi Shira nazikçe. "Sadece kendine karşı nazik ol. Çok korkunç bir şey yaşadın. Tekrar yaşamaktan korkmanı suçlamıyorum. Sadece... birkaç ay önce bana söylediğin şeyi hatırlıyor musun?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Kendi sözlerimi bana mı geri söylüyorsun?"

"Hayır." Omzuma hafifçe dokundu. "İyi bir arkadaş olarak sana ne kadar akıllı olduğunu hatırlatacağım."

Ben ellerini ovuşturdu. "Bunu duymaya ihtiyacım var."

Shira güldü, ama nazik gözleri benim üzerimde kaldı. "Sen demiştin ki, 'Gerçekten yaşamıyorsan, hayatta kalmak için yaptığın her şeyin ne anlamı vardı?'"

Boğazım düğümlendi. "Kahretsin. Beni yakaladın."

Ben çenesini ovuşturdu. "Bunu anılarımda yazacağım." Sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Merak etme, sana ithaf edeceğim."

Ona yorgun bir gülümseme attım. "İlk kopyasını ben alırım. Muhtemelen adımı yanlış yazarsın, ama sorun değil."

"En iyi arkadaşım Buzz'a." Dişlerini göstererek gülümsedi ve Shira tatlı bir kahkaha attı.

Roman uzun kolunu Shira ve benim etrafıma dolayarak kardeşinin kafasının arkasına vurdu. "Onu takma. Sahada çok fazla kafa vuruşu aldı."

Ben onu omuzlarından itti. "Yine mi bana vurdun? Bunun ne faydası var?" "Aklını başına getirebilirim diye düşündüm," diye cevapladı Roman.

Benji-bear kavgaya katılmak için yanımıza geldi. Ağır kafasını dizime dayayarak önüme oturdu. Onu okşarken ve Jonah'a sarılırken, diğer her şey arka plan gürültüsüne dönüştü.

Göğsümdeki ağırlık tamamen kaybolmamıştı, ama artık ezici değildi.

Cevaplarım yoktu. Tore'ye, çocuklarına ya da on yıldır kaçmaya çalıştığım geçmişime ne yapacağımı bilmiyordum. O anda, her şeyi bırakıp benimle olmak için gelen ve hiçbir şey sormadan kalan insanlarla çevriliydim.

Bu kadarı yeterliydi.

CHAPTER THIRTY-FIVE

Bea

BENJAMIN VE BEN yürüyüşten eve dönüyorduk ki, evimin önündeki kaldırımda Lacey, Talon ve Scarlet'i gördüm. Yanlarında Tony de vardı. Benjamin geri dönüp diğer yöne gitmeme izin verse bile, bunu yapmazdım. Aksine, onlara ulaşmak için hızımı biraz artırdım.

"Bea!" Lacey alçıya alınmış kolunu salladı, parmaklarında beyaz bir kağıt tutuyordu. "Bunu sana vermem lazım."

Benjamin uslu bir çocuk gibi, ben tek kelime etmeden Talon'un önüne oturdu, kuyruğunu mutlu bir şekilde sallıyordu. Talon hemen yere çöktü ve yüzünü Benjamin'in ipeksi tüylerine sürttü.

Lacey'nin önüne çömeldi. "Merhaba, canım. Bana ne getirdin?"

Kağıdı elime tutuşturdu. "Bunu dün senin için yaptım, ama sonra düştüm, o yüzden sana vermeyi unuttum. Çizmek iki günümü aldı. Umarım beğenirsin. Benjamin'in resmi yoktu, o yüzden onu hafızamdan çizmek zorunda kaldım."

Kağıtta, kalın pastel boya çizgilerle benim oğlum vardı. Onun sarkık kulaklarını ve şapşal gülümsemesini mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Benjamin'in dili gülüyor gibi dışarı çıkmıştı ve kafasında parlak sarı ve siyah kanatları olan bir yaban arısı duruyordu.

"Vay canına," dedim, göğsüm ısınarak eridi. "Bu harika."

“Beğendin mi?” Arıyı işaret etti. “Bu sensin, çünkü senin adın arı gibi, yazılışları farklı olsa da.”

Kertenkeleler, bir kız nasıl bu kadar sevimli olabilir?

"Çok beğendim. İçeri gelip buzdolabımın üzerine nereye asmam gerektiğini gösterir misin?"

Bu da nereden çıktı? Benim yer açmam gerekiyordu, Tore'nin ailesini evime davet etmek değil.

Kız büyük kahverengi gözlerini bana kırıştırdı. "Evet, Bea. Çok istiyorum." Çocuklar ve Benjamin önce içeri koştular, Tony ve ben de peşlerinden girdik.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Oğlunun kız arkadaşı olduğumu biliyor muydun acaba diye düşündüm, ama sormadım. "Lacey alçıyla uyuyabildi mi?"

"Oğlumdan duyduğuma göre, oldukça huzursuz bir gece geçirmiş. Zavallı çocuk bu sabah işe giderken zombi gibiydi, ama Lace'in adımları neşeyle doluydu."

Zorla gülümsedim ve Tore hakkındaki yorumunu aklımdan uzaklaştırdım, her ne kadar bütün gece Lacey'nin yanında uyanık kalıp hiç uyumamış olmasını düşünmek kalbimi acıtıyor olsa da.

"Lacey'nin üvey babası her zaman neşeli biridir."

Tony güldü. "Onu iyi tanıyorsun."

Tanıyordum. Nedense, bu üç çocuğu da tanımıştım. Kasıtlı değildi, ama yine de olmuştu. Çocuklar benim ilgi alanım değildi, ama bu çocukları seviyordum. Hem de *çok*.

Blurgh.

Lacey buzdolabımın ortasında bir yer seçti ve ikimiz de geri çekilip resmi eleştirel bir gözle inceledik.

"Biliyor musun..." Düşünüyormuş gibi çenemi kaşıyarak, "Sanırım bunun için bir çerçeve alacağım. Bazen yemek yaparken ortalığı dağıtırım. Bu şahesere bir şey sıçramasını istemem."

O nefesini tuttu. "Çerçeveletmek mi istiyorsun?"

"İki gününü harcadın. Bu büyük bir emek. Çerçeveletmezsem sanatçıya hakaret etmiş olurum."

Kız, şişkin göğsünü kollarının arasına aldı. "Evet. Haklısın. Ben bir sanatçıyım. Sally amcanın sanat eseri koleksiyonu olduğunu biliyor muydun? Ama onun sevdiği eserler çerçeveye sığmıyor. Belki de düşünmelidir. O eserlere çok para ödüyor sanırım."

"Senin resimlerinden asılı olan var mı?" diye sordum.

Kız başını salladı. "Evet. Buzdolabımız Tally ve benim yaptığımız resimlerle dolu. Sally amca dağınıklığı sevmez, ama tek bir yerde kalırsa biraz kaosun sorun olmadığını söyler. Bazen onu orada durmuş, her şeye bakarken, gülümser gibi yakalarım. Sanırım çok seviyor."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Eminim çok seviyordur. Lacey'nin resimleri için Tally'nin resimlerinden de birkaç tane almam gerekecek."

Talon, oyuncağını mutlu bir şekilde çiğneyen Benjamin'in üzerine uzanmış başını kaldırdı.

"Bende bolca var, ama Lacey'ninkiler gibi kızsı değiller," dedi.

"Önemli değil. Ne istersen ver. Duvarlarım biraz renklere ihtiyaç duyuyor."

Scarlet, elinde telefonuyla bize yaklaştı. "Bea?" Ona döndüm. "Ne oldu?"

"Saç yapımını sorduğum zamanı hatırlıyor musun? Dün gece biraz çılgınca geçti, ama umuyordum ki..."

"Evet." Başımı salladım. "Bu akşam boşum. Yemekten sonra gel, olur mu?"

Gözleri parladı ve hiç olmadığı kadar küçük kız kardeşi gibi göründü. Sonra ifadesini düzeltti ve soğukkanlı ve üstün bir tavır takındı.

"Tabii, olur," dedi, olabildiğince rahat bir tavrıla.

Başladık mı, bitirelim.

Bu üçüyle olan ilişkim - Tony dahil - Tore'den tamamen bağımsızdı. O işleri bozmuştu, ama ona karşı karışık duygularımın beni veya hayatımı değiştirmesine izin vermeyecektim.

Lacey ve Talon'un resimlerini asmak istiyordum. Scarlet'e zafer pozunu öğretmek istiyordum. Onun için değil.

Onlar için.

Onları sevdiğim için.

Amcalarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Paket geldiğinde Scarlet benim evimde ders alıyordu. O eve gidene kadar paketi açmadım ve içindekileri görünce beklediğime sevindim.

Lacey'nin çizimine tam uyan bir çerçeveye bakıp gözyaşlarına boğulduğumu görseydi, kafamda üç tane kafası çıktığını düşünürdü.

Paketin içinde bir not yoktu ama ben aptal değilim. En azından bu konuda değil. Kimin gönderdiğini çok iyi biliyordum.

Ben: Hey, Ant. Çocukları casus olarak kullanmak yasa dışı mıdır?
casus olarak kullanmak yasa dışı mı?

Anthony: Merhaba Bea. Cevap verebilmem için daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Ben: Diyelim ki bir adam, bilgi almak için hoşlandığı kadının evine çocukları gönderdi. Bu yasa dışı olur mu?

Anthony: Bu gri bir alan gibi görünüyor. Adamın onları gönderdiğinden emin misin, yoksa onlar da o kadını en az onun kadar seviyor olabilir ve onları kadından uzak tutmak imkansız olabilir mi?

Ben: Bunu düşündüm.

Anthony: Öyleyse, çocukların sürekli o kadın hakkında konuşmaktan hoşlandıkları ve adamın sadece dinlediği mümkün mü?

Ben: Konuşmaktan hoşlanıyorlar.

Anthony: O zaman bence hiçbir yasa çiğnenmemiş.

h, bazı yasaların ihlal edildiğinden eminim, ama çocuklar tarafından değil.
çocuklar tarafından değ

Anthony: Adamın bazı eylemlerinin gri alana girmiş olabileceğinden endişelenmiyor musun?

Yüksek sesle güldüm. Olası gri alan mı? Oh, Tore çok komikti. Uzun zaman önce gri alandan çıktığını çok iyi biliyordu, tıpkı benim o eylemler hakkında endişelenmediğimi bildiğim gibi. Endişelenseydim, uygulamayı hemen telefonumdan silerdim, ama burada, karşı tarafta kim olduğunu tam olarak bilerek kullanıyordum.

Bu bizim sorunumuz değildi.

Ben: Gri en sevdiğim renklerden biri.

Anthony: Bunu bilmek güzel. Çocukların kullanıldığından endişelenme. Eminim kendi istekleriyle seninle vakit geçiriyorlardır.

Ben: Haklısın. O adam çocuklarını öyle kullanmaz. Bunu nasıl biliyorum bilmiyorum, ama biliyorum.

Anthony: Rahatladım.

Dudaklarımı ısırarak tereddüt ettim, daha fazlasını söylemek istedim, *onun* daha fazlasını söylemesini istedim. Ama bu aptalca numara yapmaya devam etmeye hazır değildim ve

Ben: Kırık bir kalbi nasıl iyileştirebilirim?

Anthony: Kalbini kim kırdı, Bea?

Ben: Hayat, sanırım. Önemli mi? Sadece düzelmesini istiyorum.

Anthony: Çoğu kırık şeyde olduğu gibi, zaman ve özen harikalar yaratır. Dikkatli olursan, eskisinden daha güçlü bir şekilde iyileşebilir.

Ekrana uzun bir süre baktım, kalbim yeni tanıdığım o acı verici şekilde sızlıyordu. Sonunda hayatıma devam edebilsem ne güzel olurdu. Nasıl olacağını bilmiyordum ama denemeye hazırdım. Çünkü bu yarım hayat, içimi kemiren acıyı görmezden gelmek, artık benim için bir seçenek değildi.

Ben: Teşekkürler, Ant. Umarım öyledir. İyi geceler

Anthony: İyi geceler, Bea.

Telefonumu yere bıraktım ve yorgunluktan kanepeye yığıldım. Bakışlarım yine pakete kaydı ve çerçeveyi çıkardım. Basit ve dövme altın. Lacey'nin fotoğrafını içine koydum, kendimi bulduğum bu garip, harika, beklenmedik yerin küçük bir anıtı. Benji ayıcığımın kafasındaki arılar ve kaybettikleri için yeni birine aşık olmaktan vazgeçmeyen çocuklar için. Arkadaşlığa ve denemeye. Değişmeye.

Onu mutfağa götürdüm ve asmak için mükemmel bir yer buldum.

Küçük alet koleksiyonumu sakladığım dolabı açtım ve ihtiyacım olan şeyi kolayca buldum, ama arkada saklanmış küçük bir saklama kutusu gözüme çarptı. Uzun zamandır onun varlığını düşünmeme izin vermemiştim, ama onu atmaya da hiç cesaret edememişim.

Onu çıkardım ve kucağıma alıp yere çöktüm. Kapağı açtığımda eski anılarım etrafımda kıvrıldı. İçinde pastel boya ile çizilmiş gökkuşakları, el izleri ve dev kalpler ve kocaman gülümsemelerle çizilmiş çöp adamlar vardı. Maddie ve Davis'in, benim daha çok anne gibi olduğum zamanlarda benim için yaptıkları sanat eserleriydi.

Onları saklamıştım, sanki bu beni kardeşlerimi kaybetmenin derin acısından koruyacakmış gibi. Ama acımı hiç azaltmamıştı. Aslında, onlardan küçük bir parça bile saklayamamak beni her şeyden daha çok incitmişti.

İkisini çıkardım: Maddie'nin gökkuşağı ve Davis'in hindisi. İçimde bir şey değişti. Onları görmek beni gerçekten gülümsetti. Ayağa kalkıp onları buzdolabına astım. Orada tutacak mıyım bilmiyordum, ama onlara bakmam gerekiyordu. Hatırlamak için.

Duvara dikkatlice bir çivi çaktım ve Lacey'nin portresini tam karşısına yerleştirdim. Şık, modern mutfağımda çok yerlerinde durmuyorlardı ve bunu çok sevdim. Kaotik. Uyumsuz. Mükemmel.

Kendi kendime başımı salladım, mutfağın ışığını kapattım ve yatağa gittim. İyileşmemiştim. İyileşmeye de yakın değildim. Ama bu gece biraz daha rahat uyuyacağımı hissediyordum.

CHAPTER THIRTY-SIX

Salvatore

ANTARKTİKA.

Yedi kıtadan biri. Dünyanın en soğuk yeri. Yerli insan yaşamı yok. Kutup çölü. Derileri kemiklerinden sıyrabilecek kadar şiddetli rüzgar dışında hiçbir ses yoktu. İç kesimlerde hayvan ya da bitki yoktu. Hiçbir şey büyümmez ya da çürümezdi, bu yüzden koku da yoktu.

Aurora ve yıldızlar dışında, yılın altı ayı boyunca dünya tamamen karanlığa gömülüydü. Zamanın anlamı yoktu. Günler uyuşuk bir monotonluğa dönüşmüştü.

Bir haftadır Antarktika'daydım. Sanki yıllar geçmişti.

Çocuklarım, babam ve işim beni buraya bağlamıştı. Bana sinyal gönderebilen tek uydu.

Bu kadar ıssız hissetmek garipti. Yıllardır bu hayatı yaşıyordum ve mutluydum.

O zamanlar öyleydi.

Artık Bea'ya sahip olmanın ne demek olduğunu biliyordum ve artık hiçbir şey bilmediğim yoktu. O bana ulaşmaya çalışmıştı, ama sadece uygulama aracılığıyla, gerçek bana değil. Buzun içine gömülmüş gibi hissetmeme rağmen, ona söz verdiğim alanı vermek için elimden geleni yapıyordum. Salı günü konferans odasına gitmemek beni neredeyse beni mahvedecekti. Uzak durmak için parmaklarım kanadı.

Ama o bana *Antarktika*'yı vermişti ve ben, o açıkça izin verene kadar onun isteğine karşı gelmeyecektim.

Bu arada, kendi kararlarımın sonuçlarıyla yaşayacaktım. Beni bu noktaya getiren seçimleri tek tek inceleyecektim. Nasıl bakarsam bakayım, aynı sonuca varıyordum: Her şeyi mahvetmişim.

Dürüstlük benim için doğal bir şey değildi, ama kuralları çiğnemek, doğru olduğuna inandığım şeyi elde etmek için gerçeği çarpıtmak? İşte suçlu olduğum şey buydu.

Bea buna manipölasyon demişti. Karşı çıkamazdım.

Ama onu yalanlarla kazanmak hiçbir şekilde zafer değildi. Ödüle o kadar takıntılıydım ki, bunu fark edene kadar çok geç olmuştu.

O bana ulaştığında, ona bunu söyleyecektim. Kesinlikle hata yaptığımı. Hatalarımdan ders aldığımı ve bir daha asla tekrarlamayacağımı. Ama onun bunu duymaya hazır olmasını beklemeliydim. Bu sınırı aşmak için çoktan çok fazla sınırı aşmışım. *Antarktika* bile onun için güvenli değilse, *benim* güvenli olduğuma nasıl inanabilirdi ki?

Koluma hafif bir dokunuş beni düşüncelerimden kopardı. Talon yanımda duruyordu, elinde bir kitap vardı. Akşam yemeği bitmişti. Babam dışarıda randevusundaydı. Kızlar üst katta Scarlet'in odasındaydı. Oturma odasında sadece ikimiz vardık.

"Affedersiniz, Sally amca."

Başımı eğip tüm dikkatimi ona verdim. "Nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

Kıkırdadı. Son zamanlarda, bulabildiği tüm uşaklarla ilgili hikayeleri okuyordu. Birkaç ay önce bu konuya takılmış ve hala bırakamamıştı. O bu konuyu bırakmadan kütüphanemizdeki kitaplar bitecek diye biraz endişeleniyordum, ama hala okuması gereken uzun bir liste vardı.

Ona resmi bir şekilde hitap ederek uşağıymış gibi davranmamdan hoşlanıyordu. Babamı gümüş tepside kahvaltısını servis etmesi için ikna etmiş ve kitaplarını karakterine uygun bir şekilde okuyabilmek için beyaz eldivenler giymişti.

Tia, oğlunun son ilgisine gülmekten yerlere yatardı. Sonra kendini toparlayıp onu desteklemek için her yolu araştırırdı. Onu tanıyorsam, ona tanıtmak için gerçek bir uşak bulurdu. Şimdi düşününce, ben de bunu yapabiliirdim...

"Annemin ikinci adı neydi?" diye sordu.

"Antonia. Büyükbaban ikimize de kendi adını vermiş. Annen de sana vermiş."

Talon bunu zaten biliyordu. Ama annesi hakkında konuşmayı seviyordu. Ben de aynı şeyi tekrar tekrar söylemekten rahatsız olmuyordum. Tia hakkında konuşmak hiç sıkıcı olmazdı.

"Büyükbaba gerçekten gerçekten çok adını adınıO bana
Talon Talon Anthony

“Bu bir aile geleneği. Annen sana bu ismi verdiğinde onu çok mutlu etmişti. Bir gün çocukların olursa, sen de bu ismi verebilirsin.”

Ağzını yana çevirdi. "Peki ya sen? ocuğuna Anthony adını verecek misin?"

Başının üstünü okşadım. Saçları uzamıştı. Takvimime bakıp sa kesimi randevusu olup olmadığını kontrol etmem gerekecekti.

"Zaten o isimde bir çocuğum var. Bir tane daha istemiyorum." Bunu düşünürken kaşları çatıldı. "Benden mi bahsediyorsun?" "Başka kimden bahsedebilirim ki?"

Kollarını kavuşturarak yanımdaki kanepeye okt. Ne düşündüğünü anlamaya çalışarak ona doğru döndüm.

Başını geriye eğdi, kaşlarını çatarak, sonra daralmış gözleri üzerimde dolaştı, bakışlarında merak ve şüphe karışmıştı.

"Ben senin çocuğun musun?" diye sordu sonunda.

"Evet, ylesin." Elim onun başından omuzlarının arasına kaydı. "Sen her zaman annenin çocuğu olacaksın, ama artık benim de ocuğumsun. O, sana iyi bakacağıma güvenmişti. Onun yerini asla dolduramam. Annen eşsiz biriydi. Ama ondan nasıl *olunacağını* ğrendim. Seni ve kız kardeşlerini ne kadar sevdiğini hatırlıyorum ve şimdi annenin bana gösterdiği gibi nz de seviyorum. Aynı şey değil, ama bunun asla değişmeyeceğini bilmeni isterim."

Göğsüm düğüm düğüm olmuştu, o kadar sıkıydı ki acıyordu. İki yıl, kız kardeşimin kaybını atlatmak için yeterli değildi. Ama bir ömür de yeterli değildi. Anne babamı seviyordum, ama Tia hayatımdaki en önemli ve en değerli insandı. O olağanüstü biriydi. İyi ve anlayışlıydı. Onun gitmiş olması hâlâ mantıklı gelmiyordu. Beynim onun bu dünyadan ayrıldığını kavrayamıyordu.

Ama bana çocuklarını bırakmıştı. Onlar ona benzemiyorlardı, ama her birinde her gün yetiştirme ayrıcalığına sahip olduğum en iyi özellikleri vardı.

Onu kaybetmenin acısını asla atlatamayacaktım. Bunu kabullenmiştim. Ama onun çocuklarını bytmek, başıma gelen en güzel şeydi. Bu iki farklı duygu bazen beni engelliyordu.

Talon'un böyle bir sorunu yoktu.

Omuz silkti. "Evet, biliyorum." Sonra, hiç duraksamadan, eğilip önemli soruyu sordu. "Sence Uluslararası Uşak Akademisi'ne mi gitmeliyim, yoksa İngiliz Uşak Enstitüsü'ne mi?"

Konunun değişmesi beni yavaşlatmadı. Kolayca rolme geri döndüm.

"Fikrim yok, efendim. Bir uşakın görevi görünmez ve vazgeçilmez olmaktır." Bacağıma hafifçe vurdu, son derece ciddi bir ifadeyle. "Merak etme, Sally Amca. Sen benim için vazgeçilmezsin."

O kitabına geri döndükten sonra gülümsemem yüzümde kaldı. Büyük ya da içten bir gülümseme değildi, ama o geri gelene kadar yeterli olmalıydı.

Yatağa girerken mesajı geldi, tabii ki bana değil.

Bea: Selam Ant. Bu akşam yemeği için teşekkürler.

Ben: Rica ederim, Bea.

Bea: Elmas istediğimi söylersem, kapımın önüne bir yığın elmas gelir mi?

Ben: Her zamanki gibi hizmetindeyim. Bir yığın elmas istiyorsan, bunu gerçekleştirmek için bir yol bulurum.

Bea: Mantı ile devam edelim. Ben pek elmas seven bir kız değilim. Ama biraz berraklık fena olmaz.

Ben: Eğer sağlayabilirsem, yaparım.

Bea: Bana yalan söyleyen birine nasıl güvenilebilir?

Ben: musun

Bea: Bilmiyorum. Hala karar vermeye çalışıyorum.

Ben: Eğer bunu isteme ihtimalin varsa, yalanın *neden* söylendiğini

Bu oyun çıldırtıcıydı, ama bunlar onun şartlarıydı ve onunla olan tek bağlantımdı. Talon'da olduğu gibi, rolümü ciddiye aldım ve kafamın içinde gerçek cevaplar çığlık atarken bile *Anthony*'nin vereceğı cevapları verdim.

Bea: Artık bunun bir önemi var mı bilmiyorum.

Sırtımı başlığa dayayarak dik bir şekilde oturdum, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Ben: Açıklayabilir misin?

Bea: Yorgunum, Ant. Sana neden mesaj attığımı bilmiyorum. Sanırım kafam çok karışık, ama bunu kendi başıma çözmem gerekiyor.

Ben: Neye ihtiyacın olursa, emrindeyim.

Bea: Tamam.
Anladım.

Ben: Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?

Birkaç dakika boyunca ekrana bakarak, umutsuzca başka bir mesaj gelmesini bekledim, ama gelmedi. O gitmişti.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Bea

Benjamin'i yürüyüşe çıkardıktan bir iki dakika sonra, kapım çılgınca çalındı. İş kıyafetlerimi pijamalarla değiştirmek için merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştım.

Benjamin havladı ve kapıya koştu. Ben de ondan çok daha az hevesle onu takip ettim.

"Kim olabilir, Benji-bear? Beni kendi dinine döndürmek isteyen biri ise, başı belada demektir. Bugün İncil ayetleri dinleyecek havamda *değilim*."

Bana yan gözle baktıktan sonra burnunu kapıya dayadı, sanki kapının diğer tarafında kim varsa koklayacakmış gibi. Belki koklayabilirdi. *Anthony*'ye sormalıyım, acaba...

Boş ver. Normal bir insan gibi arama motorunu kullanırım.

Gözetleme deliğinden bakıp nefes verdim. Lacey ve Scarlet verandada duruyorlardı. Tabii ki onlardı. Gallo çocuklarından en az birini iki günden fazla görmemek nadirdi.

"Bea!" Lacey kapıyı açtığımda bağırdı. "Seni evimize davet etmeye geldik."

Scarlet başını salladı. "Büyükbaba Lacey, Tally ve bana akşam yemeği hazırlamada yardım etti. Gelmezsen, bizi hayat boyu unutamayacak hale getirirsin."

Kollarımı kavuşturup sert bir bakış atmaya çalıştım ama işe yaramadı. "Manipüle ediliyormuşum gibi hissediyorum."

Scarlet bana sert bakmakta hiç zorlanmadı. "Eğer biraz abartmasaydım, hayır derdin. İtalyan suçluluk sanatını dedemden öğrendim. Dedem, büyükannemin bu konuda uzman olduğunu söylerdi. Ben onun mirasını sürdürüyorum."

"Peki." Dramatik bir şekilde iç çekerek, iş kıyafetlerimi değiştirmek için kenara çekildim. "Ama sadece senin miras aldığın suçluluk duygusu yaratma gücünden korktuğum için."

Lacey kıkırdadı. "Genelde güçlerimizi sadece iyi amaçlar için kullanırız." "Genelde mi?" diye homurdandım. "Bu pek içimi rahatlatmadı."

Onları aşağıda bırakıp üstümü değiştirmek için yukarı koştum. Pijamalarım yoktu, ben de çizgili, omuzları açık bir bluz ve kot pantolon giydim. En üst düğmeyi iliklerken durdum.

Tore orada olacaktı.

Onu son gördüğümünden beri iki uzun ve kafa karıştırıcı hafta geçmişti. Uygulama üzerinden gönderdiğim günlük mesajlar dışında ondan haber almamıştım. Sürekli dikkatini üzerimde tutan uğultu, sanki biri bir düğmeyi kapatmış gibi kaybolmuştu, sessizlik onun söyleyebileceği herhangi bir kelimedenden daha gürültülüydü.

Artık peşimde değildi.

Belki de istediğim şey buydu. Boşluk. Düşünmek için zaman. Kendime öyle söylemiştim. Ama şimdi Scarlet ve Lacey ile birlikte onun evine girmek üzereydim ve midem bulanıyordu. Kendimden emin olmadığım pek fazla durum olmazdı, ama bu onlardan biriydi.

Ya beni görmek istemiyorsa?

Ya beni takip etmesi tek istediği şeydiyse?

Hayır. Kendime bunu yapmayacaktım. Scarlet ve Lacey beni evlerine davet etmişti. Tore benimle ilişkisini bitirmiş ve varlığımdan rahatsızsa, buna katlanmak zorundaydı.

Aşağı indiğimde Lacey elimi tutup beni verandaya çekti. "Hadi. Yaptığımız yemekleri görmelisin. Çok lezzetli olacak Bea!"

Işıklar akşamın altın rengini almaya başladığında caddeyi geçtik. Ön verandaya adımımızı atar atmaz Talon kapıyı açtı. Beyaz eldivenler giymişti ve üzerinde plastik bir şarap kadehi duran gümüş bir tepsi tutuyordu.

"İyi akşamlar, hanımefendi. Bir bardak köpüklü meyve suyu ister misiniz?"

Ellerimi göğsüme bastırıp nefes nefese kaldım. "Tam da istediğim şeyi nasıl bildin, Jeeves?"

Talon o kadar derin bir reverans yaptı ki, gözlükleri burnundan düşecekti. Bu çocuk... "*Her şeyi* bilirim, hanımefendi. Şimdi, lütfen salona geçersiniz..."

"Salona mı?" diye tekrarladım, Scarlet ve Lacey'e eğlenceli bir bakış atarak eşikten geçtim. Kardeşlerine gülmemek için uğraşıyorlardı ama başaramıyorlardı.

İçeri girdiğim anda donakaldım. Nasıl biliyorlardı? "Sürpriz!" diye üç ses birden bağırdı.

Yaptıklarını incelerken gözyaşlarımı zorla geri tuttum. Duvara mavi boya bandıyla eğri büğrü bir şekilde "*Mutlu Yıllar Bea*" yazısı asılmıştı. Yazının iki yanında pembe, mavi ve altın rengi balonlar vardı. Işıklıdırma armatürlerinin etrafına flamalar sarılmıştı ve yere de balonlar dağılmıştı.

Tore bundan nefret etmiş olmalıydı. Mükemmel düzenli evinde kaos.

İçeriye ilk kez adımımı attığımda, manzara nefes kesiciydi. Cilalı ahşap zeminler, kalın krem rengi halılar ve tertemiz açık bej duvarlar, onun renkli ve canlı sanat koleksiyonunun arka planını oluşturuyordu. Her şey yeni ve güzeldi ve... nefes alamıyordum. Hepsi bu kadardı. Hiçbir uyarı olmadan üzerime yağan balonlar ve güzelliklerin yarattığı ezici duygu, ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

"Siz..." diye fısıldadım. "Ne...?"

Lacey kollarını genişçe açtı. "Beğendin mi, *beğendin* mi?"

"Ben... çok beğendim." Elimde tuttuğum plastik şarap kadehine bakarken sesim titredi. "Aman Tanrım."

Tony, "Kiss the Cook" önlüğüyle mutfaktan çıktı, yüzünde kocaman, kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

"*Buon compleanno*, Marilyn," dedi sıcak bir şekilde. Omuzlarımdan tutup, iki yanağıma da öptü.

Talon, boş tepsisini yanında tutarak aramıza girdi. "Bu Bea, büyükbaba."

"Doğum günüm olduğunu nasıl bildin?" diye sordu.

Lacey araya girdi. "Ben! Senin doğum günün Haziran'da, benimki Ağustos'ta, unuttun mu?"

Başımı sallarken burnum karardı. "Evet, canım kızım. Çok iyi hatırlıyorum. *Senin* hatırladığın için inanamıyorum."

Elimi tutup sıkıca sıkı. "O gün komşu ve arkadaş olduk. Böyle bir şeyi unutmazsın."

"Hayır. Kesinlikle unutmam."

İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini, ya da daha iyiye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, Tore merdivenlerin tepesinde belirdi. Yavaşça indi, yüzünde hiçbir ifade olmadan sahneyi izledi. Bakışları bana takıldı, ama sadece bir an durduktan sonra başka yere kaydı.

"Sally amca, buraya gel," diye bağırdı Lacey. "Bea ile tanış."

Yaklaşıp yeğeninin yanına durdu. Yeğenine yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Tanıştık Lace. Biliyorsun."

Kızın alnı kırıştı. "Ah evet. Hastanede."

Neden ağzımı açtım bilmiyorum, ama kendimi tutamadım. "Aslında, ondan önce de tanışmıştık." Tore hareketsiz kaldı, ama ben devam ettim. "Nox'un haftalık toplantılarına catering hizmeti veriyorum. Amcan Sally'nin, tüm dünyadaki bilgisayarları koruyan Tore Gallo olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Tüm dünyayı değil," diye otomatik olarak itiraz etti.

Tony ve çocuklar bu bilgiyi kendilerine sakladığı için ona ters ters baktılar ve ben bir anlık zafer hissettim. Uzun sürmedi, ama o anı atlatmam için yeterliydi.

Scarlet kolunu koluma taktı. "Hadi Bea. Yemek odasını da süsledik."

Lacey diğer tarafıma sıkıştı, parmakları benimkilerin etrafını sardı. "Ve sana bir sürpriz hazırladık."

"Başka bir sürpriz mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum." O kıkırdadı. "Kaldırabilirsin. Çok seveceksin."

Haklıydı. Çok sevdim.

Masa dekorasyonu gösterişli bir şaheserdi. Çocukların, tropikal çiçeklerle dolu altın vazoların arasına serpiştirdikleri fırfırlı dantel masa örtüsünü ve devasa sahte elmasları nereden bulduklarını tahmin bile edemedim. Sandalyeyi tahtaya çevirmişlerdi, arkasına balonlar bağlamışlar ve çitalara kadife kumaş geçirmişlerdi.

Bana bir taç bile verdiler, herkesin de taç taktığını gördükten sonra mutlu bir şekilde kafama taktım.

Tore bile.

Lacey'nin kafasına küçük gümüş bir taç takmasına izin verişini izlemek, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir acı verdi. Ama dürüst olmak gerekirse, bu gece kalbim o kadar çok kez kırılmıştı ki, bir tane daha ne fark ederdi ki?

Akşam yemeği sırasında Tony, "Bahse girerim hiç böyle bir doğum günü kutlaması yapmadın, değil mi?" dedi.

Gülümseyerek başımı salladım. "Dürüstçe söyleyebilirim ki, hiç yaşamadım." "Son doğum gününde ne yaptın?" diye sordu Scarlet.

Kadehimi alıp dudaklarıma götürdüm. "Hiçbir şey, gerçekten."

Bu, Lacey'i şaşkına çevirdi. "Ne? Neden? Arkadaşların sana parti vermedi mi?"

"Eğer doğum günümün ne zaman olduğunu bilselerdi, yaparlardı." Shira bana bunu birden fazla kez sormuştu, ama ben ona sonsuz olduğumu, yaşlanmadığımı söylemişim. O bu cevabı pek beğenmemişti. "Ben doğum günlerini pek kutlamam."

Ben'in alaycı sesini neredeyse duyabiliyordum. "*Çocukları sevmediğin gibi mi? Hadi ama Buzz. Herkes zamanın ve sevimli çocukların yıkımına maruz kalır.*"

"Neden?" diye bağırdı Lacey. "Doğum günleri harikadır. İstersen prenses olabilirsin! Herkes sana iyi davranır çünkü mecburdur. Pasta ve dondurma yiyebilirsin. Özel güçlerin olmadan sihre en yakın şey budur."

"Doğum günlerin hep böyle geçtiğine çok sevindim, canım." Bardağıma masaya koyup ağzımı peçeteyle sildim. "Ben küçükken annem çok meşguldü. Benim için özel şeyler hazırlayacak zamanı yoktu, ayrıca pasta ve hediye alacak kadar da paramız yoktu. O yüzden doğum günlerini kutlamayı hiç sevmedim."

Açıklamamın olabildiğince nazik ve steril olmasına özen gösterdim. Tony'nin derin kaşları, anladığından daha fazlasını anladığını gösteriyordu ve ben Tore'ye baktım. Uzağa bakarak, yüzü ifadesiz, yüzükleriyle oynuyordu. İlgisizdi.

"Çok kötü," dedi Lacey. "Annem her zaman doğum günlerimizi çok özel kılar."

Scarlet başını salladı. "Her şeyi büyük bir olay yapardı. Doğum günlerimizi kutlamak için beklemek zorunda kalmazdık, biliyor musun? Çok güzel bir kitabı bitirdiğimizde dans partileri verirdik."

"Annem ne zaman istersem beni kütüphaneye götürürdü," diye ekledi Talon. Lacey ellerini ağzının etrafına koydu. "Bu Tally için bir parti."

Burnunu buruşturdu. "Pasta sevmem ama dondurmayı severim. Ve kitapları. Kitapları çok severim."

"Ben de," diye onayladım. "Anneni tanısaydım keşke. Benim tarzım bir kadına benziyor. Sence bu partiyi onaylar mıydı?"

Tüm çocuklar annelerinin partimi çok seveceğini söylediler ve bu beni mutlu etti. Doğum günümü kutlamak için büyük bir istek duymuyordum, ama onların annelerini anmak için bir bahane olması beni çok mutlu etti. Annelerinin onlara öğrettiklerini uygulayarak onu yaşatıyor ve kendilerine yakın tutuyorlardı.

Bu yüzden onların düzenlediğı tüm kutlamalara katılıyordum.

Gerekirse, Tore'nin ilgisizliğine katlanırdım. Sonunda, böyle hissetmeyecektim. Bir gün, ilişkimizin bittiğini bu kadar kolay kabul etmesini umursamayacaktım.

Zamanla, bir zamanlar bir ilişkimiz olduğunu bile unutturdum.

Zamanla acı azalacak ve o, benim anlattığım bir hikaye haline gelecekti.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Salvatore

AYAKTA DURDUM, ELLERİM tezgahın üzerine dayalı, üç kez sildiğim halde hala kırıntılar kalan kesme tahtasına bakıyordum. Scarlet musluğun yanında marinara sosundan bir iz bırakmıştı. Talon'un gümüş tepsisi tezgahın üzerinde terk edilmiş duruyordu. Normalde beni rahatsız edecek türden bir dağınıklık değildi.

Aklımda başka şeyler vardı.

Herkes oturma odasındaaydı, babam Scarlet'e eski dans hareketlerini gösterirken çocuklar kahkahalarla gülüyordu. Bea'nın sesi her şeyi kaplıyordu, o kadar uyumluydu ki sanki hep oradaymış gibi.

Uzak durmam gerekiyordu.

Ona söz vermiştim.

Hâlâ Antarktika'nın derinliklerindeydik ve ayrılacağımıza dair hiçbir işaret yoktu. Sınırı belliydi ve ben de ona uymak için elimden geleni yapmışım.

Sonra o kapıdan içeri girdi.

Onu evimde görmek beni mahvetmeye yetmişti, ama bununla kalmadı. Çocuklar plastik tacı kafasına taktığında, gözleri yaşlarla doldu. Talon uşak moduna geçtiğinde o da oyuna katıldı. Ve lanet olası gömleği, sanki yerçekimi bana komplo kurmuş gibi omzundan kayıp duruyordu.

Tezgahın kenarını daha sıkı kavradım, çenemi sıkıca kapattım.

Onu istiyordum. Sadece kendim için değil, onun için de. Doğum gününü hiç kutlamadığını söylediğinde onu kollarıma almak için duyduğum ihtiyaç o kadar güçlüydü ki, neredeyse masadan kalkmak zorunda kalacaktım. Bana kalsa, doğum gününü kimsenin hatırlayıp hatırlamayacağını asla sorgulamak zorunda kalmazdı. Bunu beklerdi. Onu deli gibi kutlardık, bir ömür boyu ihmal ettiğimiz zamanları telafi ederdik.

Ama o bunu istemiyordu. Benden istemiyordu. *Antarktika*'daydık.

Bu yüzden çenemi kapalı tuttum, gözlerimi ondan ayırdım ve onun istediği şeyi vermek için tüm içgüdülerimle savaştım.

"Oh. Burada olduğunu bilmiyordum."

Sesini duyunca başımı kaldırdım. "Temizlik yapıyordum. Bir şey mi lazım?"

Beatrice Novak, bir ayağını diğerinin üzerine koymuş, alt dudağını ısırarak, kararsız ve dengesiz bir şekilde duruyordu. Bu o kadar yabancı bir durumdu ki, gerçekten o olup olmadığından emin olmak için iki kez bakmak zorunda kaldım.

Sonra ikimizin de iyiliği için gözlerimi ondan ayırdım. "Birkaç kağıt havlu. Tally suyu döktü."

Rulodan bir yaprak kopardım ve ellerimizin birbirine değmemesine dikkat ederek ona uzattım. "Al bakalım."

Sanki bir şeye atlamak ya da kaçmak için hazırlanıyormuş gibi nefesini içine çekti. Hangisi olduğunu anlayamadım.

Ona baktım ve sonunda konuştu.

"Peşimden gelmeyi bıraktın."

Sözleri fısıltıdan biraz daha fazlaydı, ama beni bir balyoz gibi vurdu. Cevap veremedim. Nefesim kesilmişti ve zihnim anlaşılır düşüncelerden arınmıştı.

Bir sonuca varmış gibi başını salladı. "Önemli değil. En azından öğrendim. Bu gece beni ağırladığın için teşekkürler. Bu... şey, harikaydı. İyi geceler, Tore."

Onun uzaklaşmasını izledim. Çocuklara veda etmesini dinledim. Onların tüm güçleriyle ona sarıldıklarını hayal ettim.

Tüm bu süre boyunca tek kelime etmedim. Kıpırdamadım. Orada durup kağıt havlu rulosunu sıkıca tutarak, onun söylediklerini tekrar tekrar düşündüm.

Beni takip etmeyi bıraktın.

Yer altımda sallandı. Yanılmıştım. Her şeyi çok, çok yanlış anlamıştım.

"O gitti."

Döndüm ve babamı kapının eşiğinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Görüştüğün o mu?" "O," diye onayladım.

"Biliyorum. Aptal değilim." O, neşeyle gülmedi. "Ama onu bırakırsan aptal olabilirsin."

Cevap vermedim. Buna karşı çıkamazdım.

Babam başını salladı. "Yemin ederim Sal, onun peşinden gitmezsen ben giderim."

Bu sözler dikkatimi çekti. Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak baktım. "Sanmıyorum," diye homurdandım.

Omuz silkti. "O zaman gidip kadını al. Eğer almazsan, başka biri gelip onu kapacaktır. Artık öyle kadınlar yok, biliyorsun."

İki uzun nefes boyunca ona baktım.

Sonra koşarak dışarı çıktım.

Arka kapıdan çıktım, merdivenlerden indim, çıplak ayakla soğuk betona bastım. Tek planım ona ulaşmak, onu hiç bırakmadığımı ve asla bırakmayacağımı açıklamaktı.

Verandada, düşürdüğü anahtarları almak için eğilmişti. "Bea!" diye bağırdım, caddeyi koşarak geçerken.

Dönmedi. "Beatrice!"

Bu onu durdurdu.

Yavaşça döndü, parlak verandanın ışığı altında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Şaşkın görünüyordu. Mahvolmuştu. O kadar güzeldi ki, aklım onun gerçek olduğunu, bir yapay zeka konfigürasyonu olmadığını kavrayamadı.

Verandanın merdivenlerini koşarak çıktım ve önünde durdum. Titreyen ellerinde anahtarları sallanıyordu. Sonunda içgüdülerime yenik düşerek anahtarları aldım ve ellerimle sıkıca tuttum.

"Sen, seni takip etmeyi bıraktığımı söyledin. Neden böyle düşündüğünü anlıyorum." O, zorlukla yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Bunun senin istediğin şey olduğunu sanmıştım. Boşluk. Sessizlik. *Antarktika*." Dünyada en çok nefret ettiğim kelimeyi söylerken sesim kırıldı. Siktir git Antarktika.

"Tore..."

"Seni istiyorum. Hâlâ. Her zaman. Zamana ihtiyacın varsa, sana veririm. Ama sessizliğimi kayıtsızlık olarak algılama. Seni vazgeçtiğimi asla düşünme."

Nefesi kesildi. "Bana bakmadın." Kafamı salladım. "*Bakamadım.*"

"Neden?"

Ellerini göğsüme, çarpan kalbimin üzerine getirdim. "Hissediyor musun? Seninleyken hep böyle. Sana dokunamadığımda fiziksel olarak acı çekiyorum."

Dili dışarı çıkıp alt dudağını ıslattı. "Sana güven kelimesini söyledim."

"Söyledin."

"Ve tüm bu zaman boyunca *Antarktika'yı* onurlandırıyordun." Başımı salladım. "Evet."

Gözlerini sıktı. "Bilmeliydim. Aklıma bile gelmedi..." Gözleri açıldığında ve benimkilerle buluştuğunda ıslaktı. "Özür dilerim, Salvatore. Bir hata yaptım. Antarktika'nın zıttı nedir?"

"Ölüm Vadisi."

Dudakları hafifçe gülümsedi. "Tabii ki bilirsin." Titrek bir nefes aldı.

"Tamam o zaman. Ölüm Vadisi."

Sonra bana doğru ilerledi. Elleri gömleğime yapıştı, yüzünü göğsüme gömdü, sanki nefes alabileceği tek yer oradaymış gibi. Onu o kadar sıkı sarıldım ki, bir daha asla bırakmayacağımı düşündüm.

"Sana geri dönmeni nasıl isteyeceğimi bilemedim."

"Sormana gerek yok," diye fısıldadım saçlarına. "Ve ben hiç gitmedim ki."

CHAPTER THIRTY-NINE

Bea

TORE'yi eve sürükledim, anahtarlarımı ve çantamı yere attım, ayakkabılarımı körü körüne çıkardım. Benjamin bize bir bakış attı ve dramatik insanlardan uzaklaşmak için yukarı koşmayı tercih etti.

Tore peşimden koştu. Ayakkabısız. Aman Tanrım...

Onun vazgeçtiğini düşünerek ne kadar aptalmışım. Bunca zaman, benim güven kelimesini söylememi bekliyormuş. Bilmeliydim. O böyle düşünürdü. Kurallar esnek değildi. Ve benim kurallarına saygı göstermişti, kendi zararına.

Ve benimkine de, lanet olsun.

Sanırım bu adamı seviyorum.

Kahretsin.

Dudaklarımız çarpıştı ve vücutlarımız birbirine yapıştı. Söylenmesi gereken şeyler vardı ve bunlar söylenecekti, ama şimdi değil. *Bu* olmadan bir saniye daha duramazdım.

Tore yüzümü dikkatlice okşadı, ağızıyla beni mahvedişinin tam tersi bir hareket. Dilinin benimkine şiddetli vuruşları. Dudaklarımı keskin, çaresiz ısırıkları. Dişlerimiz çarpıştı, inlemelerimiz birbirine karıştı ve savaştı. Parmaklarının titremesini hissettim, saçlarıma kayd ve başımı geriye eğmek için nazikçe kavradı, böylece beni daha derin, daha sert öpebilirdi.

Birbirimize sarılmış halde kanepeye doğru sendeledik. Gömleğinin düğmelerini   maya çalıştım, sabırsızlanınca onları yırttım. Bazıları patladı, bazıları yere düştü, ama Tore fark etmedi ya da umursamadı.

Sonunda gömleği   ıldığında, nereye düştüğünü umursamadan omuzlarından ittim. Sonra kendi gömleğimi yırtmak için  ğzımı onunkinden ayırdım. O da arkamdan uzanıp s tyenimi hızla çıkardı.

Ben bir mum, o ise alevdi. Uzun, ince gövdesi, cildimin cildime deđđiđi, eriyip gidebileceğim sabit bir duvar gibiydi. Onun vücuduna bu kadar dokunmak rahatlatıcıydı.

Kot pantolonumu tekmeledim, o da pantolonunu çıkardı. Birbirimizin i  çamaşırlarını çekerken dizlerimiz çarpıştı, güldük, öpüştük ve birlikte yere düştük, neyse ki kanepemiz bizi tuttu.

O önce yere indi ve beni üstüne yönlendirdi. Bacaklarının  zerine oturdum, dudaklarımız nefes almak için yeterince ayrıldı, gözlerimiz bu vahşi, nefes kesen anda birbirine kilitlendi.

"Dokun bana," diye fısıldadım, gözlüklerini yüzünden çıkardım. "Lütfen, Tore." Geriye yaslanarak göğüslerimi avuçladı, geniş avuçlarında tuttuğunu izledi. Başparmakları pütürlü meme uçlarını okşadı, omurgam boyunca bir titreme

omurgamda bir titreme yarattı.

"Böyle mi?" diye sordu.

"Evet. Çok güzel." Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. "Buraya." Sonra ellerini kal alarımaya indirdim. "Ve buraya."

Ellerini uyluklarıma doğru indirirken gözleri benimkilere kaydı. "Buraya ne dersin?"

Alnımı onun alnına dayadım. "Her yere, Tore. Lütfen, bebeğim."

Ona s rt nd m, sürtünmeye ihtiya ım vardı, onun her şeyine ihtiya ım vardı. O tısladı, tutuşunu sıkılaştırdı, sonra altımda kayarak bacaklarımla arasındaki sıcaklığa bastırdı. Nefesim kesildi.

"Seni özledim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Ben  ok... Tore, ben..."

"Biliyorum." Sesi kırıldı. "Beatrice, biliyorum. Ben de seni özledim. Her saniye."

Elini aramıza kaydırđı, cinsel organımı avuçladı.  ılgınca başımı salladım, izin verdim, o benim klitorisimi bulup deli edici bir hassasiyetle etrafında daireler çizmeye başladığında, onun dokunuşuna kendimi bırakmıştım bile. Diğer eli kalçamı kavradı, sonra aşağıya indi, parmakları keşfediyordu, sanki benim her yerimi bilmek, uzun günler sonra beni geri kazanmak istiyormuş gibi beni   ıyordu.

Bu gece evime adımını attığı anda bir sınır aşılmıştı. Diğer seferlerde o sınırı zorlamıştı, ama şimdi o kadar uzaklaşmıştı ki, sanki hiç var olmamış gibiydi.

"Hislerin çok güzel, güzelim." Parmaklarını kalçama gömdü. "Çok yumuşak. Tenine doyamıyorum."

İnleyerek parmaklarının üzerinde sallandım ve omuzlarını sıktım. Pürüzsüz teninin altında kasları dalgalandı. Kontrolündeki güç, sık görünüşünün içinde zar zor tutunuyordu. Parmaklarım kıvrıldı, karnımda ısı yükselirken kendimi ona tutturdum.

Tanrım, bu adam beni tam olarak nerede ve nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu. "Tam orada." Geliyordu, üzerimde yuvarlanıyordu. Çok yakındı, sanki havada elektrik

havada, cildimde çatırdayan elektrik gibi. "Tore, bu mükemmel. Tam orada."

Ağzı köprücük kemiğim ve boğazımdan aşağıya doğru kaydı, dudaklarının arasında hassas cildimi emdi. Isırdı, yaladı, yuttu, ben ise titreyerek, sarsılarak, titreyerek parçalanıyordum. Başımı geriye attım, zevkimle haykırdım ve dudakları boğazıma yapıştı, benden çıkardığı sesleri emdi.

Onun parmaklarında boşalırken onu öptüm, ona olan arzumu daha önce hiç bu kadar hissetmemiştim. Beni ereksiyonuna doğru çekişi, onun da aynı dalganın üzerinde olduğunu şüpheye yer bırakmıyordu.

Kalçalarımı salladım, kalın penisini kaygan dudaklarımın arasına tam olarak yerleştirdim. Neredeyse istediğim yerdeydi, ama hala çok uzaktaydı.

"Tore." Ağzına nefesimi üfledim. "Buna ihtiyacım var."

"Söyle." Parmaklarıyla girişime dokundu, alaycı ve işkenceci bir şekilde. "Senden duymak istiyorum."

Bir başka şapırtı ve ikimiz de inledik. "İçime."

"Evet."

Dişleri boynumun kıvrımına sıkıca yapıştı, tüm vücudumu titretirken beni sarsıyordu. İçim boşluğa sarılmış, onu arıyordu. Boşluğu doldurması için ona çaresizce ihtiyacım olduğu için boğazımdan bir inilti kopardı.

Onun uzunluğunu elimle kavrayıp dizlerimin üzerine çıktığımda, parmaklarını bileğimin etrafına doladı ve kendimi indirmeden önce beni durdurdu.

"Bea, prezervatifim yok." Ucu ıslak açıklığıma değdiğinde yüzünü buruşturdu. "Tanrım, özür dilerim."

Kafamı salladım, onun tutuşuna karşı direnmekten kendimi alıkoydum. İkimizden birinin dikkatli olması iyiydi, çünkü ben tüm ihtiyatımı bir kenara atmıştım. "Test oldum ve rahim içi araç var. Sen?"

"Test oldum, evet." Derin bir nefes verdi, beni tutan eli titriyordu. "Emin misin?"

Kurumuş dudaklarımı yaladım. "Sen benim misin?"

Bir saniye bile tereddüt etmedi. "Kesinlikle."

"Benden sakladığın başka sırların var mı?" Yine tereddüt etmedi.

"Bu ev benim."

Ben gülerek iç geçirdim. "Tabii ki senin. Başka?"

Yaptığı her şey o kadar çılgın ve deliceydi ki, gülmeden ve bu adamın bana karşı sınırları olmadığını kabul etmeden nasıl yapabilirdim?

"Her şeyi biliyorsun." "O

zaman ben de seninim."

Elini çekti ve ben üzerine çöktüm, kığım uyluklarına değene ve tamamen içime girene kadar durmadım.

İnleyerek, avuçlarını kığımın üzerinde gezdirip beni kavradı. "İşte buradasın." Beni üzerine bastırdı, bir şekilde daha da derine girdi. "Tam olman gereken yerde."

Boğazını avuçladım ve burnumu onun burnuna sürttüm. "Sert olmalıyım, bebeğim.

Hoşuna gider mi?"

Kalçaları şaşırtıcı bir güçle sıçradı, beni nefes nefese bıraktı. "Ver bana, Beatrice."

Bir elimi boynunun dibinde, diğerini göğsünde tutarak, parmaklarımı sert kaslarının üzerinde gezdirerek, onu kaldırdım ve tekrar üzerine daha sert bir şekilde indim. Tore'nin başı kanepeye geri düştü, göz kapakları yarıya indi, dudakları hayranlıkla aralandı.

Tekrar yaptım. Ve tekrar. Derinin deriye çarpmasının keskin sesi odayı doldurdu, kirli, çaresiz ve mükemmel.

"Oh, lanet olsun, evet," diye inledi, kalçalarımı kavrayarak beni yönlendirdi, her acımasız itişime kendi itişiyi karşılık verdi, aşağıdan da aynı sertlikle içime giriyordu.

"İçimde çok iyi hissediyorsun," diye inledim, tırnaklarımı göğsüne batırarak. "Çok mükemmel, Salvatore. Seni çok özledim, bunu bir daha yapamam."

Beni izlerken elleri sıkıştı, bakışlarında göz kırpmadan hayranlık vardı. Onun üzerinde zıplarken vücudum dalgalandı ve o hiçbir şeyi kaçırmadı. Göğüslerimin göğsünde yukarı aşağı kaymasını izlemekle kalmadı. Bakışları üzerimde dolaştı; her hareketimle kıvrılan karnım, titreyen kalçalarım, onun ince bacaklarının üzerine yayılmış kalın uyluklarım. İçimde, arzusunun imkansız bir şekilde kalınlaşıp sertleştiğini hissettim.

"Sen beni mahvediyorsun, güzelim," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Senin benim olduğuna inanamıyorum." Yüzümü aşağı eğdim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Ve sen de benimsin."

Boğazını biraz daha sıktım. "Benim çok iyi oğlum."

Onun cevabı, açık mavi gökyüzünde bir gök gürültüsü gibiydi, kalbimin duvarlarından yankılanarak vücudumu titretti.

"Sadece senin," diye onayladı. "Sik beni, Beatrice."

Kalçalarımı daha sert salladım, doruğa ulaşmak için. *Ona verdim.* Tıpkı istediği gibi, tıpkı ihtiyacımız olduğu gibi. Beni tamamen doldurdu, tekrar tekrar, kalın penisi doğru yerlere vurarak başımı döndürdü.

Yardıma muhtaç bir inilti duyuldu. O *hala*

benim... Hala ona çaresizce ihtiyacım vardı.

Öne eğildim ve onu öptüm, ağzım açık ve dağınık bir şekilde, dilimiz birbirine dolanırken onu çılgınca sürmeye devam ettim. Elleri sırtımdan aşağı kaydı, sonra tekrar kıcıma, her kalkışında beni sertçe aşağı çekiyordu.

"Yeterince yaklaşıyorum," diye haykırdım hayal kırıklığıyla. Daha fazla yaklaşamazdık. İçimdeki bu arzuyu anlamıyordum, ama ondan kurtulamıyordum.

"Buradasın. Ben buradayım." Beni o kadar sıkı sarıp sardı ki sonunda nefes alabildim. "Buradayım. Seni tutuyorum."

"Seni istiyorum," diye sızlandım, çenesini öperek. "Bana izin ver."

"Sen benim. Tamamen," diye yemin etti.

"Salvatore." Çenesinin çukurunu yaladım. "Göster bana. Beni nasıl aldığını göster."

Kollarını sıkarak beni morarttı, kalçaları daha sertçe yukarı doğru itiyordu, her itişinde benimle buluşuyordu, nefesimi kesen çılgın bir hareket. Bu sırada bana güven verici sözler fısıldıyordu. Özür diliyor, beni özlediğini, hiçbir yere gitmeyeceğini, benim olduğunu söylüyordu. Bana güzel, seksi, inanılmaz diyordu. Bana sadakat ve dürüstlük vaat ediyordu. Güvenlik ve güven.

Ve gözlerimin önünde yıldızlar patlatacak kadar vahşi kalça hareketleriyle beni sikmeye devam etti.

Mükemmel.

Ter vücudumuzu kapladı, her nefesimiz ortak bir hırıltıydı. Yüzünü göğüslerimin arasına gömdü, adımı tekrar tekrar inleyerek söyledi. Orgazmım kıvrıldı, sıkı ve kör edici, her acımasız sürtünmeyle, her çaresiz itişle büyüdü.

"Gel benimle," diye yalvardım, yüzünü tutarak, o karanlık, güzel gözlerine bakarak. "Doldur beni, Salvatore. Bütün gece seninle ıslanmak istiyorum."

seninle damlamak istiyorum."

Çılgınca başını salladı, nefesi kesilmişti. "Sana istediğini vereceğim, güzelim. Başka seçeneğim yok."

Kendimi bıraktım. Zevk çılgınlıkları atarken başım geriye düştü, iç duvarlarım titreyip kasılmaya başladı. Tore'nin cevabı acı dolu bir iniltiydi, beni tutarken sırtımı destekledi, ben çırpınıp kıvrılırken. Ve her şey bitti sandığım anda, beni sırt üstü attı, bacaklarımı kalçalarına çekti ve beni dövmeye başladı.

Acımasızca.

Çılgınca.

Beni yok etmek için görevde olan bir deli gibi kanepeye sikti ve yumuşak, sevgi dolu bir bağlılıkla gözlerimin içine baktı, beni tekrar uçurumun kenarına itti. Körü körüne düşüyordum, tutunacak bir şey, herhangi bir şey arıyordum, ama uzun süre yalnız kalmadım. Tore kendini benim sonuma yerleştirdi ve yüzünü boğazıma gömdü, kollarımda titreyerek beni ateşli bir sıcaklıkla kapladı.

Düşerken birbirimize sarıldık, fırtına kadar şiddetli bir son yaşandı. Tore üzerimde yatıyordu, göğüslerim başını yastık yapıyordu, kolları beni sarmıştı. Saçlarını okşadım, hareketlerim halsiz ve bitkindi.

Bundan sonra ne olursa olsun, bu adamın beni istediğinden asla şüphe duymayacaktım. Tıpkı ona olan arzumdan vazgeçemeyeceğim gibi. Şu anda bile, kemiklerim sıvılaşmış ve içim lezzetli bir acıyla yanarken, o tek kelimeyi söyleseydi her şeye yeniden başlardım.

Bu kesinlikle biraz delilikti. Ama belki de her şeyin en iyisiydi.

"Sen benimsin," diye fısıldadım, daha çok kendime.

Başını göğsümden kaldırdı, bakışları bulanık ama benimkilere sabitlenmişti.

"Öyleyim, Beatrice," diye söz verdi. "Seninim."

CHAPTER FORTY

Salvatore

SONUNDA İKİMİZ DE giysilerimizi giydik. Bea'nın her santimetrekaresini örtürken onun cildinin her bir parçasını özledim, ama bu gerekliydi. Aksi takdirde, her şeye yeniden başlamak ve söylenmesi gerekenleri asla söyleyememek tehlikesi vardı.

Bea sessizliği ilk bozdu. Ve bunu açık sözlülükle yaptı. "Hâlâ çocuk istemiyorum."

Gözlüklerimi tekrar taktım, yüzü net bir şekilde gözlerimin önüne geldi. "Tamam."

"Ama senin çocuklarını seviyorum." Burnu kırıştı. "Genelde çocukları sevmem, ama o üçü... şey, kendilerini kalbime soktular."

Nereye varacağımızı bilmesem de gülümsedim. "Onların böyle bir özelliği var."

Ellerimi ellerine aldı, bakışları benimkilerle aynı hizadaydı. "Anlamalısın, asla çocuk doğurmayacağım. Bu tartışılmaz. Çocuklarını seveceğim, yani zaten seviyorum, ama sana bebek veremem. Bu kesin bir sınırdır."

Başımı salladım. "Üç çocuğum var. Zaten çok fazla var. Nasıl daha fazlasını isteyebilirim?"

Sanki benim kolayca kabul etmem onu sinirlendirmiş gibi, burnunu çekti. "Yani, soyunu genişletme arzusu duymadığını mı söylüyorsun?"

Ben gülerek cevap verdim. "Hayır. Hiç böyle bir istek duymadım. Bu... diğer erkeklerin hissettiği bir şey mi?"

"Annemin kocası için kesinlikle." Uzun bir nefes aldı. "Uykusuz geceler, bez değiştirme, diş çıkarma, ateş, bir daha asla yalnız kalamayacakmış gibi hissetme, hepsini yaşadım. Kesinlikle, bunu istemediğimi biliyorum."

"Tamam."

Kaşları havaya kalktı. "Hepsi bu mu? Hiç soracağın bir şey yok mu?"

"Hayır. Eğer bir bebek istediğini söyleseydin, bunu ve bunun çocuklarıma nasıl etkileyeceğini ciddi olarak düşünmek zorunda kalırdım. İstemediğini söylemen ise çok kolay." Elini ağzıma götürdüm ve dudaklarımı yumuşak parmak eklemlerine sürttüm. "Bunu ilk tanıştığımızda konuşmuştuk. Seni anlıyorum. Bu sorun değil."

Kavga bittiğinde omuzları öne doğru eğildi. "Hâlâ korkuyorum."

"Sana bana şüphe duyman için birçok neden verdim. Kasten yapmadım, ama bu durumu düzeltmiyor."

Elini bırakıp yüzünü avuçladım. Makyajının çoğunu öperek silmiştim. Geriye sadece derin mavi gözlerinin altında koyu renkli maskara lekeleri kalmıştı ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Öyle," diye onayladı.

"Bunun için özür dilerim." Dudaklarımı alnına değdirdim. "Özür dilerim, mavi gözlü. Kafamda, sana çocukları anlatmadan önce atmam gereken adımların bir listesi vardı ve kendimi bundan sapmamaya zorluyordum. Senin kendini ihanete uğramış hissedeceğin hiç aklıma gelmemişti. Olaydan sonraya kadar. Bunun ne kadar dar görüşlü ve evet, manipülatif olduğunu anlıyorum. Ama o zamanlar seni kaybetmemek için o kadar odaklanmışım ki, bunun ötesini göremedim."

Bana yaslandı, iç çekişi tenime dokundu. "Sen benden farklı düşünüyorsun. Bunu biliyorum ve zihninin çalışma şeklini seviyorum. Ama yalan söylemek, hatta saklamak bile, söz konusu olamaz. Benden hiçbir şeyi saklayamazsın, büyük ya da küçük. Sürekli sakladığın şeyleri merak edersem, yanında kendimi güvende hissedemem."

"Seni kazanmanın ve kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum." Gözlerimi kapattım, alnımı alnına dayadım. "Bunu bir daha asla tehlikeye atmayacağım. Son iki hafta çok zor geçti. Sensiz bir hayat kabul edilemez."

"Bir ömür mü?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şeyi iyice düşünmeden yapmam. Seninle bir gelecek görüyorum, Beatrice. Bence birbirimize yakışıyoruz. Sadece sen ve ben değil, hepimiz. İzin verirsen, hayatımı sana açmak istiyorum, böylece senin için boş bir yer olduğunu kendin görebilirsin."

Avuç içleri göğsümden omuzlarıma kaydı ve boynumun iki yanında durdu. "Eğer biz olamazsak, senden daha fazlasını kaybedeceğim. Kardeşlerimi zaten kaybettim, Salvatore. Bilmiyorum, acaba..."

"İşe yarayacağız."

"Emin olamazsın."

"Eminim." Geri çekilip gözlerine baktım. "Seni ilk kez gördüğümde, bunun tamamen tesadüf olduğunu biliyor musun? Sen caddeyi geçiyordun, biz kırmızı ışıktaydık. Yoğun bir keder bulutunun içindeydin, ama seni *gördüm*. İki bisikletli kurye sana el sallarken birbirlerine çarptılar ve sen onlara yardım etmek için durdun. Senin hiçbir şeyin yoktu ama onlar *senden* özür dilerken duymak için camımı indirdim. Hatırlıyor musun?"

Yanakları kızardı ve saçlarını kulağının arkasına attı. "Şey, ben... böyle şeyler çok olur. Annem hep bana garip ve sıradışı şeylerin miknatısı olduğumu söylerdi. Etrafımda her şey patlar gibi olur."

Omuzlarım gülmekten titredi. Tabii ki cevabı bu olacaktı. Hayatımda pek çok kez garip olduğumu duymuştum, o yüzden neden beni kendine çekmesin ki?

"Bea..." Başımı sallayarak gülümsedim. Bu kadın tam bir zevk kaynağıydı. "Hatırlaman önemli değil. Ben hatırlıyorum. O gün, Tia öldüğünden beri ilk kez sis kalktı. Eve gittim, uzun zamandır boş zamanlarımda üzerinde çalıştığım uygulamayı bitirdim ve sana gönderdim çünkü göndermeden duramadım."

"Ve sen beni takip ettin."

Kulaklarım yandı. "Bazen. Direnmeye çalıştım, ama seni görmekten, uzaktan da olsa, bağımlısı oldum. Ve her gördüğümde, sis daha uzun süre dağılmıyordu."

Kulağımın kenarını parmağıyla izledi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Senin için bunu yapabildiğime sevindim."

"Seni korkutmadığım için mutluyum."

"Asla. Senden hiç korkmadım. Bu biraz dengesiz olduğum anlamına gelebilir, ama sorun değil. Birlikte dengesiz olabiliriz."

"Dengesiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kaşları kalktı, alnı kırıştı. "Benimle iletişim kurmak için bir uygulama tasarlamak, hayalimdeki evi satın almak ve beni limuzinle takip etmek pek normal sayılmaz." Gülümsemesi benimkine değdi. "Neyse ki normal olanı çok sıkıcı buluyorum. Takıntılı olacağın kızı doğru seçmişsin."

Ağzını yakaladım ve onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Onu ben mi seçtim yoksa o mu beni bir siren gibi cezbetti emin değildim, ama işte buradaydım, ona adanmış, onu asla bırakmaya niyetim yoktu.

"Takıntı olarak başlamış olabilir." Parmaklarımı saçlarının yanından geçirdim. "Ama seni tanıdıkça sana aşık oldum."

"Beni seviyor musun?" diye tiz bir sesle sordu.

"Seviyorum. Bu yüzden ilişkimizin yürüyeceğini biliyorum. Hiç başka bir kadını sevmedim ve bir daha sevemeyecek biriğim. Benim için tek sen varsın Bea. Bu ilişkinin bitmesi için beni terk edenin sen olman gerekir, ama ben seni o kadar mutlu edeceğim ki, bunu asla istemeyeceksin."

Bana bakarken dudakları aralandı. "Böyle bir şey söylemek için henüz çok erken."

"İki yıl oldu."

"Ama" — dudaklarını yaladı — "biraz geri alabilir miyiz? Bizim yeniden bir araya gelmemize henüz alışamadım, sen ise ömürlerden bahsediyorsun."

"Bitti. Son nefesimi verene kadar seni sevdiğimden bahsetmek yok."

"Tore!" Beni iterek, kıkırdayarak uzaklaştırdı. "Kes şunu. Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Tamam. O kadar katı değilim, uzlaşabilirim. Hafta sonu sevgili olarak geçirelim, *sonra* geleceğimizi konuşuruz."

Beni boğazlıyormuş gibi yaptı. "Sana söylediğim tüm 'iyi çocuk' sözlerini geri alıyorum.

Sen çok kötü bir adamsın."

Onu yakaladım ve yüzümü boynuna gömdüm, dişlerim cildini sıyırdı. "Hayır. Bu olmayacak. Ben *senin* iyi çocuğum. Söyle."

Dişlerim etine battı, çığlık attı ve kıvrandı. "Hayır, yapmayacağım!" Çığlıklar arasında kıkırdadı ve bana sarılmış kollarımı tokatladı. "Sen çok kötüsün, Salvatore Gallo. En kötüsün."

"Sana en kötümü göstereceğim."

Omzunda bir iz bırakacak şekilde ısırdım, sonra işaretlediğim her yeri yaladım. Kıvranıp gülüyordu, beni kendinden uzaklaştırmak için çok kötü bir iş çıkarıyordu. Vücudu benimkine çarptıkça sikim sertleşti. Onu sırt üstü çevirip ıslak külotuna sürtündüm, o da kıvrılıp beni kendine çekti.

"Sal," diye nefes nefese söyledi.

"Bea," diye cevap verdim, aramızdan uzanıp külotunu yana çekerek. "Söyle yoksa seni hemen sikerim."

Dudakları dişlerinin üzerinde yuvarlandı ve başını salladı. Bacakları biraz daha açıldı.

"Başın belada," diye homurdandım ve iç çamaşırlarımı aşağı çekerek. "Sana ne kadar kötü olduğumu göstereceğim."

Tek bir sert hamlede içine girdim. Tam ait olduğum yere.

Gece yarısı eve sendeleyerek gitmek istediğim son şeydi, ama Bea önceden plan yapmadan geceyi geçiremeyeceğimi anladı. Telefonumu evde bıraktığım için babamdan çocuklarla ana evde kalmasını isteyemezdim.

Bana kalırsa, bu gece Bea'yla ilk ve son kez sevişip onu terk edecektim. Bir süre çocukların yanında dikkatli olmamız gerekecekti, ama onu yatakta tatmin olmuş ve yalnız bırakmak tüm benliğime aykırıydı.

Babam oturma odasında beni bekliyordu, beni gördüğünde yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"Kızı aldın galiba," dedi.

"Evet." Ellerimi cebime soktum, tedirgin bir halde. Ergenlik çağımda kuşlar ve arılar hakkında konuşmuştuk ve o zamandan beri bana karşı oldukça mesafeli davranıyordu. Bunun nedeni, cinsel hayatımı ve ilişkilerimi çok gizli tutmam ve son birkaç yıldır cinsel hayatımın durgun olması olabilir. "Kaldığın için teşekkürler. Çok minnettarım."

Ayağa kalktı, sırtını gerdi. "Önemli değil, şampiyon. Gece boyunca dışarıda olursun diye düşündüm. Bir beyefendi, bayanını yalnız bırakmaz."

Elimi kaldırdım. "Biliyorum. Ben de hoşlanmıyorum, inan bana. Ama çocuklara bu gece burada olmayacağımı söylemedim ve uyanıp beni aramaya başladıklarında yatağımı boş bulmalarını istemem."

Yüzünde bir anlık acı belirdi, ama hemen kendini topladı. "Böyle düşünmen doğru. Tia seni onların ebeveyni olarak seçerek iyi bir iş yaptı. Ama onlar için kendini feda etmek zorunda değilsin. Bunu unutma."

“Biliyorum ve öyle bir niyetim de yok. Bu gece onu son kez bırakacağım.”

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "O çok iyi bir kadın. İkinizin etkileşimini pek görmedim, ama ikiniz hakkında bildiklerimden, bu fikri beğendim." Başını sallamaya devam etti, şimdi daha yavaş. "Evet, çok beğendim. Güzel bir denge kuracaksınız."

"Teşekkürler," dedim, ona katıldığımı söylemekten başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Yanımdan geçip, bitişikteki dairesine doğru yürüdü. Geçerken omzumu sıktı. "Senin için mutluyum, Sal. Onu takip ettiğine sevindim."

"Ben de, baba."

Asla durmayacaktım.

CHAPTER FORTY-ONE

Bea

TÖRE BENİ DİZLERİMİN ÜSTÜNE ÇÖKTÜ, yüzümü yatağa bastırdı, her itişinde beni başlığa doğru iterek içime girerken kalçalarımı kavradı. Homurdanarak, bir elimi başlığa dayadım ve geri iterek, kalçalarımı onun pelvisine doğru iterek onu daha da derine aldım.

"Evet," diye bağırdım. "Bebeğim, evet. Çok güzel."

Uyluklarım titriyor ve ağrıyordu, içimdeki her şey onun bana verdiği ilgiden dolayı acıyordu, ama dayanabiliyordum. Dayanmak *istiyordum*.

Bu gece beni ilk kez sıkmiyordu. İkinci kez de değildi. Terli bacaklar arasında uyuyakaldıktan sonra, beni diliyle uyandırdı ve çok geçmeden tekrar içime girdi.

Bir ay önce beni caddenin karşısına kadar kovaladığı geceden beri durmamıştı. Çoğu akşam, onunla ve ailesiyle akşam yemeği yerdim ve genellikle sonra da onlarla takılırdım. Ve herkes gece için odalarına çekildikten sonra, Tore'nin yatağına girer, onu alır ve onunla uykuya daldım.

Ama her zaman şafak sökmeden gizlice kaçıyordum. Herkesin benim orada uyuduğumu bilmesini istemiyordum.

Tore bundan hoşlanmıyordu ama bana müsamaha gösteriyordu. İkimizin olmasını istediği şeye hazırlanmak için iki yılı vardı. Ben hızla ona yetişiyordum ama henüz tam olarak hazır değildim. Hayatın bana temkinli olmayı öğretmiş olması onun suçu değildi. Ve ikimiz de çocuklara karşı dikkatli olmamız gerektiği konusunda hemfikiridik.

Ama o beni oraya götürüyordu. Onu çocuklarıyla izlediğim her seferinde. Her gece birlikte uykuya daldığımızda. Bana bakışı. Benimle konuşma şekli. Yaptığı her küçük şey beni ona daha da yaklaştırıyordu.

Parmağını kıcımın çukuruna sürükledi ve deliğime dokundu. "Bunu istiyorum."

Omzuma baktım. Onun görüntüsü - terden parıldayan kasları, sanki kıcıma bir ısırık almak üzereymiş gibi aç gözleriyle kıcıma odaklanmış hali - içimi onun etrafında sıkıştırdı.

"Eğer böyle uslu bir çocuk olmaya devam edersen, sana vereceğim," diye nefes nefese söyledim.

Gözleri benimkilere doğru kalktı. "Burada bana sahip olmama izin mi vereceksin?" "Uslu durur musun?" diye alay ettim, nefessiz.

"Ödülümü kazanmak için her şeyi yaparım, güzelim."

Ona sersemlemiş bir gülümseme attım. "Göreceğiz."

Etrafımı dolaşarak parmağının ucuyla klitorisimi okşadı. "Seni boşaltarak başlayacağım. Bunu benim için yapacak mısın?"

Yatağa başımı salladım. "Oh evet. Kesinlikle yapacağım."

Tore ile bu çok kolaydı. Beni tam doğru yerden dokundu ve ben alev aldım, titreyerek çarşafları tırmaladım, rahatlamak için yalvardım.

Ve o bana bunu verdi.

Bacaklarım pes edene kadar boşaldım, ama Tore buna izin vermedi. Beni kollarına aldı, bizi öne doğru itti, önüm başlığa yapıştı, sırtım göğsüne. Ağzı kulağımın yanındaydı, beni sert ve çılgın darbelerle sikerken, beni şefkatle tutuyor, yanağımı ve şakağımı öpüyor, kalçalarımı okşuyor, aşk fısıldıyordu.

İçimde nabız gibi atarak sert ve sıcak bir şekilde boşaldı ve birlikte yatağa düştük, Tore sırtımı sardı, bir eli karnımda, diğeri göğsümü tutuyordu. Orası onun yeri olmuştu.

Vücudumda kendine ait yerleri olmasını seviyordum. Ben de sessizce aynısını yapmıştım. Parlayan kulakları, avucunun ortasından geçen derin çizgi, üzerimdeyken alnına düşen saç tutamı. O parçalar benimdi. Hepsi benim.

Boynumu çevirip ona göz kırptım. "Bu sefer gerçekten uyumalıyız. Geç oldu."

Telefonunu komodinden alıp ikimizin de görebileceği şekilde önüme tuttu. "Daha gece yarısı. Çok geç değil."

Bana ekranı gösterirken, Sam'den bir mesaj geldi.

Sam: ?????

Ben gülerek iç geçirdim. "Sam çok konuşkan bir adam."

"Evet." Tore telefonunu attı ve saçlarıma gömdü. "Bu gece birkaç kez mesaj attı. Acil bir şey yok ve ben mesaim bitti."

"Eminim çok sevmiştir."

"Hoşuna gitmeyecek ama umurumda değil." Parmakları karnımda dolaşarak beni uyuşturdu. "Kız arkadaşımınla birlikteyim. Şu anda bana ulaşamaz."

Gülümsedim, gözlerim kapanıyordu. "İş-yaşam dengesi olmalı, bebeğim."

"Haklısın." Saçımı öptü. "Sam'i yarın hallederim. Şimdilik kız arkadaşımın yanında uyuyacağım ve sabah gizlice çıkarken sinirlenmemeye çalışacağım."

"Vay canına, kız arkadaşın harika birine benziyor," diye alay ettim. "Eminim gizlice çıkmak için geçerli nedenleri vardır."

"Öyle, ve o da öyle düşünüyor." Saçımı öptü. "Uyu, Beatrice."

"Otokrat," diye fısıldadım.

"Sadece izin verdiğinde."

Dudaklarım gülümserken, sırtımda sıcaklık hissederek ve kalbim iyimserlikle dolu bir şekilde uykuya daldım.

Pazartesi akşamı kızlarla akşam yemeğine çıktım. Tore ve Gallo ailesine kendimi kaptırmış olsam da, hayatımın geri kalanını da unutmamam önemliydi.

Clara, hızla yaklaşan düğünüyle ilgili ayrıntıları paylaştı. Bekarlığa veda partisi için tutmayı teklif ettiğim erkek striptizciyi reddetmişti, ama benim gizli planım olan Elvis taklitçisini reddetmemişti. Tabii ki ondan bahsetmemiştim, ama bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Shira da düğün planlarına başlamıştı. O ve Roman mütevazıydılar, bu yüzden küçük bir düğün yapmayı planlıyorlardı, ama Shira heyecandan kızardı ve gelinliğinin nasıl olmasını istediğini anlatmaya başladı. Nişanları güllük gülistanlık geçmemiş olsa da, sevdiği adamla evleneceği için çok heyecanlıydı.

Onlara Tore ve çocuklardan bahsettim. Shira, Tore hariç herkesi tanıyordu, ama o ve Clara, hayatımdaki yeni insanları tanımak için sabırsızlanıyorlardı.

Mutlu ve kararlı bir bekarlıktan, bir aileye tamamen dahil olmaya geçmem hala inanılmazdı, ama işte buradaydım. Ve bu doğru geliyordu.

Kaybettiğim şeyin yerini hiçbir şey ve hiç kimse dolduramazdı, ama sorun değildi. Dolduramazlardı da. Kardeşlerimi iliklerime kadar özleyebilir ve Scarlet, Lace ve Tally'yi aynı derinlikte sevebilirdim. Biri diğerini geçersiz kılmazdı.

Korkutucu, çılgınca ve kontrolüm dışındaydı, bu yüzden teslim olmayı, bırakmayı ve yolculuğun tadını çıkarmayı seçtim.

Eve vardığımda Tore'ye bir mesaj attım.

Ben: Merhaba. Eve geldim. Akşam yemeği çok eğlenceliydi. Herkes seninle tanışmak istiyor. Ben de seninle tanışmak istiyorum.

Tore: Gel.

Ben: Arkadaşlarımın seninle tanışmak istediği kısmı okudun mı?

Tore: Okudum. Geldiğinde konuşuruz.

Tore: Pijamalarını giy. Benjamin'i de alabilirsin.

Tore: Pijamalarla gel. Benjamin'i de getirebilirsin.

Ben: Bebeğim, bu akşam evde kalacağım. Keşke bu konuyu bırakıp sorarsan.

Tore: Karşımda olsaydın, sorardım.

Ben: Tamam. Peki... Bu iş böyle yürümeyecek. Yarın Nox'ta görüşürüz. görüşürüz. İyi geceler.

Tore: Yarın konuşuruz o zaman. İyi geceler, Beatrice.

Bana gecemin nasıl geçtiğini sormaya cesaret edemediğine biraz kızmadığımı söyleyemezdim, ama bazen mesajlaşırken bazı şeyler kaybolabiliyor

. Ve onunla geceyi geçirmek istemediğimden de değildi. Kesinlikle istedim. Ama yorgundum ve sabah erken kalkıp bir müşteri için hazırlık yapmam gerekiyordu. Bu seferlik, kendi yatağında uyumak daha kolaydı.

Ayrıca... onun bana emir vermesinden hoşlanmıyordum, ama bunun sadece bir iletişim sorunu olduğundan emin olduğum için endişelenmemiştim.

Yarın bu konuyu hallederiz diye düşündüm.

Bir tepsi kek çıkarmak üzereydim ki telefonum çaldı ve web sitemden gelen bir e-posta olduğunu bildirdi. Tencereyi ocağın üzerine bırakıp fırın eldivenlerini çıkardım ve acil bir şey olup olmadığını kontrol ettim.

Gönderen, Nox Cyber'dan Paul'du.

Huh.

Kaşlarımı çatarak mesajına tıkladım.

Gönderen: pauldelaney@noxcyber.com

Alıcı: bea@grazingbydaisyandbea.com

Bea,

Bu kadar son dakikada gönderdiğim için üzgünüm, ancak Nox'ta artık hizmetlerine ihtiyacımız yok. İptal süresi geçtiği için bugünkü ücretini ödeyeceğiz. Lütfen takviminden Nox'u sil.

Zaman ayırdığınız için teşekkür eder, geç haber verdiğim için tekrar özür dilerim. Saygılarımla

Paul Delaney

Ne oluyor lan?

Ne oluyor lan?

Paul'un mesajını tekrar okurken kulaklarım çınladı. Ne düşüneceğimi bilemedim. Nox'un hizmetlerimi iptal edeceğini hayatta tahmin edemezdim. Bu iş haftalık gelirim önemli bir kısmını oluşturuyordu ve şimdi... hiçbir şey kalmadı.

Son dakikada oldu, dün gece ile bu sabah arasında ne olmuş olabilir?

Nefesimi tuttum. Olamaz...

Dün gece Tore'yi o kadar yanlış mı anlamıştım? Gelmediğim için bana o kadar kızmış mıydı ki Paul'a beni kovdurmuştu?

Midem altüst oldu, taze pişmiş kızılçık keklerinin kokusu birden midemi bulandırdı.

Telefonumu düşürdüm, ellerimi tezgaha dayadım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefesim kesildi.

Hayır. Hayır, Tore bunu yapmaz. Ben gelmedim diye yapmaz.

Yapmaz, değil mi?

Son mesajının ne kadar kısa ve öz olduğunu düşündüm, ama Tore böyleydi. Kelimeleriyle pek süslemeyen biriydi, ama...

Yanlış mı hesapladım?

Benden gerçekten bu kadar memnun değildi de, bana ve gelirimde bu kadar hızlı bir darbe vurma ihtiyacı mı hissetti?

Bu düşünceden kendimi neredeyse kurtardım, ama bu, işim ve *hayatımla* ilgili bir karar verirken bana sormadan beni atlatması ilk kez olmuyordu. *Güvenmeye* başladığım adam, Tore, beni atlatmış ve bana bunu söyleme nezaketini bile göstermemişti.

Tamamen hazırlıksız yakalandım. Mahvolmuştum. Çok kızgındım.

Öfkeyle yanaklarımı sildim, önlüğümü çıkarıp tezgaha attım, her şey bitmişti.

Söyleme şekli berbat olabilirdi, ama işini görmüştü. Mesaj açık ve net bir şekilde alınmıştı.

CHAPTER FORTY-TWO

Salvatore

Saatime üçüncü kez baktım, sonra telefonumu çıkarıp saati yanlış okumadığımı kontrol ettim.

Yanılmamıştım.

Kaşlarımı çatarak konferans odasından çıktım, önce koridoru kontrol ettim, sonra ofisime doğru yürüdüm. *Boştu*. Beklediğim gibi.

Hızla konferans odasına geri döndüm. Hala boştu. Bea neredeydi?

Onunla en son on iki saat önce konuşmuştum ve bu sabah görüşeceğimizi açıkça söylemişti. İptal etmek isteseydi bana söylerdi. *Kesinlikle* söylerdi.

Telefonumu tekrar çıkardım, mesaj var mı diye baktım. Cevapsız arama.

Hiçbir şey.

Ben: Neredesin Beatrice? İyi misin?

Ekrana bakarak cevap bekledim ama cevap gelmedi. Burada durup hiçbir şey yapmamak doğru değildi. Bir şeyi kaçırdığımı hissediyordum. Görmem gereken ama görmediğim bir şeyi.

"Paul," diye seslendim ve masasına doğru yürüdüm.

Başını kaldırıp kaşlarını kaldırdı. "Slaytları hazırladım. Toplantıdan önce yapmam gereken başka bir şey var mı?"

"Bea nerede?"

Ağzını açıp kapattı. Sanki Bea bir hesap tablosunun arkasına saklanmış gibi, titizlikle düzenlenmiş masasının etrafına bakındı. Sonra kaşları karışık bir şekilde çatıldı. "Konferans odasında değil mi?"

"Orada olsaydı, masana gelip nerede olduğunu sormazdım," dedim sertçe.

Kaşlarını çattı. "Bugün ondan haber almadım. Burada olmaması garip. Her zaman dakiktir. Onu arayayım..."

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Gerek yok. Ben ararım. Lütfen ekibe bugün toplantıya katılamayacağımı haber verin. Toplantı bittiğinde, tartışılanları içeren bir rapor gönderin."

Ayağa fırladı. "Toplantıyı kaçırarak mısınız?"

Cevap vermedim. Asansöre doğru yürümeye başlamıştım bile.

Paul benim yokluğumu hallederdi, ben de ne olduğunu tam olarak anladıktan sonra ona açıklardım.

Sam, yanından geçerken ofisimden çıktı. "Hey, Tore. Acil ne oldu?" Onu geçmeye çalıştım ama önümü kesti. "Gitmem gerek."

"Toplantı on dakika sonra başlıyor. Nereye bu kadar acelen var?"

Hafta sonu Bea ile vakit geçirmek için mesajlarına cevap vermediğim için zaten bana kızgındı. Aşırı yüklenmiş kovaya bir damla daha ne fark ederdi ki?

Hiçbir açıklama yapmadan, onu itip geçtim.

Bir şeyler çok ters gidiyordu ve ne olduğunu öğrenip düzeltmek için bir dakika bile kaybetmek istemedim.

Denver Mountain Lions rugby forması giymiş iri bir adam, Bea'nın ön kapısını açarak sırtarak selam verdi. "Selam. N'aber?"

Rahatça kapı çerçevesine yaslanarak, kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Cevap vermediğimde, kaşları eğlenerek kalktı.

"Dilini mi yuttun dostum? Doğru yere geldin mi?"

"Doğru yerdeyim. *Sen?*" diye karşılık verdim, onun arkasından eve bakarak.

Omzunun üzerinden baktı. "Hey, Buzz. Verandanda takım elbise ve gözlük takmış bir adam var. Sanki iğne batmış *gibi* görünüyor. Tanıdık geldi mi?"

Bana dönerek ekledi, "Alınma."

Parmagımdaki yüzüğü çevirerek sakinleşmeye çalıştım. "Sen kimsin?"

Elini uzattı. "Ben Wells. Sen Tore olmalısın."

Tabii ya. Aklım başımda olsaydı, kim olduğunu hemen anlardım. Etrafta 1,95 boyunda, kıvrırcık saçlı, rugby oynayan çok fazla erkek yoktu, ama bu sokakta iki tane vardı: Wells ikizleri.

Elini sıktım. "Bea iyi mi?"

"Hayır." Kollarını tekrar kavuşturdu. "Onu kovmak çok alçakça bir hareketti."

"Onu kovmak mı? Ne diyorsun sen?"

İçeriden Bea seslendi, "Bir şey mi dedin?"

Yan dönüp bağırdı, "Evet, Buzz. Adamın burada, kafası karışık ve yoluna çıktığımı için beni dövmek üzere gibi görünüyor. Onu içeri alayım mı?"

Bir dakika sonra Bea, Ben'in yanında belirdi. Yüzü solgundu, gözleri kızarmıştı ve catering gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Toplantını kaçırıyorsun." "Neden gelmedin bugün? Hasta mısın?"

. Aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki herkes neler olduğunu biliyordu ve kimse bana bir şey söylemiyordu.

Ben güldü. "Ah canım. Sanırım bir yanlış anlaşılma var." Aramızda bir hareket yaptı. "Siz iki aşk kuşu bunu hallederken ben diğer odaya geçeyim."

Bea'ya odaklandım. "Neler oluyor?"

Ağzı sıkı bir çizgiye dönüşmüştü. "Bu sabah Paul'dan e-posta aldım. Ben bir sonraki işim için hazırlanmama yardım ediyor. Gerçekten vaktim yok..."

Kolunu tuttum. "Ne e-postası? Az önce Paul'la konuştum. Nox'ta neden olmadığını bilmiyordu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana e-posta gönderdi, bugünkü dahil tüm randevularımızı iptal etti."

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım. "Ondan geldiğinden emin misin? Senin yokluğuna benim kadar şaşırılmış görünüyor."

"Ben..." Gözlerini hızla kırparken kirpikleri kızaran yanaklarına değdi. "Tore, o e-postayı ona senin gönderdiğini sanmıştım. Dün geceki olay yüzünden bana kızdığını sanmıştım. Her şeyi öylece bırakmıştık..." Alnını ovuşturdu. "Kafam çok karışık."

"Beatrice, hayır. Hayır, hayır, hayır." Evine girdim ve ona sarıldım. "Hayır, güzelim. Kızgın değilim. Kızgın olmam için hiçbir neden yok. Bu sabah gelmeyene kadar, hayatımın en mutlu anlarını yaşadığımı söyleyebilirdim, kızgın olmaktan çok uzaktaydım."

Bir anda tüm öfkesi kayboldu ve bana yaslandı, alnı göğsüme yapıştı. Kollarımı sıkıca sararak onu kendime yaklaştırdım, bir elim ensesinde, diğer elim sırtını okşuyordu.

Burnumu saçlarına gömdüm, onun iyiliğini içime çekerek. Taze vanilya ve hafif bir kızılçık kokusu. Muhtemelen Nox'a her zaman getirdiği keklerden geliyordu.

"Beni kovduğunu düşündüğüme inanamıyorum," diye fısıldadı. "Düşündüm ki... O e-postanın bir hata olmadığına inanmış olduğum için kendimi çok aptal hissediyorum."

"Aptal değilsin. Hiç de değil," dedim nazikçe.

Parmak eklemlerimi çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırdım ve alnına sıkıca bir öpücük kondurdum. "Bakayım."

Telefonunu önlüğünden çıkarıp bana uzattı.

Ben'in sesi koridorun bir yerinden duyuldu. "Ona sakın olmasını ve seninle konuşmasını söyledim, ama *hayır*. Tam bir emo gibi davrandı."

Bea gözlerini devirdi ve güldü, ama titremesini kaçırmadım. "Kapa çeneni, Ben."

"Sadece söylüyorum," diye cevapladı. "Haklı olduğumu kabul etsen de olur." Gelen kutusunu kaydırdım ve aradığımı buldum.

Saat 6:14'te gönderilmişti. Gönderen adresi gerçek gibi görünüyordu, ama emin olmak için tıkladım ve bir saniye içinde bir terslik olduğunu anladım. Ağzım sıkılaştı.

"Bunu Paul göndermedi. Bu sahte. E-posta adresi doğru *görünüyor*, ama değil. IP adresini takip edeceğim. Bunu biri kasten yaptı."

Bea'nın kaşları çatıldı. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki...?"

"Bilmiyorum. Ama öğreneceğim." Telefonu ona geri verdim ve bir tutam saçını kulağının arkasına attım. "Söz veriyorum."

"Bu delilik. Anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum." Nefes verdim, olasılıklar satranç taşları gibi zihnimde dolaşıyordu. "Hiç böyle bir şey yaşamadım, ama benim konumumda, istenmeyen dikkatleri üzerine çekme olasılığı her zaman vardır. Korkarım burada da öyle bir şey oldu. Biri sana ulaşmak için seni kullandı."

Çenesi öne çıktı. "O zaman siktir et onları."

Kırıksık burnunu, yanağını, kaşının kavisini öptüm. "Birbirimizle konuşursak kimse aramıza giremez."

Yanaklarını şişirip nefes verdi. "Evet, ben batırdım. Neden en kötüsünü düşündüm bilmiyorum..."

"Ben biliyorum. Dün gece seni görememenin hayal kırıklığı, iyi bir erkek arkadaş olmama engel oldu. Benimle konuşmak istedin, ama ben dinlemedim."

İki elimle belini tuttum ve yavaşça ileri geri okşadım. "Bu kapıyı açık bıraktım ve bu e-postayı gönderen kişi içeri girdi."

O da içini çekip yüzünü boynuma gömdü. "Dün gece biraz pislik gibi davrandın."

"Biliyorum." Yanağımı onun başının yanına dayadım. "Akşam yemeğinden sonra gelip bana her şeyi anlatacağını düşünmüştüm. Bu olmadığında, kendimi toparlayamadım. Bu sabah Nox'a geldiğinde, bir aptal olduğumu itiraf etmeyi planlıyordum."

"Şimdi itiraf edebilirsin."

Ağzım seğirdi ve içim rahatladı. "Aptaldım."

Onun kıkırdaması içimi daha da hafifletmişti. "Evet. Ve ben de Paul'un beni kovacağına inandığım için aptaldım. Sen bana takıntılısın."

"Öyleyim. Paul da senin keklerine takıntılı. Sana öyle bir e-posta göndermeden önce *beni* kovardı."

"Çok iyi bir noktaya değindin." Derin bir nefes aldı, elleri ceketimin kumaşını sıkıca kavradı. "Aramız iyi mi?"

"Bir sorun yaşadık, Beatrice. Şimdi benim en kötü halimi gördün..."

Kaşları ortada birleşti. "En kötü halin *bu* muydu?"

"Seninle, evet. Sana asla bağırmayacağım. Seni terk etmeyeceğim. Senin hatan olmayan hiçbir şey için seni suçlamayacağım. Ama bazen, işler kafamda planladığım gibi gitmediğinde uyum sağlamam zaman alabilir." Parmaklarımla çenesini tuttum. "Böyle bir şey olduğunda, lütfen bana aptal gibi davrandığımı söyle. Kendime gelirim."

Durmayı öğrenmem gerekecekti. Planlarım ters gittiğinde, en kötüsünü düşünmemem ve tepki vermemem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekecekti. Bea bunu hak ediyordu. Çocuklarım da öyle. Ben de öyle.

"Sal," diye tiz bir sesle konuştu. Bana öyle demesini seviyordum. Hayatımın çoğunda bana söylenen ismi duymak, eve dönmek gibiydi. "Sal, seni seviyorum."

Ve bu daha da güzeldi.

"Teşekkür ederim." Yüzünü avuçlarımla arasına aldım ve Beatrice Novak'ın sevdiği gözlerle her bir özelliğini yeniden keşfettim. "Bana aşık olduğun için çok teşekkür ederim."

Bu bana yine tüy gibi bir kahkaha kazandırdı. "Keşke bunu, önümüzdeki otuz dakika içinde yapmam gereken milyonlarca iş varken söylemeseydim. Bunu daha fazla tartışmak isterdim."

"Oh, daha fazla konuşuruz." Kalınlaşan penisimi yumuşak karnına bastırdım. "Bu gece burada kalacaksın."

"Evet. Senin yatağında yatacağım."

Arkamızda Ben boğazını temizledi. "Üzgünüm çocuklar, ama ben hala buradayım."

Bea inleyerek, körü körüne onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Mutfağa git. Hemen geliyorum."

"Ben de sana yardım edeyim," dedim.

Ona tamamen güveniyordum, ama ben yapabilecekken başka bir erkeğin ona yardım etmesine izin vermem mümkün değildi. Üstelik, az önce paylaştığımız şeyden sonra onu bırakmak hiç cazip gelmiyordu.

Bana göz kırptı. "Ama toplantın..." "Ertelendi. Ya da mahvoldu. Önemli değil. Sen önemli."

İçini çekti ve ceketimi salladı. "Lizards, seni seviyorum." "Bu evet mi? Yardımımı kabul ediyor musun?"

"Evet." Parmak uçlarına yükseldi ve çenemi öptü. "Ama beni sevdiğini söylemeni istiyorum. Gelecekte de bunu unutma, bu her zaman geçerli."

Kendi aptallığıma karşı gözlerimi kapattım. "Evet. Seni seviyorum. Çok seviyorum. Sen söylediğinde o kadar dikkatim dağıldı ki, karşılık vermeyi unuttum."

O güldü. "Beni sevdiğini biliyorum. Sadece duymak istedim."

Gözlerimi açtım ve ona bakarak dedim: "Seni seviyorum Bea. Şiir yazmıyorum, resim yapmıyorum ama hayatını kolaylaştırmak için uygulama programlamaya devam edeceğim."

"Bu aşk mektuplarından çok daha yararlı." Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. "Gel benimle. Kaslarını iyi bir şekilde kullanacağım."

Ben mutfaktan çıktı, kollarını kavuşturarak ağaç gövdesi gibi pazılarını gösterdi. "Kaslarım gasp mı ediliyor? Ne hissedeceğimi bilmiyorum, Buzz."

Bea onun dirseğine hafifçe vurdu. "Bundan çok hoşlanıyorsun. Ben de öyle. Ben fiziksel işler için yaratılmadım. Emirlerimi yerine getirecek güçlü erkekler ne kadar çok olursa o kadar iyi."

Ben parmağıyla beni işaret etti. "Her şey yolunda. Değerimin ne kadar taşıyabildiğimle ölçülmesi umurumda değil, ama sen de ona Buzz demeye başlarsan, resmi şikayette bulunurum."

Bea burnunu çekti. "Senin insan kaynakları departmanın yok ki."

"İnsan kaynakları *benim*," dedi, göğsüne vurarak. "Bugünkü olayları görmezden gelirim, muffin tarifini verirsen."

Bea, bir sonraki işi için yiyecekleri paketlemeye başlarken ona kötü bir bakış attı. "Hayal kurmaya devam et, Wells."

Onun yanındaki tezgaha yaslandım. "Merak etme, güzelim. Şifre anahtarları bende."

Ben kaşlarını kaldırdı. "*Muffin tarifini* şifreledin mi? Vay canına. Nerd aşkı hem korkutucu hem de sevimli."

Bea bana gülümsedi. "Öyle değil mi?"

"Seni sevme şeklimde korkutucu hiçbir şey yok."

Sonra Ben Wells'in boğulma sesleri arka planda yankılanırken dudaklarına bir öpücük kondurdum.

CHAPTER FORTY-THREE

Salvatore

BEN VE BEN kaldırımda durmuş Bea'nın uzaklaşmasını izliyorduk. Bea gözden kaybolduğunda Ben omzuma vurdu.

"Bugün ne yapacaksın?" "Bea'ya o e-postayı kimin gönderdiğini bulacağım."

Yüzündeki dostça gülümseme kayboldu. "Bunu sen mi halledeceksin?" "Evet."

Çenesini düşürdü ve beni delici bir bakışla süzdü. "Yani, sen halledecek misin? Çünkü bunu gönderen kişi arkadaşımın kafasını karıştırdı. Evine girdiğimde, oturma odasının ortasında durmuş, sanki orada değilmiş gibi duvara bakıyordu. Berbat bir durumdu dostum."

Öfke içimde kaynıyordu, ama kendimi tutmaya çalıştım. "Bir daha olmayacak."

"İyi." Başını birkaç kez salladı. "Gerçek bir adam olduğun için mutluyum, Tore. Bea da gerçek bir kadın. Sert davranabilir, ama tanıdığım en samimi insanlardan biri. Bunu biliyorsundur."

"Biliyorum." Ve bu adamın da bunu görmesinin umurumda olmadığını fark ettim. Onların arkadaşlığına kıskançlık duyacağımı sanmıştım, ama kendi gözlerimle gördükten sonra

Bea'nın yanında olmasını hak ediyordu. "Bana Sal diyebilirsin. Tore, beni gerçekten tanımayanlar için."

"Tamam, tamam." Omzuyla bana hafifçe çarptı. "Sonunda tanıştığımıza sevindim, Sal. Bea sana sanatla ilgilendiğini söyledi."

"Evet." Bea'nın benim hakkımda olumlu şeyler söylediğini duyduğuma sevindim. "Ben de ilgilenmeye başladım. Yakınlarda birkaç galeri keşfettim ve

saticılarla tanıştım. Belki bir ara birlikte gidebiliriz?"

Kaşlarım düştü. "Sen ve ben mi?" Konuşmamızın bu yönde ilerleyeceğini tahmin etmemiştim. Teklifin cazip olmamasına rağmen, neden benimle bunu yapmak istediğini anlamadım.

"Evet." Gülümsedi. "Yeni bir arkadaş arıyorum, özellikle sanata meraklı birini. Ne dersin?"

Oh. Ne dedim ben?

"Çok arkadaşım yok," dedim, hemen pişman oldum. Tanrım, otuz iki yaşındaydım. Ne zaman bu kadar garip olmaktan vazgeçecektim?

"Evet, ben de," diye onayladı Ben. "Yani, takım arkadaşlarım var, ama onlarla zaten çok fazla zaman geçiriyorum. Kardeşlerim de kardeşlerim. Shira ve Bea havalı kızlar, ama bazen başka bir erkekle takılmak, sanat eserlerine bakmak ve belki bir şeyler atıştırmak istiyorum. Sen var mısın, ben varım."

"Ben... şey..." Bir an düşünerek yüzüğümü parmağımda çevirdim. "Ben de isterim. Ben varım."

Nox'a döndüm ve cevapları bulmaya kararlı bir şekilde doğrudan ofisime gittim.

Dirseklerimi masaya dayayıp, parmaklarımı klavyede ustaca ve sessizce hareket ettirerek, kod katmanlarını ve sunucu günlüklerini inceledim. E-posta Paul'un hesabından gelmemişti. Bunu zaten biliyordum. SPF başarısızdı. DKIM başarısızdı. Başlıklar kirliydi. Zaman damgaları tutarsızdı. Bu, beceriksiz bir sahtecilik girişimiydi ve içeriden biri tarafından yapılmıştı.

Öfkemin beni durdurmasına izin vermedim. Öfke daha sonra gelecekti. Şu anda, zihnimin derinliklerinde cevabı neredeyse kesin olarak bilsem de, tarafsız ve analitik kalarak bir bulmaca çözüyordum.

Kaynak IP'yi maskeleyerek için kullanılan VPN, tüketici seviyesinde ve özensizdi. Utanç verici derecede. Nox'un uzaktan erişim ağındaki aktarım düğümlerinden birini tanıdım.

erişim ağından tanıdım.

Güvenlik duvarı günlükleri erişim noktasını gösteriyordu. Zaman damgaları eşleşiyordu.

O pencerede sadece bir set kimlik bilgisi kullanılmıştı.

Sam'inki.

Bu kesin bir kanıt değildi. Başka birinin onun bilgisayarına girip kimliğini taklit etmiş olma ihtimali vardı. İkinci bir terminal açıp parmak izi eşleştirme işlemi yaptım, yazma hızını, sözdizimi ritmini, komut dosyası çağırma kalıplarını kontrol ettim; herkesin dijital olarak tanımlanmasını kolaylaştıran davranışlar.

Sonuç geldiğinde, boğazıma bir taş takılmış gibi bakakaldım. E-postanın Sam tarafından yazılma olasılığı yüzde 97,2'ydi. Yine de araştırmaya devam ettim. Ona gitmeden önce, hiçbir detayı atlamadığımdan emin olmalıydım.

Depo arşivini açtım ve kimsenin dokunmadığı bir klasörü tıkladım. İçinde yıllar önce tehditleri simüle etmek için savunma eğitimi amacıyla oluşturduğumuz e-posta sahteciliği emülatörleri vardı. tehditleri simüle etmek için oluşturduğumuz e-posta sahteciliği emülatörleri vardı.

İşte oradaydı. Benim yazdığım komut dosyası. Sam, onu en son iki gün önce değiştirmişti.

Hay aksi.

Başarmıştı. Gerçekten başarmıştı.

Sandalyeye geri yaslandım, nefesim kesilmişti. O senaryoyu bizi korumak için yazmıştım, ama o onu ne için kullanmıştı? Beni incitmek için mi? Bea'yı incitmek için mi? Ne için?

Parmaklarım kolçaklara kıvrıldı. Ekrana bakarak içimdeki bir şeyin yetişmesini bekledim, ama tek hissettiğim kafa karışıklığıydı.

Kıpırdamadım. Konuşmadım. Nefes almaya bile dikkat ettim. Düşündüm, düşündüm, ama bir cevap bulamadım. Sam'in bunu neden yaptığını anlayamıyordum.

Cevabı doğrudan kaynağından almalıydım.

Onu ofisinde buldum, sanki her şey normalmiş gibi masasına eğilmişti. İhtiyacı olmadığını bildiğim bir yığın notu karıştırıyordu. Sam, gerçekten meşgul *olmaktan* çok meşgul görünmeyi severdi.

"Sam."

Başını kaldırdı, gözlerini kırptı, sonra sanki bir hata düzeltmesini

soruyormuşum gibi gülümsedi. "Selam," dedi rahat bir şekilde. "Geri geldin.

Ekip, toplantıyı kaçırdığın için toplantıyı kaçırdın."

"Konuşmamız lazım."

Gülümsemesi kayboldu. Sadece bir anlık bir hareket, ama ben fark ettim. Parmaklarıyla fincanın kenarına bir kez vurdu, sonra sandalyesine yaslandı ve sanki mantıksız davranan benmişim gibi beni inceledi.

"Ne hakkında?"

Hareket etmeden ona baktım. "Bea'ya gönderilen sahte e-postayı senin makinenize kadar izlemek on dakikadan az sürdü. Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?"

Sanki bu çok rahatsız ediciymiş gibi iç geçirdi. Sanki bir açıklama istemekle mantıksız davranıyormuşum gibi.

"Anlayacağını biliyordum." Ellerini masanın üzerinde açtı. "Bak, tüm hafta sonu onunla vakit geçirmek için aramalarımı cevap vermene kızmıştım. O senin dikkatini dağıtıyor. O geldiğinden beri kendinde değilsin. Yatırımcıların aramasını kaçırdın..."

"Halka açılmıyoruz."

"Anlamıyorsun galiba. Bu bizim için önemli bir an, Tore. Ve sen... ne yapıyorsun?"

Mavi saçlı bir garsonun seni yolundan saptırmasına izin mi veriyorsun?"

Ben hiç kıpırdamadım, ama içimde keskin ve sıcak bir şey düğümlendi. "Onu kovmak için sahte bir e-posta yazdın. Benim kodumu kullandın. Benim araçlarımı."

"Onu kesinlikle kovmadım," dedi keskin bir sesle. "Sinirliyken ani bir karar verdim, ikinizin arasına biraz mesafe koyarsam, nefes alıp mantıklı düşünebilirsiniz diye düşündüm. Sen mantıklı düşünmüyordun, Tore. Görünüşe göre hâlâ da düşünmüyorsun."

Bir adım öne çıktım. O geriye yaslandı.

"Bunu sana kadar izleyeceğimi bilmeliydin."

"Ondan uzaklaşınca kafan netleşir, e-postayı kimin gönderdiği önemli olmaz diye düşündüm."

"Yanılmışsın."

"Şimdi anlıyorum ve düşünmeden hareket ettiğim için özür dilerim," dedi sakın ve yatıştırıcı bir sesle. "Sen her zaman akli başında biri oldun. Seni zeki yapan da bu. Nox'un başarılı olmasının sebebi de bu. Ama bu kadın... kaos. Seni değiştiriyor, dikkatini dağıtıyor. Buna izin veremezsin."

"Sorun o değil," dedim kararlı bir şekilde. Sorunun kim olduğu artık çok açıktı.

"Tabii. Belki de değildir." Omuz silkti. "Açıkçası, bu kadar uzun sürdüğüne şaşırdım. Ona ilk seferinde benim ödediğimden daha fazla para ödüyorsun herhalde."

"Ne?" diye bağırdım. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Kaşları kalktı. "Oh. Sana söylemedi mi? Sence onun gibi bir kız neden seninle çıkmayı kabul etti?" Yine öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Para. Onu sevdin, ben de sana biraz daha ilgi göstermesi için ona para teklif ettim, o da seve seve kabul etti."

Bu yeni bilgiyi nasıl sindireceğimi bilmiyordum. Ona inanmalı mıydım? Kime kızmalıyım? Ne yapmalıyım? Nasıl tepki vermeliydim?

Tek söylediğim, "Bitim, Sam." oldu.

Arkamı dönüp ofisinden çıktım, arkamdan seslendiğini duydum, "Kızma" ya da "Hadi ama, Tore" gibi bir şeydi.

Ama durmadım. Arkama bakmadım.

Ofisime dönüp kapıyı kilitledim ve telefon etmeye başladım.

CHAPTER FORTY-FOUR

Bea

SÜTENDEN EN AZ İKİ saç tokası vardı. Belki üç. Onları hissedebiliyordum.

"Kıpırdama," diye mırıldandı Scarlet arkamda, sesi tamamen kendi fikri olmasına rağmen el işine zorlanan bir gencin sonsuz yorgunluğuyla düz bir tondaydı. "Bir kez daha kıpırda Bea, yemin ederim kafanı tıraş ederim."

"Ben senin zafer turları için pratik mankeni olmak için kaydoldum, saçımı kestirmek için değil," diye hatırlattım ona.

"Şey, fikrimi değiştirebilirim. Büyükbaba Tony bunun kadınların ayrıcalığı olduğunu söylüyor."

Ben burun kıvırdım. "Öyleyse, senin manken olmaktan vazgeçiyorum."

Her zamanki gibi, işten eve geldiğimde çocuklar beni yolumdan alıp Benjamin'i ve beni sokağın karşısına sürüklediler. Bahçede küçük bacaklarıyla koştuktan sonra, Benji-bear Gallo çocuklarının ona aldığı yatakta sızdı ve ben de saçımı yaptırmaya ikna edildim.

Bunu yapmak için çok ikna edilmeye gerek yoktu. Ancak Scarlet kafama bir tane daha saç tokası çakarken kararımdan pişman olmaya başlamıştım.

"Nazik ol, Scar," dedi Lacey, koltuğun kolunda resmi görevini çok ciddiye alarak saç tokası uzatıcı olarak görev yaparken. "Çok güzel olacaksın"

çok güzel olacaksın Bea. Büyükbabanın film yıldızları gibi."

Alnımın üzerine bir bukle eğri büğrü tutturulmuştu ve sol tarafımda da saçımın bir kısmı şekilsiz bir topak haline getirilmişti. Aynaya bakmamıştım ama Tony oturma odasından geçerken yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Talon, bizim derme çatma kuaför salonumuzla hiçbir ilgilenmek istemiyordu. Benjamin'in yanına yere oturmuş, horlamaları arasında sessizce kitap okuyordu. *"Sonra Reginald, gümüş çatal bıçakları masanın kenarından tam 1,5 inç uzağa yerleştirdi,"* dedi, küçük bir profesör gibi gözlüklerini yukarı iterek. *"Çünkü herkes bilir ki, hassasiyet saygının göstergesidir."*

Frank Sinatra mutfaktan şarkı söylüyordu ve Tony, "Kiss the Cook" önlüğünü beline sıkıca bağlayarak, sarımsaklı zengin bir yemeği karıştırırken ona eşlik ediyordu.

Her şey bir arada biraz absürt ama aynı zamanda mükemmeldi.

Sonra ön kapı açıldı ve bir an sonra Salvatore oturma odasına girdi ve donakaldı, sanki gördüklerini beyninin işleyemediği gibi. Bakışları hepimizi taradı. Ben muhtemelen deli bir kadın gibi görünüyordum, arkamda Scarlet, başımı sağa sola sallıyordu. Lacey, sınırsız enerjiyle coşuyordu. Talon, horlayan Benji'ye kitap okuyordu. Tony, tahta kaşıkla "Fly Me to the Moon" şarkısını söylüyordu.

Hiçbir şey söylemedi.

Sadece bakakaldı.

Gözlerini kırpmadan. Burun delikleri genişlemiş. Her şeyi içine çekiyor.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve yumuşamaları iki kalp atışı sürdü. Ağzı seğirmeye başladı ve karnımdan sanki kanatları varmış gibi bir kahkaha çıktı ve içimden dışarı uçtu.

"Hey," dedim.

Başını eğdi, artık gülümsüyordu. "Eve dönmek için ne güzel bir manzara."

"Fena değil, değil mi?"

"Hayır." Çocuklarına, köpeğime, bana baktı. "Hayır, bunların hiçbirinde kötü bir şey yok."

Salvatore babasını masadaki yanımdaki sandalyeden itti ve yerine oturdu. Herkes etrafımızda oturduğunda, parmaklarımızı birbirine geçirdi

birbirine geçirdi ve birleştirilmiş ellerimizi masanın üzerine koydu.

Kalbim durdu.

Başparmağıyla parmak eklemlerimin arasındaki boşluğu okşayarak bana cesaret verdi.

Ona baktım ve fısıldadım, "Bunu şimdi mi yapıyoruz?"

"Evet." Parmak uçlarıyla çenemi okşadı. "Seni seviyorum. Sen bu ailenin bir parçasısın. Ne kadar önemli olduğunu ne kadar erken anlarılarsa o kadar iyi."

"Tamam." Kalbim çılgınca, heyecanlı ve korku dolu bir dans yapar gibi atıp titredi. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsedi. "Biliyorum."

Karşımızda oturan Lacey ilk fark eden oldu. Kocaman kahverengi gözleri inanılmaz derecede büyüdü, nefesini tuttu ve elleri yanaklarına gitti.

"Aman Tanrım. Sally amca ve Bea!" Scarlet'in omzuna dokundu. "Şunlara bak! Aman Tanrım."

Scarlet onu itti ve bize daralmış gözlerle baktı. El ele tutuştüğümüzü görünce, bakışları bana kaydı. "Ne? Gerçekten mi?" Ne düşündüğünü tam olarak anlayamadım. Poker suratını amcası kadar iyi yapıyordu.

Başımı salladım ve Salvatore'ye yaslandım. "Evet. Gerçekten."

Lacey, sanki kendine ait bir tek boynuzlu at verilmiş gibi çılgılık attı. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Siz sevgili misiniz?" Sandalyesinde zıplıyordu, adeta titriyordu. "Öpüşüyor musunuz? Gerçekten öpüşüyor musunuz? Ağızlarınızla?"

Salvatore öksürdü. Ben gülmekten boğuldum.

"Lacey," Scarlet kız kardeşine dirseğiyle dürttü. "Bu çok fazla bilgi. Ve gerçekten iğrenç."

"İğrenç değil. Erkek arkadaşlar ve kız arkadaşlar öpüşür," diye karşılık verdi Lacey. "Öpüşürler, el ele tutuşurlar, randevulara çıkarlar ve belki de büyük bir düğünde evlenirler, ben de parlak bir elbise giyip gül yaprakları atarım!"

Scarlet gözlerini devirdi. "Erkek arkadaş-kız arkadaş olayını kabul edebilirim, ama çiçek kızlık yapmayacağım. Bunun için çok yaşıyım."

"Kimse bir şey fırlatmak zorunda kalmayacak," dedi Salvatore yumuşak bir sesle, sesinde eğlence vardı. "Tabii Bea bunu sözleşmeye eklemek istemezse."

"Sözleşme mi var?" Talon tabağından başını kaldırarak sordu. "Bea senin kız arkadaşın olduğu için para mı alıyor?"

Salvatore gözlerini kırpı. Cevap vermediğinde ben devreye girdim. "Hayır, Tally. Bu gönüllü bir görev."

"O zaman sen ne alıyorsun?" Talon başını eğdi.

Salvatore bana baktı. Sadece baktı. Sanki aynı soruyu soruyormuş gibi.

"Onu alıyorum," diye cevapladım, parmaklarımı onun parmaklarının etrafında sıkıca sıkarak. "İhtiyacım olan tek şey bu."

Talon bunu düşündü ve amcasına döndü. "Peki *sen* ne alıyorsun?"

Salvatore bunu düşünürken diğer elini de benimkine dolayarak beni sıkıca tuttu. Ama buna gerek yoktu. Ben hiçbir yere gitmeyecektim. Burada, onunla, hep birlikte olmayı çok seviyordum, gitmek istemiyordum.

"Evime kakhaha getiren birini kazanıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Her şeyi daha sıcak hale getiren. Beni olduğum gibi kabul eden. Sizi ve beni seven."

Boğazım düğümlendi.

Talon başını salladı ve gerçekçi bir şekilde, "Bu doğru. Bea hepimizi seviyor," dedi.

Kardeşlerinin soru yağmuruna rağmen Scarlet sessiz kaldı, her şeyi içselleştiriyor, bu haberi nasıl yorumlayacağını bilememiş gibi bizi dikkatle izliyordu.

"İyi misin, Scar?" diye nazıkçe sordum.

Omuzlarını silktiler, gözleri kucağına düştü. "Evet, iyiyim. Siz çok tatlısınız. Sanırım... sadece... bunu mahvetmeyin. Öyle bir şey olursa ve sizi bir daha göremezsek çok kötü olur."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, canım. Ne olursa olsun," diye söz verdim. Gözlerime baktı ve çok hafifçe başını salladı. "İyi."

Salvatore'nin bütün akşam beni izlediğini fark etmemiştim.

Her zaman yapardı, bu yeni bir şey değildi, ama beni etkileyen onun dalgınlığıydı. Aklında bir şey vardı. Muhtemelen e-posta. Yatak odasının kapısını kapatana kadar, bunu konuşmak için baş başa kalamadık.

Yatağın kenarına oturdu ve bana uzandı. "Buraya gel. Seninle konuşmam gereken bir şey var ve yanımda olmanı istiyorum."

"Tamam."

Uyluklarına oturdum ve o kollarını bana dolayarak beni göğsüne çekti. Hiçbir şey söylemeden burnunu boynuma ve saçlarıma sürterek kokumu içine çekti.

"Onlara bizden bahsettiğimizi bilmiyordum," diye mırıldandım. "İyi karşıladılar," diye cevapladı.

"Evet. Çoğunlukla. Scarlet temkinli."

"Çok şey kaybetti. En büyükleri olduğu için en çok o hissetti." Karnımı okşadı ve elini gömleğimin altına kaydırarak göğsümü avuçladı. "Seni kaybetmeyecek."

"Emin gibisin."

"Öyle. Senin de emin olmanı istiyorum. Seninle konuşmak istediğim şey bu."

Serbest eliyle komodinin çekmecesinden ince bir dosya çıkardı ve bana uzattı.

Başımı eğdim. "Bu ne?"

"Bu evin tapusu. Senin adına imzaladım." Ağzım kurudu.

"Ne?"

"Ev artık senin, Beatrice. Satın alır almaz bu belgeleri hazırlattım. *Her zaman* senin olması gerekiyordu."

Kalbim küt küt atıyordu. Ciddi olup olmadığını sorardım, ama bu Salvatore'du. Böyle şeylerle şaka yapmazdı. "Neden şimdi?"

"Çünkü biz birlikteyiz. Bu benim için ciddi bir şey." "Benim için de," diye onayladım.

"İyi." Sütyenimi aşağı çekerek göğsümü serbest bıraktı ve meme ucumu okşadı. "O zaman umarım bu sana mantıklı gelir. Beni sevdiğin için dışında başka hiçbir nedenle bana borçlu olmanı istemiyorum. Koşul ya da şart yok."

Hem parmaklarının dokunuşundan hem de sözlerinin ardındaki sessiz güçten nefesim kesildi.

"Sal..." Elini elime koydum, daha fazlasını istemesem de dokunuşunu durdurdum. "Sana borçlu hissetmiyorum. Hiç hissetmedim."

Gözleri benimkileri aradı. "İyi. Ama emin olmalıyım. O senin, ne istersen yapabilirsin; sakla, sat, kirala ya da çalışma alanına çevir. Ne istersen."

Gözlerimden aptalca ve hızlıca yaşlar süzüldü.

"Senindir Bea, ama şunu bilmeni istiyorum, seni burada, benimle ve çocuklarla birlikte, tam zamanlı olarak yaşamak istiyorum. Henüz çok erken, tabii ki benim için değil."

Islak bir kahkaha attım. "Tabii ki."

“Ama bunun bir gün olmasını istemiyorum,” diye devam etti. “Yakında. Ailemiz çok fazla değişiklik yaşıadı. Gerçekten çok fazla. Ama şu anda iyi bir durumdayız ve senin de her zaman buradaymış gibi uyum sağlayacağından eminim. Sen ve çocuklar hazır olduğunuzda, burada yaşamayı istiyorum.”

Gözlerimi kııptım, nefesim boğazımda düğümlendi, tekrar klasöre baktım, sonra ona döndüm.

"Bu harika olurdu." Gözlerimi sertçe kııptım. "Henüz değil, Sal, ama bunu istediğin için çok mutluyum."

Başını eğip yanağını göğsümün şişkinliğine sürtünce, parmaklarımı saçlarına doladım ve onu kendime doğru çekerek kucakladım.

"Görüyor musun?" diye mırıldandı. "Kendini bizimle birlikte görebiliyor musun?"

Gördüm. Bu çılgınca bir şeydi çünkü ben ki yapmıyordum... Tamam, artık buna bile inanmıyordum. Ama o kadar uzun süredir buna inanmıştım ki, hayatımın 180 derece değişmesini kafam almıyordu.

Ama bunu kafamda anlamaktan daha fazlasını yapmıştım. Bu insanları tamamen benimsemiştim. Kaotik, sıradışı, biraz tuhaftılar. Birbirimize çekilmemiz hiç de şaşırtıcı değildi. Onlar benim gibi insanlardı.

Benim insanlar.

"Mesele şu ki," diye başladım, sesim alçaldı, "o ev benim hayalimdi. Bunu biliyorsun, değil mi? Şimdiye kadar yaşadığım en güzel yerdı, benim evimdi."

Hareketsiz kaldı. Dinliyor, bekliyordu, yüzü kalbimin üzerinde, kolları belimde.

"Ama rüyalar değişir," diye fısıldadım, yanağını avucumun içine alıp başparmağımla keskin kenarını izledim. "Son zamanlarda benimkiler siyah tuğlalara ve bu tarafta olan her şeye daha az benziyor."

Yanağıma iç çekerek, kollarıyla beni daha sıkı sardı.

"Bana evimi verdiğin için teşekkür ederim. Bu çok büyük, cömert bir hediye. Tam olarak inanamıyorum. Ama *sen* yaparsın, çünkü sen böylesin. Seni bu yüzden seviyorum. Bana hiç bilmediğim kadar çok şey verdin, Salvatore."

Başını kaldırdı, gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Çünkü seni tanıyorum."

"Biliyorsun," diye fısıldadım. "Çocuklar hazır olduğunda, ben de buraya taşınacağım."

Sanki içimdeki havayı boşaltmışım gibi nefes verdi. Sonra sanki onu geri vermişim gibi beni öptü.

CHAPTER FORTY-FIVE

Salvatore

Acele etmiyordum ve sert davranmak da istemiyordum. Dudaklarımda onun tadı, altında sıcak ve yumuşak vücudu varken, tek istediğim ona gömülmek ve sonsuza kadar orada kalmaktı.

Ellerimiz onun başının üzerinde birbirine dolanmıştı, bacaklarımız birbirine karışmış, vücutlarımız birleşmiş, gelip gidiyor, birbirimizin kıyılarını yalıyordu.

Başımı eğip meme ucunu ağzıma aldım ve nazıkçe emmeye başladım. Kalçaları yükseldi ve ben daha sertleştim, onu daha yukarı çektim.

Nefes nefese kaldı, sanki onu bu kadar iyi hissettirmeme şaşırmış gibi. Bir bakıma, tepkisini anlıyordum. Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Bea ile paylaştığım şeye hiçbir şey yaklaşılamazdı. Ve her birlikte olduğumuzda, gizli köşeleri, samimi sırları, vücutlarımızın dilini keşfederken, bir önceki seferden daha da güçleniyorduk.

Meme ucunu hafif bir sesle bıraktım, sonra dilimi boncuklu uca doladım ve diğerine geçtim, kalçalarım ritmini hiç kaybetmeden, ikimizi de çok fazla ve yetersizliğin sınırında tutan o telaşsız kayma devam etti.

Parmaklarımı onun üzerinde tuttuğum yerde parmakları sıkılaştı ve kollarındaki titremeyi, uyluklarındaki titremeyi hissedebiliyordum. Her zaman güzeldi, ama bu hali en sevdiğim hallerinden biriydi. Titreyerek ve

açık, çok sıcak ve yumuşaktı, beni kolayca içine alıyordu, kalçalarını benimkilere doğru her kaldırışında bana ne kadar benim olduğunu gösteriyordu.

Mavi saçları beyaz çarşaflarımın üzerinde dalgalar halinde yayılmıştı, kontrast o kadar mükemmeldi ki gerçek olamayacak kadar. Sanki duvarımda asılı bir tablo gibi, bakıp dokunabileceğim, karıştırabileceğim, değiştirebileceğim ve hareket ettirebileceğim bir şey değil.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Sen bir sanat eseri gibisin, ama daha iyisin çünkü sen gerçeksin."

"Sal..." Kırpikleri titrediydi, ama gözleri açık kaldı, sanki benim her parçamı görebiliyormuş gibi, farkında olmadığım ve sakladığım kısımları bile. Bir hazine gibi sakladığı tuhaflığımı. Benim nefret ettiğim tuhaflık ve kusurlarımı sadece kabul etmekle kalmayıp sevdi. Her şeyi görüyordu ve hala bana, hayatında yaptığı en güzel keşifmişim gibi bakıyordu.

Dudakları öpücüklerimizden şişmiş ve biraz aralıktı, sanki daha fazlasını bekliyor gibiydi. Ben de ona verdim.

Başımı kaldırıp çenesinin kıvrımını, ağzının köşesini, her zaman nefesini kesen kulaklarının hemen altındaki noktayı öptüm.

"Bir insanın kendini evinde hissedebileceğini hiç bilmezdim, ama sen hissediyorsun," diye mırıldandım. O da benim keşfimdi. Onu tanımak, onu sevmek, *daha fazlasını* isteme duygusunu ve arzuyu keşfetmemi sağlamıştı. Daha fazla hayat, daha fazla macera, daha fazla her şey.

Yüzünü çevirdi, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve sanki açmış gibi öptü beni — tatlı ve biraz çaresizce. Ben de aynı şekilde öptüm onu, vücutlarımız birbirine yapışmış, kalçalarımız başından beri yakalandığımız ritimle sallanıyordu. Önemli olan son değildi. Önemli olan birleşmemizdi.

Sakin ve yavaşça birbirimize sürtündük. Tatlı, müstehcen sözler fısıldadı, beni sevdiğini, hiç böyle hissetmediğini, üniversitedeki söylentilerin doğru olduğunu, ama bunun benimle ilgili en sevdiği on şey arasında bile olmadığını, parlayan kulaklarıma doyamayacağını ve benim gördüğü en seksi dahi olduğumu söyledi.

Bunlar sadece Beatrice'in söyleyebileceği türden iltifatlardı. Onları daha sonra, sindirebileceğim ve belki de gülebileceğim ve vahşi bir köpek gibi yuvarlanabileceğim bir zamana sakladım.

Şu anda tek görebildiğim, duyabildiğim ve hissedebildiğim oydu. Nefesi, parıldayan gözleri, her itişte sallanan kremi göğüsleri, kulağımda yankılanan dumanlı sesi, üzerimdeki elleri, benimkiyle birlikte çarpan kalbi.

Bacakları belime dolanmıştı ve ben daha derine girdim, vücudu beni sıkıca sararken düşük bir inilti çıkardım.

"Sana sahibim," diye fısıldadım dudaklarına, sırtı kavislenirken ve o benim adımları inlerken. "Her zaman sana sahibim."

Altımda dalgalar halinde parçalandı — onu yavaş yavaş saran bir dalga, nefesini boğazında tuttu, gözleri genişlemiş ve parlıyordu, ağzı sessiz bir çılgılıkta benim adımları söylüyordu. Vücudu titredi, beni daha derine çekti, boşalması onu sararken beni orada tuttu. Ve ben onu takip ettim.

Her zaman onu takip ettim.

Ritimim bozuldu. Takıldı. Kendimi olabildiğince derine gömdüm, kollarımı ona dayadım, alnımı alnına bastırdım ve kendimi bıraktım. Her şeyi ona boşalttım; her düşüncemi, her şüphemi, nasıl düzelteceğimi hiç bilmediğim her parçamı. Kendimi tamamen ona verdim ve o her zamanki gibi aldı. Sanki tam da istediği kişi bendim, daha fazlası değil.

Göğsüm sıkıştı. Yorulmaktan değil, daha büyük bir şeyin baskısından. Tarif edemediğim bir tür doluluk hissi.

Vücudum gevşemiş ve doygundu, ama zihnim hala yetişmeye çalışıyordu. Tek bir gülümsemeyle ya da yumuşak kollarının arasında beni parçalayıp yeniden bir araya getirebilen bu kadından hala sersemlemiştim.

Parmaklarının tersiyle yüzümü okşadı ve bana bulanık, uyuşuk bir gülümseme attı. "Şu anda o büyük, güzel kafanın içinde neler dönüyor, Salvatore?" diye fısıldadı.

"Beni tanıyorsun." Sesim bu kelimelerde titredi ve bunu saklamaya çalışmadım.

"Şey... evet. Sen de beni tanıyorsun. Muhtemelen herkesten daha iyi." "Tanıyorum." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Benden hoşlanıyorsun."

"Evet," diye fısıldadı. "Her zaman sevdin."

"Başından beri mi?"

"Mmhmm."

Ağzımı ağzına çekip beni nazikçe öptü, vücutlarımız hala birbirine yapışık, hala sıcaktı, hala birbirine dolanmıştı. Dışarıda dünya yanıp kül olsa, ben kıpırdamazdım.

Söyleyecek daha çok şey vardı, sormam gereken sorular vardı, ama bunlar biraz bekleyebilirdi. Bu akşam kapıdan içeri girdiğimde anlamak için çok önemli olduğunu düşündüğüm şey artık o kadar da önemli görünmüyordu.

Nasıl başlamış olursak olalım, Bea'nın bana ilgi göstermesinin sebebi ne olursa olsun, bu gerçektir. Bundan şüphem yoktu. Bir an bile.

Sonunda nefeslerimiz yavaşladı ve kalp atışlarımız sakin ve düzenli bir ritme girdi. Yavaşça yanıma uzandım ve onu dikkatlice yanıma çektim

yanıma çektim. Bana sarıldı, yanağını koluma yasladı, bir bacağına benim bacaklarımın arasına soktu. Elimi sırtında gezdirerek, parmakları saçlarımın uçlarıyla oynarken, tembel daireler çizdim.

Onu böyle seviyordum. Uykulu ve yumuşak, dudakları her zaman olduğu gibi sert bir orgazm yaşadktan ve kendini güvende hissettikten sonra kıvrılıyordu. Şafak vakti gizlice kaçmayacağını bilmek daha da güzeldi. Saatin tik takları kesilmişti. Bütün gece ona aittim.

"Bana bakıyorsun," diye mırıldandı, göz kapaklarını aralayıp bana bakmak için. "Evet. Yüzünü seviyorum."

Bu bana uykulu bir gülümseme kazandırdı. "İyi, çünkü tek yüzüm o."

İçimden gülerek başının üstüne öptüm ve sessizliğin bizi bir süreliğine sarmalamasına izin verdim. Onu kollarımda tutarken, bu huzurlu anın bir an önce bitmesini istemedim.

Ama bütün gün içimde biriken gerginliği bir türlü atamadım. O benim, ben de onun olduğumu bilmeme rağmen, kollarımda olmasına rağmen içimi kemiren soru. Sormam, kurtulmam ve bitirmem gerekiyordu.

"Sana sormam gereken bir şey var." Saçlarını yüzünden geriye attım. "Benim için önemli bir şey değil. Sadece bilmem gerekiyor."

Dirseklerini kaldırdı, kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Ciddi bir şey gibi geliyor."

Yavaşça nefes verdim ve sonra daldım. "Sam bugün bana bir şey söyledi, mümkünse açıklığa kavuşturmanı istiyorum. İlk tanıştığımızda sana bana ilgi göstermen için para verdiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Bea kıpırdamadı. Ne benden uzaklaştı ne de yaklaştı. Kaşlarının arasındaki çizgi derin bir çukur haline gelmiş, onun dışında tüm vücudu donmuş gibiydi.

Yüzüne uzandım ve dikkatlice avuçladım. "Şu anda yaşadığımız şeyin gerçek olduğuna inanıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Senden şüphe ettiğim için sormuyorum. Sana her zaman doğruyu söylemeni istiyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Neden şaka yaptığımı düşünüyorsun?"

Ağzı *O* şeklinde açıldı. "Çünkü bunu *biliyorsun*, Tore. Son birlikte olduğumuz gün sana her şeyi mesaj attım ve sen cevap verdin. Sen. Cevap verdin! Sorun olmadığını söyledin. Bunu nasıl unutursun?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

Neden bahsettiğini hiç anlamıyordum.

CHAPTER FORTY-SIX

Bea

Yatağımdan atladım ve pijama şortumu ve tişörtümü giydim. Bu kesinlikle çıplakken yapılacak bir konuşma değildi.

Arkamı döndüğümde, Salvatore bir şort giymiş, sırtını başlığa dayamış, yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturuyordu.

"Beatrice, ne demek istediğini açıklamalısın. Ne zaman cevap verdim?" Elimi kaldırdım. "Bekle. Gösteririm."

Hiçbir zaman mesajlaşmalarımı silmemek gibi kötü bir alışkanlığım vardı, bir daha konuşmayacağım kişilerle olanları bile. Tore ile ilk tanıştığımızda yazıştığımız birkaç mesaj hala duruyordu.

Mesajlaşmamızı açtım, başa sardım ve beni otel odasında bıraktıktan sonra ona gönderdiğim ekran görüntüsünde durdum.

"İşte." Telefonumu ona uzattım. "Sana söylemeye cesaretimi toplamam birkaç saatimi aldı. Öğrenince bir daha benimle konuşmayacağını düşündüm, ama senden saklayamadım. Düşündüm ki... Gerçek bir şey başlıyoruz sanmıştım ve bunun aramızda bir yük olmasını istemedim."

Ekranı inceleyerek kaşlarını çatı. Gönderdiği cevabı işaret ettim. "Gördün mü? Anladığını ve dürüstlüğümü takdir ettiğini söylemiştin. Parayı biliyorsun,

Sal. Elimden geleni geri verdim. Geriye dönüp o p a r ayı hiç almamış olsaydım, bunu yapardım. Aptalca bir hareketti ve çaresizdim

çaresizdim, ama bir hataydı. Onu aldım çünkü seni çok sevimli buluyordum ve seninle flört etmek istiyordum. Ama bunu sana zaten söylemiştim, neden şimdi bu konuyu açıyorsun anlamıyorum." Boğazım aniden sıkıştı ve gözlerim yanmaya başladı. "Bu gece çok mükemmeldi. Yani, ben öyle düşündüm. Belki sen öyle düşünmedin. Belki çocuklara bizden bahsettiğin için pişman olmuşsundur. Eğer öyleyse, biraz yavaşlayabiliriz..."

Elini uzattı ve boynumu kavradı. "Bu mesajı ben göndermedim."

Ağzım birden kapandı. "Ne demek istiyorsun? Kendi gözlerinle görüyorsun. Bu mesajı kesinlikle sen gönderdin."

"Hayır. Ben bunu görmedim." Başparmağı, cevabının üzerindeki saat damgasına geldi. "Burada saat 17:17'de gönderilmiş yazıyor. O saatte kız kardeşim yaşam destek ünitesinden çıkarılmıştı. Telefonumun nerede olduğunu bile bilmiyorum, ama mesaj okumuyordum ya da göndermiyordum."

"Ne?" Haklı öfkemi tüm gücümle dışarı verdim. "O zaman kim —?"

Beni bırakıp telefonunu aldı ve mesajlarımıza dokunarak başa döndü. Kafamın karışıklığı içinde, benim gibi mesajlaşmalarımızı sakladığına sevindim.

Ekranı bana çevirdi. "Hiçbir şeyi silmedim, ama senden gelen mesaj yok. Ekran görüntüsü de yok. Ve gördüğün gibi ben hiç cevap vermemişim."

Çok yakından bakmam gerekmedi, haklı olduğunu görebiliyordum. Gönderdiğim ve aldığım mesajlar yoktu.

Gözlerimi ona çevirdim. "Neler oluyor, bebeğim?"

Başını salladı. "Parayı bana Sam söyledi." "Beş yüz dolardı. O zamanlar benim için çok önemliydi."

Nefes verirken burun delikleri genişledi. "Biliyorum, güzelim. Neden aldığını anlıyorum. Sana kızgın değilim. Bana söylemeye çalıştığın için seni seviyorum. Her zaman olduğunu bildiğim kişi sensin ve bu sadece bunu doğruluyor. Ama çok öfkeliyim."

"Sam'e mi?" diye tahmin ettim.

"Evet. Seni o duruma sokmamalıydı," diye dişlerini sıkarak söyledi. Ben de Sam'e kızgındım, ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Ancak şu anda en acil ihtiyacım, Salvatore ile aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmaktı. Yatağın üzerinde sürünerek onun vücuduna tırmandım. Elleri kalçalarımaya kaydı ve bacaklarının üzerine oturmamı sağladı. Boynunu avuçladım, o da belimi tuttu, göğüslerimiz birbirine değiyordu.

"Seni fark ettim, Sal. İlk gece kızardın ve çok sevimli olduğunu düşündüm. Ertesi gece geri geldin ve ben de senin de beni sevimli bulunduğunu umuyordum."

"Sevimli değil. Çarpıcı ve acımasız."

Gülümsedim. "Evet. Seni acımasız buluyorsun." Burnumu onun burnuna sürttüm. "Sam bana gelip sana ekstra ilgi göstermemi istedi. Ben de kabul ettim çünkü paraya ihtiyacım vardı. Ama sen başka bir müşteri olsaydın, ona siktirip gitmesini söyledim. Seni istediğim için kabul ettim, zaten seninle flört etmek istiyordum. Para da çok güzel bir bonus oldu."

Beni daha sıkı tuttu, parmak uçları etime batıyordu. "Seni o duruma sokmamalıydı."

"Hayır, ikimiz için de adil değildi. Ama bilmen gerek, üçüncü gece geri geldiğinde? Bana tek kuruş vermese bile, istediğinde seninle otururdum. Ve randevuya evet derdim çünkü sana çok aşık olmuştum."

Başını eğdi. "Aşık mı?"

Güldüm. "Tony'nin etkisi bana da bulaşmış galiba. Güzel bir kelime. Sana tamamen aşıktım, hâlâ da öyleyim. Beklemiyordum ama oldu ve ben de kendimi bıraktım. İlişkimizin böyle başlamasına üzuldüm ama benim için gerçek ve samimiydi."

"Benim için önemli değil." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sam bana yaptığını anlattığında bile senden şüphe etmedim. Tam olarak ne olduğunu anlamak istedim, ama sonuçta, senin hakkında bana söylenecek hiçbir şeyin seni şüpheye düşürmesine izin veremezdim."

"Çünkü kimse beni senin kadar iyi tanımıyor." "Doğru."

O bilgilerin bir kısmını çaldım."

Geri çekildim ve kaşlarımı çattım. "Sabit diskimi mi hackledin?"

O güldü. "Hayır. Direndim. *Anthony*'yi kastettim. Onun aracılığıyla, iznin olmadan hayatına gizlice baktım."

"Oh." Kaşlarım düzeldi. "Şey, hep onun arkasında *biri* olduğunu hissetmiştim. Senin olduğunu bilseydim, muhtemelen sexting yapmaya başlardım."

"Ne?" Omuzları gülmekten titredi ve yüzünü boynuma gömdü. "Tanrım, Beatrice. Ne söyleyeceğini asla bilemiyorum."

"Seni tetikte tutuyorum, bebeğim."

Cildime gülümsedi. "Öylesin."

Onun mutluluğunu bir dakika daha yaşamasına izin verdim, sonra iç geçirdim. "Sam hakkında konuşmalıyız. Neden şimdi parayı gündeme getirdi? Sence

Niyetini neydi sence?"

Ciddi bir ifadeyle başını başlığa yasladı. "Niyetini biliyorum: Aramıza nifak sokmak, böylece ben sadece Nox'a odaklanayım."

Midemi bulandırdı. "Seni benden uzaklaştırmaya mı çalışıyor?"

"Tanıştığımızdan beri enerjimi nereye harcayacağımı kontrol etmeye çalışıyor ve

ben de ona izin verdim. O zamanlar ilişkimiz böyleydi ve bu dinamik... Tia ölene kadar devam etti. Ondan sonra, onun hoşuna gitmeyen ama kabul etmek zorunda kaldığı bazı büyük değişiklikler yapmak zorunda kaldım."

Sam gerçekten siktirip gidebilirdi. Onu tekrar görürsem, bunu ona söyleyecektim.

Sam başını salladı. "Bunu çok ince bir şekilde yaptı, ama beni istediği yöne itmekten hiç vazgeçmedi."

Ellerimi göğsüne koydum, düzenli kalp atışlarını hissettim. "Sal... seni başka ne yönde yönlendirdi?"

Hemen cevap vermedi. Gözleri odaklanmamış, uzaklara bakıyordu, sanki zihnindeki dosyaları karıştırıp bir kalıp arıyormuş gibi. Tekrar konuştuğunda sesi sessizdi, neredeyse fazla sakindi.

"Sam iki yıl önce telefonumu aldı. Sana cevap vermiş ve sonra o mesajları silmiş olmalı. Başka bir olasılık yok." Bir sonraki sözlerini düşünürken çenesi hareket etti. "Bu sabah aldığın e-posta... Sunucularımızı araştırdım ve Sam'den geldiğini keşfettim. Sana o göndermiş."

Çenem açık kaldı. "Aman Tanrım. Adam tamamen kafayı yemiş, değil mi? Bunu yaparak ne olacağını sandı ki?"

"Beni yönlendirmek. Her zaman beni yönlendirmek." Nefes vererek, başını arkasındaki tahtaya vurdu. "İki yıl önce, Savunma Bakanlığı sözleşmesini imzalamam için senin dikkatini çekmeni istedi. Haklıydı. Mantıklı bir adımdı ve ben direniyordum."

Kafamı salladım. "Haklı olması önemli değil. Yanlış bir yol izledi."

"Evet," diye onayladı. "Ama o hep böyleydi. Sadece bana karşı değil. Herkese karşı. Tek düşünceli ve her zaman haklı olduğunu düşünüyor. Çoğu zaman haklıdır, ama..."

"Seni satranç taşı gibi oynayamaz. Bugün yaptığı şey kabul edilemez. Akşam yemeğinde sana sürpriz yatırımcılar çıkarmak başka bir şey. Kötü bir şey, ama iş bu. Ama senin kişisel hayatına, *benim* kişisel hayatıma karışması? Hayır, Sal. Bunu kabul edemem. Bu doğru değil. Bir dahaki sefere sinirlendiğinde sonuç çok daha kötü olabilir."

"Güzel," dedi, yüzümü sıcak elleriyle tutarak, "bu doğru değil ve bir dahaki sefere olmayacak."

Yüzünü inceledim. İfadesindeki bir şey, göğsümde bu kadar acıyabileceğini bilmediğim bir yer açtı. Sadece öfke değildi. Keder de vardı, bakışlarını karartıyordu.

En eski arkadaşı onu tamamen mahvetmişti.

Ellerimi kollarının üzerine kaydırıp boynunun arkasına koydum. "Bununla başa çıkacağını biliyorum. Eminim üç adım öndesindir."

"Öyle." Sesi kararlıydı ama savunmacı değildi. Bana yetkinliğini kanıtlamaya çalışmadı; sadece gerçekleri söyledi. "Öğleden sonra avukatlarımla görüştüm."

"Bir ekibin olmasına sevindim." Yerimi değiştirip alnımı alnına yaklaştırdım. "Ben de senin ekibindesin."

O, düzensiz bir nefes aldı. "Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum," itiraf etti. "Bir yandan çok kızgıyım, yarın ona nasıl bakacağım bilmiyorum. Öte yandan, işin bu noktaya geldiğine inanamıyorum. Nox'u birlikte kurduk. Bir zamanlar gelecek için ortak bir vizyonumuz vardı. Dahası, arkadaştık. En azından ben öyle sanıyordum."

Parmaklarımı saçlarına kaydırdım. "Öyleydiniz. Eminim öyleydiniz. İnsanlar değişir. Açgözlü olurlar ve bazıları maskelerini düşürür, ne kadar boktan insanlar olduklarını gösterirler."

"Evet. Maskeleri bilirim." Çenesi sıkıldı. "Hemen olmayacak. Hala yönetim kurulunda etkisi var, bu yüzden bu konuda pervasız davranamam."

"Hayatında hiç pervasız davrandığın bir gün oldu mu? Sen bunu başarabilirsin, bebeğim. Ve eğer yapmadığını düşünürsen, sana yaptığını hatırlatmak için burada olacağım."

Kollarını tamamen bana doladı ve beni göğsüne sıkıca bastırdı. "Onun bu sınırı aşacağına inanmak istemedim."

"Biliyorum."

"Ama yaptı."

"Evet." Ona başımı salladım. "Üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

Nefes alışığı düzelirken aramızda sessizlik hakim oldu. Beynindeki çarklar hala dönüyordu, muhtemelen olacakları nasıl idare edeceğini planlıyor, söyleyeceklerini ve davranışlarını prova ediyor, bir daha sürprizlerle karşılaşmamak için kendini hazırlıyordu.

Konuştugunda sesi alçaktı. "Avukatlarım oy haklarını yeniden düzenlemek için bir taslak üzerinde çalışıyor. Onun baskı yapabileceği her şeyi ortadan kaldırıyorum. Birkaç hafta sürer, ama bittiğinde o gitmiş olacak."

Titredi. Sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi. Ne demek istediğini tam olarak anlamamış olsam da, bunun gerçekleştiğinde çok önemli bir olay olacağını ve benim de orada olacağımı biliyordum. Eğer yaslanması gerekirse, onu tutacaktım.

"Bunu yapmalısın. Bu sadece kendini korumakla ilgili değil." Göğsüne dokundum. "Bütün şirketi koruyorsun. Çocukları. Beni."

Gözleri benimkilere baktı. "Her zaman sen."

Yavaşça ve emin bir şekilde gülümsedim. "Seni sonuna kadar destekleyeceğim, Salvatore Gallo."

Kimse benim erkeğime dokunup paçayı kurtaramaz."

Kırık bir kahkaha attı ve alnını tekrar alnıma dayadı. "Sen benim tarafımda olmasaydın, çok korkardım."

"Ama beni acımasız sever, değil mi?"

"Evet." Uzun ve derin bir öpücük verdi, ikimiz de nefes nefese kalana kadar. "Benim güzel, acımasız aşkım."

"Evet..." Sonra aklıma komik bir şey geldi. Kaşlarını kaldırdı.

"Ne komik?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece... Paul çok kızacak."

Bir an sonra o da güldü. "Evet, Paul taklit edilmeyi hiç sevmez."

"Hayır, sevmeyecek." Kıkırdandım. "Herkes ciddi olduğunu göstermek için çok ciddi yeleklerinden birini giymek zorunda kalacak."

"Çok fazla yeleği var, değil mi?" "Değil mi? Çok fazla yeleği var," diye gülerek onayladım.

Benimle birlikte gülerken, beni kollarına aldı. Uzun süre öyle kaldık ve sonunda uykuya daldığımızda, birbirimize sarılmıştık.

Yarın bizi ne bekliyor olursa olsun, bizde bu vardı: kahkaha, sevgi ve birbirimizi bırakmayan kollar.

Bu çok şeydi.

CHAPTER FORTY-SEVEN

Bea

İŞLER NORMAL-GİBİNE DÖNDÜ. Arka planda kaynayan bir gerginlik vardı. Nox Salvatore eve soğuk savaşı taşımamaya çalışıyordu, ama on yıllık arkadaşlığının sonunun onu nasıl etkilediğini görmemek imkansızdı.

Ona elimden gelenin en iyisini yaptım, konuşmak istediğinde dinledim, ama yapabileceğim çok az şey vardı, özellikle de Sam hâlâ Nox'ta sanki hiçbir şey olmamış gibi dolaşırken.

Sam sahte e-postayı gönderdikten sonra Nox'a iki kez gitmiştim. Her iki seferinde de onu bulup yüzüme bakmasını ve kazanmadığını kabul etmesini sağladım. Tek kelime etmedim, ama etmeme gerek yoktu. Varlığım her şeyi anlatıyordu.

Her zamanki gibi, Sam siktirip gidebilirdi.

Salvatore'nin avukatları Sam'in kurtulamayacağı kusursuz bir metin hazırlar hazırlamaz, o buradan defolup gidecekti. Bana göre bu çok uzun sürüyordu, ama ben hukuk fakültesine gitmemiştim, kimdim ki yargılayacaktım?

Kollarım dolu bir şekilde Nox konferans odasına girdim. Salvatore bana yardım etmek için koltuğundan fırladı ama ben başımı salladım.

"Her şeyi mükemmel bir şekilde dengeledim. Bir şeyi hareket ettirirsen, hepsi yere düşer."

Kaşlarını çattı. "Senin sistemin yerçekiminin seninle işbirliği yapmasına çok fazla güveniyor gibi görünüyor."

"Olmaz. Ben uzman bir istifçiyim, yıllarca garsonluk yaparak geliştirdiğim bir beceri. Sokaktan gelip terlemeden beş tabak taşıyamazsın."

Ben her şeyi dikkatlice yere koyarken arkamda sıkışıp durdu. Son çanta elimden düşer düşmez, beni omuzlarımdan tutup döndürdü. Nefes almaya fırsat bulamadan dudakları dudaklarıma yapıştı, ama vücudum onun vücuduna o kadar uyum sağlamıştı ki, anında eriyip ona karşılık verdim.

Onun iş yerindeydik, teknik olarak benim de iş yerimdeydik, bu yüzden çok uygunsuz bir davranış sergiliyorduk, ama o patrondur. Kendi konferans odasında kız arkadaşını öpemeyeceğini kim söyleyebilirdi ki?

Arkamızda bir boğaz temizlendi. "Affedersiniz?"

Salvatore belimi daha sıkı kavradı. Yavaşça, mutsuz bir şekilde başını kaldırdı. Paul kapının eşiğinde durmuş, rahatsız bir şekilde bize bakmamak için başka yerlere bakıyordu.

"Oh, merhaba Paul," dedim, açık kapının önünde herkesin gözü önünde öpüşmüş olsak da utanmayı reddederek.

Bu ilk kez olmuyordu.

"Merhaba Bea." Yine boğazını temizledi. "Üzgünüm Tore, ama seninle konuşmam gereken bir şey var ve bunun bekleyebileceğini sanmıyorum. Sam ile ilgili."

Salvatore bana doğru çekildi. Hareket çok hafifti ama o kadar yakın olduğum için hissettim.

Paul bana doğru hızlıca bir bakış attı. "Geri gelebilirim..."

"Hayır," dedi Salvatore sonunda. "Sorun değil. Söyle hadi."

Paul sertçe yutkundu. "Tamam. Şey... bu sana söylemem gerektiğini bilemedim, ama birkaç gündür düşündüm ve içimde bir rahatsızlık var. Bilmiyorum farkında mısın, ama teknoloji dünyasındaki ofis yöneticilerinin çoğu bir tür bilgi paylaşım ağına sahip. Astrillex'te bir arkadaşım var..."

Salvatore sertleşti, belimdeki parmakları gerildi. Paul'un ne demeye çalıştığını ya da Salvatore'nin neden böyle tepki verdiğini anlamadan ona baktım. Başını çevirip bana baktı.

"Astrillex, Los Angeles'ta bir teknoloji şirketi. Orada yaşarken tanışmıştık ve..." Salvatore, sözlerini ölçüp biçerek dişlerinin arasına sakladı. "Gürültücü ve gösteriş meraklısı insanlar. Kendi kültürleriyle övünmeyi severler."

daha küçük şirketleri satın alıp, gördükleri tüm kurucuları kovuyorlar. Ben pek sevmezdim ama Sam onlarla arkadaşçaydı."

Paul başını salladı. "Doğru. Aynen öyle. Onlar bir akbaba sürüsü." Paul yüzünü buruşturarak yeleğinin fermuarını boğazına kadar çekti. "Neyse, geçen hafta arkadaşım Jenna beni arayıp eski bir stajyer hakkında referans istedi. Normal, sıradan bir konuşmaydı. Sonra geçen hafta Sam'i ofislerine giderken gördüğünü söyledi. Önemsememişti, ama Sam'in CEO'larına, tehdit haritalama çerçeve modelimizin nasıl geliştirilebileceğini göstermek için örnekler getirebileceğini söylediğini duymuştu. Buna 'vaka çalışması' demişti."

Paul'un söylediklerini anlasam keşke, ama bu konuda bilgim yoktu ve kulağıma hiç iyi gelmedi.

Salvatore'nin parmakları acıtacak kadar sertçe yanıma saplandı. Elimi onun elinin üzerine koydum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim, ona tutunacak başka bir şey verdim.

Paul tereddüt ettikten sonra ekledi: "Nox'ta bunun normal olup olmadığını sordu.

Tabii ki değil."

"Hayır, değil," diye dişlerini sıkarak söyledi Salvatore.

Paul'un yüzü soldu. "Üzgünüm, ama hepsi bu kadar değil." "Tanrım," diye mırıldandı Salvatore. "Başka ne yaptı?"

Paul nefes aldı ve telefonunu çıkardı. "Geçen ay, biri beni yanlışlıkla özel bir Slack kanalına eklemiş. Açıkçası, pek önemsemedim, ama bir gün merak edip sayfayı kaydardım. Dikkatimi çeken bir şey yoktu. Sadece birkaç orta düzey geliştirici mevcut projeler hakkında konuşuyordu, sonra Sam katıldı ve işler başka bir hal aldı."

Ekranı bize doğru çevirdi ve Salvatore'nin adı mesajın üstünde kalın harflerle yazıyordu. Okuduklarımın çoğu kafamdan uçup gitti, ama birkaç şey dikkatimi çekti. Biri, *"Onun döngülere takılıp kaldığını ve onayları haftalarca geciktirdiğini fark ettim"* demişti. Sam ise *"Hızlı hareket edebilen, uyum sağlayabilen, büyük resmi görebilen birine ihtiyacımız var"* diye cevap vermişti.

Paul'un sesi kısık çıkıyordu. "Sam bu konuşmayı şirketin büyümesi olarak sunarak başlatmış. Satır aralarını okudum ve... Sanırım geliştiricileri senin yerine geçmeleri için ikna etmeye çalışıyor."

Salvatore hala kıpırdamıyordu.

"Hadimi aştıysam özür dilerim," dedi Paul, telefonunu cebine geri koyarak. "Ama işler daha da ilerlemeden bunu görmem gerektiğini düşündüm. Hiçbir şey varsaymak istemedim. Ben sadece..."

"Teşekkür ederim, Paul," dedi Salvatore, sesi gergin ve ölçülüydü. "Bana geldiğin için minnettarım. Doğru olanı yaptın."

"Tabii ki." Paul fermuarını göğsüne kadar indirdi. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Salvatore bana, sonra da catering malzemeleriyle dolu masaya baktı. "Toplantıyı iptal etsem günün mahvolur mu?" diye sordu.

"Yapman gerekeni yap," dedim.

Başını salladı, sonra Paul'a baktı. "Takım toplantısı iptal edildi. Hafta içinde başka bir gün yaparız. Bea çıkmadan önce dinlenme odasına atıştırmalık bir şeyler bırakacak. Lütfen herkese haber verin."

"Anlaşıldı patron." Paul kapıda tereddüt etti. "Ne olursa olsun, Slack kanalı geliştiricilerinizin çok küçük bir bölümünü temsil ediyor. Ben burada nabızı tutuyorum ve insanların ne dediğini dinliyorum. Genel olarak, çoğu kişi Nox'ta devrimci bir şeyin parçası olduklarını ve sizin bizi doğru yöne götürdüğünüzü düşünüyor."

"Teşekkürler," dedi Salvatore soğuk bir şekilde.

Paul bir kez başını salladı ve odadan çıktı.

Sessizlik ağır bir battaniye gibi çöktü.

Bekledim, sadece ne söyleyeceğimi bilmediğim için değil. Salvatore'ye Paul'un az önce söylediklerini sindirmesi ve anlaması için zaman veriyordum. Aklında çok şey vardı ve ben bu yükü daha da ağırlaştırmak istemiyordum.

Birkaç saniye hareketsiz durduktan sonra elini elimden çekip, benim hazırlamam gereken masaya doğru yürüdü. Ellerini masanın kenarına dayayarak başını eğdi ve ciğerlerini parçalayan bir nefes verdi.

Ona bir dakika daha zaman verdim.

Konuşmayınca odayı geçtim, kollarımı beline doladım ve yanağımı sırtına dayadım. Kasları gerginlikten titriyordu, ama yavaş yavaş biraz gevşedi.

"Anlat bana," diye fısıldadım, gövdesini yavaşça okşayarak.

"Astrillex'e gitti ve sanki serbest bir ajanmış gibi onlara teklifte bulundu." Eli benim elimi kapattı, sıcak ve sağlamdı. "Onlara iç tehdit haritalama modellerimizi göstermeyi teklif etti. Bea, bu yıllarca üzerinde çalıştığımız, hiç yayınlamadığımız ve paylaşmadığımız özel bir çalışma.

Ayrıntıları tam olarak anlamasam da acısını daha iyi hissediyordum, ama Salvatore'nin dünyasında güvenin her şey demek olduğunu yeterince biliyordum. Korudukları verilerin ne kadar hassas olduğunu düşünürsek

korudukları verilerin hassasiyeti göz önüne alındığında, böyle olması gerekiyordu. Ve Sam bu güveni sanki hiçbir şey değilmiş gibi ayaklar altına almıştı.

Siktir git, Sam.

"Daha fazlasını istediğini hiç saklamadı. Daha fazla kontrol, daha fazla kredi, daha fazla görünürlük. Yıllar boyunca, ona inşa ettiğim şeylerin parçalarını verdim çünkü düşündüm ki... Biz bir ekiptik ve her zaman öyle olacaktık."

Düzleşti ve bana döndü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gördüm. Son birkaç haftadır taşıdığı öfke ve kederin aynı karışımı. Ama şimdi, çirkin bir ihanet iziyle kesilmişti.

"Nox'u halka açmayı kabul etmezsem kalmayacağını bir süredir biliyordum. Ama bu... O sadece ayrılmaya çalışmıyordu," dedi sessizce. "İnsanları da yanında götürmeye çalıştı. Geliştiriciler arasında ayrılık tohumları ekiyordu. Ve ben bunu fark etmedim, Beatrice. Gözümün önünde olanları görmedim. Çok yakın zamana kadar, onun niyetini hiç sorgulamadım. Kararlarım karşı çıktığında, yönetim kurulu önünde bana karşı çıktığında, bizim hiçbir ilgimiz olmaması gereken şirketlerle bağlantılar kurmaya devam ettiğinde bile."

Elini saçlarına götürdü. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Aptal değilsin." Avucumu göğsüne bastırdım. "En eski arkadaşının seni destekleyeceğine inanmanın aptalca bir yanı yok. Çoğu insan böyle davranır. Sam, senin sadakatini çiğneyen aptal."

Boğazı çalışıyordu, ama ses çıkmıyordu. Başımı ona yaslayıp sıkıca sarıldım.

"Mesele sadece şirket değil," diye mırıldandı. "Beni tanımlamak için kullandığı dil. Benim doğuştan gelen özelliklerimi alıp bana karşı kullandı. Ve sanırım... o hep böyle yapmıştır."

Ona bakabilmek için biraz geri çekildim.

"Bana *'İnsanlarla aran iyi değil, iletişimi ben halledeyim'* gibi şeyler söylerdi. Ya da detaylara çok takıldığımı, bu yüzden son kararı onun vereceğini söylerdi. Gerçek şu ki, işimde iyiyim *çünkü* detaylara takılıyorum. Benim işimde detaylar çok önemli."

Gözlerini sertçe kırttı. "Ama... ona izin verdim. Zihnim çoğu insandan farklı çalıştığı için bunu kendi başıma yapamayacağıma, onun sayesinde ciddiye alındığımıza beni ikna etmesine izin verdim. O olmasaydı, işlerim yavaşlar, ayrıntılarda kaybolur ya da... kontrol edilemez hale gelirdim."

"Sal..."

Sam gerçekten, gerçekten defolup gidebilirdi. Hemen. En kısa sürede.

Bana baktı, yüzü boş. "En kötüsü, bunu yakın zamana kadar fark etmemişim. Küçük dürtmeleri çok sinsi idi, beni kasten kendimden şüphe etmeye yönlendiriyordu. Yetkimin bir kısmını ona verdim, bunun benim fikrim olduğunu sanıyordum."

Midem burkuldu. Sam, Salvatore'un gerçek bir arkadaşı olsaydı - ki bundan gerçekten şüpheliydim - artık ona yakın bile değildi. Psikiyatrist değildim, ama Sam'in gerçek bir sosyopat olduğundan oldukça emindim.

"Ondan nefret ediyorum, Sal." Alnımı göğsüne vurdu. "Sen çok mükemmelsin ve seviliyorsun. Çalışanlarının sana nasıl baktığını gördüm. Neredeyse eğiliyorlar. Sam bunu görmeli. Kimse onu senin gibi hayranlıkla bakmıyor. Bu onu içten içe yiyip bitiriyor olmalı. Kendi fikirlerini üretemeyecek kadar akıllı olmadığı için senin peşinden gitmek onu öldürüyor olmalı. Muhtemelen geceleri yatakta tek başına, senin güzel aileni ve sana deli olan muhteşem kız arkadaşını düşünerek uyanık kalıyordur."

Heyecanlanarak devam ettim. "Sam bir manipülatör. Kısa süreli etkileşimlerimizde, onun nasıl çalıştığını gördüm ve çok çirkin. Seni güvensizken buldu ve sanki tam anlamıyla bir insan değilsin gibi seni kendi küçük robotuna dönüştürmeye çalıştı. *Adını* değiştirdi, Salvatore. Seni yeniden yazmaya çalıştı." Gömleğini çektim. "Bu delilik. Bu adam senin dünyayı görmeni hiç istemedi. Kontrol edebileceğini düşündüğü bir versiyonunu görmelerini istedi."

O ağır bir şekilde başını salladı. "Haklısın. Beni en zayıf anımda yakaladı. Beni yargılamadan anlayan birine inanmak istediğimde. Onu rahat ettirmek için kendimden ne kadar ödün verdiğimi anlamam çok uzun zaman aldı."

Kalbim paramparça oldu. Salvatore Gallo, bir insanın olabileceği en mükemmel insandı. En yakın arkadaşının, onda değiştirilmesi gereken bir şey olduğuna onu ikna etmiş olması beni hasta etti.

"O adama bir saniye daha zamanını harcamayın." Ellerimi çenesine kaydırdım ve yüzünü tuttum. "Sen Nox'sun. Bu senin eserindir. Onu bu hale sen getirdin. Sam senin sesinden şüphe etmeni sağladı, ama ben onu duydum. Bildiğim en net, en güçlü ses."

Gözleri kapandı ve vücudu titredi. "Seni görüyorum," dedim o kadar şiddetle ki gözleri birden açıldı.

"Senin her şeyini. Salvatore. Tore. Nasıl bilinmek istersen, hangi ismi taşırsan taşı, *seni* görüyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Ne karar verirsen ver, senin yanında olacağım. Sıfırdan yeniden başlamak gerekirse, ben de seninle birlikte olacağım."

Başını benim başımın üstüne eğdi ve ruhundan gelen bir nefes aldı.

"Keşke seni daha önce bulabilseydim," diye mırıldandı.

"Zamanı geldiğinde birbirimizi bulduk." Yanaklarımı onun çarpan kalbine bastırdım. "Seni seviyorum."

"Buna inanıyorum. Ve ben de seni çok seviyorum, Beatrice."

"Evet, seviyorsun." Yüzümü geriye doğru eğdim. "Şimdi, Sam'e ne yapacağız? Ona defolup gitmesini söylemek istiyorum."

Kısa bir kahkaha attı. "Duygularını anlıyorum, ama ben hallederim. Avukatlarım sözleşme maddelerini hazırladı bile. Ona temiz bir şekilde çekip gitme şansı vermek istedim, ama artık bitti."

"İyi," diye fısıldadım. "O sadece Nox için bir yük değil, aynı zamanda bir hain ve onu hayatından çıkarmak istiyorum."

O kararlı bir şekilde başını salladı. "Öyle olacak. Bugünden itibaren."

Bunu yapacağından şüphem yoktu. Bir an bile.

CHAPTER FORTY-EIGHT

Salvatore

Lavabonun yanındaki tezgahın üzerine oturmuş, Lacey bacaklarını sallayarak kravatımı bağlamamı izliyordu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diye iç geçirdi.

Aynada onun bakışlarını yakaladım. "Her zamanki halimden çok farklı değil, değil mi?"

Ağzı büküldü. "Bu takım elbise siyah, kravatın da siyah. İşe hiç siyah giymiyorsun."

"Doğru. Çok dikkatlisin." Kravatı son bir kez çektim ve kızıma döndüm. "Clara ve Jake'in düğününe smokin giyilmesi zorunlu değil. İş takımlarımı giyemem, bu daha resmi."

"Keşke ben de düğüne gidebilseydim." Neşelendi. "Bea'nın elbisesi çok güzel olacak. Onu evinden almaya gelebilir miyim, böylece ne kadar güzel olduğunu görebilirim? Lütfen, Sally amca?"

Lacey, beni istediği şeyi yapmaya ikna etmekte çok yetenekliydi. Dürüst olmak gerekirse, normalde tek yapması gereken biraz dudak büküp, kirpiklerini kırıştırıp, nazikçe istemektir.

Elimi ipeksi saçlarında gezdirdim. "Evet. Hep birlikte onu almaya gidelim mi? Sonra Benjamin'i de bu gece buraya getirirsin."

Gözleri parladı. "Yine onunla yatıya kalacağız mı?"

"Evet, Bea ve ben otelde yatıya kalacağız. Biz yokken bütün gece ona bakabilir misin?"

Başını salladı. "Oh, evet. Kesinlikle." Sonra hareketsiz kaldı, bakışları üzerimde dolaştı. "Sabah döneceksin, değil mi?"

"Tamam. Uyuyakalabiliriz, o yüzden saat on birde döneriz diyelim."

Kısa süreli endişesi bir anda kayboldu. "İyi fikir. Ama ben muhtemelen uyuyamayacağım."

Bundan şüphem yoktu, ama bu gece bu benim babamın sorumluluğuydu. Düğün daha iyi bir zamanda olamazdı. Bea ve ben, son birkaç haftadır aralıksız yangınları söndürmekle meşgul olduktan sonra buna ihtiyacımız vardı.

Sam'in gerçekte ne kadar ikiyüzlü olduğunu anladığım anda Nox'tan ayrılmasını istemiştım. Tartışmıştı. Hem de nasıl tartışmıştı. Ama artık gözlerim açılmıştı, taktikleri artık işe yaramıyordu. Ortak geçmişimiz tarafından manipüle edilmeyecektim, başarıya ulaşmak için ona ihtiyacım olduğunu ikna edemezdi, denese de.

Sunucularımıza erişimi derhal iptal edildi ve binadan dışarı çıkarıldı. O gün sessizce gitti, ama ertesi gün öyle olmadı.

Sonra telefonlar başladı. Diğer teknoloji firmalarına. Hala bağlantısı olan herkese. Hatta basına gitmeye bile çalıştı ama oldukça çabuk vazgeçti. Çok ileri gitmeden önce kendi avukatlarının ona ulaştığını düşündüm.

Sam için ne yazık ki, teknoloji dünyasında dedikodu ağı hızlı çalışıyordu. Elbette, her zaman aç köpekler gibi para kazanmak için her şeyi yapmaya hazır şirketler vardı, ama güvenlik sektöründe yolsuzluk yapmamak hayati önem taşıyordu.

Ve Sam, öyle olmadığını kanıtlamıştı.

Sadece köprüleri yakmakla kalmamış, arkasında toprağı tuzlamıştı.

Sam'in ayrılmasının ardından her şeyin bu kadar *sessiz* kalacağını beklemiyordum. İlk başta bu sessizlik rahatlatıcı geldi. Toplantılarda onun sesi yoktu. Artık ince yönlendirmeler yoktu. Artık nazik ama tutarlı ikinci tahminler yoktu. Sadece netlik ve kontrolün geri dönüşü vardı.

Sam, benim sürdürmek istemediğim ilişkiler kurmuştu; onun diplomasi uğruna tahammül ettiğim ortaklar, Nox'a değil, kendisine sadakatle bağlı, özenle seçtiğı ekipler. O ayrıldığında, bazıları onu takip etti, bazıları ise benim tökezleyip tökezlemeyeceğimi görmek için bekledi.

Ben sabit kaldım. Her gün, kapasitemin sınırına ulaşarak, Sam ayrılana kadar fark etmediğim temeldeki çatlakları kapatıyordum. Paul'un bana gösterdiği Slack kanalındaki

geliştiricilerle toplantılarım çok aydınlatıcı olmuştu. Bazıları kendini beğenmiş ahmaklardı, ama diğerleri iyi noktalar ortaya koydu.

Ancak gece yarısı ile şafak vakti arasında beni uykusuz bırakan şey lojistik sorunlar değildi. Oydu. Yani... bir zamanlar benim için olduğu kişi, benim onu sandığım kişi.

Uzun bir süre boyunca Sam, benimle genellikle çok gürültülü, parlak ve büyük olan dünya arasında bir tampon görevi görmüştü. Sessizliğimi okumayı, benim konuşmak istemediğim ortamlarda nasıl konuşulacağını bilirdi. O gidene kadar onun benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Benim istemediğim yükü onun taşıması daha kolay olduğu için buna izin vermiştim.

Ve tüm bu süreç boyunca Bea benim dayanağım olmuştu.

Sessizce, defalarca benim için oradaydı. Omuzlarımın gergin olduğunu fark eder, kendime vermediğim molaları almam için beni ikna eder, takım lideri gittikten sonra bütün gece kodları gözden geçirip altyapıyı yeniden yazarken yatakta yanıma kıvrılırdı.

Benim için bir şeyleri düzeltmeye çalışmadı. Bana olumlu tarafa bakmamı söylemedi.

Sadece oradaydı. Hiç şaşmadan.

Bazı geceler, bana eşlik etmek için evimdeki ofiste oturup tabletinde film izlerdi. Diğer günler, Nox'a uğrayıp bana öğle yemeği getirir ve beş dakika çalışmayı bırakıp onunla öpüşmemi isterdi.

Bu, benim en sevdiğim destek şekliydi.

Bir an için onu kendime destek olarak kullandığımı düşündüm, ama Sam ve Bea ile olan ilişkilerimin farkını zihnimde netleştirdikten sonra, ikisi arasında hiçbir benzerlik olmadığı sonucuna vardım. Bea benim partnerimdi. *Benim adıma* konuşmazdı, benim kendim için konuşmamı sağlardı.

"Sally amca," diye seslendi Lacey, dikkatimi tekrar kendine çekerek, "yine sıkıcı şeyler mi düşünüyorsun?"

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Hayır, sıkıcı değil. Önemli." dedim.

Şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Beyninde CEO'luk yapıyormuşsun gibi görünüyorsun."

Güldüm. "Bugünlük CEO'luk yapmayı bitirdim. Kızımızı almaya gidelim."

Lacey ellerini çırpı. "Evet! Bea'nın elbisesini görmeye gidelim!"

Bea, caddeyi geçerken bizi bekliyordu. Onu almaya gelmemizin bir grup projesine dönüştüğünü görünce güldü.

"Bütün Gallolar burada," diye seslendi. "Bu şerefe neye borçluyum?"

"Seni almaya geldik," diye şarkı söyleyerek cevap verdi Lacey.

"Biz değil," diye itiraz etti Talon. "Sadece Sally amca onu almaya geldi."

"O biliyor Tal," dedi Scarlet, kardeşinin omzuna kolunu dolayarak. "Lacey sadece şaka yapıyor."

Lacey elimi çekerek beni Bea'nın kapısından içeri soktu. Bea, verandasının merdivenlerinin altında bizi karşıladı, gözleri herkesi taradıktan sonra benim üzerimde durdu. Sonra gözleri dolunay gibi parladı, büyük ve parlak.

"Merhaba, yakışıklı."

Hareket etmeyi bıraktım, sesinin dumanı beynimi sisle kapladı. Babamın böyle bir sorunu yoktu.

Doğruca ona doğru gitti, yanağına bir öpücük kondurdu ve "Turuncu Marilyn. Ne güzel bir manzara" diye mırıldandı. Sonra dönüp beni çağırdı. "İkiniz çok şık bir çift oldunuz. Yan yana durun da fotoğrafınızı çekeyim."

Scarlet sırtıma bir itti ve sonunda beni hareket ettirdi. Bea'nın yanına geldiğim anda, sıcak vanilya kokusu beni içine çekti. Kolumu beline doladım, elbisesinin ham ipek kumaşı avuçlarımda pütürlüydü.

"Merhaba, güzel mavi," diye fısıldadım. "Geciktiğim için özür dilerim. Beni şaşkına çevirdin."

Ellerini yakama bastırdı ve gülümsedi. "Şimdi buradasın. Önemli olan tek şey bu."

"Aman Tanrım!" Lacey yanımda durdu, elleri çenesinin altında sıkışmış halde. "Sen bir prenses Bea. Portakal çiçeği prensesi. Çok beğendim."

Bea uzanıp onu kucakladı. "Teşekkürler, canım. Bu gece karşılaştığım herkese portakal çiçeği prensesi olduğumu söyleyeceğim."

Lacey, Bea'nın her zaman yaptığı gibi burnunu kırıştırdı. "Dalga mı geçiyorsun?"

Sana bakacaklar ve anlarlar!" "Benjamin nerede?" diye sordu Talon.

Babam onun omzuna hafifçe vurdu. "Hanımefendiye bir iltifat etsen nasıl olur?"

Talon, Bea'nın ön kapısından gözlerini ayırmayı başardı ve ona kısa bir bakış attı. "O her zaman güzel görünüyor, büyükbaba."

"Doğru," diye onayladı. "Ama bu yüzden iltifatlarında tutarlı olmalısın. Güzelliğini duymaktan bıkmış bir bayan tanımadım."

Talon, Bea'ya gözlerini kısarak baktı. "Saçların çok kıvrırcık. Çok beğendim."

"Çok teşekkürler, Tally." Bea, gerçekten de kıvrımlı olan saçlarını okşadı. "Fark ettiğin için teşekkür ederim. Bu şekli vermek çok zamanımı aldı. Benji-bear içeride. Gidip bakabilirsin..."

Talon, Bea sözünü bitirmeden kapıya koştu, köpeğini görmeye gitmişti.

Onun şakağına öptüm. "Senin kıvrımlarını da seviyorum. Ve seninle ilgili her şeyi."

Yüzünü geriye doğru eğdi, ay ışığıyla parlayan gözleri üzerimde dolaştı. "Ben de senin her şeyini seviyorum." Sonra fısıldadı, "Akşamını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Babam ellerini çırpı. "Acele etme. Fotoğraf çekmek istiyorum dedim, ciddiylim. Lace, çekil şuradan. Aşıkların fotoğrafını çekmek istiyorum."

Lacey inleyerek Bea'dan ayrıldı ve dramatik bir nefes aldı. "Ben de fotoğrafların içinde olmak istiyorum, büyükbaba."

"Sıra sana gelecek," diye söz verdi ve telefonu kaldırmaya başladı. "Tamam, siz ikiniz. Birbirinizi seviyormuş gibi gülümseyin."

Bea bana yaslandı, gülümsemesi yanağıma sıcaklık verdi. Kendimi rahat bırakıp kolumu tamamen beline doladım, elim ipek kumaşın üzerinde kalçasına uzanmıştı.

"Şimdi birbirinize bakın," diye yönlendirdi Tony. "Şefkatle. Sanki siyah-beyaz bir filmdeymişsiniz gibi."

Bea'nın gözleri parladı. "Sen şimdi yönetmen mi oldun

Tony?" "Tabii ki oldum," dedi. "Bu bir büyükbabanın hakkı."

Bea'ya baktım ve bir anda dünyanın geri kalanı bulanıklaştı. Babam binlerce fotoğraf çekmiş olabilir, ama ben sadece onu görüyordum.

"Ohhh, bu çok tatlı," dedi Scarlet. "Bana gönder. Paylaşacağım."

"Paylaşmayacaksın," dedim içimden.

"Çok geç. Zaten kameramda," diye espri yaptı. "Benim için sorun değil," diye cevapladı Bea. "Beni etiketle yeter."

"Herkesle bir tane çekelim," dedi babam.

Lacey, Bea'nın diğer tarafına koştu. "Tüm Gallolar ve portakal çiçeği prensesi!"

"Beni ve Benjamin'i bekleyin," diye seslendi Talon. Benjamin bir kez havladı, sonra herkes etrafımızda toplanırken mutlu bir şekilde gruba girdi.

Babam öne geçip telefonunu uzattı, böylece hepimiz kadrja sığabilecektik.
"Üç... iki... bir... 'düğün pastası' deyin!"

"Düğün pastası!" diye bağıldık hepimiz.

"Mükemmel," dedi Tony. "Şimdi, siz ikiniz gidin. Sizin bir partiniz var, bizim de film gecemiz başlıyor."

Scarlet, Talon'a dirsek attı. "Onlara eğlenmelerini söyle."

Talon gözlerini kırptı. "Neden ben s ö y l e yeyim? Partiye gidiyorlar. Partiler eğlencelidir. Eğlenmezlerse, bu onların sorunu."

Bea güldü ve kolunu koluma taktı. "Tally çok haklı."

Babam arkamızdan "Dans etmeyi unutma, Sal!" diye seslenirken arabama doğru yürüdük.

Bea'ya yolcu kapısını açarken ona baktım. "Dans edecek miyiz, Beatrice?"

O, alaycı bir gülümsemeyle içeri girdi. "Sadece beni sıkıca saracağına söz verirsen."

Göğsüm, onun her zamanki gibi yarattığı o güzel, sihirli ve parlak hisle sıkıştı ve kapıyı dikkatlice kapattım.

"Seni başka türlü tutmak istemiyorum, güzelim." Evet.

Bu gece onu sıkıca
saracağım. Yarın da.

Her zaman.

CHAPTER FORTY-NINE

Bea

AĞLAMAM. Ağlamak bana göre değil.

Ama Clara'nın hayatının aşkıyla evlenmesini izlerken makyajımı mahvettim. Her konuk sırasına baktığımda Salvatore'nin koltuğundan fırlayıp beni kollarına almak üzereymiş gibi bana bakışlarını yakalamam da işleri kolaylaştırmadı.

Her zaman düğünlerin de bana göre olmadığını düşünmüştüm, ama karşımda duran adam o olduğu sürece, kendimi küçük ve tatlı bir törenin içinde görebiliyordum.

Muhtemelen yapmadığım şeyler hakkında genelleme yapmayı bırakmamın zamanı gelmişti. Son zamanlarda çok sık yanıldığım kanıtlanmıştı. Ama bu insanlar sürekli ortaya çıkıp beni şaşırtıyor, aşık olmama ve daha fazlasını istememe neden oluyorlardı. Kendim için, hayattan, gelecek için. Ve bunu elde etmek için adım atmamı ve onu yakalamamı güvenli hale getirdiler.

Clara ve Jake, gün batımında, Rocky Dağları manzaralı bir çatı katında evlendi. Shira ve ben Clara'nın yanında durduk, Jake'in yanında ise kardeşi Jeremy ve Clara'nın kardeşi Luca vardı.

Clara, klişe bir gelin gibi değil, Jake ile bu adımı atmanın ne kadar mutlu olduğunu herkese gösteren bir şekilde parlıyordu. Ve Jake ona baktı —uzun sarı elbisesiyle orada dururken, kalın saçları yüzünün etrafında dalgalar halinde dökülürken, elinde küçük bir buket tutarken—sanki

güneşin kendisiymiş gibi. Tören sırasında Clara rahatça güldü ve Jake'e yaslandı. Jake ise sanki onun tenini hissetmek için kravatını çözmek istercesine kravatını çekip duruyordu.

Jake, Clara'yı Tony'nin filmlerindeki gibi eğip öptükten sonra, Shira ve ben yeni evlileri koridorda takip ettik. Roman, Sira'yı bekliyordu ve ona ulaşır ulaşmaz onu kucakladı. Ve kenarda, diğerlerinden biraz uzakta, Sal'ımı buldum.

Ayaklarım yerdeydi, ama ona doğru ilerlerken öyle hissetmiyordum. Başımızın üzerinde asılı olan ışıklar parıltıyordu ve onun koyu saçlarına yumuşak bir hale oluşturunuyordu. Gözleri benim üzerimdeydi, hep benim üzerimde, altın rengi gün batımı kadar sıcaktı.

Bir saniye boyunca, henüz yaşamadığım bir anı gibi göründü. Ona doğru adım attığımda, dünya daraldı. Gül, altın ve soluk mavi çizgiler arasından sadece o görünüyordu. Benim Sal'ım.

Sonunda ona ulaştığımda, elini belime doladı ve beni kendine çekti.

"İyi iş çıkardım mı?" diye fısıldadım, dudaklarımı dudaklarına değdirerek.

"Çok az düğüne katıldım, ama hiç bu kadar güzel bir nedime görmedim."

Biraz gülerek, "Gelini izlemen gerekmiyor mu?" dedim. "Clara çok güzel.

Sarı elbisesi çok hoşuma gitti. Ama gözlerimi senden alamadım."

senin." Parmağını yanağımda gezdirdi. "Ağladığında çok güzelsin, ama lütfen sık sık ağlama. Hoşuma gitmiyor."

"Onlar mutluluk gözyaşlarıydı, bebeğim. Beni izlediğini gördüm. Dayanamıyorsun, bunu anlayabiliyordum."

Aniden, Clara'nın kızı Nellie koşarak geçti. Bir saniye bile geçmeden Ben de onu takip etti, kolları timsah gibi açılmıştı. Ben, şampanya tepsileri taşıyan garsonların ve en güzel elbiseleri ve takım elbiseleri giymiş konukların arasında onu kovalarken, kızı kıkırdarak çığlık attı. Ben, onu parçalara ayırmak istercesine kovalıyordu.

Clara fark edince güldü ve başını salladı. Jake somurtarak baktı, ama uzun sürmedi. Gelin onun dikkatini çekti ve kırılmak üzere olan bardakların tehlikesi unutuldu.

"Bu hafta bir sanat galerisine gideceğiz," dedi Salvatore.

Ona döndüm. "Sen ve Ben mi?"

O başını salladı. "Evet. Tanıştığımız gün bahsetmişti. Ben sadece sohbet ediyor sanmıştım, ama bugün bana, senin ondan numarasını almadığım için 'kızgın' olduğunu söyledi. Bu yüzden beni plana dahil etti."

Göğsüm helyum balonu gibi doldu, aynı anda hem sıkışmış hem de havadar hissettim.

"Planlar hakkında nasıl hissettiğini ikimiz de biliyoruz." Ellerimi kollarının üzerine kaydırdım. "Ben iyi bir adam. İkinizin arkadaş olmanız fikrini çok beğendim."

Söylemeye gerek yoktu, Ben Sam'den çok daha iyi bir arkadaş olacaktı. Ben Wells onu değiştirmeye çalışmaz ya da onunla rekabet etmezdi. O, herkesin akışına uyum sağlayan biriydi. En iyi arkadaş olacaklarını bilmiyordum, ama öyle olursa ikisi için de harika olurdu.

Salvatore alnını alnıma dayadı. "Bence sorun olmaz."

Ondan sonra, resepsiyonda dönen ışıklar, kahkahalar, şampanya köpükleri ve küçük sevinç kıvılcımları içinde kendimizi kaybettik. Clara ve Jake, el ele tutuşarak masadan masaya dolaşıp aile ve arkadaşlarını selamladılar, birbirlerinden hiç ayrılmadılar.

Mükemmeldi.

Shira ve Roman da öyle. Roman ondan 30 santim daha uzundu, ama dans ederken kendini onun etrafına doladı. Jonah'ı doğurduktan sonra ilk kez dışarı çıkıyorlardı ve her saniyenin tadını çıkarıyor gibi görünüyorlardı.

Arkadaşlarımı sevdikleriyle birlikte izlerken içim sızladı. Kızlarımın başı dertte değildi. Hak ettikleri şekilde seviliyorlardı. Clara'nın güçlü, istikrarlı Jake'i vardı, o da bir erkeğin olabileceği en iyi kız babasıydı. Shira'nın ise onu yerden yere sevip, onun gezegendeki en güzel, en nazık, en sevimli kadın olduğuna inandırmak için çok çalışan Roman'ı vardı. Çünkü o öyleydi.

Mutluydular ve seviliyorlardı.

Ben de öyleydim.

Müzik kutlama havasından daha yavaş bir tona geçti ve ben Salvatore'ye yaslanarak kollarımı beline doladım. O da sıcak elini sırtımın ortasına koydu ve başparmağıyla omuzlarımın arasındaki çıplak cildi okşadı.

"Bunda iyi olacağıma söz veremem."

"İyi olamayacağın bir şey olduğunu kabul ediyorsun?" diye alay ettim. "Bea..."

"Sal." Elini tutup, ortada dönen çiftlerden uzaklaşarak dans pistinin kenarına götürdüm. "Tek yapman gereken beni tutmak. Sadece sallanacağız."

Kollarını bana doladı, ilk başta biraz sertçe, ta ki ben bir elini belime götürüp parmaklarımı ensesindeki saçlarına dolayana kadar. Diğer eli benim elimi tutuyordu, sıcak ve sıkı. Bundan emindi. Salvatore beni nasıl tutacağını çok iyi biliyordu.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarım kulağına değdi.

"Şimdi hareket edelim." "Başlıyoruz," diye fısıldadı.

Beni yavaşça daireler çizerek, neredeyse sallanmadan yönlendirdi. Göğsü benimkine değip kalkıyordu, her dönüşte gerginliği azalıyordu.

Alnı şakağıma bastırdı. "Bu çok güzel."

Gülümsedim. "Bunda çok iyisin."

"Seni tutmakta iyiyim."

"Senin yanında rahatım. Tek ihtiyacım olan bu."

Ondan sonra konuşmadık. Gerek yoktu. Sadece birlikte hareket ettik, kendi küçük yörüngemizde kilitli kalarak, resepsiyon etrafımızda dönüp dururken. Gözlerimi kapattım ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, kokusunu içime çektim.

Birbirimize sıkıca sarılmış, sallanıyorduk. Bir kez daha dünya daraldı, sadece biz kaldık; vücutlarımız birbirine yapışmış, çiçek, şampanya ve pasta kokusuyla çevriliydik.

"Gülümsüyorsun," diye

mırıldandım. "Beni

göremiyorsun bile."

"Hissediyorum. Ve hoşuma gidiyor."

Son zamanlarda çok az gülümsüyordu. Yıkılan arkadaşlığının enkazı ve Sam'in ayrılmasının ardından kalan tüm işlerin altında ezilmişti. Yine de, o az gülümsemelerini ve nadir kahkahalarını bana ve çocuklara ayırıyordu.

Ve ben her zaman daha fazlasını istiyordum. Sal'ın kahkahalarını daha çok duymak. Daha fazla kaygısız anlar. Onun kuru mizahı... şey, onunla ilgili her şey.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Sen mutlu olduğunda seni seviyorum."

Bu adam... anlamıyordu. Onu ne kadar sevdiğimi, beni ne kadar mahvettiğini anlayamazdı.

Üstümüzde ışıklar, yapay bir gökyüzündeki kayan yıldızlar gibi titriyordu ve ben tamamen ona eriyip gittim. Bu gece, artık stres yoktu. Söndürülmesi gereken yangınlar yoktu. Sam ya da Nox yoktu. Bizden başka hiçbir şey yoktu.

"Çok mutluyum," diye cevap verdim sonunda.

"İyi." Elini sırtımda yukarı aşağı hareket ettirerek şarkının dumanlı ritmine uydu. "Sonunda ışığı görüyorum, Beatrice. Böyle gecelerimiz daha çok olacak ve sen benim yanında çalışırken uykuya dalman daha az olacak."

"Ne kadar sürerse sürsün sabırlı olacağım." "Çünkü beni seviyorsun."

"Evet." Başımı geriye eğdim ki gülümsememi görebilsin. "Ve sen de beni seviyorsun. Hem de çok."

"Çoktan fazla," diye onayladı.

"Söyle."

Gülümsedi. "Seni seviyorum, güzel mavi."

Daha sonra, müzik durduğunda ve ayaklarımız dans etmekten yorulduğunda, Salvatore ve ben arabasına döndük. Şehrin içinden geçtik ve karanlık, boş pencereci evlerin sıralandığı uykulu sokaklarda ilerledik.

Salvatore sonunda dudaklarını dudaklarımdan ayırıp dışarıya baktığında kaşlarını çatı. "İgor yanlış yola saptı. Otele hiç de yakın değiliz." "Hayır, burası doğru yol." Dudaklarımı ısırdım, kalbim bir an durdu. "Ben Oteli iptal ettim. Bu gece bir evde kalacağız."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Ev mi?"

"Evet." Eğri kravatını çektim. "Saklanacak çok fazla yer olan bir ev."

Anlaması bir saniye sürdü. "Beatrice," diye homurdandı.

"Salvatore," diye fısıldadım, araba heybetli bir evin önünde dururken. Tek bir ışık verandayı aydınlatıyordu. Kapının kilidinin açılmasını ayarlamıştım, böylece vardığımızda bizi engelleyecek hiçbir şey olmayacaktı.

Elimi kapıya koydum, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Benimle bir oyun oynamaya ne dersin?"

"Kaçacak mısın?" Sesindeki tehlikeli ton, omurgamda bir ürperti yarattı.

"Evet." Kapıyı itip açtım ve bir ayağımı kaldırıma koydum.

"Saklanacak mısın?"

Diğer ayağımı da dışarı attım, yay gibi gerildim. "Saklanacağım."

Ağzı kulağımın üzerinde belirdi. "O zaman, kovalamaca, Beatrice. Kovalamaca."

Koştum ve o da peşimden geldi, her zamanki gibi.

EPILOGUE

Bea

Bir Yıl Sonra

SALVATORE YERİNDE DURAMIYORDU. Nadiren bu kadar heyecanlanırdı, ama heyecanlandığında büyük bir çocuğa dönüşürdü. Huzursuz ve gergindi, koltuğunda adeta zıplıyordu.

Çenemi elime dayayıp onu izledim, kalbim neşeyle dans ederken gülümsemeyi zorla bastırdım. "Şimdi de yüzünü cama yapıştıracak mısın?"

Gözünü bile kırpmadı. "Olabilir," dedi, tamamen ciddi bir şekilde, gözlüklerinin arkasından parlayan gözleriyle.

Güney Okyanusu üzerinde uçuyorduk, ama Salvatore sanki cennetteydi. Şili'de birkaç gün geçirdikten sonra, balayımızın ikinci ayağı için Avustralya'ya doğru yola çıktık. Bu adamın benimle evlendiği için çok mutlu olduğuna şüphem yoktu, ama bu uçuş da onun neredeyse aynı derecede heyecanla beklediği bir şeydi.

Bunu onunla birlikte yaşayabilmeyi çok sevdim. Salvatore Gallo'nun yığınla parası, güzel bir ailesi, beni her zaman hayrete düşüren zekası ve çok başarılı bir işi vardı. Yine de, böyle bir şeye hayranlık duyabiliyordu

Böyle bir şey karşısında hayranlık duyabiliyordu. Çok az kişinin uçtuğu, neredeyse hiç dokunulmamış bir yerin üzerinden uçuyorduk. Kilometrelerce boyunca etrafta tek başımıza kalmıştık.

Pencereye dönüp onun gözlerinden bakmaya çalıştım. Dışarıdaki gökyüzü o kadar karanlıktı ki gerçek gibi gelmiyordu; sonsuz, kadifemsi ve sessizdi. Altımızda sadece okyanus ve bulutlar vardı. Ve ufkun çok ötesinde, bir yerlerde Antarktika vardı.

"Bu, dünyadaki en yalnız uçuş," diye ekledi, biraz nefes nefese. "Biliyor muydun?"

"Bahsetmiştin," dedim, gülmemeye çalışarak. "Bir iki kez."

Gülümsedi ve bu gülümseme beni içten içe aydınlattı. Bir zamanlar o gülümseme nadiren görülürdü. Artık o gülümseme benimdi ve o bana onu çekinmeden, özgürce veriyordu. Sabah uyandığımızda, onun yanında durup dişlerimi fırçalarken, çocuklarla konuşurken, Tony ile dans ederken, etrafta dolaşırken... o beni izliyor ve gülümsüyordu.

Clara ve Jake'in düğününden üç ay sonra, caddenin karşısına taşındım. Sal, elinden geldiğince sabırlı davrandı, sadece haftada bir kez resmi olarak onunla yaşamamı istediğini hatırlatıyordu. Daha fazlasını ısrar etmedi, kararı bana bıraktı.

Sonunda karar vermek kolay oldu. Bir sabah, giyinmek için evime dönmekten korkuyordum. Benjamin de onu yine çocuklarından uzaklaştırdığım için kızgındı. Biz de kaldık. Sal aynı gün nakliyecileri çağırdı. O geceye kadar tüm kıyafetlerim onun dolabında, makyaj malzemelerim onun dolaplarında, ayakkabılarım Scar ve Tally'nin ayakkabı rafında asılıydı.

Ama küçük siyah evimi elinde tutmuştum. Onu çok seviyordum, bırakamazdım. Orası benim catering ofisim ve deneme mutfagım olmuştu. Ziyaretçilerimiz olduğunda da misafir evi olarak kullanıyorduk.

Scar hâlâ asistanımdı ve soğanı doğradığında onu ağlatabilen tek gençti. Artık işine alıştığı için, karamsar şarkılar çalıyor, zamanında gözlerini deviriyor ve benimle çalışarak bana iyilik yapıyormuş gibi davranıyordu. Ve... tamam, yapıyordu, ama onunla baş başa vakit geçirmeyi de çok seviyordum.

Ben onun annesi değildim. Onun güzel ve sevgi dolu bir annesi vardı ve ben onun yerini asla alamazdım. İstemiyordum da. Ama biz arkadaştan daha fazlasıydık. Ailenin böyle olması gerektiğini düşünüyordum.

Gallo ailesi beni sanki her zaman aralarından biriymişim gibi kabul etmişti. Kimse bana onlar için ne yapabileceğimi sormadı. Benden kendimi kanıtlamamı ya da yerimi hak etmemi beklemiyorlardı. Beni olduğu gibi seviyorlardı.

Ben de onları aynı şekilde seviyordum. Lacey'nin sürekli neşesi ve yaratıcılığı, Tally'nin sonsuz merakı, Tony'nin sıcaklığı ve kabulü, Scar'ın sanatsal yeteneği ve küstahlığı ve Sal... benim Sal'ım. Onun her şeyi.

Sam Nox'tan ayrıldıktan birkaç ay sonra bana kaşlarını çatarak dönmüştü.

"Bana Tore deme."

"Ben..." Tartışmak için ağzımı açtım ama hemen kapattım. O haklıydı. "Senin Tore olduğunu düşünmüyorum, o seni öyle yapmaya çalıştı. Bu seni rahatsız ediyor mu? Sen nasıl çağrılmak istersen öyle çağırırım."

Kafasını eğip düşündü. "Hayır. Bana Sal demeni seviyorum. Ailem hep bana böyle seslenir."

Kalbim çarpıp titredi, o kategoriye dahil olmanın mutluluğuyla gurur duyarak. "Hoşuna gitmesine sevindim, bebeğim. Doğru geliyor."

"Senin de bana bebeğim demen hoşuma gidiyor." Elimi eline aldı, parmaklarını parmak eklemlerimde gezdirdi. "Bana başka bir şey de diyebilirsin."

"Öyle mi? Neymiş?"

Ağzı titredi ve gözlerini benimkilere dikerek kulakları kızardı. "Koca nasıl?"

"Eğer öyle olacaksan kulağa hoş geliyor. Kocam." Onu işkence etmedim ya da alay etmedim. Bu konuda değil. "Bana evlenme teklif mi ediyorsun?"

"Evet." Başparmağını benim yüzük parmağıma bastırdı. "Senin için bir yüzük saklıyorum, ama şimdi doğru zaman gibi geldi. Her şeyi yanlış yapıyorum ama yine de benimle evlenir misin?"

"Evet, Salvatore. Senin karın olmak isterim."

Yüzük, platin bir bant üzerinde vintage bir zümrüitten yapılmıştı ve hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Onunla evlenmek istememi daha da artırmadı, ama bu adamın beni ne kadar derinden gördüğünü bir kez daha hatırlattı. Sınırsız bir bütçem olsaydı, tam olarak bu yüzüğü seçer ve hayatımın geri kalanında mutlulukla takardım.

Salvatore'yi izleme kotamı doldurduğumda — kendimi ürkütücü olmamak için her seferinde sadece on dakika izlemeye izin veriyordum — mesajları kontrol etmek için telefonumu çıkardım ve gülümsedim.

Tally, Benjamin'in yeni fotoğraflarını göndermişti. Son zamanlarda en çok ilgilendiği şey fotoğrafçılıktı. Bu konuda bulabildiği her şeyi okuduktan sonra, kendini bu işe adadı. Sal, her zamanki gibi, ona tam destek verdi, bir kamera aldı ve pratik yaparak öğrenmesine izin verdi. Benjamin en sevdiği modeldi, ama bu noktada hepimiz onun için poz vermiştik.

Cevap yazdım.

Ben: Harika, Talon. Bu fotoğrafta gölgelerle oynamanı çok beğendim. Anlatır mısın? Bu arada, Sally amcan ve ben şu anda Güney Okyanusu'nun üzerindeyiz. Harika, değil mi?

Neredeyse cevabını hazırladığını görebiliyordum. Uzun ve ayrıntılı olacaktı. Okumak için sabırsızlanıyordum. Düşünme ve kendini ifade etme şekli, amcası kadar benzersiz ve sevimliydi. Kocam.

İç çekerek e-postamı açtım ve donakaldım.

En üstte Maddie Kleinsmith'ten yeni bir e-posta vardı. Küçük kız kardeşim.

Kahretsin.

Sıcak bir el elimi sımsıkı tuttu, sonra Sal bana doğru eğildi ve yüzüme baktı. "Gergin görünüyorsun."

Yutkundum ve başımı salladım. "Maddie bana e-posta gönderdi." Durdu. "Kız kardeşin mi?"

"Evet," dedim boğuk bir sesle, on yıldan fazla bir süredir kız kardeşimin yazdığı ilk kelimelere gözlerimi dikerek. "Az önce mezun olmuş ve acaba ben hiç..."

Boğazımda bir hıçkırık takıldı, çok büyük, çıkamıyordu. Salvatore yanağımı avuçladı, yüzümü kendine çevirdi. Başparmağıyla yanağımı okşadı, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Ona telefonumu uzattım ve e-postanın geri kalanını okurken kaşları çatıldı. Sonuna geldiğinde başını kaldırdı, karanlık bakışlarının derinliklerinde ay ışığının bir parıltısı vardı.

"Senin onu hiç düşündüğünü merak ediyor, çünkü o seni sık sık düşünüyor ve senin iyi olmanı umuyor." Telefonumu yere koydu ve parmaklarını boynumun etrafına doladı. "Seni görmek istiyor, Beatrice."

Başımı salladım, burnum titriyordu ve gözlerim yanıyordu. "O on sekiz yaşında."

"Artık kendi kararlarını verebilir ve seni kendisi aradı." Gözleri uzun bir süre benimkilere kilitlendi. "Geri döneceğiz. Uçağımız iner inmez, gerekli ayarlamaları yapacağım, böylece..."

"Hayır, bebeğim." Burnumu onun burnuna sürttüm, gözlerim kapanmaya başladı. "Bunu bana vermek istediğin için seni çok seviyorum, ama hayır. Sen benim için önemlisin ve bu zamanı seninle geçirmek istiyorum. Beni görmek istediğini bilmek yeterli. Döndüğümüzde..."

"Olacak." Beni tekrar öptü, o kadar yumuşak ki nefesim kesildi. "Ben de seni seviyorum ve sana her şeyi veririm. Bunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum." Bu muazzam alçakgönüllülüğe neredeyse gülüyordum. Ben onun olmadığı zamanlarda bile bana dünyayı vermişti.

Şimdi ona ait olduğum kadar o da bana ait olduğuna göre? Dünya onun için sadece bir başlangıç noktasıydı. Bana tüm evreni vermişti: bir aile, güvenlik, tutku, *kendini*. Bana olan bağlılığını hiç sorgulamamıştım ve sorgulamayacağından da emindim.

Onun yanına kıvrılıp, karanlık gökyüzünün ve uçağın sessiz uğultusunun bizi sarmalamasına izin verdim. Buna dünyanın en yalnız uçuşu diyorlardı, ama kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Salvatore vardı. Çocuklarım vardı, *bizim* çocuklarımız. Küçük siyah evim, çılgın köpeğim ve harika, güzel arkadaşlarım vardı.

Ve belki, sadece belki, kız kardeşim de olacaktı.

Bu, planladığım hayat değildi. İstedığimi sandığım hayat da değildi. Ama bu benim hayatımdı. Ben bunu seçtim.

Onları seçtim.

Garip, sıradışı, *mükemmel* hayatımı.

CLARA VE JAKE'İN hikayesini okuyun:
Detaylarda <https://mybook.to/InTheDetails>

Shira ve Roman'ın hikayesini okuyun:
Harf Harf <https://mybook.to/ByTheLetter>

Üniversitede bebek Sal ile tanışın:
Sweet Like Poison <https://mybook.to/SweetLikePoison>

AFTERWORD

Kızım, imza günlerine götürdüğüm en sevdiğim yardımcımdır. Bu kitabı yazmaya başlamadan önce, Washington DC'nin hemen dışında düzenlenen Apollycon'a gittik. Standım pencereli bir duvara bakıyordu, bu da bize Reagan Ulusal Havalimanı'na inip kalkan uçakları mükemmel bir şekilde görebilme imkanı verdi. Kızım çok heyecanlandı. Telefonunda uçuş radar uygulamasını açık tuttu, böylece gördüğümüz her uçağı tanımlayabildi — ve çok fazla uçak vardı.

Benim uçaklara pek ilgim yok, ama onun onları izlerken ne kadar mutlu olduğunu görmek çok hoşuma gitti. O hafta sonu bana ilham verdi.

Sal'ın kim olacağını zaten biliyordum, ama onunla geçirdiğim zaman, onun ve Bea'nın karakterini oluşturmama yardımcı oldu. Sal uçakları sever ve o manzaraya kızım kadar hayran kalırdı. Bea ise onu, benim onun heyecanından duyduğum gibi, onun heyecanından duyduğu kadar çok seviyor.

Sonuçta, hepimizin istediğı bu değil mi? Bizi önemseyen, gerçekte kim olduğumuzu gören ve tuhaflıklarımızı ve tutkularımızı seven biri.

Bu yüzden, Maya, kendin gibi olduğun için teşekkür ederim. Umarım asla değişmezsin.

Hassasiyet okuyucum Hannah G'ye, editörüm Monica'ya ve düzeltmenim Rose'a da teşekkür etmeliyim. Siz üçünüz olmasaydınız bu kitabı yayınlayamazdım!

Kapak fotoğrafçısı Michelle Lancaster'a da özel bir teşekkür etmek istiyorum. Sadece muhteşem bir fotoğraf çekmekle kalmadı,

benim için gözlükleri de ekledi ve harika görünüyorlar. Gerçek sandınız, değil mi? Değiller! İnanabiliyor musunuz? Kimseye söylemeyin. Bu bizim küçük sırrımız.

Bu dünyayı sevdiğiniz için okuyucularıma teşekkür ederim. Bu, serinin son kitabı ama Denver'dan henüz ayrılmıyoruz. Sonuçta, Wells kardeşlerin üçü daha var, değil mi?

Bizi izlemeye devam edin :)

ABOUT JULIA

JULIA WOLF, çok satan çağdaş romantizm yazarıdır. Büyük kalpli kötü çocukları ve güçlü, bağımsız kahramanları yazıyor. Julia, romantizm okumayı yazmayı sevdiği kadar seviyor. Okurken de yazarken de, duyguların yüksek ve sıcaklığın kavurucu olmasını seviyor.

Julia, Maryland'de üç çılgın, güzel çocuğu ve sabırlı kocasıyla birlikte yaşıyor. Kocasını da bir kitap bir kitap, yavaş yavaş romantik roman okuyucusuna dönüştürüyor.

Web sitemi ziyaret edin:
juliawolfwrites.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

